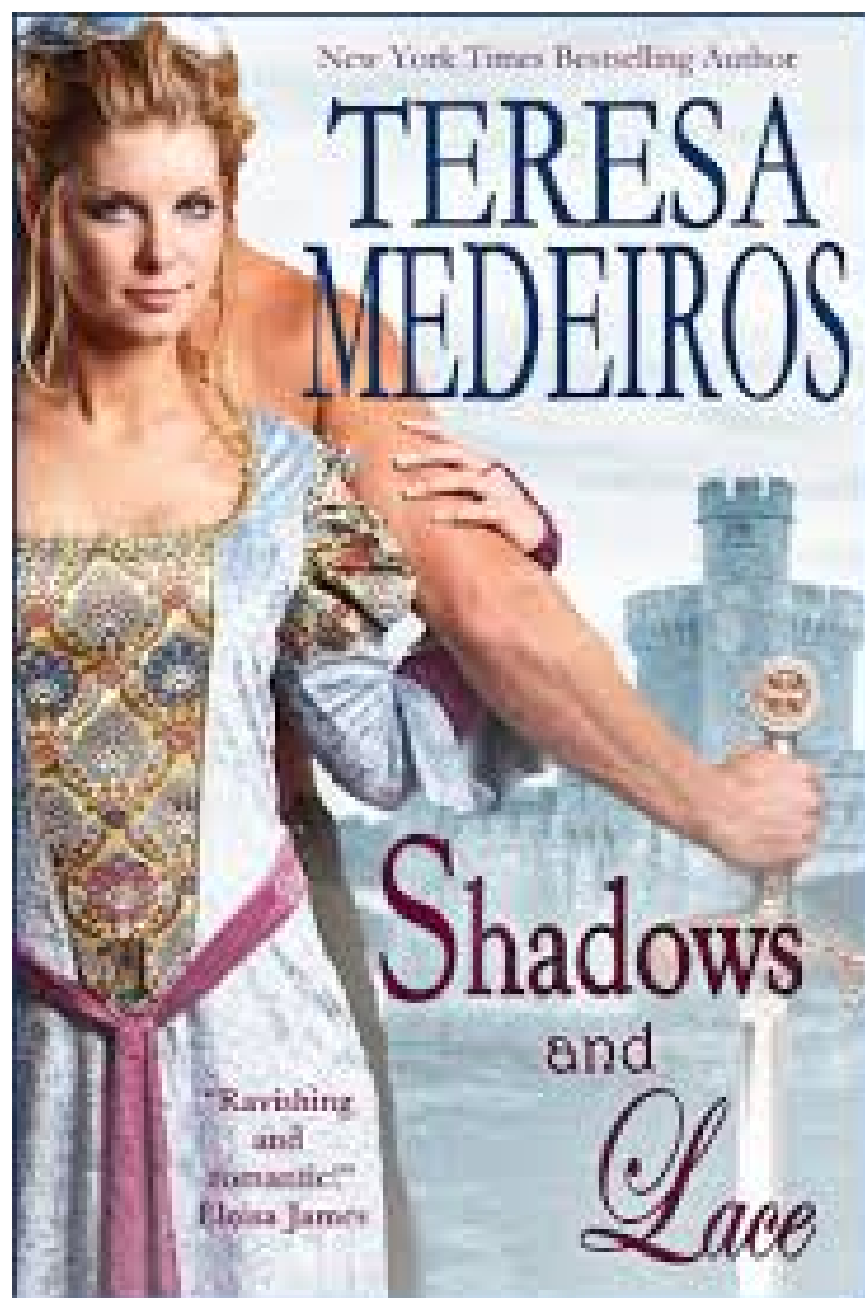

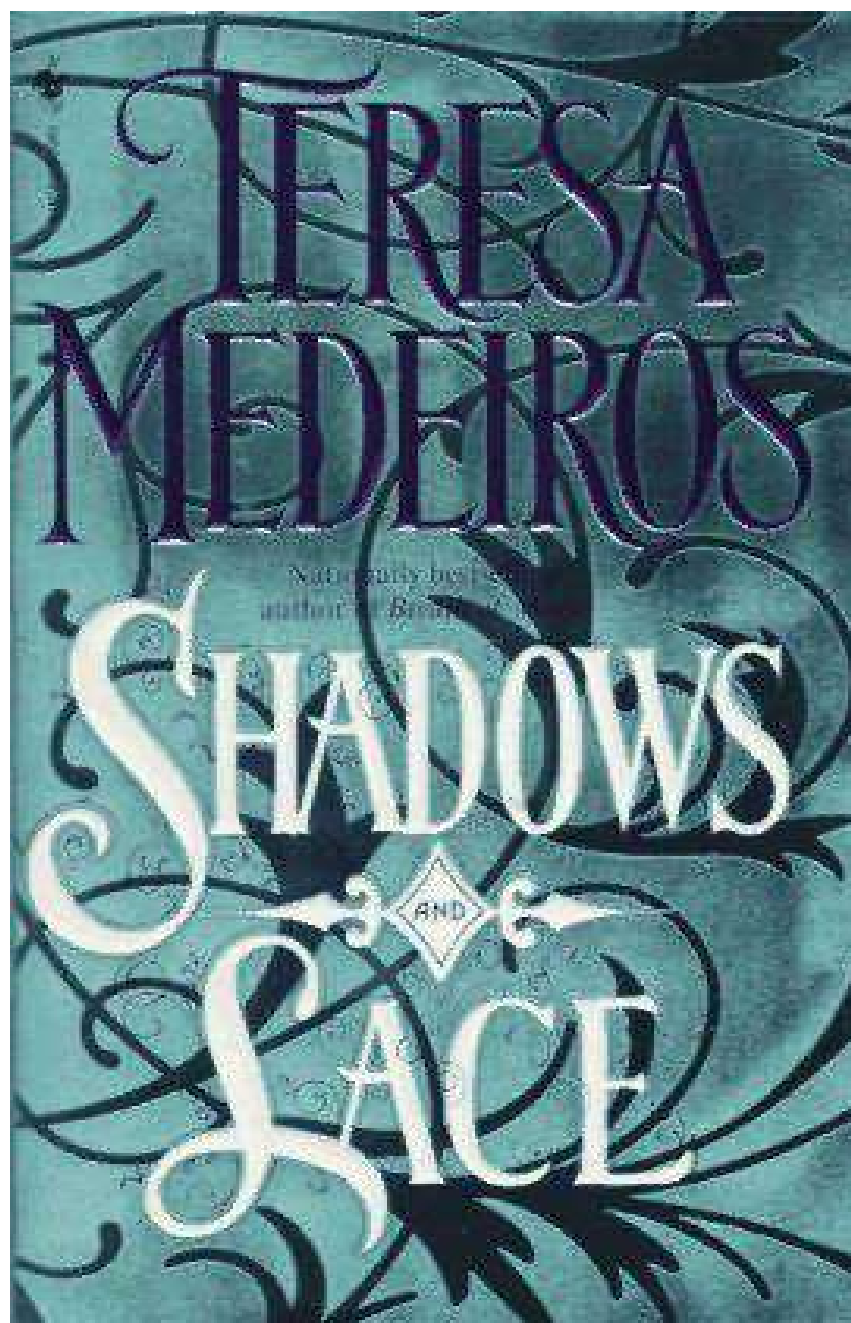
New York Times Bestselling Author

TERESA MEDEIROS

Shadows and Lace

"Sensational
and
romantic!"
—*Marie Claire*

YÊU VÀ HẬN
Teresa Medeiros

Nguyên tác : SHADOWS AND LACE

(Brides of Legend #1)

Người dịch : **Se Sẻ Nâu.**

* <http://sesenau.blogspot.com> *

Xin lưu ý :

* Đây là bản dịch phi lợi nhuận, được thực hiện chỉ vì sở thích và chia sẻ với những người yêu thích những chuyện tình lãng mạn. Bản dịch thuộc sở hữu của người dịch và chưa được sự cho phép của tác giả, vì thế khách ghé

thăm xin chỉ đọc và không cop-pas hoặc đăng tải nơi khác. (Từng rất buồn khi thấy bản dịch của mình bị đăng lung tung không thèm hỏi và thậm chí còn không thèm nhắc đến người dịch và nguồn. Xin nhấn mạnh : bản dịch là của người dịch. Dù theo sát giọng văn của tác giả, vẫn có phần nào đó đóng góp của chính mình, chưa kể đến thời gian và công sức.)

* Đây chỉ là bản dịch thô, và trình độ có hạn và vì đôi khi sự vội vàng dẫn đến nhiều sai sót, Rất vui nếu nhận được sự bỏ qua cũng như phê bình từ người đọc.

Bộ truyện **Brides of Legend – Những nàng dâu huyền thoại** này gồm hai quyển :

Book 1 : *Shadows and Lace* – Yêu và Hận

Book 2 : *Lady of Conquest* - Chinh Phục (Quý bà chốn tình trường)

Tuy vậy hai tiểu thuyết này có nội dung độc lập, không liên mạch với nhau.

Về Tác giả Teresa Mederois :

Theo Wikipedia, bà sinh năm 1962, bắt đầu quyển tiểu thuyết đầu tay năm 21 tuổi . Trước khi hoàn toàn theo nghiệp văn chương bà là một y tá. Hiện đang sống ở bang Kentucky – USA cùng chồng. Bà đã viết 23 quyển tiểu thuyết với tám triệu bản in và được dịch ra 17 thứ tiếng, và tất cả đều nằm trong danh sách bestseller của NewYork Times và nhận được nhiều giải thưởng. Quyển *Lady of Conquest* (1989) được giải thưởng tiểu thuyết lãng mạn hay nhất của năm.

Sẽ sẽ tiến hành dịch tiếp quyển #2 này cho đủ bộ. Các bạn đón đọc nhé.

Cám ơn đã ghé thăm và ủng hộ.

P/s : Trong bản dịch có hai từ Sẽ mạn phép giữ nguyên là “**Nay**” và “**Aye**”. Hai từ này của những người vùng cao nguyên của UK và các nước Bắc Âu

hiện vẫn đang dùng, không phải tiếng Anh. Khi sử dụng hai từ này trong truyện, có lẽ tác giả muốn nhấn mạnh khía cạnh này của các nhân vật, vì thế Sẻ muốn thể hiện theo ý đó. Khi gặp hai từ này in nghiêng trong bản dịch vui lòng hiểu là **No** và **Yes** nhé, Sẻ sẽ không chú thích chúng.

Trân trọng.

Sẻ

Mục Lục

Mở đầu

PHẦN I

Chương 1 - Chương 2 – Chương 3
Chương 4 - Chương 5 – Chương 6 – chương 7
Chương 8 - Chương 9 - Chương 10

PHẦN II

Chương 11 - Chương 12 - Chương 13
Chương 14 - Chương 15 - Chương 16

PHẦN III

Chương 17 - Chương 18
Chương 19 - Chương 20 - Chương 21 - Chương 22
Chương 23 - Chương 24 - Chương 25 - Chương 26
Chương 27 - Chương 28 - Chương 29

Hết.

Review (dịch từ review trên amazone) :

Với một lần đổ súc xác, hành động đáng xấu hổ đã được thực hiện. Nam tước Lindsey Fordyce đã chơi và thua, bây giờ cô con gái xinh đẹp của ông, Rowena, sẽ phải trả giá. Bị đưa đến một lâu đài hùng vĩ, cô gái ngây thơ sôi nổi ấy ép mình phục vụ một hiệp sĩ tâm tối và kinh khủng bị buộc tội sát nhân... và nhiều thứ nữa.

Hiệp sĩ Gareth xứ Caerleon đẹp trai, ủ ê đang chờ đợi cơ hội phục thù. Nhưng khi hấn mưu tính sử dụng nàng Rowena xinh đẹp để tiêu diệt những bóng ma trong quá khứ đầy ải của mình, hấn không bao giờ hình dung được sẽ bị ngã vào trong chiếc bẫy lùa do chính hấn giăng – trở thành nô lệ cho một nỗi khao khát không thể nào dập tắt...

Mở đầu.

Nước Anh năm 1279 .

Chàng trai lén vào trong nhà không một tiếng động. Bước chân hần ngập ngừng khi mùi hương thoang thoảng của lá hương thảo như những chiếc móng vuốt tinh vi cào nhẹ vào xương sống hần. Hần nhắm mắt một thoáng, để cho hương thơm bao phủ hần như đêm hôm trước, khi mẹ kế của hần nhún chào hần trong phòng khiêu vũ. Sự mềm mại của những lọn tóc loăn xoăn đen nhánh của bà ta chải nhẹ vào má hần khi bà ta dạy hần từng bước của vũ điệu mừng Giáng Sinh với sự kiên nhẫn ngọt ngào nhất đã làm hần thối chí. Hần mở mắt; đôi bờ mi sẫm màu viền quanh đôi hố sâu ảm đạm.

Hần không nên đến đây. Việc viết nhạc có thể học tại bàn của cha hần. Bài học về tác phong nhã nhặn có thể học trong sảnh lớn. Hần có thể học kỹ năng hiệp sĩ nào trong phòng ngủ của mẹ kế của hần được chứ? Cha hần sẽ trở về từ cuộc chiến trong khoảng hai tuần nữa. Hần chỉ muốn gặp bà – để nói lời cảm ơn về sự tử tế và những chăm sóc của bà khi cha hần vắng mặt.

Những ngọn giáo va loảng xoảng bên ngoài ô cửa sổ để mở, tiếp theo sau là tiếng cười ầm ĩ. Khu vực sân sau bên dưới, nơi những người cận vệ đang đấu thương, dường như là một thế giới tách biệt. Trước mắt hần, ánh nắng thấm đẫm căn phòng ngủ trống trải. Thất vọng và nhẹ nhõm cùng lúc chụp lấy hần khi hần lướt về phía trước với một vẻ duyên dáng vượt xa hơn lứa tuổi mười bốn.

Những tấm màn lụa màu xanh lơng lầy, thăm thẳm, tương tự màu mắt của bà, bị kéo khỏi chiếc giường lộn xộn. Hần nép vào bên dưới bức trướng

chạm trở, bàn tay hần run rẩy khi chạm vào chỗ hõm trên chiếc gối lông vũ nơi đầu bà đã nghỉ ngơi.

Một âm thanh nho nhỏ vang lên từ hốc tường phía sau. Hần cụp đầu vào bức tường và quay nhìn quanh, mắt mở to vì tội lỗi. Vầng trán phẳng của hần nhăn lại bực bội.

Hần đã quên mất đứa bé. Em gái kế của hần đứng trong chiếc nôi bằng gỗ sồi, phần còn lại của chiếc tã rơi bởi lơ lửng quanh đôi chân bé xíu giống như một tấm vải liệm. Ánh nắng hôn lên những lọn tóc xoăn vàng như vầng hào quang trên đầu cô bé. Bờ môi dưới run rẩy và đôi mắt to tròn, xanh ngấn ngắt đầm đìa nước mắt, nhưng cô bé không khóc. Với sự chịu đựng ấy, dường như cô bé đã đứng ở đó từ mãi mãi rồi, chờ đợi ai đó tình cờ đến và ẵm cô bé lên. Hần tin rằng hần đã tìm thấy cô bé trước khi cô ngã nhào ra khỏi nôi và làm vỡ cái đầu ngốc nghếch ấy.

Khi hần tiến lại gần chiếc nôi, cô bé giơ đôi cánh tay nhỏ bé mồm mồm lên và mỉm cười qua màn nước mắt. Sẽ thế nào nếu tã của cô bé bị ướt nhỉ? Hần nhìn quanh để chắc chắn rằng không có ai đang quan sát trước khi rón rén nhắc cô bé lên. Cô bé chắc nịch, nặng như một chú heo con trong đôi cánh tay hần. Thật không thể nào hình dung nổi người mẹ kế yếu điệu, duyên dáng, tâm tối của hần lại sinh ra một sinh vật vụng về đến thế. Hần lóng ngóng giơ cô bé ra hết sải tay như thể cô bé sẽ cắn hần. Hần biết làm gì với cô bé bây giờ?

Cô bé biết phải làm gì với hần. Thủ thiếp ôm ái, cô bé tựa đầu vào ngực hần. Năm tay của cô bé cuộn quanh một dải tóc sẫm màu của hần, giật nhẹ như thể để nhắc nhở hần về sự hiện diện của mình.

Không chút cảnh báo, nước mắt chột rưng rưng trong mắt hần. Hần đã không khóc từ rất lâu như hần có thể nhớ được, không ngay cả khi mẹ hần chết. Hần vùi gương mặt vào trong những lọn tóc xoăn thơm ngát ngọt

ngào của đứa bé khi một cục nghẹn mắc giữa cổ họng hẳn. Cô bé quá tươi tắn và thanh khiết, quá hào phóng với vết nhơ tội lỗi về cảm giác của hẳn đối với mẹ cô bé. Điều đó khiến hẳn cảm thấy méo mó và xấu xí khi ôm ấp một vẻ ngây thơ đến thế trong vòng tay.

Cánh cửa mở ra và mẹ kế của hẳn bước vào trong, đôi mắt bà tối sầm một cách khó hiểu trước cảnh tượng mái đầu vàng óng sát bên cạnh mái đầu sẫm màu.

Bà giật đứa bé khỏi đôi tay hẳn. “Đứa trẻ ngốc nghếch này quấy rầy cậu sao? Thứ lỗi cho tôi. Tôi không biết nó xoay sở bằng cách nào để thoát ra khỏi chiếc tã như thế.”

Hẳn quan sát, đôi cánh tay hẳn trống trải khi bà nhồi nhét đôi chân bụ bẫm trở lại mớ vải lạnh trối buộc ấy. Đôi môi của đứa trẻ run rẩy, nhưng cô bé không khóc. Đôi mắt cô bé không nhìn vào mẹ. Chúng nhìn hẳn. “Cô bé không đủ lớn để đi chập chững được rồi sao?” Hẳn nói nhỏ.

“Đi thẳng vào những trò quỷ quái thì có! Những chàng trai thì biết gì về trẻ con nào? Việc quần tã sẽ giúp chân của đứa bé thẳng và mạnh mẽ.” Mẹ kế của hẳn để lộ một núm đồng tiền lạnh lợi. “Và góp phần cho cách hành xử ngọt ngào mà mọi người đàn ông đều đánh giá cao ở một người vợ.” Bà nắm tay hẳn, những ngón tay màu ngà mềm mại của bà chơi đùa với những khớp ngón tay hẳn. “Thôi nào. Hãy quên con nhóc ấy đi. Cậu có nhiều thứ để học trước khi cha cậu quay về. Tôi vẫn chưa thấy cậu quỳ gối nghi thức.” Bà kéo hẳn tránh xa chiếc nôi. “Giờ hãy giả vờ tôi là nữ hoàng của cậu nào.”

Hẳn không giả vờ khi hẳn hắng giọng một cách ngượng nghịu và khuyu một gối xuống. Hẳn vươn đến bàn tay đang duỗi dài của bà. Ngón tay giữa nặng trĩu những viên hồng ngọc và bích ngọc trên chiếc nhẫn đính hôn của cha hẳn. Đầu hẳn cúi thấp. Hẳn có thể không chạm vào bà. Đôi tay hẳn siết

thành năm đấm hai bên sườn. Hấn gần như không dám thở khi bà chạm vào hấn, những móng tay lần nhẹ vành tai hấn bên dưới mái tóc dày, sẫm màu.

“Người của ta,” Bà ngâm nga. “Chàng trai trẻ trung, ngọt ngào của ta. Ta có quá nhiều thứ để dạy cậu.”

Hấn khép mắt khi bà kéo gương mặt hấn áp vào lớp nhung thơm ngát mùi hương thảo giữa ngực bà. Nhưng khi hấn vùi gương mặt vào vùng đồi mềm mại ấy, hấn không nhìn thấy bóng tối mà là sự quở trách trong đôi mắt to tròn, xanh ngắt sắc màu của bầu trời mùa xuân.

PHẦN I

*Hãy mang theo đoá hồng này, Ôi đoá hồng,
Vì đó là loại hoa dành riêng cho tình yêu,
Và vì đoá hồng đó,
Người tình của người bị bắt giữ.*

--- Nặc Danh ---

SeseNau' Blog

Chương 1.

Nước Anh năm 1298.

Cặp lỗ mũi của con thỏ rừng run run cách mũi nàng một inch. Nếu bất kỳ ai từng đến gần Rowena như con thỏ rừng vào khoảnh khắc đó, họ cũng sẽ nguyên rủa chiếc mũi lấm tẩm tàn nhang của nàng vì cũng run rẩy như thế. Nàng nằm trong bãi cỏ toả hương ngọt ngào của vùng đồng hoang, cảm vui trong khuỷu tay. Chiếc nón trượt xuống phủ qua đôi mắt xanh, và chuyển động nhẹ nhàng ấy khiến con thỏ rừng giật mình thủ thế. Rowena nguyên rủa khe khẽ và trườn dậy trên đầu gối, điều chỉnh lại chiếc mũ bằng một cú giật. Với những ngón tay nhức nhối, nàng nhổ đám cỏ ké khỏi áo ngoài. Nàng đã nằm bất động trong bãi cỏ cao trong nhiều giờ để tìm kiếm sự thật

về việc thả rừng sẽ phấn khởi nhảy thẳng vào chiếc túi chứa đầy hoa hồng của thiên đường miền Tây.

Nàng khua nắm đấm vào con thú rồi bật cười rầu rĩ. Bọc con dao dài đang rũ xuống vì bỏ quên trong tay, nàng lê bước về Revelwood, nơi tám cậu nhóc đói meo bị đoạ đày sẽ phải đói hơn nữa.

Là con gái duy nhất trong một gia đình có bảy anh em trai, một anh họ, và một người cha thường xuyên biến mất, điều đó đã khiến Rowena mất cả thời gian lẫn kỹ năng để thuyết phục gia đình rằng nàng không màng đến những mạng nhện trang trí cho phế tích tồi tàn của Revelwood. Nàng đã học được từ lâu rằng, thoát ly duy nhất của nàng khỏi cuộc sống nô lệ suốt kiếp nằm ở đâu đó giữa việc trở thành một đầu bếp kinh khủng và một nữ thợ săn thần kỳ. Nàng đón nhận cả hai nhiệm vụ với sự hăng hái, để lại các anh em trai cày bừa vùng đất sỏi đá, và giải phóng bản thân lang thang trong vùng đồng hoang.

Rowena giang rộng đôi cánh tay, làm nổi bật sự trống trải của chúng khi nàng nhảy từ tảng đá này sang tảng đá khác ngang qua con suối sỏi bọt. Bây giờ, ngay cả Freddie Nhỏ cũng sẽ chuẩn bị sẵn một cái xiên cho một trò chơi mà nàng không thể chịu đựng được. Em trai nhỏ nhất của nàng đã cứu nguy cho gia đình bị đoạ đày này khỏi thời kỳ ăn cải bắp sống, khi những bước chân chập chững đầu tiên hướng cậu bé thẳng đến chiếc nồi đầy bụi trong lòng lò sưởi mà cậu bé nhanh chóng bị ngã vào. Tiếng thét của cậu bé vang vọng trong lâu đài cho đến khi người anh lớn nhất của Rowena, Freddie Lớn, moi được cậu bé ra ngoài.

Chết chìm trong rượu khi chứng kiến sự ra đời của người con trai nhỏ nhất và cái chết của mẹ Rowena, Papa đã nhanh chóng làm lễ rửa tội cho một Frederick sơ sinh còn đỏ hỏn đang gào khóc, y như khi ông rửa tội cho Frederick đầu lòng của ông. Trong những năm sau đó, Papa vẫn hay khoác lác đầy trù ối mẫn rằng ông đã đặt tên Roderick bé bỏng để vinh danh người

con trai lớn – đứa con đầu tiên mà ông yêu thương vượt xa hơn mọi giới hạn thông thường. Với một cú huých nhẹ, Rowena sẽ thì thầm vào tai ông rằng tên anh ấy là Frederick cơ. Papa sẽ nhún vai, mỉm cười và dốc cạn ly một lần nữa.

Đám cỏ khô kêu lộp bộp dưới gót chân Rowena. Bóng hoàng hôn của mùa hè muộn đã buông xuống quanh nàng khối sương mù thơm nức mùi oải hương – Một lời khiển trách nhẹ cho những giờ dài nàng đã tiêu tốn trong việc chạy xuyên qua những cánh đồng, huýt sáo theo những con chim chiến chiến và lần theo một con thỏ cái mắt mở to tại bìa rừng. Về nhà với đôi tay trống rỗng là thừa nhận một ngày công cốc và cam chịu một bữa tối với món cải luộc ba lần trong một tuần.

Nghiến chặt hàm một cách cương quyết, nàng rút dao và quay lại khu rừng. Âm thanh những nốt nhạc the thé của một cây kèn trumpet được thổi dờ tề làm vỡ tung sự tĩnh lặng giống như một kèn lệnh vàng.

Papa! Papa đã về! Rowena chạy hết tốc lực về hướng toà lâu đài đổ nát mà nàng gọi là nhà, và kẻ khoác lác quyền rũ mà nàng gọi là Papa.

Tám tháng đã trôi qua kể từ khi ông rời khỏi mà không nói một lời, để theo đuổi vận may của ông. Trong quá khứ, những cuộc tìm kiếm tương tự đã mang ông trở về nhà với một chiếc túi da đầy những đồng tiền vàng mà ông sẽ tung cho những đứa trẻ của ông giống như một người đi tiền trạm vui vẻ của những thời kỳ hạnh phúc hơn. Rowena sẽ bật cười tranh cướp những đồng tiền, biết rõ rằng những đồng tiền đó sẽ bị thu hồi đúng lúc cho hành trình kế tiếp của Papa. Nàng khiếp hãi những lần ông trở về chẳng có gì ngoài chứng đau đầu kinh khủng và một cú đá cho kẻ khốn khổ nào lẫn lút quanh nhà. Ông chưa bao giờ giơ cao tay với bất kỳ đứa trẻ nào của ông; nhưng cho dù như thế, Rowena vẫn né xa tầm với của ông hai inch.

Tuy vậy, bất chấp những chuyến du hành không may mắn, ông không bao giờ quay về mà không có một mảnh quà cho người con gái duy nhất của mình. Những diềm đăng ten và những chiếc nơ bằng nhung bị dẫu đi, bị bỏ quên, bị thay thế bằng da thuộc mềm mại và một con dao găm quăm. Rowena đã bộc lộ những nhu cầu của nàng bằng sự bộc trực không thừa hưởng từ cha nàng.

Với đôi chút bóng gió mà họ đã chia sẻ, nàng nghĩ với niềm hân hoan rằng, sự quay về của Papa sẽ lôi kéo sự chú ý khỏi đôi tay trống rỗng của nàng, đặc biệt nếu ông chất một xác nai trên con ngựa thiến già nua của ông như ông thường làm khi những cuộc đánh bạc của ông thành công.

Những phiến đá phong sương của Revelwood đã ở trong tầm mắt khi nàng đến đỉnh đồi. Nàng ngừng lại tóm lấy mạng sườn và chà sát để xua đi cú đau xóc đã lấy mất hơi thở của nàng. Ngôi nhà truyền đời của mẹ nàng nép mình bên sườn đồng hoang, những bờ tường đổ nát không còn đủ sức chống đỡ ngọn gió gầm rú qua những kẽ nứt lớn nguy hiểm. Nhưng trong ánh sáng rực rỡ đang tàn lụi của mặt trời mùa hè, toà lâu đài cổ sáng lấp lánh trong sự gợi nhớ đau lòng về vẻ huy hoàng một thời trước đây.

Niềm vui thích của Rowena tuôn tràn trong tiếng reo hò khi nàng nhảy chân sáo xuống ngọn đồi. Nhưng cổ họng nàng chột khô khốc khi nàng nhìn thấy con ngựa thiến lưng võng xuống của Papa bị cột vào cọc, một chiếc túi trống rỗng treo trên vùng sườn nặng nề của nó. Nàng lướt bàn tay qua đôi vai của con ngựa, rồi lau lớp màng mồ hôi mỏng trên trán với một cái nhăn mặt. Con ngựa khịt mũi kêu ùng ục, đầu của nó vùi vào trong một chiếc thùng gỗ. Rùng mình trước một cơn ớn lạnh báo điềm gở, Rowena cột lại những tấm ván vỡ dùng làm cầu bắc ngang qua con hào nhộp nháp.

Những kẽ hở hình mũi tên đặt sâu trong kiến trúc đã ngăn ánh hoàng hôn ở bên ngoài nhà. Rowena chớp mắt chống quáng khi mắt nàng điều chỉnh để phù hợp với sự tù mù của gian sảnh sâu hun hút. Một ngọn lửa còi cọc

trong khung lò sưởi mênh mông đang đấu tranh để thêm vào chút phần khởi cho gian phòng mái vòm, và chỉ thành công trong việc ném ra nhiều bóng tối hơn là ánh sáng. Khoé miệng nàng cong lên trước cảnh tượng Freddie Nhỏ đang khuấy thứ chứa trong chiếc nồi sắt. Mùi hăng hăng của củ cải thoảng qua mũi nàng. Nàng nhảy bật ra khỏi ngưỡng cửa, được cảnh báo bởi tiếng ồn ào của những bàn chân lớn dậm trên ván sàn. Các anh em trai của nàng tràn vào trong sảnh mang theo một binh đoàn những cuộc và cào.

“Papa đâu?” Freddie Lớn rống lên.

Anh ấy dẫn đầu năm người đàn ông như những phiên bản sinh đôi nhỏ hơn, xanh xao hơn của mình với mái tóc thẳng tuột và bờ vai vạm vỡ. Anh ném lưỡi hái đang cầm vào phiến đá lát. Những người khác trao đổi ánh mắt đầy ngờ vực, rồi chất đống những công cụ của họ với sự bất cần tương đương.

Người anh họ Irwin của Rowena bước ra từ cầu thang. Gương mặt phúng phính của cậu trưng ra một vẻ rầu rĩ kỳ lạ; cậu vâng vâng chiếc kèn trumpet han gỉ giữa những ngón tay.

“Cha của các anh ở trên lầu.” Cậu loan báo. “Ông ấy muốn các anh tụ họp. Nói rằng không còn nhiều thời gian nữa.”

Ngay khi cậu nói, một tiếng đổ vỡ inh tai vang lên từ tầng trên vọng khắp lầu đài, được theo sau bởi một tiếng gầm gừ và một tràng nguyên rửa cực kỳ sáng tạo. Tất cả bọn họ nhìn chăm chăm lên tầng trên như thể một lời giải thích cho bài phát biểu khó hiểu của Irwin sẽ trôi xuống cùng đám bụi đang buông xuống từ xà rầm.

Freddie Lớn ấn khớp ngón tay vào mắt. “Papa say à, Irwin?”

Irwin gãi đầu bằng chiếc kèn trumpet. “Tôi không tin ông ấy có uống chút rượu nào. Tôi tin ông ấy tỉnh táo.”

Các anh em trai của Rowena đồng loạt gật đầu, chấp nhận tin tức với vẻ long trọng đầy bối rối.

Rowena khịt mũi. “Vô lý. Anh có từng trông thấy ông ấy tỉnh táo bao giờ chưa, Irwin?”

Người anh họ quay nhìn nàng, không thể kèm được vẻ tôn thờ mù quáng đang chế ngự đôi mắt hiền lành. “Nay. Nhưng anh cũng chưa bao giờ thấy ông ấy giống như thế này trước đây.”

Rowena nhéo mũi Irwin với vẻ xúc phạm thương mến. “Nếu anh nói ông ấy tỉnh táo, vậy thì em nói anh đang ngập chìm trong rượu với móng vuốt tham lam của chính mình.”

Irwin mắc nghẹn với một tiếng khúc khích nho nhỏ. Những người khác bật cười thành tiếng trước ý tưởng người anh họ với gương mặt nhợt nhạt đang nốc ừng ực một ly rượu.

“Papa có lẽ chỉ đói thôi,” Rowena loan báo đầy tự tin.

Ánh mắt Freddie Nhỏ trao cho nàng vầng bóng vẻ trách móc đến mức nàng cúi đầu xấu hổ, ân hận về sự buông thả thiếu suy nghĩ trong ngày hè. Việc nhắc đến thức ăn đã khởi động tất cả các dạ dày của họ vào cuộc nhào lộn. Vỏ bánh mì đen rưới mỡ đã làm dịu cơn đói của họ sáng hôm đó chỉ còn là một ký ức xa vời. Rowena đi đến bức tường, nơi cất giữ cung tên cũ. Những lời của Freddie Nhỏ đã khiến nàng ngừng bước.

“Những trái táo, Ro à. Chúng ta có thể dành ra một ít. Em có thể nướng chúng trên than theo cách Papa thích.”

Với nụ cười biết ơn, nàng nhận chiếc bao tải mà cậu bé giơ ra. Freddie Nhỏ dường như được thừa hưởng sự thông minh ngang bằng với tất cả số thông minh đã được phân chia dè xẻn cho các người anh lớn. Kéo chiếc nón bên trên tai, nàng lên vào trong màn đêm tăm tối.

SeseNau' Blog

Cánh cửa sập mạnh đằng sau nàng khi Papa lão đảo bước xuống thang.

Lạy Chúa tôi, Freddie Nhỏ nghĩ. Irwin nói đúng. Papa không bao giờ lão đảo khi ông ấy say.

Không còn dáng đi khệnh khạng, không còn cái nhìn chăm chăm mệt mỏi, chán chường. Trong chỗ của chúng là bàn chân đang lê từng bước như thể bị sa lầy trong chì lỏng, và đôi mắt lấp lánh với sức nặng của những giọt lệ không rơi. Lindsey Fordyce, nam tước của Revelwood, đứng tại chân cầu thang và xem xét những người con trai sừng xĩa của mình như thể mới nhìn thấy chúng lần đầu tiên.

“Chúa lòng lành. Ta không biết có nhiều các người đến mức kinh khủng như thế.” Ông chà sát đôi mắt như thể làm như thế sẽ khiến một số đứa con đột ngột biến mất.

“Có chín người bọn cháu, chú Lindsey, tính cả Rowena.” Irwin nói, vẫn luôn hăm hở làm hài lòng người khác.

Ông nhìn quanh sảnh lần nữa. “Ro đâu rồi? Ta không thấy con bé.”

Freddie Nhỏ bước ra khỏi lò sưởi. “Đi kiểm ít táo rồi, Papa.”

“Điều đó cũng không hại gì.” Papa kéo lê chân phải khi ông băng qua sảnh, chiếc chân yếu ớt lộ rõ vẻ đau đớn. Ông nặng nề ngồi vào chiếc ghế cổ xưa. Tiếng gõ cọt kẹt bên dưới sức nặng của ông. “Nước, Freddie,” ông thều thào.

Papa dựa người vào lưng ghế và nhắm mắt lại, bỏ lỡ cuộc chiến nảy sinh khi Freddie Lớn và Freddie Nhỏ cùng tranh giành chiếc bình gốm, đánh đổ nước ấm trên những đôi chân trần. Với một tiếng lằm bằm bị bóp nghẹt, Freddie Lớn kéo giật chiếc bình khỏi tay em trai và đổ nước vào trong một chiếc ly có chân cũ kỹ. Anh cho phép Freddie Nhỏ niềm vinh dự được mang nó đến cho cha của họ với một vẻ phô trương.

Đôi tay của Papa run rẩy khi ông cầm chiếc ly. Ông uống cạn như thể nó chứa thứ gì đó ngon lành hơn thứ nước dơ dáy và một con muỗi mắt lạc đường.

“Tụ tập quanh đây nào, các con trai. Ta có những tin tức đáng mừng.” Ông loan báo.

Trải rộng đôi cánh tay như thể muốn ôm tất cả bọn họ vào lòng, ông cười toe toét. Những người con trai của ông lưỡng lự bước một bước tới trước, và Irwin thì lại bước lùi một bước.

“Tham gia cùng chúng ta nào, Irwin. Ta sẽ không chọn nói chuyện với cháu về một cơ hội phiêu lưu đơn giản bởi vì cháu không gặp may trong việc làm rạn nứt thắt lưng của những người đàn ông khác.”

Irwin đỏ bừng và rụt rè lại gần hơn. “Phiêu lưu ư, chú Lindsey?”

Các chàng trai trao đổi những ánh mắt trống rỗng, không thể lĩnh hội được ý tưởng về bất kỳ sự tồn tại hoặc trải nghiệm nào vượt xa hơn của chính họ. Chắc chắn là mớ củ cải được trồng trong những cánh đồng sỏi đá chẳng bao giờ mang ý nghĩa là việc trồng trọt có đủ tính phiêu lưu.

Papa nghiêng người tới trước với một cái nháy mắt của một kẻ mưu đồ. “Các con thấy đấy, các chàng trai, ta thật sự tìm thấy vận may khó lường của ta trong lộ trình viễn chinh này. Ta đang trên đường về nhà để chia sẻ sự thịnh vượng với các con quý báu của ta.” Ông húng hắng buồn bã. “Nhưng hầu bao của ta trĩu nặng vì quá nhiều tiền vàng đến nỗi con ngựa già hầu như không thể chịu đựng nổi.”

Freddie Nhỏ bắt chéo cánh tay, đôi mắt cậu bé hẹp lại với vẻ hoài nghi rõ ràng ràng.

“Thế nên, ta ngừng lại tại một nơi nghỉ đêm trong lâu đài của một người bạn.”

Irwin tự hỏi không biết một người bạn thì như thế nào. Cậu chưa bao giờ gặp bất kỳ ai không phải họ hàng.

“Và họ có một trò chơi may rủi thú vị diễn ra trong lâu đài, đúng không, Papa?” Freddie Nhỏ cắt ngang.

Papa vò rối mái tóc màu ánh kim của con trai. “Roddy, con không bao giờ ngừng khiến ta sửng sốt.”

“Là Freddie.” Nghiêng đầu né tránh, Freddie quay trở lại bên lò sưởi, tự làm mình bận rộn với chiếc vạc.

“VẬY,” Papa tiếp tục một cách lạnh lợi, “để tìm kiếm sự giải thoát bản thân khỏi vài gánh nặng cống kênh này – vì lợi ích của con ngựa thân yêu, dĩ

nhiên – ta đã bước vào một trò may rủi cùng một người quen cũ, con trai của một bá tước mà thái ấp của họ ta đã từng tham gia gìn giữ từ rất lâu rồi. Cậu nhóc đã từng quấy rầy ta trước đây với sự yêu mến quá sức giờ đã lớn khôn thành một hiệp sĩ vĩ đại và cao quý.”

Có điều gì đó trong cách Papa nói hai từ cuối đã gợi lên một cơn ớn lạnh dọc theo xương sống của Freddie Nhỏ. Cậu bé đứng thẳng đờ, bỏ quên mớ cải củ.

“Thoạt đầu ta đánh cược những gì ta có. Rồi sau đó ta đánh cược những gì ta không có. Có lẽ ta đã uống hơi quá nhiều rượu một chút.” Ông giơ ngón tay cái và ngón tay trở hơi tách ra để minh họa.

Đôi cánh tay của Freddie Nhỏ trải rộng nhất có thể, điều chỉnh lại sự đo lường không chính xác ấy. Irwin ủ tiếng cười khúc khích trong bàn tay mũm mĩm. Freddie Nhỏ giả vờ căng thẳng khi ánh mắt của người cha chiếu vào cậu.

Papa nhún vai. “Vì thế ta đã đánh mất gia tài của mình. Khi người bạn cũ ấy phát hiện ra tình cảnh không xu dính túi của ta, ta đã sợ cậu ấy sẽ nổi điên. Với trí nhớ đáng buồn của người chiến thắng, cậu ấy đã nhắc đến những lời khoác lác của ta về tám thằng nhóc vạm vỡ đang trông nom lâu đài của ta trong lúc ta tìm kiếm vận may của mình. Và đó là nguyên do cho sự vụ rằng, một trong những đứa trẻ may mắn ở đây sẽ được phục vụ cho một bá tước trong thời gian một năm.” Ông cười rạng rỡ với họ, đôi mắt híp bưng sáng chờ đợi những lời chúc tụng.

Chỉ có sự im lặng chào đón ông.

“Cha đã đánh cược một trong những đứa con của cha sao?” Freddie Nhỏ xô đẩy qua một rừng vai để đối mặt với cha mình.

Nụ cười của Lindsey nhạt đi. Ông xoa nắn đầu, làm tách mớ tóc để lộ một đốm hói mà ông luôn cố che dấu.

“Không chính xác như thế. Lựa chọn không phải do ta quyết định.” Ông nhìn họ ủ rũ, buông bỏ tất cả vẻ giả vờ hạnh phúc. “Hắn nói hắn sẽ đến Revelwood để chọn một trong những đứa con của ta cho việc phục vụ, hoặc hắn sẽ đến Revelwood để bêu cái đầu của ta trên một ngọn giáo.”

“Ôi, chú ơi,” Irwin thở than, nhợt nhạt như tàu lá.

“May cho cha, ngài ấy không phải là kẻ thù. Vị hiệp sĩ đức hạnh này có một cái tên chứ?” Đôi mắt của Freddie Nhỏ hẹp lại thành đường chỉ.

Fordyce lau trán bằng ống tay áo, sức nóng từ ngọn lửa bé xíu bất chợt trở nên ngọt ngào. Ông cứng người khi tiếng móng ngựa nện ầm ầm vang vọng trong sân. Sự tĩnh lặng tiếp theo sau đó. Rồi cánh cửa bật mở với một tiếng sầm mạnh mẽ gần như đánh bật nó ra khỏi bản lề.

SeseNau' Blog

Rowena lao vào như một tia nắng cắt xuyên qua lớp khói cũ bao phủ gian sảnh. Hương thơm ngọt ngào, hoang dã của vùng đồng hoang bám trên tóc nàng, trên da nàng, trên lớp áp chèn đan bằng tay mà nàng mặc. Đôi gò má nàng ửng đỏ như đoá hồng vì rần sức, ánh mắt cháy bừng bừng với sự phấn khích.

Nàng chạy thẳng đến với cha, từ ngữ tuôn đổ còn nhanh hơn những trái táo đang lăn ra khỏi bao tải mà nàng đang dốc ngược xuống.

“Ôi, Papa, con chưa từng hạnh phúc đến thế khi cha về nhà! Cha có con ngựa giống dấu kín đó ở đâu thế? Nó là con vật xinh đẹp nhất con từng thấy. Cha đã thật sự tìm thấy vận may khó nắm bắt của cha trong chuyến du hành này sao?”

Khuyu gối xuống bên cạnh ghế của ông, nàng kéo một chùm thạch nam nhàu nhĩ ra khỏi túi và thả vào lòng ông mà không cho ông thời gian trả lời.

“Con mang đến những bông hoa ưa thích của cha, và Freddie Nhỏ đã hứa sẽ nướng táo trên than hồng. Chúng sẽ nóng hổi và ngọt ngào và mọng nước, y như cha thích. Món này tốt hơn cả trăm lần bất kỳ thứ thỏ quay cũ kỹ thấy ghê nào khác. Ôi, Papa, cha đã về nhà! Bọn con đã nghĩ cha sẽ không bao giờ trở về.”

Nàng quàng tay quanh eo ông. Cử chỉ phóng túng ấy đã đánh bật chiếc mũ ra khỏi đầu nàng buông thả một dòng thác những lọn tóc loăn xoăn màu lúa mì.

Đôi cánh tay của Fordyce không di chuyển để ôm nàng. Ông ngồi cứng đờ trong vòng tay của nàng. Nàng ngước mặt lên, nhận ra bầu không khí thỉnh thoảng chỉ bị phá vỡ bởi tiếng tí tách của lóng gỗ di chuyển trên ngọn lửa. Cha nàng không nhìn vào mắt nàng, và trong một khoảnh khắc bối rối, nàng nghĩ nàng nhìn thấy bờ môi dưới của ông run rẩy.

Nàng dõi theo ánh mắt của ông. Các anh em trai của nàng đứng thành hàng trước lò sưởi với một thái độ trật tự nhất mà nàng từng thấy ở họ. Irwin tươi cười rạng rỡ ở giữa hàng ngũ đó.

Tắm trong ánh sáng của ngọn lửa bập bùng, người lạ bước ra khỏi bóng tối. Rowena ngước nhìn lên. Từ nơi nàng khuyu gối, cứ như thể nàng đang nhìn lên từ đáy giếng sâu để bắt gặp ánh mắt của người đàn ông cao như một

ngọn tháp bên trên nàng. Ánh nhìn chăm chú thẳng thắn của hắn bắn một ánh chớp sợ hãi xuyên qua nàng, ghim chặt nàng xuống sàn nhà như thể nàng nhìn vào gương mặt của chính cái chết. Một lúc lâu trôi qua trước khi nàng có thể kéo ánh mắt ra khỏi hắn.

“Papa?” Nàng buột miệng, vỗ nhẹ vào bàn tay lạnh giá, đang run lên của ông.

Ông vuốt ve mái tóc nàng, đôi mắt xa vắng. “Rowena, cha tin việc con bước ra bên ngoài cho đến khi chúng ta quyết định các thoả thuận là điều thích đáng.”

“Ông không hề đề cập đến một người con gái, Fordyce.” Ánh mắt của người lạ di chuyển từ người cha đến đứa con.

Cánh tay của Papa ôm quanh vai Rowena giống như một tấm khiên. Tiếng cười chế diễu của người lạ âm vang trong gian sảnh. Chỉ Rowena nghe được lời nguyên rủa bị bóp nghẹt của Papa khi ông nhận ra mình đã lầm lạc đến thế nào.

“Hứng thú của cậu là với các con trai của tôi,” Papa rít lên, một tĩnh mạch nhỏ trên thái dương ông đập rộn ràng.

“Nhưng hứng thú của ông thì không. Quá nhiên nhiên.”

Người đàn ông tiến lên và Rowena đứng dậy, biết rõ theo bản năng rằng, nàng không muốn hạ gối trước chân người lạ này. Nàng đứng lên không chút nao núng khi đối mặt với những mắt xích của chiếc áo giáp màu bạc ngang qua bờ ngực của người đàn ông. Từ bờ vai rộng đến đôi chân mang giày ống, trang phục của hắn đen tuyền y như đôi mắt đang nhìn nàng với sự chăm chú thẳng thắn. Nàng đáp trả sự quan sát của hắn với đôi tay khoanh trước ngực.

Nhìn gần hơn, đôi mắt hắc không hắc màu đen, mà là màu nâu sẫm và mượt như nhung. Độ tối khiến chúng thật khó dò thấu, nhưng sống động và thông minh. Đôi mày rậm, cong vòng thêm vào một vẻ hài hước chế nhạo gây cho Rowena ấn tượng rằng nàng đang bị cười cợt, cho dù biểu hiện của hắc chẳng chút xáo động nào. Mái tóc ảm đạm của hắc gần như cắt ngắn, nhưng những dợn sóng thiếu quy chuẩn cho thấy sự dễ dàng nổi loạn. Những đường nét đẹp dễ không bị đánh đồng với vẻ xinh xắn nhờ vào sự nam tính xù xì được tôn cao bởi kích thước tuyệt đối của hắc. Một ý tưởng chợt xẹt qua tâm trí Rowena rằng, hắc có lẽ rất đẹp trai nếu gương mặt không mang những nét khắc nghiệt như thế.

Hắc với tay và vén một lọn tóc của nàng như thể bị thôi miên bởi sự rạng rỡ của nó. Lọn tóc xoắn mượt như nhung quấn quanh những ngón tay hắc như một cái vuốt ve.

Bàn tay của Rowena luồn vào bên dưới áo, nhưng trước khi nàng có thể vùng dao tấn công, cổ tay nàng đã bị vịn trong một cú tóm đáng sợ và con dao rơi loảng xoảng xuống những viên đá lát. Nàng cắn môi nuốt lại tiếng thét. Người đàn ông buông nàng ra.

“Cô ấy có nhiều chất lửa hơn phần còn lại của gia đình cộng gộp lại.” Người lạ bước lui đến lò sưởi. “Ta sẽ chọn cô ấy.”

Gian sảnh bùng nổ trong sự chống đối giận dữ. Papa chìm sâu vào chiếc ghế, bàn tay phủ qua mắt.

“Ông không thể chọn chị gái của tôi được!” Giọng nam cao trẻ con của Freddie Nhỏ cắt xuyên qua những tiếng la hét của các người anh.

Cười mĩa, người đàn ông dựa người vào thành lò sưởi. “Can đảm nhỉ, nhóc. Điều này có phải mãi mãi đâu. Cô ấy chỉ phục vụ ta trong một năm.”

Rowena nhìn Papa. Môi ông chuyển động, nhưng không âm thanh nào được tạo ra. Các anh em trai của nàng nhao nhao những lời đe dọa kinh khủng và hung bạo, cho dù họ vẫn đứng yên tại chỗ như thể đã mọc rễ trên sàn đá. Nàng tự hỏi không biết liệu họ có mất hết khả năng phán đoán hay không. Đôi mắt lấp lánh của người lạ không biểu lộ chút nhượng bộ nào. Chúng quan sát nàng như thể đang thích thú với sự hỗn loạn mà hấn vừa kích động. Những lần nhỏ quanh chúng nhấn lại khi hấn trao cho nàng một cái nháy mắt chỉ tạo thêm nhiều sự đe dọa hơn bởi tính thân mật đầy ngụ ý của nó. Một cơn rùng mình nguyên sơ của nỗi sợ hãi bắn xuyên qua nàng, đông cứng những câu hỏi trước khi chúng có thể rời khỏi bờ môi nàng.

Tiếng than vãn của Papa chỉ vừa đủ để vươn đến đôi tai của người đàn ông. “Chúng ta đã nói là con trai mà, phải không?”

Giọng nói như sấm rền của người đàn ông khiến tất cả mọi người tắt tiếng. “Nay, Fordyce. Chúng ta nói ‘các con’. Tôi có quyền sử dụng một trong các con của ông trong một năm.”

“Cậu không thể lấy đi đứa con gái duy nhất của một người đàn ông,” Papa nói, không thể kèm được vẻ nài xin trong giọng mình. “Hãy cho tôi thấy một chút độ lượng, được không?”

Người hiệp sĩ khịt mũi. “Độ lượng? Ông biết gì về độ lượng, Fordyce? Tôi đến để dạy ông về sự công bằng.”

Papa thu hết can đảm và động mạnh vào tay ghế. “Tôi sẽ không cho phép điều đó.”

Bàn tay của người lạ chạm vào chuôi thanh kiếm khổng lồ cài trên thắt lưng. Những bó cơ trên cánh tay nổi vồng lên với chuyển động nhẹ nhàng ấy. “Ông chọn cách chiến đấu chẳng?” Hấn hỏi êm ái.

Lyndsey Fordyce lưỡng lự trong một khoảnh khắc ngần ngừ. “Rowena, con phải đi cùng người đàn ông tử tế này.”

Rowena chớp mắt ngơ ngác, ném đi sự cảnh giác trước sự đầu hàng đột ngột của cha nàng.

Freddie Nhỏ xông lên, một cái nồi bằng sắt úp trên đầu giống như chiếc dù cui. Người hiệp sĩ xoay người với thanh kiếm đã rút ra. Rowena lao đến cánh tay ấy, nhưng Papa đã lướt vào giữa hai người họ và đánh ngã cậu bé xuống đất bằng một cú đâm móc hiểm ác. Freddie Nhỏ nhìn trừng trừng vào người cha, máu chảy nhỏ giọt từ miệng và mũi cậu.

“Đừng trở thành một kẻ ngốc,” Papa rít lên, “Hắn sẽ giết con, rồi sau đó sẽ giết ta.”

Vẫn nắm chuôi kiếm, người lạ đối mặt với một hàng các chàng trai đang gầm gừ. “Nếu người nào muốn thách thức quyền của ta đối với chị em gái của họ, ta sẽ rất vui được nghinh tiếp.”

Lưỡi dao rộng bản loé sáng trong ánh lửa. Freddie Lớn đáp trả cái nhìn chăm chăm của người đàn ông một lúc lâu, đôi bàn tay chai sần của anh siết chặt thành nắm đấm trước khi quay người để gục trán vào tảng đá nóng hổi trên lò sưởi.

Đôi mắt của người lạ mở rộng khi Irwin bước tới trước, chiếc kèn trumpet vẫn bám chặt trong tay. Papa bước một bước về phía Irwin, rồi đẩy chiếc mũ phúng phính của cậu vào thành lò sưởi và nghiêng cứu chiếc kèn trumpet như thế mới thấy nó lần đầu tiên. Người hiệp sĩ tra kiếm vào vỏ.

“Một vụ đánh cược là một vụ đánh cược.” Papa lướt ngón tay cái dọc theo lớp thép vàng đã mòn của chiếc áo choàng rách rưới của mình. “Như cậu

đã biết, tôi đích thị là một nam tước – một người có danh dự.”

Ông thở dài như thể cái gánh danh dự ấy quá nặng để chịu đựng. Tiếng cười ngắn thoát ra từ người hiệp sĩ không phải là một âm thanh dễ chịu.

Papa dịu dàng giữ gương mặt của Rowena trong đôi lòng tay ấm ướt. “Đi với cậu ta đi, Rowena.” Ông nuốt xuống khó nhọc. “Cậu ta sẽ không làm tổn hại con.”

Người lạ quan sát cuộc trao đổi trong sự im lặng kín đáo, đôi cánh tay khoanh trước ngực.

Rowena tìm kiếm gương mặt cha nàng, mù quáng hy vọng về một tràng cười bùng nổ giải thích rằng sự xâm nhập của vị hiệp sĩ chỉ là một trò đùa quái ác. Niềm hy vọng leo lét trong nàng vừa bùng lên đã tắt ngấm, bị chết ngạt trước vẻ trống trải của đôi mắt xanh ngăn ngắt mang âm hưởng tiếng vọng yếu ớt, dầm lệ của chính nàng.

“Con sẽ đi với ngài ấy, Papa, nếu cha nói con nên đi.”

Người đàn ông di chuyển tới trước, tháo sợi thắt lưng mang trên eo. Papa bước lùi lại để giữ một khoảng cách an toàn khỏi tầm kiếm của hình dáng uy nghi đó.

Rowena dẫu đôi tay ra sau lưng. “Không cần phải trói tôi đâu.”

Người đàn ông tìm đôi tay nàng. Rowena cố gắng không nao núng khi hắt cột hai cổ tay nàng ra phía trước không chút dịu dàng. Giọng nàng đi ngược lại với cơn giận dữ của nàng. “Nếu Papa nói tôi đi cùng ông, thì tôi sẽ đi.”

Mái đầu tối tăm vẫn cúi xuống khi hắt thắt nút với một cái giật không nhân nhượng. Cuộn đầu dây còn lại quanh cổ tay hắt, hắt dẫn nàng đến cửa mà

không nói một lời. Nàng trì hoãn để nhặt chiếc nón. Cảm thấy sự căng đột ngột của sợi thừng, người đàn ông giật mạnh. Rowena thọc sâu đôi gót chân vào trong đá lát, chống lại sức kéo của hắn. Đôi mắt họ giao nhau trong một cuộc chiến lặng lẽ của ý chí. Không chút cảnh báo, hắn giật mạnh sợi thừng khiến Rowena lao đảo. Nàng vươn thẳng người, đôi mắt lấp lánh những giọt nước mắt giận dữ trong một khoảnh khắc. Rồi chiều sâu xanh ngắt ấy trong veo trở lại và nàng bước quả quyết theo sau hắn xuyên qua cửa, chiếc mũ nằm chặt trong đôi bàn tay bị trói.

Các chàng trai lê chân theo sau họ giống như những cương thi trong một đám rước tàn nhẫn. Papa đi thơ thẩn phía sau. Freddie Nhỏ bị tóm chặt trong giữa hai người anh, một vẻ cau có dữ dội làm tối tăm vầng trán phẳng.

Đêm đã xuống. Vầng trăng tròn vành vạnh thả những tia sáng bạc xuyên qua những tán cây lưa thưa, tuôn đổ xuống quang cảnh tĩnh lặng sự huy hoàng kỳ quái của một bình minh không có thật. Freddie Lớn huýt lên nho nhỏ đẩy ngưỡng mộ, khi một con ngựa giống màu trắng tuyên lộ ra khỏi màn sương, gõ móng xuống nền đất. Con thú nhảy chồm lên bồn chồn trước âm thanh của những bước chân đang tiến đến.

Đôi mắt của Rowena dõi theo sợi cương mạ vàng bao quanh đỉnh đầu của con vật to lớn. Đá quý đủ màu sắc khảm suốt chiều dài sợi dây. Tại sao một người giàu có như thế lại tìm đủ mọi cách để đánh cắp một đứa con của người đàn ông khốn khổ nhỉ? Đôi bờ vai không nhân nhượng của người hiệp sĩ không mời chào bất kỳ câu hỏi nào khi hắn lên ngựa và trượt sợi dây cột Rowena quanh túm yên ngựa. Những chiếc móng sắt của con ngựa giật giật khiến nàng tự hỏi không biết có thể đi theo gần như thế nào mà không bị đập nát nhừ.

Irwin bước đến phía trước con ngựa như thể đã quen chặn đường một con chiến mã được cỡi bởi một quý tộc trang bị đầy đủ vũ khí. Người hiệp sĩ

ngả người trong yên với một tiếng thở dài.

“Hiệp sĩ cao quý?” Giọng của Irwin hơi the thé, vì thế cậu tăng hắng và cố một lần nữa. “Hiệp sĩ cao quý, tôi vội vã nhắc nhở ngài rằng, ngài sắp lấy đi tia sáng duy nhất trong cuộc sống tăm tối của chúng tôi. Ngài đã ngắt mất bông hoa độc nhất trong khu vườn hiu quạnh kinh khủng của chúng tôi. Tôi thay lời cho tất cả chúng tôi.”

Những người em họ của Irwin nhìn nhau và gãi đầu. Rowena thầm ước vị hiệp sĩ chạy qua họ và kết thúc nỗi ngượng ngùng của nàng cho rồi.

“Cậu có một lời nài xin khá hùng hồn đấy, chàng trai.” Người hiệp sĩ đáp, khiến tất cả bọn họ kinh ngạc. “Có lẽ cậu nên nài xin cha cô ấy thực hiện những vụ cá cược với nhiều quan tâm hơn trong tương lai.”

Từ phía sau Freddie Lớn, Papa liêu lĩnh bắn cho người đàn ông một ánh mắt căm hờn.

“Ngài không rủ lòng thương sao?” Irwin hỏi.

“Ta sẽ không.”

“Vậy tôi cầu xin gánh nặng của tinh thần hiệp sĩ trên đôi vai ngài. Tôi cầu xin ngài sẽ tôn trọng người em họ ngọt ngào của tôi với sự quan tâm tương tự như ngài sẽ ban cho phần còn lại của nữ giới.”

Rowena cực kỳ muốn bạt tai cậu, nhớ đến vô số lần không đếm xuể nàng đã vật cậu xuống đất và ghì chặt cho đến khi cậu ré lên chịu thua.

Người lạ một lần nữa bật ra tiếng cười ngẩn, đáng ghét. “Không phải lo, chàng trai. Ta sẽ tôn trọng cô ấy với sự quan tâm tương tự như ta sẽ tôn

trọng bất kỳ cô nàng nào xinh đẹp như thế. Giờ thì tránh sang một bên hoặc sẽ bị giẫm lên.”

Irwin bị hất sang bên phải khi người hiệp sĩ thúc con ngựa giống vào nước kiệu. Rowena gần như bị kéo ngã. Nàng liều lĩnh phá vỡ sự tập trung vừa đủ cho một cái nhìn khao khát cuối cùng với gia đình. Nàng nghe thấy tiếng thịch nhẹ của năm đấm giộng vào da thịt và tiếng la hét quen thuộc khi Freddie Nhỏ tóm lấy Irwin trong cơn thịnh nộ mù quáng và tuyệt vọng.

Rồi tất cả không còn gì nữa. Nàng tập trung toàn bộ chú ý vào mặt đất sỏi đá dưới chân khi thế giới của nàng thu hẹp thành nhiệm vụ đặt bàn chân này lên phía trước bàn chân kia sao cho không đập đập mũi vào những chiếc móng ngựa đang gõ dồn dập.

SeseNau' Blog

Chương 2.

Mặt đất như mờ đi dưới đôi chân dồn dập của Rowena, chúng trượt khỏi nàng với mức độ thường xuyên đáng báo động. Đám cỏ rối của đồng hoang bị bỏ lại phía sau khi họ đi vào một khu rừng. Những cành nhánh chẳng chịt, dày đặc, khuếch tán ánh trăng rạng rỡ thành một mạng lưới đan xen giữa bóng tối và ánh sáng. Một nhánh cây chết mà nàng không nhìn thấy đâm sầm vào đầu gối nàng ngay khi nàng vấp vào một hòn đá trông như một ảo ảnh trong đám lá ma mị. Rõ ràng là toàn bộ cuộc đời nàng sẽ phải trải qua trong việc theo sau đuôi con chiến mã quái vật này và tấm lưng thấy ghét của con người độc ác đó. Nhịp bước đầy đau đớn của nàng loạng choạng, và nàng ngập ngừng quẩn những ngón tay quanh sợi dây thừng trói đôi cổ tay nàng. Chiếc mũ của nàng giờ đã nhàu nát, nhưng nàng từ chối thả nó xuống.

“Thứ lỗi cho tôi,” nàng hỗn hển.

Đôi bờ vai rộng ấy không thêm nhúc nhích.

“Xin thứ lỗi... thưa ngài?”

Không gì hết. Rowena nghĩ ra một cách duy nhất để thu hút được sự chú ý của hắn. Nàng ngồi xuống, quăng đôi chân qua sợi thừng để tránh bị kéo úp sấp. Nàng cho rằng lớp đệm bằng lá thông sẽ nâng đỡ nàng.

Nàng đã không tính đến chuyện tay hiệp sĩ vẫn đứng đình tiến bước cho đến khi móng nàng bị kéo lê vào một dòng suối nông với một tiếng bắn toé nước thê thảm.

Hắn ngừng lại và xoay con ngựa đang nhảy dựng đối mặt với nàng. Rowena không chắc là nàng ghét thứ gì nhiều hơn – con ngựa giống bánh choẹ hay tay hiệp sĩ đang nhướn mày tọc mạch nhìn nàng. Nàng đổ sập người bên bờ suối và nhắm mắt lại. Sợi thừng lỏng ra khi hắn xuống ngựa. Nàng thở dài với khoảnh khắc xa hoa được duỗi thẳng đôi tay bị trói qua đầu và chăm chăm mở mắt. Người đàn ông khuyu gối cách đó vài bước, làm đầy bình nước bằng da trong dòng suối. Đôi mắt tăm tối ấy không hề rời khỏi nàng.

Nước phủ đầy đôi ống quần nàng. Cảm giác khó chịu thối bùng lên những ngọn lửa căm phẫn trong nàng. “Ngài sẽ chìm chết tôi giống như một con mèo vô dụng chứ, thưa ngài cao quý, hay điều đó vượt quá lòng trắc ẩn của ngài?”

“Sao nàng không yêu cầu ta dừng lại?”

“Ngài sẽ lắng nghe sao?” Rowena đấu tranh để điều hoà hơi thở.

“Luôn luôn.”

Rowena đảo tròn mắt và quay mặt đi để che dấu sự hoài nghi rõ ràng rành rành.

“Gã gà trống ta đây cha nàng đã xoay sở bằng cách nào để nuôi dưỡng được một bầy con nhu nhược như thế?” Hắn hỏi, đứng lên và nhét bình nước vào trong đai lưng.

“Chúng tôi không nhu nhược,” nàng phản đối. “Ngài không có quyền gọi chúng tôi như thế.”

Hắn vượt qua suối chỉ với một dải chân và ngồi xổm trước mặt nàng. “Cha nàng trước đây từng là một hiệp sĩ. Ông ta không có chút kỹ năng nào với một thanh gươm sao?”

Đôi mắt Rowena long lanh với vẻ kiêu hãnh. “Việc Papa không thể sử dụng vũ khí không phải là lỗi của ông ấy. Ông ấy đã bị thương tật trong một trận chiến khốc liệt với bọn ác ôn xứ Welsh*.”

*(*Welsh : Một dân tộc bản địa, một đất nước riêng với tiếng nói và văn hoá riêng thời xưa, nay là một phần của Vương Quốc Anh về phía Bắc. Còn có tên khác mới hơn là Wales. Người Welsh hiện đại tự gọi mình là Cymry, đa số dùng tiếng Anh. – Ct của Sè.)*

Gareth khịt mũi. “Bọn ác ôn, ra là thế. Thế còn sáu người đàn ông trưởng thành bên cạnh cha nàng thì sao? Họ đã để ta nhảy múa ngoài đây cùng nàng cứ như chẳng có chuyện gì ấy. Nàng không cho rằng đó là nhu nhược sao?”

“Ngài có thể giết từng người một trong số họ, đúng không?”

Hắn nhún vai. “Có lẽ.”

“Vậy thì không phải là họ thiếu can đảm. Họ thông minh đấy chứ.”

Gương mặt người hiệp sĩ tan vào trong tràng cười vui vẻ thực lòng, điều đó làm mất đi vẻ đe dọa và làm mềm đi các đường nét thành sự thơ trẻ trong một khoảnh khắc khó nắm bắt.

“Ta e rằng phẩm chất duy nhất bị thiếu còn nhiều hơn lòng can đảm là sự thông minh. Cậu bé mũm mĩm đó là ai vậy? Ta đã sợ cậu ta sẽ dùng tiếng kèn trumpet để giết chết ta cơ đấy.”

“Đó là Irwin. Và anh ấy không phải cậu bé. Anh ấy còn lớn tuổi hơn tôi.”

“Ta cho rằng điều đó khiến cậu ta trở thành đàn ông ?”

Rowena lục lọi trong tâm trí tìm kiếm thứ vũ khí nào đó để xoá đi nụ cười mai mỉa ra khỏi đôi môi ngạo mạn ấy, nhưng biết ngay khi vừa nói thành lời rằng, đó là một lựa chọn thật tệ hại.

“Irwin là người đính ước của tôi.”

Nàng hít vào với vẻ kiêu hãnh tổn thương khi người đàn ông bùng nổ một trận cười mới.

Nàng nói nhanh. “Anh ấy là anh họ của tôi. Papa đã xem anh ấy như người đính ước của tôi khi anh ấy mới chỉ là một cậu bé. Biết rằng không thể cung cấp chút của hồi môn nào, nên Papa đã tìm cách để tôi có hôn ước sớm và cứu thoát tôi khỏi sự ngượng ngùng.”

“Ta có cảm giác nàng vẫn thấy ngượng ngùng.”

Rowena thở dài, không để ý rằng, thật kỳ cục khi ngồi trong dòng suối và thảo luận về những vấn đề của trái tim với người lạ khắc nghiệt này.

“Nàng có yêu Irwin không?”

“Tôi cảm thấy có chút xiu cảm xúc với anh ấy. Anh ấy luôn ở loanh quanh bên tôi mà.”

“Giống như một con chó săn trung thành?” Hẳn gợi ý.

Gật đầu nhanh, nàng thú nhận, “Tôi thà yêu một con cóc còn hơn.”

“Ta thấy sự phô bày tình cảm của cậu ta khá là cảm động đấy chứ. Điều đó không làm tan chảy trái tim nàng sao?”

Nàng lắc đầu. “Ngài không biết Irwin đấy thôi. Anh ấy có thể chờ đợi suốt cả cuộc đời để có được một cơ hội đánh bóng những vần thơ trước những người cùng sở thích.”

Một nụ cười chạm đến góc môi người đàn ông. Hắn nâng gương mặt nàng lên bằng một ngón tay, nghiên cứu những đường nét mềm mại trong ánh trắng. Rowena, đột ngột cảnh giác, chớp mắt nhìn lại hắn.

“Ta sẽ chiến đấu đến chết để giữ hôn thê của ta khỏi rơi vào tay một kẻ giống như ta,” hắn thì thầm. Ngón tay hắn di chuyển lên trên lần theo đường cong trên vành môi dưới của nàng.

Trái tim của Rowena trượt vào trong một nhịp điệu cuồng loạn mà nàng chưa từng nhận biết. Nàng cố mỉm cười, cảm thấy thiếu thoải mái trước những từ ngữ của hắn. Hắn nhìn chăm chăm xuống nàng, đôi mắt sẫm hun hút bóng tối của khu rừng. Dấu vết cuối cùng của vẻ vui cười tan biến khỏi gương mặt hắn.

Rowena chuyển động, nhận thức đầy đau đớn về tình trạng dễ tổn thương của nàng khi nằm nửa trong nửa ngoài dòng suối với bàn tay bị trói và người lạ khó hiểu đang khom người bên trên nàng. Ống quần ướt bám chặt đôi đùi nàng; làn da nàng lấp lánh bởi bụi nước.

Hắn lấy chiếc nón nhàu nát ra khỏi tay nàng. Đặt nó lên đầu nàng, hắn nhét mọi lọn tóc màu vàng nhạt vào bên dưới với sự chu đáo hoàn hảo. “Nếu nàng định trườn trong dòng suối giống như một nàng tiên cá tình nghịch, cầu mong rằng việc đội nón sẽ làm nản lòng những kẻ muốn tấn công.”

Hắn kéo nàng đứng lên và cởi trói cho cổ tay nàng. Nước nhiều giọt đều đặn từ áo nàng khi hắn trèo lên ngựa mà không nói một từ.

Nàng mỉm cười đầy hy vọng. “Tôi dám nói bây giờ Papa đã học được bài học của ông ấy rồi. Tôi tin là tôi có thể tìm được đường về nhà từ chỗ này.”

“Nàng sẽ lên ngựa cùng ta, hay ta nên trói nàng lần nữa?” Người hiệp sĩ nhìn xuống nàng, đôi mắt sẫm màu tối lại.

Nàng tiến gần con thú khổng lồ, cảm thấy lùn tịt bên cạnh người đàn ông đang ngồi hết sức thoải mái trên lưng của nó.

Nàng nuốt nghẹn. “Ngài muốn tôi cưỡi ngựa cùng ngài ư?”

Nàng đột ngột ngồi trên lưng ngựa, khi hắn nhắc nàng lên chỉ với một cánh tay đầy sức mạnh và đặt nàng vào trong yên ngựa phía trước hắn. Chiếc quần ướm của nàng rơi bởi bên dưới người nàng, nhưng nàng chỉ vừa đủ thời gian chú ý đến sự thiếu thoải mái đó trước khi hắn thúc con ngựa vào trong nước kiệu nhỏ. Nàng nhận ra số lượng thời gian mà niềm kiêu hãnh của nàng đã phải trả giá kể từ khi rời khỏi Revelwood nhiều như thế nào

Con ngựa xuôi theo đường mòn, tiếng rầm rập của vó ngựa bị bóp nghẹt bởi thảm lá thông dày. Rowena nghiêng người tới trước để tạo một khoảng cách an toàn giữa lưng nàng và bờ ngực rộng của kẻ bắt giữ, chỉ để thấy bản thân bị giật ngược trở lại dựa vào hắn bởi một cánh tay đầy cơ bắp quấn quanh eo nàng.

“Ngồi yên. Nàng sẽ làm con ngựa hoảng lên đấy,” Hắn ra lệnh.

Rowena đầu hàng vòng tay rắn như thép ấy khi con ngựa lách khỏi đường mòn và lao vào trong rừng cây như thể đi theo chỉ dẫn bí truyền của loài ngựa. Bờ ngực của người hiệp sĩ trở thành nơi trú ẩn bảo vệ nàng khỏi bị

xô vào những thân cây xâm lấn vào đường đi của họ với sự đều đặn đáng sợ.

Khi nàng nhận ra cánh tay đang khoá chặt bên dưới ngực nàng sẽ không để nàng bị hất bay khỏi lưng ngựa, nàng ngồi yên, lắng dịu trước cảm giác mới lạ về sự an toàn của bờ ngực ấm áp. Nàng trôi vào trong giấc ngủ với sự thoải mái lạ thường ấy.

SeseNau' Blog

Rowena thức giấc đúng lúc để tránh khỏi bị ngã khuyu gối khi người hiệp sĩ hạ nàng xuống đất không chút nương nhẹ. Nàng ngáp và dụi mắt. Những quầng sáng từ các ngọn đuốc chiếu xuyên qua rừng cây. Âm thanh tiếng đàn luyt được khảy vụng về và những tiếng nói trộn lẫn với những tiếng cười say xỉn trôi nổi trong đêm. Nàng chớp mắt nhìn lên người hiệp sĩ đáng ghét.

“Chạy lóc cóc phía sau ta giống như một tay cận vệ hoàn hảo nào,” Hãn ra lệnh. “Dấu kỹ mái tóc. Có lẽ đã đủ trễ và họ đã đủ say để tin nàng là một cậu bé.”

“Nơi này không phải nhà của ngài sao?”

“Nay. Nhưng chúng ta sẽ qua đêm ở đây.”

Hãn thúc con ngựa vào trong bước đi thông thả. Rowena ra vẻ ngênh ngang vụng về phía sau hãn, kiểu vụng về mà một tay cận vệ của một người đàn ông như thế sẽ thực hiện.

Người hiệp sĩ nói mà không quay lại. “Nàng sẽ bị bỏ lại đây với những kẻ sách của riêng nàng khi ta nghỉ ngơi. Nếu nàng có bất kỳ ý tưởng chạy trốn nào, hãy nghĩ lại đi. Nếu nàng bỏ chạy, ta sẽ quay lại nhà nàng và giết toàn bộ gia đình nàng. Khi ta tìm thấy nàng, chắc chắn là ta sẽ tìm thấy thôi, nàng sẽ ước là nàng được ở trong đám người bị giết ấy.”

Rowena ép buộc đôi chân giữ yên. Những từ ngữ của hắn khiến da gáy nàng sờn gai ốc. Nàng hình dung Freddie Nhỏ, bất động, một vết thương do kiếm rộng hoác ở chỗ đặt trái tim của cậu bé. Cơn giận loé sáng trong đôi mắt nàng bị dập tắt khi người đàn ông xoay người trong yên ngựa và gắn chặt đôi mắt tăm tối vào nàng. Nàng gật đầu, đôi mắt mở rộng và không chút gian trá.

Sự vui chơi bên trong sân của lâu đài tràn ra bên ngoài khi vài cặp lão đảo xuống chiếc cầu treo bắc qua con hào rộng hai mươi bộ. Một trong những người đàn ông loạng choạng phía trước con ngựa của người hiệp sĩ.

“Chào mừng mọi người. Yến tiệc vừa mới bắt đầu,” Gã loan báo, từ ngữ líu ríu. Đôi mắt gã đảo tròn khi rơi thẳng xuống đất, đôi cánh tay vẫn vươn rộng đón chào.

Người phụ nữ đi cùng gã hồi hả trở lại vào trong lâu đài khi những cặp đôi khác tản ra giống như những bóng ma đang cười khúc khích trong đêm.

Người hiệp sĩ hướng con ngựa vòng qua thân thể nằm sõng soài mà không thèm nhướng mày. Rowena đi theo sau, tránh xa người đàn ông bị ngã.

Gareth xuống ngựa, trao dây cương cho một cậu bé mặt đỏ hiện ra từ bóng tối. Trước khi họ bước được bước thứ ba, người đàn bà khi nãy tái xuất hiện trong vòng tay của một người đàn ông lão đảo khác. Rowena tránh khỏi họ khi họ vượt qua chỉ cách nàng vài inches. Tiếng cười giòn tan của người phụ nữ xuyên thủng bầu không khí. Rowena buột ra tiếng hỗn hển

khi đôi bàn tay như những thỏi xúc xích của gã đàn ông túm lấy hông của người phụ nữ và thọc sâu vào phía sau. Những ngón chân cẩu bẩn của bà ta cong lại trong một vòng ôm tại vùng thắt lưng của ông ta. Với một tiếng cầu nhàu và sự đè nghiến của hông, ông ta ghim chặt bà ta vào bờ tường.

Rowena quên mất người hiệp sĩ cho đến khi nàng cảm thấy cú túm kiên quyết của hắn trên cánh tay nàng khi hắn kéo nàng tránh xa quanh cảnh kinh khủng ấy. Nàng mãi mê nhìn lên qua vai vào gương mặt đỏ ửng trợn lẩn giữa đau đớn và mê đắm của người đàn bà đến nỗi nàng không nhìn thấy người đàn ông lao đến phía trước họ cho đến khi nàng tông sầm vào áo giáp của gã với sức mạnh khiến tai nàng kêu ong ong.

“Ai thế? Gareth, bạn của ta, thật sự là cậu sao?” Giọng nói khẩn thiết vang lên.

“Nay,” nàng đáp mà không suy nghĩ. “Chỉ là Ro...”

Người hiệp sĩ chặn bàn tay ngang qua miệng nàng.

“Aye, Blaine. Là Gareth. Tớ tin là cậu đã đánh ngã cận vệ của tớ đến bất tỉnh rồi. Thằng nhóc vụng về này là Ro. Tớ sẽ phải đánh vắng điều đó khỏi cậu ta thôi.” Người hiệp sĩ buông lỏng bàn tay khỏi miệng nàng và tát nhẹ vào tai nàng.

Điều này được theo sau bởi một cú đập nồng nhiệt vào lưng từ quý ông mảnh dẻ. Anh ta nhìn chăm chú với vẻ say xỉn vào gương mặt nàng, và một nụ cười kéo cong góc môi mỏng. Rowena thở hỗn hển, không thể nhớ được có khi nào nàng bị đánh ngã với sự thích thú như thế chưa.

“Kẻ nào đủ ngốc để giao phó con chó cưng bé bỏng của họ vào đôi tay đen đúa của cậu vậy?” Mặc dù nhắm vào người bắt giữ nàng, ánh mắt của

Blaine di chuyển từ gương mặt nàng đến đôi chân bọc lại của nàng với sự chậm rãi bóng gió.

“Có cần phải nhắc cậu nhớ bao nhiêu lần đôi tay đen đúa này đã đánh bật cậu khỏi yên ngựa trong cuộc đấu thương không vậy?” Gareth đáp.

Blaine lờ tịt hăn và xoay tròn Rowena. “Nhỏ xíu, không phải sao?”

“Bản thân cậu cũng từng nhỏ bé đấy thôi, Blaine.” Gareth vỗ một cánh tay đầy cơ bắp quanh vai Blaine và hướng dẫn những bước chân lão đảo của anh ta xa khỏi Rowena và hướng về cây cầu treo. “Cậu quên mất lần tớ ném cậu qua cửa sổ chỉ với một tay khi chúng ta còn là những thằng nhóc rồi à?”

“Làm sao tớ có thể? Khi tớ hạ cánh vào bụi mâm xôi và trải qua phần còn lại của đêm để ngâm những phần xinh đẹp hơn của tớ trong một cái thùng gỗ cơ chứ.” Blaine che mắt tránh ánh đuốc và móc một cánh tay quanh cổ Gareth. “Tuy vậy tớ vẫn chào đón cậu tới Ardendonne. Tớ ngốc thế đấy! Tớ nên tổng cậu cho bọn cá ăn thịt người trong con hào của tớ mới phải.”

Gareth đảo tròn mắt. “Sau khi những con lạc đà chạy mất, tớ đã nghĩ cậu từ bỏ những con thú ngoại lai rồi cơ đấy.”

“Khi hoàng tử xứ Wales khoác lác về con sư tử cưng của mình, tớ phải tìm ra cách nào đó tốt hơn ông ấy chứ.” Blaine lắc đầu buồn bã. “Tớ đã mất hai hoặc ba khách mời mỗi ngày hội hè. Một cái bắn toé nước và họ biến mất. Không còn lại gì ngoại trừ những cái xương được vớt lên khi mặt trời mọc. Ái chà chà.”

Gareth kéo giật anh ta trở lại khi anh ta lắc lư hướng đến rìa chiếc cầu treo. Rowena ghì chặt bản thân và nhích gần hơn vào trung tâm chiếc cầu, từ

chối nâng ánh mắt lên vì sợ phải nhìn thấy những chiếc xương trắng hếu bập bênh trong làn nước sủi bong bóng.

Nàng đi theo sau hai người đàn ông xuyên qua tường thành và vào trong sảnh đường hình vòm, đôi mắt nàng khoá chặt vào lưng Gareth khi hắn hướng Sir Blaine ra xa. Nàng đọc thấy một ngàn lời cảnh báo trong cái liếc qua vai của hắn khi họ biến mất trong đám đông náo nhiệt ấy.

Nàng dừng chân, sự bỏ đi của kẻ bắt giữ tạo cho nàng cảm giác mất mát kỳ lạ. Thọc sâu đôi bàn tay vào trong ống tay áo, nàng huýt sáo, giả vờ không bị tác động bởi những người lạ đang quay cuồng quanh nàng trong những trạng thái say xỉn và ăn mặc xuềnh xoàng khác nhau. Khi ánh mắt nàng di chuyển quanh căn phòng, nó thấp sáng một cảnh tượng khiến miệng nàng ứa nước miếng và phần còn lại của gian sảnh mờ dần thành vô hình.

Nàng len lỏi xuyên qua những người khiêu vũ chậm chạp và dừng bước ở nơi gần nhất mà nàng dám.

Một người đàn ông mặc áo khoác nhung màu đỏ cười toe toét và thúc vào nàng. “Vội lên nào, nhóc. Hãy gỡ thịt cho đến tận xương đi nào, ngoại trừ có lẽ cậu chưa tìm ra những mẫu được lựa chọn.”

Rowena bắt đầu cười và khóc cùng lúc. Người đàn ông len lén bỏ đi, tin rằng nàng dở người, hoặc say xỉn, hoặc cả hai. Trên một chiếc bàn trải dài đến hai mươi bộ kê dọc theo tường là những phần thừa lại của bữa yến tiệc Ardendonne. Revelwood chưa từng thấy nhiều thức ăn như vậy trong một năm.

Bao tử của Rowena cuộn lên cảnh báo. Nàng nhích đôi bàn chân tách ra xa để chống lại sự lão đảo. Một cái đầu lợn đã bị ăn một nửa nhìn chăm chăm xuống nàng với đôi mắt vô hồn từ trung tâm bàn. Lén một cái liếc vội ra xung quanh, nàng giật trái táo ra khỏi miệng của nó và nhét vào ống tay áo.

Bàn tay run rẩy của nàng nhúng vào trong một chiếc tô bằng bạc và lấy ra một vốc thứ vàng óng như ánh mặt trời trên đồng hoang vào một ngày xuân. Nàng đánh liều nếm thử. Vị táo ngọt ngào bao bọc lưỡi nàng. Nàng nhắm mắt trong trạng thái say mê.

Với cơn đói suốt cuộc đời đã được tháo cũi, Rowena lao lên lao xuống chiếc bàn, thọc tay vào mọi chiếc tô và vồ lấy mọi chiếc đĩa, ngừng đủ lâu để nhìn chăm chăm vào những gì chỉ có thể là phần còn lại của nguyên một con bò cái nằm dài tại cuối bàn. Một con chó săn màu vàng trông có vẻ dữ dằn đứng trên bàn với những chiếc chân sau nằm trong nước sốt. Rowena giành giật chiếc đùi gà tây ra khỏi con chó và rửa nó bằng một cốc bia còn một nửa mà nàng thấy bị bỏ lại trong đám mận tằm mật ong.

Với một tiếng thở dài lớn, thả rơi người xuống trên mớ hồ lộn bốc mùi ôi trên sàn nhà, làm dịu lại cái bụng no nê. Gian sảnh bỗng đảo lộn quanh nàng. Những mạng che bằng lụa của những người phụ nữ đang khiêu vũ cuộn xoắn lại trong sự bắn toé dữ dội của màu tím và màu đào trái ngược lại sự rạng rỡ của màu đỏ và màu xanh từ áo choàng của những người đàn ông. Nàng lau văng trán ẩm ướt, tự hỏi loại người kỳ lạ nào lại lãng phí một ngọn lửa phồn thịnh trong một đêm hè như thế.

“Hãy nhìn cách hấn quyến rũ kia,” Tiếng thì thầm rít lên phía trên nàng.

Ánh mắt của Rowena theo sau lớp váy phòng bằng satin thắm màu của người phụ nữ bên cạnh bàn lên đến gương mặt tròn gấn chặt một nụ cười hiểm độc.

“Tôi dám nói Alise sẽ vén váy lên trước khi buổi sáng đến,” Người đàn bà cao, xương xẩu đứng bên cạnh lăm bằm. “Sir Gareth đã cất kho vài sự cự tuyệt.”

Đôi mắt của Rowena mở to khi nàng dõi theo ánh mắt của họ đến người bắt giữ nàng. Trang phục màu đen tuyền của hãn nổi bật trên hậu cảnh nhấp nhô những màu xanh đỏ. Hãn đứng chống một chân trên chiếc ghế đầu, mái đầu tằm tối nghiêng về hướng một phụ nữ đang cười cợt. Bàn tay người phụ nữ trượt xa hơn trên đùi hãn với mỗi lời thì thầm của cô ta. Một nụ cười hiếm hoi uốn cong vành môi hãn trong một vẻ bắt chước đầy chế diễu của nụ cười mà hãn đã trao cho Rowena bên dòng suối. Bàn tay hãn khẽ mơn trớn chiếc cổ mảnh dẻ của người phụ nữ cho dù ánh mắt hãn lướt ra xa và di chuyển quanh gian sảnh. Rowena nghiêng người sâu hơn vào trong bóng tối bên dưới bàn, không muốn bị phát hiện bởi đôi mắt tằm tối ấy.

“Hãn quyến rũ đến cả vua của chính hãn phong tước hiệp sĩ cho hãn khi mới mười bảy tuổi nữa kìa.”

“Ôi, thật vớ vẩn! Nếu bà bước vào giữa một lưỡi kiếm Welsh và Longshanks* già trong một chiến trường vận hành bằng máu của England, tôi dám nói ông ấy cũng sẽ phong tước hiệp sĩ cho bà.” Người phụ nữ mồm mồm giật thứ gì đó ra khỏi bàn và thả nó vào miệng với vẻ thoải mái. “Thách tôi bắn một con ruồi vào bánh pudding của Alise không?”

*(*Longshanks : Biệt danh của Vua Edward I nước Anh từ năm 1272-1307, một vị vua nổi tiếng nóng tính và đáng sợ trong những cuộc chiến chinh phục và thống nhất nước Anh, nhất là với người Scott – Ct của Sẻ)*

“Nếu bà cố nhin, quý ngài tằm tối đó sẽ bắn nhiều hơn một con ruồi vào trong bánh pudding của cô ả đêm nay,” Người phụ nữ gầy đáp.

“Alise có thể xoay sở được ngay cả với nhà de Crecy*. Cô ả đã vượt qua được hai đời chồng, đúng không?”

(de Crecy : họ của Gareth là de Crecy ở những phần sau có nhắc tới, nên có thể ý tác giả là việc trở thành vợ của Gareth de Crecy – Ct của Sẻ)*

“Tôi cược là cô ta sẽ không thể sống sót nổi với người đó.” Cả hai người phụ nữ cười rúc rích.

“Hãy nhìn Mortimer đang quan sát với đôi mắt ghen tuông kia. Tôi tin là hắn đang cực kỳ hâm mộ Gareth đấy. Chúng ta thử quyết định xem liệu hắn có uống đủ say để bày trò ngốc hay chưa.”

“Hoặc đủ ngu ngốc để giết người chưa.” Người phụ nữ gầy cười khúc khích. Bà ta loạng choạng rời khỏi bàn, dẫm chân lên vạt váy thêu hoa của người bạn cho đến khi người phụ nữ giật nó lên và ném qua cánh tay, vồ nhẹ lên vai người khiêu vũ cũng nghèo nàn cảm xúc chẳng khác gì họ.

Người phụ nữ hạ thấp xuống trên người hát rong có gương mặt nhợt nhạt. Những ngón tay dài, thanh nhã tiếp tục gảy đàn lướt khi bà ta thúc vào sườn anh ta, nghiêng tới trước để giữ cả hai tai anh ta với những cái liếc xiên quở quyết vào Gareth và quý bà của hắn. Anh ta lắc đầu, nhưng người phụ nữ mồm mỉm lại nghiêng gần hơn nữa, làm chết ngạt anh ta bằng bộ ngực phì nhiêu của mình. Anh ta rùng mình và gật đầu. Những người phụ nữ lui ra xa trở lại, thì thào phía sau đôi bàn tay của họ. Rowena kéo một dải tóc khỏi chiếc nón và cắn nó trong miệng.

Giai điệu vui vẻ đột ngột ngừng lại trước những tiếng la ó của những người khiêu vũ. Một người đàn ông ở gần Rowena vẫn tiếp tục nhảy, giữ chặt người bạn nhảy vô hình đi tới đi lui trong một dáng vẻ vương giả. Người nhạc sĩ kéo một chai nhỏ ra khỏi áo khoác và hớp một hơi dài. Phần lớn số rượu biến mất trong miệng anh ta và nhỏ giọt xuống cằm.

Một hiệp sĩ đang lắc lư hết lên. “Chơi đàn ngay, Mortimer. Để cơn khát của chú mày giải quyết sau đi.”

“Chơi đàn đi và tôi sẽ gọi cận vệ của tôi đến phòng cậu sau cuộc truy hoan để giải quyết cơn khát của cậu.” Sir Blaine kêu lên.

Với tiếng la ó và tiếng hú huýt của đám đông, Mortimer vẫy Sir Blaine với cái chào yếu ớt cảm ơn. Blaine làm dấu thánh giá như thể cảnh báo anh ta đừng chậm trễ nữa. Đám đông rung chuyển những tràng cười. Rowena mỉm cười dù chẳng hiểu gì hết. Sir Gareth vẫn nghiêng người trên người phụ nữ mặc trang phục màu hoàng yến ngồi trên chiếc ghế đầu, rõ ràng rằng âm nhạc chẳng được tán thưởng cũng như thấy thiếu vắng. Khi Rowena quan sát, bàn tay hăn trượt xuống bên dưới tấm khăn choàng của người phụ nữ. Đôi môi hăn chải nhẹ lên vùng cổ như chim thiên nga của cô ta. Làm sao mà một chiếc cần cổ xanh xao thanh mảnh như thế có thể chống đỡ nổi chiếc khăn choàng thêu kim tuyến kia huống hồ còn có thêm một cái đầu? Rowena tự hỏi. Nàng chạm vào cổ họng của chính mình, thấy thoải mái bởi sự mạnh mẽ quen thuộc của nó. Bất luận đầu nàng có đang xoay mòng mòng nhiều như thế nào vào khoảnh khắc đó, nàng biết nó sẽ không bị đổ sập xuống.

Những ngón tay của Mortimer chải nhẹ trên sợi dây đàn. Đám đông rơi vào im lặng khi anh ta thả ra những hợp âm vừa ngọt ngào vừa cay đắng, tuôn ra từ nhạc cụ với một kỹ năng họ đã quên mất rằng anh ta sở hữu.

“Các bạn thấy đấy, thưa các quý ông và các quý bà của tôi, tôi có một giai điệu mới, một bài hát mới.” Anh ta nói êm ái.

Những giọt lệ dâng lên trong mắt Rowena khi nghe giai điệu đầy ám ảnh ấy. Khao khát được về nhà, nàng lau chúng đi bằng lọn tóc mà nàng đang ngậm trong miệng. Đám đông trườn lại gần Mortimer hơn, nuốt lấy những ca từ và giai điệu tươi mới ấy ngay cả trong trạng thái sững sờ say sưa của họ. Mái tóc thẳng phủ qua gương mặt anh ta. Họ chồm tới trước để lắng nghe những ca từ ghen ngào.

“Đây là giai điệu tôi nghe lần đầu tiên cách đây nửa tháng tại một lâu đài đối diện kênh đào ở Touraine.”

Sir Gareth vươn thẳng người với một cái cau mày. Một cơn ớn lạnh thấu hiểu bắn xuyên qua Rowena khi vầng trán của hắn tối sầm. Nhưng hắn không tìm kiếm nàng; hắn đang nhìn chăm chăm vào người nghệ sĩ.

Mortimer bắt đầu hát, giọng anh ta sâu lắng và ấm áp.

*Nàng Elayne xinh đẹp
Bị giết một cách bất minh
Bàn tay vô đạo của nàng
Đông cứng bên một cái tên.*

Với tiếng rì rào lo lắng và tiếng tăng hăng, đám đông lui lại một bước.

*Nàng Elayne xinh đẹp
Đã lần trốn nỗi đau
Với sự truy đuổi đáng sợ
Từ một hiệp sĩ tâm tối.*

Nàng Elayne xinh đẹp...

Rowena đang ngâm nga đứt quãng theo, khi lời hát của Mortimer bị bóp nghẹn dừng lại. Cây đàn lướt đồ sầm vào sàn đá khi người nghệ sĩ ngã lăn xuống sàn nhà với bàn chân mang ủng của Gareth chận trên cổ họng và mũi kiếm chạm trở chìa vào ngực. Đám đông đã dọn trống một vòng tròn an toàn quanh hai người họ. Rowena nhìn thấy hai người phụ nữ xúi bẩy người nghệ sĩ đã lên trốn ra bên ngoài cửa. Nàng đứng dậy, nhét lọn tóc vào bên trong chiếc nón.

Đôi mắt của Gareth lấp lánh như những viên kim cương. Bờ ngực rộng nâng lên và hạ xuống trong một nhịp điệu không đều. “Nếu mi còn muốn hát hò vào một ngày khác, chim bạch yến à, nói cho ta biết ai đã viết ra bài hát đó,” Hân gầm gừ. Đôi bàn tay xanh xao của Mortimer run rẩy đưa lên trong lời van nài thầm lặng. Gareth nhắc chiếc ủng bóng lộng lên nửa inch, nhưng thanh kiếm vẫn nhấn sâu vào trong chiếc áo chên của người đàn ông. “Nói bây giờ hoặc mãi mãi giữ yên chiếc lưỡi của mi.”

Mortimer ho một cách yếu ớt. “Tôi nói. Tôi đã học nó ở Touraine. Tại một lâu đài.”

“Lâu đài nào? Và từ ai?”

“Tôi không thể nhớ.”

“Mi nói dối.” Chiếc giày của Gareth lại dậm xuống trên cổ họng anh ta lần nữa.

Đám đông tách ra để cho Sir Blaine đi qua. Người chủ nhân của lâu đài choàng tay qua vai Gareth với vẻ thiếu cần trọng. Gareth đảo người, và, trong một khoảnh khắc nín thở, Rowena nghĩ hân sẽ cắt đứt đầu của bạn mình.

“Bình tĩnh nào, chiến hữu. Những nghệ sĩ tài năng rất khó kiếm. Tớ sẽ cực kỳ bận rộn để tìm ra một người khác nếu cậu xiên lưỡi kiếm qua người này. Có lẽ sự láo xược của hân chỉ mới có lần này thôi. Có lẽ đây chỉ là một sai lầm thành thực.” Nụ cười của Blaine có đôi chút quá rạng rỡ.

Gareth nhìn chăm chăm vào người bạn, gương mặt hân lôi cuốn và vô cảm như một chiếc mặt nạ. Hân nhìn xuống người nghệ sĩ. Mortimer nhăn nhó với vẻ hy vọng. Gareth thu kiếm vào vỏ với một tiếng gầm gừ khinh miệt, nhưng vẫn giữ nguyên chiếc ủng trên cổ họng Mortimer.

Hắn nghiêng người tới trước, lời thì thầm nghe rõ ràng của hắn vang vọng qua gian sảnh. “Nếu những ca từ đó có bao giờ rời khỏi cổ họng mi lần nữa, chúng sẽ là thứ cuối cùng của mi.”

Đám đông thối lui khi Gareth băng ngang qua sảnh bằng những sải chân dài. Rowena bắt đầu theo sau hắn, không chắc chắn liệu nàng có nên đi theo hay là không, rồi ngừng lại khi hắn đến chỗ người phụ nữ mắt nai ngồi trên ghế đầu. Không nói một lời, hắn nắm bàn tay của người phụ nữ. Cô ta đứng lên và theo sau hắn lên lầu, ném một ánh mắt lại phía sau vào đám đông với vẻ e lệ trộn lẫn hân hoan. Gareth ngừng lại tại chiếu nghỉ cầu thang. Đôi mắt hắn rà soát khắp gian sảnh và tìm thấy Rowena đang đứng giữa sàn, bàn chân vẫn lưỡng lự trong chuyển động xem liệu hắn có ra hiệu không.

Hắn gật đầu, nhưng nàng không cách nào biết được cái gật đầu đó là đồng ý hay cảnh báo. Rồi hắn biến mất với quý bà đó vào trong bóng tối tại đỉnh cầu thang.

Một người cận vệ cười rúc rích xuất hiện từ đám đông và kéo Mortimer đứng lên, phúi sạch anh ta với ánh mắt liếc dâm dặt gợi ý. Đám đông toả một vòng rộng quanh cây đàn lút vỡ nát. Không có âm nhạc, việc khiêu vũ và truy hoan không còn. Họ rời khỏi theo từng cặp và lão đảo lên cầu thang hoặc đi vào trong bóng đêm. Họ có thể không quần áo choàng quanh người và duỗi dài trên bàn hoặc sàn nhà. Một chàng trai tóc vàng thấp bé dọn dẹp một góc của chiếc bàn bằng một cú quét tay đơn giản và cuộn người lên trên đó với một tiếng ngáy ồ ồ. Rowena quan sát cậu ta ngủ một lúc, tự hỏi trong nỗi nhớ nhung, không biết Freddie Nhỏ đang làm gì lúc này. Bụng nàng nhức nhối. Nàng thở dài và cuộn tròn trong một góc, cuộn một nhúm thứ đồ vô giá trị làm gối.

Hình ảnh người đàn ông và người phụ nữ mà nàng đã nhìn thấy bên ngoài lâu đài dập dềnh qua trí óc mệt lử của nàng. Ý nghĩ về gương mặt thanh tú của quý bà Alisa bị vít chặt trong biểu cảm đó khiến nàng mỉm cười. Nàng nhận thấy khó khăn nhiều hơn để hình dung thân thể mạnh mẽ của Gareth gắn với hành động khiêm nhã như là ghim chặt một người phụ nữ giống như một con bọ bị mắc bẫy vào một bức tường. Ngay cả đám lợn ở Revelwood, khi họ còn có những con lợn, vẫn sở hữu nhiều tính khéo léo hơn trong việc kết đôi. Một làn sóng nhớ nhà làm phai nhạt nụ cười của nàng. Khi con chó vàng nằm xuống cạnh nàng và liếm nhẹ vào mũi nàng, nàng quấn cánh tay quanh nó và trôi dạt vào trong giấc ngủ chập chờn.

SeseNau' Blog

Khi Gareth trèo lên những bậc thang, sức nặng của bàn tay Alise cho cảm giác lạnh lẽo và mong manh. Giai điệu bài hát của Mortimer vang vọng trong đầu hẫng, chế nhạo hẫng với đoạn điệp khúc ma quái. Sự hiếu kỳ lấp lánh trong đôi mắt màu quả phỉ của Alise. Có lẽ cô ta cũng đã nghe được điều đó. Hẫng giật bàn tay ra khỏi những ngón tay xương xẩu của cô ta mà không giải thích. Chẳng có thời gian dành cho lời quở trách nhẹ nhàng của cô ta. Cánh cửa phòng ngủ đã ở ngay phía trước họ rồi.

Một người cận vệ có gương mặt trẻ thơ và cô hầu phòng đang đỏ ửng lẩn nhanh qua họ với những cái liếc thấu hiểu khi họ bước vào. Tiếng cười khúc khích trôi dạt trở lại khi bọn họ bước xuống những bậc thang. Gareth

đóng sầm cánh cửa và kéo giật tấm trải giường nhàu nhĩ ra khỏi nệm. Nhìn hành vi dữ dội ấy, một nỗi sợ râm ran tràn dọc cột sống Alise, làm trầm trọng hơn ánh lấp lánh dự đoán trong đôi mắt cô ta. Gareth cảm thấy muốn bệnh.

Cô ta đến với hắn, lả lướt như một chiếc lá trong làn gió khi hắn bắt lấy cánh tay cô ta và kéo cô ta vào trong vòng tay. Bờ môi của cô ta hé mở khao khát, kéo hắn rơi vào một hố lửa. Cho dù thân thể của hắn hưởng ứng theo tất cả các cách hợp lý, trí óc hắn lại vẫn lơ đãng, không biết có bao nhiêu phụ nữ lên giường với hắn mà không vì hiếu kỳ, không tìm kiếm cảm giác mạnh của sự nguy hiểm, và hy vọng những gì người khác nói về hắn là sự thật.

Alise lùi lại, đôi mắt như hai hồ nước sẫm màu mời gọi. Những ngón tay bầu chật như những chiếc móng vuốt vào đôi găng đấu sĩ bằng da của hắn, tách chúng ra khỏi cẳng tay hắn giống như lớp da thứ hai.

Một hợp âm của giai điệu ngân vang bên trong hắn. Hắn nhớ đến những cơn ác mộng đã phủ chụp lên hắn sau khi hắn chôn Elayne. Hắn mơ thấy thi thể cứng đờ của bà kéo lê lên sảnh. Bàn tay xương khô cào vào cánh cửa đã cài then cho đến khi hắn thức giấc, thét lên và ướm sưng trong hương vị sợ hãi của chính mình.

Hắn kéo Alise vào hắn, vùi gương mặt vào vùng cổ mịn màng để chế ngự những ký ức. Những ngón tay to bè của hắn mở rộng trên rẻ sườn của cô ta qua lớp váy nặng nề.

Không chút cảnh báo, đôi mắt hắn chợt bừng mở theo ý muốn của riêng chúng khi hắn nhớ đến sự ấm áp của một thân thể rắn chắc hơn dựa vào hắn – Cô gái đang ngủ trong cánh tay hắn trên hành trình đến lâu đài. Thân thể nàng, dễ tổn thương và ấm áp, nép vào hắn. Đầu nàng ngả sang một bên, và hơi thở êm ái của nàng xuyên qua lớp áo giáp xích như làn gió mùa xuân.

Nàng quá thơ trẻ, và hẳn đột ngột cảm thấy già nua, bị mắc bẫy trong vòng tay ranh ma của một phụ nữ mà hẳn hầu như không biết. Hẳn có thể thấy cô gái đang đứng ở trung tâm sảnh, khối tóc màu ánh kim bị giam giữ trong giới hạn chẳng ra hình thù gì của chiếc nón, trông có vẻ bình tĩnh nhiều hơn bất kỳ ai khác đang lảo đảo quanh nàng. Chỉ duy nhất đôi mắt tỏ ra thiếu chắc chắn. Chúng khoá chặt trên hẳn như thể ý muốn của hẳn có thể quyết định hướng đi đúng đắn cho những ý nghĩ của nàng. Cái nhìn ấy khiến hẳn bất an. Nàng sẽ bỏ trốn hay lưu tâm đến lời cảnh báo của hẳn? Việc tình cờ gặp cha nàng là một cú đòn của số phận. Hẳn đã tìm kiếm nàng từ rất lâu rồi nên sẽ không để mất nàng vào lúc này được.

Alise rên rỉ trên môi hẳn khi những ngón tay trêu chọc của cô ta trượt trên hông hẳn và hướng xuống dưới với kỹ năng thành thạo. Gầm gừ đầu hàng, hẳn kéo khăn choàng khỏi đầu cô ta. Mái tóc xoã xuống như một đám mây nhợt nhạt quanh gương mặt cô ta.

SeseNau' Blog

Rowena thức giấc bởi một bàn tay rắn chắc bịt qua miệng nàng. Nàng vùng vẫy lấy lại ý thức qua làn sương mù chũech choáng và với tay đến con dao của nàng. Bàn tay nàng trống rỗng. Một bàn tay thô nhám thọc vào bên trong lớp áo khoác ngoài.

“Nếu em là một thằng nhóc, cận vệ ngọt ngào ơ, vậy thì ta là một trinh nữ tinh tuyền.” Một giọng nói khàn khàn vang lên sát bên tai nàng.

Ngọn lửa đã lụi thành than, che lấp gương mặt của kẻ tấn công chìm trong bóng tối. Bàn tay sục sạo của gã trượt xuống bên ngoài lớp áo nịt thô và kẹp chặt vào giữa hai đùi nàng. Cơ hoành loạn cắt lát vết tích cuối cùng của giấc ngủ, và Rowena lấy lại được sự đúng mực. Tiếng reo hân hoan của người đàn ông bị cắt ngắn khi năm đấm của nàng kết nối gọn gàng với cái cằm nhẵn thín của gã.

Gã bắt lấy cổ tay nàng và vặn mạnh. “Chết tiệt cô, cô gái. Cô có thể chiến đấu giống như một thằng nhóc, nhưng ta thề, ta sẽ khiến cô mừng là cô đã không phải là một thằng nhóc trước khi đêm nay kết thúc.”

Hơi thở hùng hực mùi rượu điền đầy lỗ mũi nàng. Bờ môi ẩm ướt, tham lam áp sát môi nàng. Rowena hướng đầu gối của nàng thẳng vào háng gã nhưng chỉ va vào khoảng không, khi một bóng đen phủ choàng qua họ và sức nặng của người đàn ông biến mất. Nàng ngồi lên, đấu tranh lấy lại hơi thở. Chiếc mũ của nàng đã rơi ra, thả tự do cho mái tóc màu ánh kim lao xao qua gương mặt nàng. Nàng hất chúng ra khỏi mắt và thấy người chủ nhà, Sir Blaine, bị giộng rầm vào tường với con dao găm sát thương của Gareth nhấn vào cổ họng.

Blaine vùng vẫy trong chừng mực gã có thể trong vị trí đáng sợ đó. “Cậu mong đợi điều gì, bạn của ta? Cậu nghĩ tớ đã uống say đến mức tin cô ấy là một thằng nhóc ư? Cái miệng ấy có thể tạo nên thiên đường để phục vụ cho một hiệp sĩ, chứ không phải như một tên hầu cận.”

Rowena chạm vào môi nàng. Chúng có cảm giác nóng hổi và sưng phồng.

Đôi găng đấu sĩ của Gareth đã không còn. Những bó cơ trên cánh tay hằn vồng lên bên dưới lớp lông lộn xoăn sẫm màu. “Không được làm phiền quý cô đây.” Con dao găm nhỏ trong tay hắc không chút nao núng.

Đôi mắt của Blaine hẹp lại. “Nếu cậu không thể đưa ra cho... quý cô đây bất kỳ sự bảo vệ nào nhiều hơn việc để lại cô ấy không được giám sát trong sảnh của tớ, làm sao cậu có thể dám trách móc tớ về việc đề nghị sự bảo vệ của tớ chứ?”

“Cậu đã đề nghị nhiều hơn sự bảo vệ của cậu. Nếu cậu thấy sự quan tâm của tớ là chưa đủ, bạn già à, có lẽ cậu sẽ cân nhắc đến việc thách thức tớ trong một cuộc cưỡi ngựa đấu thương chẳng.”

Blaine tránh ánh mắt kiên định của Gareth. Một bó cơ trên má gã rập rờn.

Nụ cười của Gareth để lộ một chút hóm hình. “Tớ nghĩ là không.” Hắn buông Blaine và tra con dao găm vào vỏ. “Hãy trở thành một chàng trai say sưa tốt bụng và đi tìm chiếc giường của cậu đi nào. Tớ e rằng tớ đã làm Alise thất vọng. Có lẽ cô ta sẽ chấp thuận xoa dịu lòng kiêu hãnh bị tổn thương của cậu đấy.”

Blaine ép ra một nụ cười thảm não và xoa cằm. “Tớ gợi ý cậu nên mặc áo giáp cho chính mình trước khi cậu đưa cô nàng này lên lầu. Cô ta tung ra cú đâm ác hiểm lắm đấy.”

“Tớ biết. Tớ thấy rồi.”

Gareth kéo Rowena đứng lên. Nàng không có lựa chọn nào ngoài đi theo hắn. Nàng liếc ra sau và thấy Blaine đang nhìn chăm chăm theo sau họ, nụ cười của gã đã biến mất và đôi mắt hắn sâu một cảm xúc vượt xa khỏi khó chịu rất nhiều.

SeseNau' Blog

Chương 3.

Việc trèo lên những bậc thang là quá trình nhanh chưa từng thấy. Trước khi nàng nhận biết, Rowena đã thấy bản thân ở giữa một phòng ngủ khiêm tốn, đang xoắn vặn chiếc nòn trong tay khi chiếc cửa nặng nề đóng sầm phía sau nàng. Đêm nay sẽ không bao giờ kết thúc sao? Nàng cố không run rẩy khi khớp ngón tay của Gareth chải dịu dàng trên gò má nàng.

“Gã có làm đau em không?”

Nàng lắc đầu, sự kiệt sức khiến nàng thành thật. “Ngài mang tôi đến đây để tự mình đánh tôi à?”

Hắn quay đi với tiếng cười khinh miệt. “Chúa cứu rồi. Ta không có hứng thú với đám nhãi ranh đồng hoang nhỏ bé dơ bẩn.”

Rowena mở miệng định phản đối rằng nàng đã bơi trong đồng quần áo chỉ mới chiều hôm đó, rồi cáu kỉnh ngậm lại. Nếu sự dơ bẩn tinh khiết ngọt ngào của đồng hoang ấy bảo vệ nàng tránh khỏi sự chú ý của các hiệp sĩ cao quý như Sir Gareth và bạn hắn, nàng sẽ từ bỏ hoàn toàn việc tắm rửa.

Gareth quay lưng lại với nàng và kéo áo chên của hắn qua đầu. Một mạng lưới những vết sẹo nhọt nhọt chằng chịt trên bờ vai rộng. Rowena tự hỏi không biết vết sẹo nào đã chịu thay cho đức vua.

“Chẳng ngạc nhiên chút nào,” Hân lầm bầm, “rằng em sẽ thách thức tất cả mọi người ngoại trừ ta vào một cuộc đấu thương đêm hôm nay.”

Gareth quay lại với nàng, đôi mắt ngời sáng. Lốp thảm loãn xoắn sẫm màu đan rối trên lồng ngực hân. Bờ môi cong lên như thể thấy thích thú trong vai trò người đàn ông ít được bảo vệ nhất. Rowena nhận ra nàng đang nói to ý nghĩ ấy thành lời. Nàng chìm xuống trên tấm thảm đan bên cạnh giường và bắt đầu tết tóc với vẻ lo lắng.

Chiếc nệm nhồi lông vũ chuyển động khi hân đặt trọng lượng rắn chắc của hân lên trên chúng. Mái đầu sẫm màu của hân lộ ra trên cạnh giường. “Không ai sẽ phải chấp nhận sự thách đấu của ta, đúng không?”

“Ngài thấy điều đó hay ho lắm à?”

Hân quăng sức nặng của hân trở lại giường. Nàng cho rằng tiếng làu bàu của hân là một lời tán thành. Nhận ra rằng nàng đang cột mái tóc thành những nút rối, nàng buông rơi bím tóc, ước ao có đôi bàn tay thành thạo của Freddie Nhỏ. Nàng nằm xuống và ôm chiếc áo khoác quanh người, thấy nhớ hơi ấm mồm meo của con chó săn trong sảnh. Bị áp đảo bởi sức nặng của ngày, đôi mắt mệt mỏi của nàng chập chờn khép lại. Nàng cảm nhận bóng tối phủ choàng qua nàng.

Gareth đứng lù lù bên trên, và hơi thở của Rowena bị nghẽn lại trong cổ họng. Nàng chờ đợi bàn tay mạnh mẽ bịt qua miệng nàng, đôi môi mềm mại của hân ghim chặt lấy môi nàng đòi hỏi. Nhưng thay vì thế, một tấm khăn trải giường rơi trên ngực nàng. Con dao găm sát thương của hân nảy lên bên trên đó.

“Nếu bất kỳ ai khác xâm phạm đến em đêm nay – bao gồm cả ta – hãy đâm hân.”

Đôi mắt xanh không chớp của nàng bắt gặp đôi mắt tối tăm của hắn. Chiếc giường kêu răng rắc lần nữa. Nàng đợi trong im lặng âm thanh của hơi thở đều đặn sẽ cho nàng biết hắn đã ngủ. Điều đó không đến. Nàng cuộn tròn người nằm nghiêng, bàn tay siết chặt quanh cán con dao găm nhỏ bé.

Rowena thức giấc trong ánh mặt trời ấm áp và căn phòng ngủ trống rỗng. Nàng đuổi chiếc lưng cứng ngắc và đứng lên, chà sát đôi mắt. Tấm đắp chăn lông ngỗng trượt xuống quanh mắt cá chân nàng. Lớp bọc nệm nhàu nhĩ trên chiếc giường hoang vắng là dấu hiệu duy nhất về sự chiếm đóng mới đây. Nàng liếc nhìn quanh một cách tội lỗi, rồi quăng bản thân lên chiếc nệm nhồi lông vũ với một tiếng thở dài. Những khung giường ở Revelwood đã bị bán đi từ cách đây rất lâu rồi, chỉ còn lại duy nhất đồng rơm nện chặt trong sảnh cho tất cả cùng chia sẻ. Nàng lăn tròn, vùi gương mặt vào trong sự mềm mại xa hoa ấy. Thân thể của nàng nằm gọn lỏn trong dấu vết to lớn của người đàn ông đã ngủ ở đó. Nàng hít thở mùi hương của da thuộc, chúng sâu sắc và gợi nhớ hơn mùi của lông vũ cũ. Nàng bật lưng và nảy lên nảy xuống, cười khúc khích vui thích. Khung giường gỗ kêu cọt kẹt lời phàn nàn mè nheo, nhưng Rowena vẫn đang bật người hân hoan khi cánh cửa đu đưa mở ra.

Gareth đứng trong ngưỡng cửa, chiếc quần ướt sũng xếp trên một cánh tay. Rowena đông cứng, cho dù chiếc giường vẫn nhún nhảy trong một phút dài khổ sở. Gương mặt của Gareth không để lộ điều gì, tuy vậy, lần đầu tiên trong cuộc đời nàng, Rowena băn khoăn không biết trông nàng ra sao. Bàn tay nàng giơ lên mái tóc chỉ để tìm thấy chúng nửa thắt bím, nửa cuộn xoắn quanh khuôn mặt nàng.

Nàng cười toe toét một cách khổ sở. “Buổi sáng tốt lành, thưa ngài. Tôi đang mong đợi được làm vui lòng ngài.”

Hắn nhướn một chân mày và Rowena cắn phải lưỡi. Hắn đóng cửa.

“Như một cận vệ của ngài, ý tôi muốn nói thế, thưa ngài cao quý.” Nàng len lén rời khỏi giường. “Tôi đang chờ đợi huấn thị của ngài như một cận vệ của ngài trong buổi sáng hôm nay, để học cách làm sao phục vụ ngài tốt nhất có thể.” Rowena nhăn mặt và cân nhắc đến việc lấy một lời thề im lặng. Nàng bắt đầu với tấm trải giường, nhưng hình thể cao lớn ấy đã khoá đường đi của nàng.

“Con dao găm của ta, cảm phiền nhé.” Hắc ngựa lòng bàn tay to bè ra.

“Tôi đang định tìm kiếm nó đây.”

“Đó là những gì ta đã sợ.”

Hắc bước lui vài inches, buộc hông nàng chài qua đùi hắc khi nàng khom người và ra soát qua những nếp gấp của tấm mền tìm con dao găm. Nàng vỗ nhẹ cán dao vào lòng tay hắc và bước lùi lại. Hắc nhét con dao nạm ngọc vào trong ủng và khom người để thu thập những đồ dùng ít ỏi của mình.

“Em sẽ tìm thấy một bồn tắm trong phòng cuối hành lang. Nước còn thừa lại từ hôm qua, nhưng em được chào đón nếu em muốn.”

Rowena lắc đầu với vẻ hài lòng trên gan. “Nay, thưa ngài. Điều đó không cần thiết. Tôi chỉ tắm một lần trong tháng.”

Đầu của Gareth giật nảy lên. Nàng đấu tranh để không nhúc nhích bên dưới cái nhìn kiểm tra thẳng thắn của hắc. Chẳng phải chỉ mới hôm qua nàng đã đắm mình bên dưới làn nước lạnh lẽo, chảy siết của con suối và nằm trong sự ấm áp của ánh nắng ban trưa cho đến khi quần áo nàng khô nhẵn và sức nóng phả trên làn da nàng sao? Tên bạo chúa này sẽ không biết về điều đó.

Hắn lau bầu điều gì đó không hiểu nổi và buộc đôi găng đấu sĩ bằng da với những chuyển động chắc chắn nhanh nhẹn trước khi dang đôi cánh ta ra đầy mong đợi. Rowena bước lùi một bước, điều đó khiến phía sau chân nàng tiến sát thiếu thoải mái vào khung giường.

Gareth tăng hăng. Những sợi dây da đu đưa từ chiếc găng tay bóng loáng. “Em có phiền không?” Hắn hỏi, bức tranh hoàn hảo về sự kiên nhẫn khổ ải.

Rowena nhích đến gần hơn. Một hầu cận đúng mực sẽ giúp hắn mặc đồ, đúng không? Và đó là những gì nàng định làm, hay là không nhỉ? Lưỡi của nàng thè ra bên một góc miệng với nỗ lực thắt những sợi dây trơn tuột ấy thành một nút hoàn hảo. Hai lần nàng thắt cả ngón tay cái của mình trong cái phần gọn gàng ấy.

Vào lần thử thứ ba, sau khi nàng làm rồi không chỉ ngón tay nhỏ bé của mình mà còn cả một dải lớn tóc của nàng vào trong nỗ lực, hắn giật bàn tay hắn lại với một tiếng gầm gừ. “Trừ phi ta muốn ngắt đi những ngón tay của em, hoặc giật cho em trọc đầu, tốt nhất ta nên tìm một người khác trợ giúp mình.”

Rowena đẩy đôi tay ra phía sau lưng, đan những ngón tay lại với nhau thành một nút thắt phòng vệ.

Hắn trượt chiếc áo giáp bằng xích sắt trông qua đầu. “Ở yên đây. Ta sẽ tìm Blaine và cảm ơn gã về lòng mến khách trước khi chúng ta rời khỏi.”

Rowena nhớ đến bàn tay cục súc bầu chặt giữa hai đùi nàng và nghĩ ra vài cách mà nàng muốn cảm ơn Blaine về lòng hiếu khách của gã – phần lớn trong chúng có dính líu đến phía đầu tày của một chiếc dùi cui. Nàng che dấu những ý nghĩ đó bên dưới bàn tay đang nhét mớ tóc rối vào trong chiếc nón. Gareth để lại nàng ngồi một cách nghiêm túc trên cạnh giường, đôi bàn tay xếp trong lòng.

Một ánh chớp nhỏ bé trong hõm dạ dày của nàng đã nhóm lên một hố lửa. Sau trận no say đêm hôm qua, Rowena nhận ra sự nhức nhối khi bị đói. Nàng đã sống với cơn đau ấy quá lâu đến mức xem chúng như một trạng thái bình thường vĩnh cửu.

Nàng bắt chéo chân, rồi mở ra, và đứng lên dạo bước quanh phòng. Nàng uống một hớp nước, hất phần còn lại ra ngoài cửa sổ, và ngồi xuống lại. Cái hố trong bụng nàng sưng phồng lên, đe dọa hút nàng vào trong và nuốt mất nàng.

Nàng mở cửa và nhìn trộm cả hai hướng trước khi lén đi. Thời gian hẳn là còn sớm hơn nàng nghĩ. Những thân thể vẫn nằm rải rác trên cầu thang trong vài trạng thái ngủ hoặc mê man. Nàng rón rén xuống cầu thang và băng qua đại sảnh. Một người đàn ông vươn tay đến mắt cá chân của nàng, nhưng nàng lạnh lẽo lách qua những ngón tay của gã, gọi ra một tiếng lầm bầm bị bóp nghẹt, trước khi gã cuộn trở lại vào trong chiếc áo choàng của mình.

Chiếc bàn hiện ra lù lù trước mắt nàng, vẻ hấp dẫn không bị giảm đi trong ánh sáng chói chang của ngày so với màu sắc lãnh mạn của ánh đuốc đêm qua.

SeseNau' Blog

Rowena đảo người khi Gareth lao ầm ầm xuống những bậc thang vài phút sau đó. Hắn phải vịn vào tường để làm dịu bản thân. Nàng biết từ biểu hiện của hắn rằng hắn đã nhìn thấy căn phòng ngủ trống rỗng. Khi nàng hình dung vẻ hoang mang của hắn trước sự vắng mặt của nàng, một ánh chớp thoả mãn độc ác chạm vào mắt nàng, nhưng điều đó biến mất trước khi hắn có thể băng ngang qua một biển những thân thể. Rowena nhận lấy lợi thế khi hắn tập trung vào nhiệm vụ đó bằng cách lướt lòng bàn tay của nàng bên dưới chiếc bàn, rồi chà lên gò má, để lại những vết bụi bẩn dơ dáy ở nơi nàng chạm vào.

Gareth mở miệng định nói, rồi ngậm lại. Mắt hắn di chuyển từ đầu đến chân nàng, neho neho hoài nghi như thể đang tự hỏi liệu có phải những nàng tiên đã đến trong đêm và để lại đứa trẻ dơ dáy, mập lùn này thế vào chỗ tù nhân yếu điệu của hắn chẳng.

Rowena mỉm cười rạng rỡ. “Tôi đã phát chán với việc chờ đợi, thưa đức ngài. Tôi tin là tôi không làm ngài nổi giận.”

“Dĩ nhiên là không.”

Rowena biết từ quai hàm đang nghiến chặt của hắn rằng hắn đang nói dối. Nụ cười của nàng mở rộng hơn. Nàng ước chi nàng có đủ thời gian để tô đen một trong những chiếc răng trắng như ngọc trai của mình bằng muội than.

“Ta muốn em vâng lời ta hơn trong tương lai,” hắn nói. “Trừ phi em muốn rơi vào tay của Sir Blaine.”

Lời lẽ chua cay của hắn nhức nhối. Rowena dấu điều đó phía sau những lời hoa mỹ bắt chước ngữ giọng Pháp hoàn hảo của hắn mà không chút ác ý. “Người chủ nhà tử tế của chúng ta đâu rồi nhỉ? Ông ta không đưa ra lời chào tiễn biệt nào cho sự ra đi của chúng ta sao?”

Thứ gì đó giống một nụ cười toe toét chạm vào góc môi của Gareth. “Ta e rằng Sir Blaine thấy bản thân khó ở vào sáng hôm nay. Ngài ấy cầu chúc cho chúng ta một chuyến đi an toàn cùng với lời chúc đặc biệt tốt đẹp dành cho người cận vệ mới của ta. Ngài ấy thậm chí còn chỉ thị cho người giữ ngựa tặng cho em một con ngựa làm quà cho chuyến hành trình đến Caerleon của chúng ta.”

Rowena cầm lấy bàn tay hần đưa ra để dẫn nàng băng qua sảnh, tự hỏi không biết Mortimer sẽ điên lên vui sướng hay ghen tuông khi thấy Sir Gareth tay trong tay với người cận vệ. Nàng đã luôn nghĩ những ngón tay cùn của nàng chẳng có chút duyên dáng nào, nhưng chúng thật nhỏ bé trong lòng bàn tay của Gareth. Nàng nghe thấy một tiếng khụt khịt dưới chân nàng và nhìn xuống con chó săn màu vàng. Nàng gãi đầu nó một cách lơ đãng, cân nhắc một lời chia tay thích hợp cho một tình bạn chân thành.

Con ngựa nhỏ vồng lưng mà Sir Blaine đã tặng cho nàng thật là một lời chào tử tế làm sao. Chỗ vồng xuống nằm giữa vai và mông con ngựa đủ sâu để chứa ba người như Rowena. Nếu sự yên lặng của buổi sớm mai không bị phá vỡ bởi tiếng dậm chân thiếu hăng hái của chiếc móng guốc trước sự tiến đến của họ, Rowena sẽ nghĩ con ngựa đã chết nghèo mất rồi. Nàng nghe thấy tiếng khịt mũi phía sau lưng nàng sống động vượt xa hơn nàng mong đợi ở một con ngựa. Khi nàng quay lại, gương mặt của Gareth nghiêm nghị một cách hiếm kỳ.

“Đánh giá của Blaine về phụ nữ luôn vượt quá khả năng đánh giá của anh ta về ngựa,” hần nói.

Một phụ nữ có kinh nghiệm hần sẽ đọc được sự ca tụng trong lời của Gareth, nhưng chúng chỉ trôi tuột qua đầu của Rowena. Một cái mồm ấm áp thúc vào bàn tay nàng. Con chó săn lông vàng vẫn đi theo nàng. Nó

được hộ tống bởi một con chó lai màu gạch và một con chó tai cụp mastiff ngoại cỡ đứng cao hơn cả eo nàng.

Con chó tai cụp dụi mũi vào ống tay áo chèn của nàng. “Xéo đi, làm ơn mà,” Nàng rít lên.

Gareth nhường mầy nhìn nàng. Con ngựa giống của hắn nhảy dựng lên ở gần đó, bị khuấy động bởi tiếng ăng ăng và rên rỉ của đám chó đang sủa bọt mép ấy. Rowena vỗ nhẹ vào con chó săn. Con chó tai cụp giật giật ống tay áo của nàng. Ba con chó bé xiu đang gầy gò dưới chiếc cầu treo, những chiếc vòng cổ gắn đầy đá quý của chúng loé sáng trong ánh nắng sớm mai. Chúng hướng thẳng đến Rowena. Nàng quyết định đây hẳn là một khoảnh khắc phù hợp để lờ đi khuynh hướng hài hước độc ác của Sir Blaine và quăng bản thân lên lưng ngựa. Nàng nhắc bàn chân chỉ để thấy con chó tai cụp bắt lấy ống quần của nàng vào giữa cặp hàm mạnh mẽ của nó. Nàng nghiêng răng và kéo mạnh, bị bẫy vào một trận chiến về sức mạnh tổng lực với con thú đang chảy nước dãi.

Vòng eo của Rowena trượt đi duyên dáng trong vùng trũng của lưng ngựa, để lại bàn chân không vững trong cặp hàm của con chó tai cụp đu đưa một cách vô dụng. Gareth vuốt ve con thú láo xược của hắn, thái độ hết sức thoải mái.

“Thứ lỗi cho tôi,” Nàng cầu nhàu. “Tôi chưa từng đánh giá cao đến thế nếu ngài giúp tôi lên ngựa. Có vẻ như tôi gặp đôi chút khó khăn.”

Hắn xua đám chó chạy tán loạn bằng một tiếng rống oai vệ. Con chó săn lông vàng lén lén trườn đi, bắn cho Rowena một ánh mắt trách móc. Đôi cánh tay của Gareth quấn quanh eo nàng. Hắn ngừng lại. Rồi ngửi.

Mặt đất bên dưới chân nàng có nhiều cảm giác chào đón hơn bàn tay của Gareth trên khuỷu tay nàng khi hắn xoay tròn nàng. “Ta không có ý định

khiếm nhã, nhưng ta nên nhất quyết bắt em phải tắm. Khi những con chó bắt đầu đi theo mùi của em, đó là một chỉ dẫn rất trung thực...”

Hắn hít hà. Mũi hắn nhăn lại. Ánh mắt hắn trượt xuống dưới, bắt được cảnh tượng một nửa con gà nướng tòn ten lộ ra khỏi ống tay áo bị xé rách. Hắn thận trọng kéo nó ra và quăng vào giữa vòng tròn mở rộng của đám chó tụ tập trong sân. Chúng tấn công vào đó với những tiếng gầm gừ thoả mãn.

Gareth trừng mắt nhìn nàng. Rowena giơ hai cánh tay lên trong sự đầu hàng câm lặng. Hắn tìm kiếm bên dưới chiếc áo khoác, lôi ra một nhúm những mẩu vỏ bánh mì, hai miếng thịt thăn lưng heo, một nùi nho và mận khô, ba củ hành nguyên vẹn và một trái táo trầy trụa mà nàng lấy từ miệng của con lợn nướng. Sau khi hắn tháo bỏ tình trạng béo lùn mà nàng đã kiếm được hết sức đột ngột, hắn giơ bàn tay ra. Rowena cởi chiếc áo khoác và đặt nó vào trong tay hắn. Thứ đồ rách rưới ấy bay theo sau số thức ăn đến với những con chó.

Nàng không thể che dấu vẻ mặt chán nản khi nàng nhìn những thứ quý báu ngon lành của nàng biến mất vào trong những chiếc miệng rộng hoác của đám chó. Làm sao Freddie Nhỏ có thể thưởng thức vị quế và mật ong phảng phất trong những trái nho khô được chứ! Rowena run lên dưới lớp áo mỏng manh. Người hiệp sĩ này còn vượt xa hơn sự độc ác; hắn là một quái vật.

Gareth tháo một chiếc giỏ mây ra khỏi yên ngựa, và thả nó xuống chân của Rowena. Hắn nâng cằm nàng lên bằng một ngón tay. Đôi mắt nàng khô ráo, nhưng đôi môi mím chặt thành một đường thẳng đau đớn.

“Em nghĩ ta sẽ bỏ đói em sao?”

Sự yên lặng của nàng là một lời đáp trọn vẹn. Một lớp bụi mỏng phủ lên ngón tay hắn nơi hắn chạm vào cằm nàng. Hắn lật nắp chiếc giỏ mây và để

lộ ra hai ổ bánh mì đang bốc khói, một hũ bơ màu vàng kem và ba chuối xúc xích tươi căng phồng. Hăn nghe thấy tiếng gầm gừ của dạ dày Rowena trước khi nàng có thể cảm thấy chúng.

Nàng đóng sầm nắp giỏ bằng bàn chân và ngồi cố thủ bên trên đó. Nàng bám chặt lấy chân hăn, đôi mắt nàng xanh và tha thiết như bầu trời mùa xuân rạng rỡ.

“Ngài sẽ không đưa những thứ này cho những con chó, đúng không? Ngài không được làm thế. Nói là ngài sẽ không làm thế đi.”

Phản ứng của nàng khiến Gareth bối rối. Hăn ngồi xồm xuống bên cạnh nàng, tin rằng nếu hăn dám ném chiếc giỏ cho những con chó, hăn sẽ phải ném luôn cả nàng. Cánh tay nàng mượt mà và đẹp đẽ, không bị phá hỏng bởi thứ dơ bẩn vẫn vện trên gò má nàng.

Hăn nói chậm rãi và kiên nhẫn. “Ta đóng gói thức ăn cho bữa sáng của chúng ta. Ta cho rằng chúng đáng hài lòng cho việc ăn uống nhiều hơn thứ bốc mùi của bữa tiệc ngày hôm qua.”

Nàng đứng lên đột ngột như khi nàng ngồi xuống. Nàng trao chiếc giỏ cho Gareth, một lần nữa kinh ngạc trước sức nặng của nó. “Dĩ nhiên. Một ý tưởng tuyệt vời. Bữa ăn sáng của đêm. Có những ngày ở Revelwood chúng tôi không ăn sáng cho đến khi đêm xuống. Chúng tôi chỉ đơn giản là quá bận rộn và sự trì hoãn ấy làm tăng thêm sự chờ đợi và kích thích sự ngon miệng của chúng tôi.” Rowena đang huyền thuyên bởi vì nàng biết nếu sự ngon miệng của nàng được mài bén thêm bất kỳ chút nào nữa, nàng hăn sẽ ngấu nghiến Gareth ngay tại chỗ, cũng như chiếc giỏ mây và mọi thứ.

Hăn nâng chiếc giỏ vào dây cột của nó. “Em có đói không?” Nàng thọc ngón chân vào đất và nhún vai. Từ bên dưới bờ mi rũ xuống, nàng quan sát hăn mở giỏ và xé một khúc bánh mì lớn tươi mới đến mức bơ vẫn còn chảy

nhỏ giọt từ chúng. Gần như không dám thở, nàng đợi hắn ăn miếng bánh và ném cho nàng phần vỏ bánh. Đôi tay nàng hầu như không phản ứng nổi khi hắn ném toàn bộ khúc bánh mì cho nàng.

Gareth lên ngựa mà không nói một lời. Giữ chặt điều kỳ diệu của lúa mì và men bánh giữa những ngón tay, Rowena kéo lê bản thân ngồi lên con ngựa và theo sau hắn vượt qua một chiếc cầu cong cong vào trong bầu không khí mát mẻ che phủ qua mặt hồ mù sương.

Như Gareth đã hứa hẹn, họ ăn ngoài trời trong một đồng cỏ ngập nắng vào giữa buổi sáng. Hắn ăn ít, có vẻ như hài lòng khi tựa đầu trên cỏ cách vài bước chân và quan sát Rowena ăn hết cả hai xâu xúc xích và một khúc pho mát mịn như kem. Điền sản Ardendonne của Sir Blaine đặt trên đỉnh một ngọn đồi xa xa, cho Rowena một cảnh tượng rạng ngời về sự huy hoàng mà nàng chỉ giả định trong đêm. Ánh nắng tuôn tràn trên lớp mái ngói của toà vọng lâu, ném những bóng tối ra những ngọn tháp nằm vòng quanh ở phía sau. Rowena thở dài trước vẻ xinh đẹp của nó và nhẹ nhàng mút nước xúc xích béo ngậy khỏi những ngón tay với vẻ thoả mãn mơ màng.

Nàng ngược nhìn lên và thấy Gareth đang nhìn chăm chăm vào môi nàng với sự mãnh liệt như bị thôi miên. Ánh mắt hắn lướt qua mắt nàng với vẻ có lỗi. Hắn đứng bật dậy, hùng hổ ra lệnh cho nàng lên ngựa.

Họ rời khỏi đồng cỏ đến một khu rừng hỗn tạp, dày đặc những bụi dương xỉ của mùa hè muộn. Hõm dạ dày của Rowena đã được xoa dịu thành một cảm giác ấm áp. Lãng dịu trước cảm giác no nê và nhịp điệu buồn chán từ bước chân chậm chạp của con ngựa lùn, nàng bắt đầu ậm ừ một cách lơ đãng. Những ca từ trong bản ballad của Mortimer dâng lên trong cổ họng nàng qua giọng nữ trầm ngọt ngào, lạc điệu thậm chí trước khi nàng nhận ra là nàng nhớ chúng.

The fair Elayne...

Unfairly slain...

Gareth đi chuyển với tốc độ nhanh đến mức con ngựa lùn vẫn đang đều bước khi hắn túm lấy gáy chiếc áo không tay của Rowena. Hắn kéo nàng ra phía sau cho đến khi nàng cảm thấy lớp vỏ thô nhám của một cái cây tông sầm vào vai nàng. Dù không muốn, nhưng nàng nhớ đến cảnh người đàn ông đang ghim chặt người phụ nữ vào bờ tường lâu đài.

Lỗ mũi của Gareth phập phồng. “Không hát bài hát đó. Không bây giờ. Không bao giờ.”

Một sự tăm tối ảm sâu hơn phía sau màu sắc lờ mờ trong đôi mắt hắn. Thậm chí khi hắn buông nàng ra, tất cả những gì nàng có thể làm được là gật đầu, thầm lặng trả lời khi cái chạm dịu dàng kỳ quặc của chiếc găng đấu sĩ chạm trên gò má nàng.

Hắn sừng sững đi trở lại con ngựa giống, không nghe thấy nàng thì thầm, “Như ngài muốn, thưa đức ngài.”

Đầu gối nàng run rẩy. Gareth tự quăng người lên lưng ngựa và thúc con ngựa tiến lên phía trước. Hắn đã quên mất nàng sao? Nàng đang băn khoăn không biết liệu nàng có dám quay lại Ardendonne để hỏi đường đến Revelwood hay không khi Gareth xoay đầu ngựa. Con ngựa chồm lên qua một bên, bộ lông sáng bóng của nó gợn sóng trong sự tương phản lấp lánh với người hiệp sĩ mặc trang phục đen tuyền trên lưng nó. Họ ngừng lại, giữ thăng bằng và chờ đợi. Chỉ duy nhất sự nhắc lên nhịp nhàng của làn gió thổi xuyên qua bờm ngựa cam đoan với Rowena là họ có thật, không phải là sản phẩm của trí tưởng tượng đói khát được nuôi dưỡng từ những giấc mơ tầm thường của Revelwood.

Nàng leo lên lưng con ngựa nhỏ mà không nói một lời, đan đôi tay nàng vào trong chiếc bờm lừa thừa để dấu đi sự run rẩy của chúng.

Vào chiều muộn, mặt trời đã biến mất phía sau một dải mây xám. Ngày đã tàn đi trong bóng tối một cách nhẹ nhàng, khi họ ra khỏi con đường kiểu La Mã xưa và đi vào một khu rừng toàn những cây cổ thụ cao ngất. Rowena nhìn chăm chăm lên cao. Xuyên qua đám cành lá xào xạc, ngọn gió thì thầm về cơn mưa. Những thân cây hết sức to lớn, vòng tay nàng không thể ôm trọn một thân cây đơn lẻ. Khi nàng bắt đầu thấy những gương mặt khắc trong lớp vỏ cây đầy mẫu, nàng ghim chặt ánh mắt hướng thẳng về phía trước và nhích sát con ngựa của nàng đến gần Gareth hơn.

Bờ vai rộng của hắn đã mất đi sự đe dọa và bắt đầu trở nên nhiều thoải mái hơn theo nhịp điệu leng keng của dây cương ngựa trong bàn tay vững vàng của hắn. Một con sói hú lên ở phía xa, gợi sự râm ran của nỗi sợ chạy dọc xương sống của Rowena. Gareth liếc ra phía sau nhìn nàng, đôi mắt hắn tối thẫm bởi khu rừng.

Có lẽ chính hắn cũng là một con sói với mái tóc bờm xờm và hàm răng trắng bóng. Irwin đã kể với họ mọi thứ về một con quái thú đến từ địa ngục, nửa người, nửa sói, thích nhử những cô gái ngây thơ vào trong rừng để tiệc tùng trên da thịt non tơ của họ. Tiếng huýt hồ hởi của Rowena giữ thái độ trung lập thiếu thành thật. Nàng kèm ngựa đi chậm lại, đặt một khoảng cách an toàn hơn giữa bản thân và Gareth.

Với một tiếng rít inh tai, một cuộc đột kích màu bạc nhào khỏi rặng cây và đâm sâu vào Gareth. Sự va chạm đẩy bật hắn khỏi yên ngựa với một tiếng rền lạnh lạnh vang vọng xuyên qua khu rừng tĩnh lặng. Con ngựa lùn đáp ứng với dấu chỉ đầu tiên của sự sống trong suốt một ngày dài bằng cách chồm một nửa số chân trong không khí, ném phịch Rowena xuống mặt đất ẩm ướt. Mái tóc nàng số tung ra khỏi nón, khiến nàng chẳng nhìn thấy gì. Nàng không thể nghe thấy gì ngoài trừ những lời nguyện rửa bị bóp nghẹt của Gareth.

Khi nàng gỡ được mớ tóc ra khỏi mắt, Gareth đang nằm ngửa trên đất. Một hình dáng bọc thép cười trên vai hắn. những lời nguyên rủa xối xả của hắn mang màu đỏ ửng đến đôi gò má của Rowena. Nàng đứng bật dậy với sự thiếu quả quyết cực độ.

“Đầu hàng!” Sinh vật đội mũ sắt ấy rống lên. Nảy lên nảy xuống trên lồng ngực của Gareth.

Rowena nhảy lò cò bước một, cân nhắc xem nên làm gì. Tại sao Gareth không chỉ đơn giản là ném người tấn công ấy đi? Có lẽ hắn đã bị thương khi ngã, cho dù chắc chắn là hắn vẫn còn đủ trí thông minh và hơi thở để nguyên rủa.

Quyết định là một con quỷ quen biết thì vẫn hơn một con quỷ không quen biết, Rowena vồ lấy một cành cây và đập mạnh vào đầu sinh vật đội nón sắt đó.

Gầm gừ, sinh vật ấy ngã khỏi Gareth. Gareth lăn qua một bên và dấm tay vào mặt đất. Rowena lui lại một bước khi nàng nhận ra hắn đang cười. Đôi mày nàng chau lại. Nàng chẳng thấy có gì thích thú trong việc hắn được giải cứu bởi một người có tất cả các quyền được đánh vào đầu hắn.

Người lạ bọc thép ấy ngồi dậy với một tiếng rên rỉ. Rowena giơ cành cây lên cao, chuẩn bị giải quyết nhanh gọn cả hai bọn họ nếu chứng cuồng loạn của Gareth vẫn dai dẳng. Tuy mệt lử vì cười, hắn vẫn giơ lên được một cánh tay để ngăn cản.

Kẻ tấn công với tay lên chiếc nón sắt. Từ bên dưới lớp kim loại bóng loáng, một mái tóc thẳng sẫm màu rơi xuống. Một con mắt tối đen trông hết sức quen thuộc nhìn chằm chằm vào Rowena từ bên dưới những dải tóc. Rowena liếc qua liếc lại giữa Gareth và người lạ, tự hỏi không biết là nàng hay họ đã đánh mất ý thức của mình nữa.

Gareth thở hỗn hển. “Mạn phép được giới thiệu em gái ta, Marlys.”

Marlys xoa đầu, Ánh mắt trùng trùng của cô ấy không hề giảm sút. “Á điểm mới của anh có một cú đánh đầy sức mạnh đấy.”

“Và một cú đánh cực kỳ xứng đáng, anh phải nói thêm như thế.” Gareth ngồi dậy, gập đôi chân dài. Hắn cắn một cọng cỏ vào giữa răng, nói với Rowena mặc dù vẫn đang nhìn người em gái. “Marlys rất thích tập kích ta mỗi khi ta quay về Caerleon. Cô ấy tin điều đó sẽ giữ yên được chân ta. Em đã ở trên cái cây đó bao lâu vậy, cưng? Hai ngày? Ba? Một tuần?”

Marlys trườn đứng dậy, Các khớp của chiếc áo giáp gĩ sét kêu lách cách. “Cứ làm như em sẽ lãng phí nhiều thời gian đến thế với anh, anh trai. Anh đang để cho người phụ nữ của anh thôi phòng quan điểm của chính anh lần nữa đấy.”

Rowena qua bối rối trước ấn tượng sai lạc của Marlys về nàng để lưu ý khi cô gái đến đứng trước mặt nàng. Marlys chống đôi tay lên hông. Rowena tròn mắt, cố quyết định xem liệu gương mặt hay mái tóc ghê rợn hơn. Thay vì đẩy cái mớ giẻ lau tối sẫm ấy ra sau, Marlys lại lắc nó về phía trước, khiến Rowena không thể nào quyết định được tuổi của cô ấy.

Khi Marlys vươn một bàn tay ra để bắt lấy một lọn tóc màu lúa mì của Rowena, nàng phải chống lại thôi thúc muốn giật nó trở lại. Dải tóc loăn loăn màu ánh kim bọc quanh đỉnh ngón tay với một hình lưỡi liềm cầu bần. Marlys nhìn chăm chăm vào nó một lúc, rồi kéo nó ngang qua mũi của Rowena bằng một cái vuốt nhẹ nhàng. Rowena cố kềm lại thôi thúc muốn hắt hơi.

“Xinh đấy,” Marlys tuyên bố, bờ môi cô ta cong lên trong một nụ cười khinh bỉ.

Gareth bước đến đứng phía sau Rowena. “Bỏ tay ra đi, em gái nhỏ. Cô ấy thuộc về anh. Không phải em.” Hắn không chạm vào Rowena. Hắn không cần phải làm thế.

“Anh có được phát hiện ấy từ đâu thế?”

“Anh đã thắng được cô ấy bằng một lần ném xúc xắc trong một trò may rủi.”

Marlys nhướn một chân mày có thể nhìn thấy được bên dưới mái tóc. “Độc đáo nhỉ. Nói với em – cô ấy luôn ăn mặc như con trai, hay anh mới kiếm được vài khẩu vị mới mẻ từ chuyến du hành của anh?”

“Anh không có câu trả lời cho câu hỏi đó. Đặc biệt không với em.”

Marlys đi vòng quanh hai người bọn họ. “Có nói chuyện không, hay chỉ đánh thôi?”

Rowena bắt đầu cảm thấy giống như người Ki-Tô hữu bị vờn giữa hai con sư tử*. “Tôi nói chuyện,” Nàng nói, có vẻ hơi quá lớn một chút.

(Damnatio Ad Bestias : Đây là án tử hình bằng cách thả thú dữ (Sư tử, gấu, beo...) vào đấu trường cùng với nạn nhân của người La Mã cổ đại. Việc xử án này có từ thế kỷ thứ hai trước Công Nguyên, nhưng vài thế kỷ đầu tiên sau Công Nguyên lại rất thịnh hành để xử người Ki-Tô-Hữu (Christians) và dùng sư tử để săn mồi. Những người Christian bị kết tội phản quốc và chịu án tử bằng cách bị thả vào chuồng sư tử hoặc buộc phải giao đấu với sư tử trong đấu trường. Đến thế kỷ thứ 4, dưới sắc lệnh của Milan về tự do tôn giáo, hình phạt này mới chấm dứt. – Ct của Sê)*

Marlys phớt lờ nàng. “Có một cái tên chứ?”

Lòng kiêu hãnh mà nàng ước chi đã quên đi, thấm đẫm trong những lời rõ và nhanh của Rowena. “Cái tên đó là Quý cô Rowena Fordyce.”

Một dòng điện nháng lên giữa Marlys và Gareth sâu và nhanh đến nỗi Rowena đã nghĩ mình tưởng tượng ra. Những sợi tóc mai trên gáy nàng dựng đứng lên.

Marlys khịt mũi, ban cho nàng sự nhã nhặn bằng cách hướng trực tiếp vào nàng. “Trông cô chẳng có chút nào giống những quý cô mà tôi từng thấy.”

“Cô ấy hẳn cũng sẽ nói y như thế với em.” Gareth trả miếng trôi chảy.

Marlys cau mặt trong một cử chỉ thách thức trẻ con. Cô ta ấn hai ngón tay vào miệng và huýt lên lạnh lạnh. Một con ngựa cái đốm chạy nước kiệu vào trong tầm nhìn, trông bồm xồm và đủng đỉnh y như chủ của nó. Marlys đu người lên lưng ngựa với một tiếng xúng xoảng kinh khủng.

Cô hất đầu về hướng con ngựa lùn. “Anh cũng thắng được nó, hay nó là một trừng phạt khi anh thua cược?”

Gareth lên ngựa. “Con ngựa còi ấy là ý tưởng méo mó của Blaine để đùa cợt. Bọn anh phải di chuyển chậm chạp để tránh không giết chết con thú đáng thương đó.” Ánh mắt chê bai của hắn dường như cũng ám chỉ cả Rowena.

“Đáng kiếp anh.” Marlys thúc ngựa tiến lên.

Một sự cảm thông đồng cảnh ngộ đối với con ngựa lùn phồng lên trong Rowena. Nàng vuốt mũi con vật trước khi leo lên để đi theo họ vào trong đêm tối.

Khi họ đến Caerleon, mưa bắt đầu rơi, bắn xối xả vào họ giống như những cú đâm của bầu trời. Rowena có một cảm tưởng mơ hồ về chiếc cầu treo bì bõm, một khoảnh sân lơ mờ, bức tường đá đen tối và cao sừng sững. Đôi cánh tay mạnh mẽ quấn quanh eo nàng. Gareth kéo nàng khỏi con ngựa nhỏ và thúc giục nàng đi xuyên qua cánh cửa đang mở ra.

Nàng đứng nín thở và ướm sững bên trong bóng tối mênh mông. Nàng ngước mắt lên cao nhưng không tìm thấy trần nhà cho thấy sự kết thúc với khoảng tối trơ trọi. Chỉ khi hơi thở của nàng đều đặn lại nàng mới nhận ra bóng tối vẫn chỉ là bóng tối bởi vì những đốm sáng nhỏ bé leo lét trên mỗi bức tường. Những ngọn nến nhỏ. Những ngọn nến nhỏ trên một bức tường cần những ngọn đuốc cho bất kỳ tầm nhìn nào.

Tiếng loảng xoảng đột ngột và một tràng nguyên rửa nồng nhiệt cho thấy tiến trình đi xuyên qua sảnh của Marlys. “Dunnla!” Cô nàngร้อง lên.

Một quầng sáng rập rờn đi vào trong sảnh. Thoạt đầu Rowena cho rằng ngọn đuốc đã tự mình rời khỏi tường, nhưng nhìn kỹ hơn nàng thấy một phụ nữ già nua với tấm lưng còng sát đất đang tiến vào sảnh từ một hành lang hẹp. Ngọn đuốc bà ta mang theo gần như chải qua sàn nhà. Đó sẽ là thảm họa, vì với luồng sáng mà bà thả ra, Rowena khám phá ra sàn nhà không lát bằng đá, mà bởi những tấm thảm dày phương Đông sang trọng, thêu hoa khắp mọi nơi trong một biển xa hoa không có điểm kết thúc.

Người phụ nữ già lắc lư ra khỏi bóng tối với một nụ cười không răng và cong một ngón tay vào Rowena. Nàng khom người xuống. Mùi ôi của lá xô chần nước sôi chải qua mũi nàng khi người phụ nữ chạm môi lên tai của Rowena.

“Chào mừng!” Bà ta gầm lên.

Rowena nhảy bật lùi, đập cẳng chân vào vật thể bất động nào đó. Gareth phải khom người gấp đôi để hôn lên gò má mỏng như giấy của người phụ nữ già. Bà ta tươi cười rạng rỡ với hắn.

“Dunnla gần như điếc,” Hắn giải thích. “Bà ấy nghĩ tất cả chúng ta cũng thế.”

“Mặc dù chúng ta không điếc, kể cả sau khi bị rỗng lên từ khi còn là những đứa bé.”

Giọng của Marlys nghe vang vọng như tiếng sấm rền. Hắn là phải có một cái trần nhà ở nơi nào đó bên trên kia. Rowena buộc phải loạng choạng lùi lại khi Dunnla xoay người, gần như đốt cháy vạt áo của Rowena với cú quét của ngọn đuốc.

Gareth bắt được góc chiếc khăn choàng của Dunnla, tự làm một cú nhảy nhỏ để tránh ngọn đuốc. Rowena bắt đầu cười khúc khích nhưng ngừng lại khi Gareth chỉ vào nàng. Nàng nghiêng đầu sang một bên, quan sát bàn tay của Gareth khua khoảng trong một vũ điệu xa lạ. Dunnla lắc lư tới lui gởi những cái bóng nhấp nhô trên gương mặt Gareth. Từ nơi nào đó trong bóng tối, Rowena có thể nghe thấy âm thanh gay gắt của hơi thở Marlys. Với một cái nhún gối cuối cùng, Dunnla trao cho Gareth một cú đẩy. Hắn ném cho Rowena một ánh mắt không thể dò thấu trước khi đi xuyên qua sự hỗn loạn vô hình của gian sảnh mà không hề ngừng lại hoặc bị va đập.

Rowena vẫn nhìn chăm chăm theo sau hắn khi nàng cảm thấy một cái giật vào ống quần. Dunnla bắt đầu hướng về hành lang với chân của Rowena bị kéo theo, hiển nhiên phần còn lại của nàng vẫn dính chặt xuống sàn nhà.

“Bà ấy muốn gì thế?” Rowena thì thầm. “Ngài ấy đã nói gì với bà ấy vậy?”

Giọng của Marlys như sấm động trong bóng tối. “Anh ấy bảo bà cho cô ăn đầy đủ và mang cô đến phòng của anh ấy.”

Rowena cảm thấy bản thân bị kéo đi không cưỡng lại được hướng đến hành lang. Lớp vải thô đã mòn xơ của ống quần rền rĩ chống đối khi Dunnla giật mạnh hơn.

Tiếng cười rì rầm trầm sâu nhấn mạnh thêm lời nói của Marlys. “Anh ấy cũng nói bà ấy phải chắc chắn rằng cô có đi tắm.”

Rowena lao đảo để tránh không bị ngã, Nàng ném một ánh mắt qua vai, nhưng chỉ thấy hàm răng trắng lấp lánh phô ra một nụ cười xấu xa. Nơi nào đó trong trí óc nàng, nàng nghe thấy một lần nữa tiếng hú của con sói trong rừng.

SeseNau' Blog

Chương 4.

Ngay cả đến một khay thịt cừu lạnh, tươi đến mức mỡ đọng trên đó như những giọt mật hoa, cũng thất bại trong việc khích lệ Rowena. Cái tên mà Marlys đã gọi nàng âm vang mỗi lúc một lớn hơn khi thiếu đi sự bác bỏ sâu sắc của Gareth. Kịch bản cứ tự nó chồng chất mỗi lúc một cao hơn với kết quả khác biệt nhau vào mỗi lần.

“À điểm ư?” Gareth sẽ trả lời trầm trầm như sấm động. “Nói bậy không. Anh nghĩ cô ấy có thể giúp chúng ta trồng lúa mạch vào mùa xuân này.” Hoặc “Cô gái ngốc à, cô ấy trông giống ả điểm của anh lắm sao? Anh thắng được cô ấy để giúp Dunnla trong bếp” hoặc tuyệt nhất trên tất cả, “Cẩn lười em đi, em gái. Đứa nhỏ ngay thẳng này là một quý cô đấy. Làm sao em dám xỉ nhục cô ấy bằng cách lăng mạ cô ấy bằng những cái tên gọi xấu xa như thế?” Những lời đáp tưởng tượng này luôn được theo sau bằng việc tiêu tan đáng vẻ hiên ngang của Marlys và một lời xin lỗi thành tâm khi Gareth, khom người trên một bên gối, hôn lòng bàn tay nàng.

Hình ảnh người bắt giữ đầy sức mạnh của nàng khuyu gối dưới chân nàng đưa nàng về thực tại với một cú choáng. Nàng vẫn còn chọc vào bữa ăn bằng con dao của nàng khi Dunnla đi vào gian bếp, kéo lê một bồn tắm bằng gỗ hình tròn lớn gấp hai lần kích thước của nàng. Rowena quan sát một cách ngớ ngẩn khi nước nóng được đổ vào trong chiếc thùng xẻ rãnh. Khi Dunnla lột quần áo của nàng và phẫn khởi quăng chúng vào trong lửa, Rowena cầu mong Gareth sẽ không đi vợ vấn đề tìm bữa tối. Một làn khói

đen phập phồng và quần áo của nàng biến mất trong lò sưởi giống như cuộc đời của nàng tại Revelwood.

Nàng chìm vào trong làn nước nghi ngút ngập đến cằm và mái tóc nàng bập bềnh trên mặt nước như một cuộn chỉ rối. Làn nước ấm làm dịu đi cục nghẹn ở cổ họng nàng. Nếu Gareth thật sự có ý định sử dụng nàng cho khoái lạc của hắn trong một năm đằng đẳng, tại sao hắn để yên không chạm đến nàng đêm hôm qua? Hắn thậm chí còn đi xa đến mức đưa cho nàng một con dao găm để tự bảo vệ bản thân. Phải chăng sự dơ bẩn giả mạo của nàng đã làm hắn khiếp hãi? Bây giờ hắn muốn nàng sạch sẽ. Và ở trong phòng của hắn. Khi Dunnla cọ vào mặt nàng bằng một viên xà bông thơm ngát, cảm giác nóng hừng hực, tham lam của đôi môi Blaine trên môi nàng thiêu đốt ký ức nàng. Lời buộc tội của Marlys khuấy lên những làn sóng ác nghiệt giữa đôi tai nàng.

Khi Dunnla giơ thùng nước để gột rửa mái tóc nàng và rút lên. “More?” (*thêm không?*) Rowena nghĩ bà ấy nói “Whore” (*ả điếm*) và khóc oà lên. Đêm đã phủ mờ khi Dunnla kéo nàng ra khỏi bồn tắm với một tiếng lục cục thương cảm, lau khô người nàng, và thả một chiếc áo choàng màu trắng qua đầu nàng. Chiếc áo dài thông và chẳng ra hình thù gì, chẳng có chút chiết eo nào để nói đến. Làn vải lạnh tốt của nó chải nhẹ như lông vũ trên làn da nàng.

Trước khi nàng nhận biết điều gì đang xảy ra, Rowena đang đứng chân trần bên ngoài cánh cửa bằng gỗ sồi khổng lồ được lắp bản lề sắt. Mái tóc ẩm của nàng buông xoã quanh vai. Khi Dunnla lạch bạch rời đi, Rowena chạm vào cánh cửa, rồi thụt tay lại. Nàng có thể bỏ chạy lúc này, nhưng nàng biết chạy đi đâu bây giờ? Toà lâu đài với những mê cung tối tăm của nó trưng ra nhiều đe dọa chẳng khác gì khu rừng bên ngoài.

Một giọng trầm trầm bắn xuyên qua bóng tối, khiến Rowena giật mình không ít hơn nếu Marlys nhảy xuống với đầy đủ giáp sắt từ rầm nhà. “Tại

sao cô lưỡng lự? Cô sợ sao?”

Nàng nhìn trộm vào trong bóng tối. Marlys ngồi dựa lưng vào tường, đầu gối kéo lên trong tư thế duỗi chân ngẫu nhiên.

Cá tính bướng bỉnh không điển hình xúi bẩy Rowena đáp, “Nay. Tôi không sợ.”

Marlys tợp một hơi dài từ túi da đựng rượu dơ dáy trước khi kéo lưng bàn tay ngang qua miệng. “Anh ấy ngẫu nhiên một cô gái quê mùa bé nhỏ giống như cô chỉ để kích thích sự ngon miệng.” Rowena vuốt thẳng chiếc váy không thân thuộc để dấu đi sự run rẩy của đôi bàn tay. Marlys đóng nút túi rượu rồi đặt nó sang một bên. “Anh ấy đã không chạm vào cô, đúng không?”

Rowena lục lại ký ức. “Ngài ấy đẩy tôi vào một thân cây bởi vì tôi đã hát một bài hát mà ngài ấy không hài lòng”

Marlys đứng lên và bước nghênh ngang thẳng đến nàng. Trước khi nàng có thể buột ra tiếng thở hỗn hển, Rowena đã thấy bản thân bị đẩy vào cánh cửa. Tính hay bắt nạt hẳn là đặc tính của gia đình, nàng nghĩ lạnh nhạt.

“Bài hát nào? Nói cho tôi ca từ,” Marlys rít lên.

Đấu tranh để không rùng mình, Rowena lặp lại lời bài hát mà nàng nhớ. Miệng của Marlys siết chặt trong một nụ cười dữ tợn.

Cô ta đẩy sát gương mặt gần Rowena hơn. “Vào với anh ấy đi. Che dấu nỗi sợ của cô cho tốt vào. Anh ấy không giết bất kỳ người phụ nữ nào của anh ấy đâu – dù sao thì không phải gần đây.” Cô ta bao phủ đầu nàng bằng tràng cười hoang dại, với tay qua Rowena và kéo mở cánh cửa. Rowena bị đẩy thụt lùi vào trong phòng. Cánh cửa đóng sầm vào mặt nàng.

Trong một lúc lâu, nàng đứng đó tỳ trán vào cánh cửa gỗ cứng, sợ phải di chuyển. Buột ra một hơi thở dài, cuối cùng nàng quay lại. Với cái nhìn đầu tiên, căn phòng dường như trống vắng. Một ngọn lửa mời gọi nổ lách tách trong lò sưởi lớn, làm dịu đi sự ẩm ướt của cơn mưa đang đập dồn dập vào những cánh cửa chớp. Những ngọn nến lung linh trong giá sắt, nhiều sáp xuống những bức tường đá thành dòng chảy. Một khung giường nằm dựa vào một cạnh tường, chẳng được trang hoàng gì, tuy vậy, lại mang vẻ phô trương vì khung vòm bằng gỗ gụ tinh xảo và kích thước khổng lồ của nó.

Gareth đang nằm ngửa, một chân thòng ra ngoài trong dáng vẻ kiệt sức. Bờ mi sẫm nghỉ ngơi trên gò má. Rowena rón rén đến gần, nhay nhay bờ môi dưới mà không nhận ra.

Giấc ngủ không làm giảm đi kích thích và sức mạnh của hắn chút nào.

Bàn tay buông lỏng bên cạnh gò má đầy râu ấy vẫn có thể tiêu diệt nàng như thể nàng không hơn gì một con muỗi. Miệng hắn ngậm chặt như thể ngay cả trong giấc ngủ hắn vẫn có những ý nghĩ phải phòng thủ, những bí mật phải giữ gìn. Đám lông sẫm màu đan rối trên cơ ngực vạm vỡ, xuôi theo một đường đơn giản toả xuống hông và tấm đắp mỏng phủ qua nơi đó. Không giống như lưng hắn, bờ ngực không bị phá hỏng bởi những vết khía hoặc những vết sẹo. Những người đàn ông đã thắng được hiệp sĩ Gareth của Gaerleon hẳn phải thắng được hắn từ sau lưng. Hắn chuyển động, và Rowena tự động lùi một bước, lo lắng rằng tấm đắp dệt từ len lạc đà ấy có thể rơi xuống và để lộ nhiều hơn hình thể đang say ngủ của hắn mà nàng sợ phải nhìn thấy.

Đôi chân của nàng được nâng đỡ bằng sự êm ái siêu nhiên nào đó. Nàng liếc xuống và khám phá ra một chồng da thú đồ đồng bên cạnh giường. Gareth hẳn đã đá chúng đi khi sự ấm áp của ngọn lửa vươn đến chiếc giường. Hắn chuyển động lần nữa, rên rỉ khàn khàn, rồi lại nằm yên.

Rowena nhìn vào chiếc giường, rồi nhìn xuống sàn. Cơ đùi nàng đau nhức từ những giờ dài bám chặt trên lưng con ngựa lùn trơn tuột. Với một tiếng thở dài nho nhỏ, nàng khuyu gối xuống và cuộn tròn trong chiếc kén bằng da thú.

SeseNau' Blog

Rowena đã ngủ được một lúc lâu khi Gareth lăn khỏi giường và nhấn chìm tấm thân nặng nề của hắn vào trong một chiếc ghế chạm trổ trước lò sưởi. Hắn tỳ cằm lên bàn tay và ngắm cô gái đang say ngủ dưới chân hắn. Mái tóc loà xoà trong suốt hành trình bụi bặm giờ đây toả sáng lung linh, dày và vàng óng như lúa mì bao quanh gương mặt nàng. Nụ hôn của lửa trao tặng cho làn da nàng một sự ửng đỏ như cánh hồng. Năm tay của nàng cuộn lại tỳ vào bờ môi hé mở giống như của một đứa trẻ.

Gareth bị khuấy động bất an trước ý nghĩ đó. Mái tóc của Lindsey Fordyce đã từng dày như của cô gái này, mắt gã cũng xanh như thế. Chỉ những ngày cuối cùng sau khi cha của Gareth đưa về nhà cô dâu mới lạnh lợi của ông, Fordyce đã đi theo, thề thốt sự trung thành và lướt qua đời họ giống như cái đuôi óng ánh vàng của ngôi sao chổi bùng bùng quét sạch cuộc sống của họ, chỉ để lại cảnh tan hoang trên đường đi của nó. Năm tháng đã không tử tế với ông ta. Tại Revelwood, đôi tay ông ta đã run rẩy như thể bị tê liệt. Cuộc sống phóng đãng đã dệt mạng lưới của nó trên túi mỡ bên dưới đôi mắt. Chẳng có gì ngạc nhiên khi người đàn ông ấy lần tránh được hắn suốt những năm qua. Gareth đã tìm kiếm một nam tước hùng mạnh với một thành trì kiên cố, không phải một tay lưu manh khệnh khạng bị đè nặng bởi

một lâu đài điêu tàn. Phía trong dáng vẻ mập lùn của Fordyce, Gareth không thể tìm thấy, cho dù chỉ đôi chút dấu vết, của vị hiệp sĩ lanh lợi, hoạt bát đã dạy Gareth cách đồ súc sắc và khoác lác không ngừng về mỗi lần du hành đến lâu đài của mình ở phía Bắc để nhét thêm một đứa trẻ khác vào bụng của bà vợ.

Với ý muốn của riêng nó, ánh mắt Gareth đuổi theo những chỗ trũng mượt mà trên áo của Rowena xuống vùng bụng bằng phẳng của nàng. Nàng sẽ làm gì nếu thức giấc và thấy môi hắn áp sát môi nàng nhỉ? Hắn bắn khoả. Một nụ cười phảng phất kéo cong góc môi hắn. Giống như Blaine thôi, hắn sẽ thưởng thức năm đêm của nàng trên quai hàm. Điều đó chẳng phải là một chương ngại. Nó chỉ là một chương ngại đối với Blaine nếu hắn không can thiệp. Hắn có thể khuất phục nàng chỉ bằng một tay, để bàn tay kia tự do tước đoạt lợi ích phi nghĩa từ cuộc cá cược với Lindsey Fordyce, nam tước của Revelwood.

Hắn vẫn ngồi yên trong chiếc ghế bên cạnh lò sưởi. Chẳng có gì để làm ngoài chờ đợi và nhìn xem liệu hắn có giăng bẫy đủ tốt để đánh thức dấu tích của lòng danh dự đang ngủ quên bên trong Fordyce hay không. Chắc chắn rằng, ngay cả đến người cha hờ hững nhất cũng sẽ không cam lòng hy sinh một đoá hồng như Rowena vào trong đôi tay đầy thù hận của hắn. Khi mẫu gỗ cuối cùng đã tàn thành đốm than rực rỡ, hắn vẫn ngồi yên đó, quan sát tù nhân của hắn ngủ, và tự hỏi không biết có phải hắn đã tạo ra một sai lầm kinh khủng hay không.

SeseNau' Blog

Chương 5.

Những ngón tay thân thuộc của bình minh đỡ dành Rowena rời khỏi giấc ngủ. Nàng vùi sâu hơn vào trong tấm da thú. Đám cỏ rừng cười nhả nhỏ nhún nhảy đằng sau đôi mi mắt nhắm chặt của nàng. Nàng giật nhẹ, trong một khoảnh khắc đã tin rằng nàng hẳn đã bắt được nó bằng con dao của nàng và đang ở trong những cánh đồng hoang để đi săn. Một cánh cửa chớp kêu cọt kẹt. Nàng mở mắt. Luồng ánh sáng mù sương lọc xuyên qua ô cửa sổ mở, vẽ hào quang óng ánh bạc lên mái tóc sẫm màu của Gareth. Rowena ngồi dậy, bám chặt tấm da thú trên ngực, trong một thoáng quên mất thứ quần áo khiêm tốn mà nàng đang mặc.

Gareth quay lại khi nhận ra chuyển động ấy. Với sự nhẹ nhõm của nàng, hẳn mặc chiếc quần dài rộng rãi phù hợp, dù ngực hẳn vẫn còn để trần. “Em có thể ngủ lâu hơn nếu muốn.” Hắn nói. “Em đã không lên giường sớm như tôi đêm qua.”

“Ngài đã nghỉ ngơi rất tốt khi tôi đến phòng. Tôi thấy thật không hay khi đánh thức ngài.”

“Thật ân cần làm sao!” Giọng hắn thậm chí ám chỉ điều ngược lại.

Rowena ngoảnh đi để tránh ánh mắt chế diễu của hắn. Những tấm thảm vòng quanh các bức tường, những gam màu đỏ nâu và đỏ rượu chát phong phú của nó mang đến cảm giác ấm cúng cho căn phòng. Ngay phía trên đầu

nàng, trong một bức bích họa trang nhã, là đôi mắt sẫm màu rực rỡ của con rắn đang lừa dối nàng Eva* trần truồng và e lệ.

*(*Eva và Adam : Theo sách Cựu ước của Công Giáo, Chúa Trời đã tạo ra Adam là con người đầu tiên trên thế giới, rồi lấy một mảnh xương sườn của Adam và tạo ra Eva. Cặp đôi đầu tiên này được sống vô ưu và hồn nhiên tại vườn địa đàng Eden. Những thiên thần sa ngã phản Chúa đã trở thành quỷ dữ ghen tỵ với họ nên tìm cách cám dỗ họ phạm tội. Quỷ đã biến thành con rắn ở trên cây táo cấm để xúi giục Eva hái trái ăn. Eva đã ăn rồi mời Adam cùng ăn. Cả hai vì phạm điều cấm nên bị đuổi khỏi Eden, bị lưu đày xuống trần gian chịu khổ... Ct của Sê)*

Một tiếng động rào rào khiến nàng giật mình. Gareth đưa một bàn tay xoè rộng cho nàng, một trái táo cắn dở nằm gọn trong lòng bàn tay của hắn.

“Trái cây không?” hắn hỏi vui vẻ.

Không bao giờ là người từ chối thức ăn, Rowena lấy trái táo và ngặm một miếng lớn. Khi đôi mắt nàng lướt qua giữa Gareth và con rắn, nàng trả trái táo lại. Hắn mỉm cười và cắn một miếng khác trước khi giơ ra một bàn tay khác cho nàng. “Đến đây.”

Rowena tái nhợt. Nàng đã trốn được sự chú ý của hắn trong đêm chỉ để có được chúng bây giờ sao? Nàng chạm tay vào mái tóc, cầu nguyện rằng giấc ngủ đã làm nó rối bời và dơ bẩn. Nếu đôi mắt lấp lánh của Gareth có bất kỳ chỉ dẫn nào, thì đó là nàng không có đủ sự nhàu nhĩ. Nàng trượt bàn tay vào trong tay hắn, rồi nín thở khi hắn nâng nó lên môi. Hắn ngừng lại, nghiêng cứu đường nét mỏng manh của những vết chai đã làm hỏng lòng bàn tay nàng. Đôi mày của hắn nhăn lại và Rowena sợ rằng, bằng cách nào đó nàng đã làm hắn giận. Nàng biết hắn quen thuộc với sự mềm mại thanh nhã của bàn tay các quý bà. Nàng sẽ không cần phải làm rối hoặc bôi bẩn mái tóc để làm hắn nản lòng nữa. Nàng cố kéo tay lại, cảm thấy xấu hổ một cách không thể giải thích được, nhưng hắn nhẹ nhàng nhét nó vào trong

khuyết tay hấn và dẫn nàng đến bên cửa sổ. nàng đi theo, nhận thức mạnh mẽ về sức nóng mà cái chạm nhẹ của hấn đã khơi dậy.

Hấn nghiêng một khuyết tay trên gờ đá. Cái lỗi tảo rời khỏi những ngón tay hấn và biến mất vào trong lớp sương mù bên dưới. “Chào mừng đến Caerleon. Cụ cố của ta đã đặt tên cho nó theo tên Caerleon của Uther Pendragon*. Ông ấy có một tâm hồn lãng mạn. Cực kỳ điên rồ ấy chứ. Ông ấy tôn thờ huyền thoại Pendragon mà.”

** **Uther Pendragon** : Biệt danh của một vị vua huyền thoại thời Sub-Roman Britain, cha của vua Arthur hùng danh của nước Anh. Uther Pendragon có nghĩa là đầu rồng, cũng mang ý nghĩa là người lãnh đạo quan trọng nhất, hoặc người đứng đầu các chiến binh. Ông yêu nàng Igraine vợ của Gorlois, kẻ thù của ông. Nhờ pháp thuật của Merlin, ông biến hình thành Gorlois để ngủ với nàng trong một lâu đài bất khả xâm phạm, và hoài thai Arthur. Gorlois đã bị giết vào ngày hôm sau, và ông đã chính thức cưới nàng và công nhận Arthur – Ct của Sê*

** **Gaerleon** : Một thành phố hưng thịnh thời Pendragon, hiện là một địa danh di tích lịch sử của Anh – Ct của Sê*

“Irwin đã kể cho tôi những câu chuyện về Pendragon và triều đình của ông ấy. Caerleon của ngài hấn cũng đáng yêu như của ông ấy.”

Toà lâu đài trải dài bên dưới không được cấu thành từ đá obsidian* đen như Rowena tưởng tượng trong cơn mưa xối xả đêm qua, nhưng bằng loại đá màu xám đậm đã nhẫn nại chịu đựng sự bào mòn của mưa gió. Sương mù thấm ướt những tháp canh. Bên ngoài tường thành của lâu đài, ánh nắng ban mai chiếu xuyên qua làn sương, thiêu huỷ một mảnh vá và để lộ một cánh rừng dày đến mức chuyển thành đen bóng thay vì màu xanh lục. Từ khoảng xa, bị cắt cụt ngang đỉnh bởi một đĩa sương mù lấp lánh, một toà lâu đài khác với cờ hiệu bay phấp phới màu đỏ và vàng đứng sừng sững chào đón trong ánh sáng huyền ảo.

(Đá obsidian : đá thủy tinh núi lửa hay còn gọi là đá vỡ chai – Ct của Sê.)*

“Ardendonne,” Gareth nói khi hắn thấy môi nàng hé mở. “Ta đã mong nhìn thấy cờ hiệu của Blaine phấp phới trên đỉnh vào bất kỳ khoảnh khắc nào. Tính tọc mạch của gã thật là vô độ, đặc biệt khi dính líu đến một trinh nữ dễ thương khinh bỉ những lợi thế của gã.”

Ánh mắt hắn đi lạc từ môi đến mắt nàng. Rowena tựa hông vào gờ đá và bắt đầu tết tóc. Những dải tóc sạch sẽ trượt qua ngón tay nàng giống như những sợi tơ bấp.

“Cho phép ta,” Gareth nói, lấy cuộn tóc ra khỏi tay nàng. “Ta đã không hề nghĩ đến việc cung cấp cho em một cô hầu.”

Rowena gần như không dám thở khi những ngón tay to bè của hắn luồn vào trong những lọn tóc với sự khéo léo cho thấy có một sự quen thuộc trong việc chải tóc cho phụ nữ mà nàng không muốn tìm hiểu thêm. Vẻ duyên dáng biếng nhác như thế trong một người đàn ông có kích thước như hắn thật là đối nghịch. Rowena nhìn chăm chăm vào đỉnh đầu hắn. Mái tóc của hắn vẫn bù rối từ giấc ngủ.

“Irwin nói tôi quá lười biếng trong việc săn sóc cho mái tóc của mình.”

“Nhưng không quá lười biếng để thức dậy từ bình minh tìm kiếm trò chơi để chèn lên gương mặt bụi bặm của cậu ta.”

Rowena chuẩn bị gật đầu, rồi ngừng lại, vặn vẹo khó chịu dưới sự thiếu trung thành ấy. “Freddie Nhỏ giúp tôi chuyển tết tóc.”

“Hmmm,” Hắn nói nghiêm trang. “Freddie Nhỏ là kẻ hào hiệp mắt xám đã định bạt vào đầu ta bằng cái xoong nấu bếp ấy à?”

Rowena nghiêng chặt hàm trước ký ức ấy. “Cậu bé sẽ làm thế.”

Gareth tết xong một bím tóc và bắt đầu một bím khác mà không ngừng lại. “Nói với ta, Rowena – người hứa hôn thân yêu nhất của em có bao giờ chạm vào em bằng một hành vi thất lễ chưa?”

Rowena giật bím tóc khỏi tay hắn. “Thật sự không! Tôi sẽ bữa sọ anh ấy ra nếu anh ấy dám làm thế.”

Gareth phô hàm răng trắng bóng trong một nụ cười. “Cầu mong sọ của ta không bị bữa ra vì đã hỏi. Em đã đến tuổi kết hôn. Đó là một câu hỏi rất thật lòng.” Hắn cướp lại bím tóc từ tay nàng và bắt đầu dịu dàng sửa chữa lại sự huỷ hoại mà nàng đã làm.

Rowena hít vào, từ bỏ bím tóc của nàng như thể nó thuộc về ai đó khác. “Đó là một câu hỏi đủ thật lòng khi đến từ ngài. Có lẽ dòng dõi của tôi có tinh thần quật cường mà bạn bè của ngài bị thiếu chẳng.”

“Tin ta đi, tiểu thư yêu dấu. Tinh thần quật cường chẳng có giá trị gì đáng kể trong gia đình của ta đâu.”

“Tôi cho rằng điều đó có trong ngài chẳng? Cùng với việc đổ súc xắc, lao khỏi cành cây vào người ta, và bắt cóc.” Nàng trừng mắt với khu rừng, đợi hắn đánh văng nàng ra ngoài cửa sổ vì sự xấc láo ấy. Được củng cố bởi nỗi căm phẫn, nàng lấy một hơi thở sâu và loan báo, “Tôi đang khá là bối rối về mục đích của tôi tại Caerleon.”

Gareth hoàn tất bím tóc và để chúng đu đưa áp vào cổ nàng. Giọng trêu chọc của hắn điều cốt thêm cơn giận của nàng. “Chúng ta không thể để yên điều đó, đúng không? Ta chắc chắn là ai cũng có một mục đích tại Revelwood.”

“Dĩ nhiên,” nàng đáp, như thể ý tưởng rằng bất kỳ ai không có mục đích nào thật lố bịch đối với nàng. “Tôi đi săn. Freddie Nhỏ nấu nướng và dệt vải. Freddie Lớn và các người khác trông nom các vụ mùa. Và Papa...” nàng rơi vào im lặng với cái cau mày bối rối.

Nụ cười của Gareth thật đau đớn. “Papa đã phung phí người con gái duy nhất của ông ta cho một quý tộc phóng đảng.”

“Điều đó quay chúng ta lại với chủ đề về mục đích của tôi ở đây.” Đôi mắt xanh sáng ngời của nàng nghiên cứu gương mặt hắn. “Tôi là một ả điếm của ngài sao, thưa quý ngài?”

Gareth tăng hăng. Hắn là một người đàn ông quen thuộc với hàng ngàn từ để vươn tới điểm minh bạch cho những lời đùa cợt của hắn với phụ nữ. Sự thẳng thắn của Rowena đã tước bỏ sạch vũ khí của hắn.

Hắn băng qua phòng đến đôi găng đấu sĩ bằng da nằm trên bàn và bắt đầu thao tác với một sợi dây da khỏi nút buộc của nó.

Nàng lấp bắp, “Chỉ là vì tôi săn bắn giỏi hơn làm điếm. Tôi e rằng tôi sẽ là một thất vọng rất lớn đối với ngài.”

Gareth cắn phải lưỡi khi hắn cúi kính ngắt đứt sợi dây làm đôi bằng răng hắn. Hắn quay trở lại để bọc vào đuôi bím tóc của Rowena, tất cả vẻ lưỡi nhác đã bị đuổi khỏi những cử động tỉ mỉ của hắn.

“Hắn sẽ khiến nàng sửng sốt, cứng yếu đuối, khi nhận ra có thừa thãi những quý bà – và những quý ông – chẳng hề có mục đích gì trong thế giới này.”

Đó chỉ là một sự an ủi mờ nhạt và không phải câu trả lời mà nàng đáng phải nhận, nhưng đó là tất cả những gì hắn có thể trao cho nàng. Rowena hạ thấp ánh mắt trước khi hắn có thể đọc được sự ngờ vực trong chúng.

Những ngón tay của hắn siết chặt trong một thoáng đột ngột trên mớ tóc mềm như lụa của nàng.

Hắn vẫn giữ bím tóc của nàng khi cánh cửa sầm sầm mở ra và Marlys lao vào trong phòng. “Em không nghe thấy tiếng càu nhàu, rên rỉ hoặc tiếng la hét nào, nên em đoán chắc là an toàn để đi vào.”

Gareth buông bím tóc xuống. Marlys tỏ thái độ bằng một nụ cười đắng ngắt. “Thật ngọt ngào làm sao! Anh ấy mặc đồ cho cô à? Là cận vệ của anh ấy, tôi cho rằng nhiệm vụ của cô là mặc đồ cho anh ấy mới phải. Hay là anh ấy thích cởi đồ của cô ra hơn?”

“Buổi sáng tốt lành cho em, Marlys.” Gareth đứng dậy khỏi cửa sổ.

Marlys đã cởi bỏ lớp giáp sắt và không mang theo vũ khí ngoại trừ một con dao găm cài trên thắt lưng. Chiếc áo chèn màu đen và chiếc quần bông thông những nếp xếp rối bời như thể cô ấy đã ngủ cùng chúng. Từ sự đập vá vụng về, Rowena nhận ra bộ trang phục hắn từng thuộc về Gareth. Bộ găng tay da sẫm màu đã rạn nứt phủ trên cánh tay cô ấy đến tận khuỷu, tương phản với ánh nắng rực rỡ lách xuyên qua màn sương mù tuôn tràn qua ô cửa sổ. Mái tóc bông thả như những núi màu lông chuột ngang qua gương mặt của cô ta.

Cô nàng đi lòng vòng quanh căn phòng giống như một con gấu hung hăng, nhặt con dao găm của Gareth lên, khua khoắng đôi lần trong không khí, rồi quăng nó xuống. Chân cô ta hất tung những tấm da thú bên cạnh giường. “Một cái giường cho con chó con mới của anh, đúng không, anh trai? Một tấm da ấm áp và vài thứ thức ăn thừa từ bàn của anh và em cược là cô ả sẽ rũ xuống dưới chân anh như một con chồn cái động đực, nài xin anh phủ cái của anh...”

“Marlys,” Gareth cảnh cáo.

Marlys bước đến Rowena. Một góc của nụ cười toe toét tục tũ lộ ra phía sau mái tóc của cô ta. “Có lẽ chúng ta cùng vỗ vào cái đầu nhỏ bé xinh đẹp của nó chẳng?”

Trước khi Marlys có thể di chuyển, bàn tay của Rowena đã vung lên và túm chặt cổ tay của cô ta. Một ánh lấp lánh hồ nghi chạm vào đáy mắt của Marlys. Rowena kéo bàn tay của Marlys xuống dưới trong giữa hai người trước khi buông nó ra.

Marlys xoa nắn cổ tay bên dưới lớp găng đấu sĩ với một cái bĩu môi tổn thương. “Cẩn thận đấy, anh trai. Con chó con của anh có nanh kìa.”

Gareth nhướng một bên mày. “Anh nghĩ là em đã được cảnh báo khá rõ về điều đó sau khi cô ấy đánh vào đầu em đêm qua rồi đấy chứ.”

“Có lẽ cú đánh ấy đã thổi bay ký ức của em rồi.”

“Không quá nhiều, anh hy vọng thế. Anh có một nhiệm vụ cho em và ký ức của em sẽ giúp đỡ được khá nhiều đấy.” Hắn bật mở một chiếc rương và tròng một chiếc áo chên màu đen giản dị qua đầu. Hắn lục lội sâu hơn và lôi ra một cây sáo bạc nhỏ xíu. “Em hứng thú với thứ gì, Rowena? Âm nhạc? Thêu thùa? Khiêu vũ?”

Rowena trông có vẻ bối rối. Nàng chẳng biết đến hứng thú nào khác ngoài việc theo đuổi nguồn thức ăn hào hiệp cho bàn ăn của họ. Gareth vẫy một mảnh vải thêu những con gà lôi đang nhảy nhót bên dưới mũi nàng.

“Gà lôi hầm,” nàng nói đột ngột. “Điều đó giữ được sự hứng thú của tôi đấy.”

Mảnh vải hết phát phơ. Đôi mày của Gareth chau vào nhau thành một đường hăn góm guốc. Hăn quay lại chiếc rương. “Em có đề cập đến chuyện Irwin kể với em những câu chuyện. Em có yêu thích những vần thơ, những chuyện tình lãng mạn không?”

Nàng giơ hai lòng bàn tay trong một cái nhún vai. Nàng tôn thờ những câu chuyện kể về quái vật và anh hùng, nhưng không nhận ra thứ anh đang hỏi nàng. Gareth khịt mũi cáu kỉnh. “Em có yêu thích bất kỳ thứ gì em không thể ăn không?”

Marlys lăm bầm thứ gì đó khe khẽ, điều đó mang lại một cái liếc như nung chảy từ người anh trai. Hăn kéo ra một mảnh giấy da màu kem, một cái sừng bò cái, và một cây viết lông ngỗng. “Em có thể đặt sự nhiều sự của em vào việc có ích đấy, em gái. Em sẽ dạy Rowena viết.”

Marlys mắc nghẹn. “Em ghét viết. Và em ghét việc mua vui cho nhân tình của anh. Nếu anh phải kết giao với thứ nông nô vô giáo dục, anh không thể thuê một tu sĩ chăm lo cho việc giáo dục họ sao? Em nghĩ cô ta đã biết mọi thứ cần thiết cho những nhiệm vụ mà anh có trong tâm trí rồi. Vài thứ đến một cách tự nhiên, anh biết đấy. Nếu cô ta có thể nằm ngửa lưng và mở rộng chân, vậy thì cô ta ắt phải có khả năng...”

“Quý cô Rowena không phải một nông dân. Cô ấy là con gái của một nam tước,” Gareth cắt ngang, quan sát Rowena chuyển từ trắng nhợt thành đỏ ửng rồi đến sắc thái tím thẫm hoang dại. “Không phải là lỗi của cô ấy khi sự giáo dục của cô ấy bị xao nhãng.”

Marlys khoanh tay trước ngực. “Hãy ra lệnh cho vị tu sĩ trong làng đến dạy cô ta. Ông ta đã ngồi không quá lâu rồi.”

“Em biết điều đó là không thể mà.” Gareth lướt đến phía sau cô và đặt miệng vào bên cạnh nơi mà một cái tai sẽ ở. Lờ lẽ êm ái của hăn vang vang khắp căn phòng. “Anh gợi ý là em nên theo đuổi ước nguyện của em.

Lần kế tiếp em phục kích anh, anh có thể quên mất rằng em là em gái nhỏ yêu dấu của anh và xuyên qua em một cách rất đáng tiếc đấy.”

Những ngón tay của Marlys cong lại trong đôi găng da khi Gareth thắt chiếc đai lưng bạc. Hắn bắt đầu tiến ra cửa, huyết sát một giai điệu vui vẻ.

“Nếu cô đang thấy thích thú với những ý niệm về lòng tử tế của anh ấy,” Marlys gầm gừ với Rowena, “Hãy coi chừng. Anh ấy có thể giết cô bằng sự tử tế ấy đấy.”

Gareth thoáng ngừng lại, đôi vai rộng của hắn lấp đầy khung cửa. Rồi hắn đi tiếp, và tiếng cười trầm trầm của Marlys tràn ngập căn phòng.

Rowena len lén đi vòng qua Marlys, cố lấy trộm một cái nhìn thoáng về sự dị dạng mà cô gái trẻ đang che dấu – một vành môi bị xoắn vặn, hoặc có lẽ một con mắt phủ sương chẳng.

Marlys nghiêng đầu. Mái tóc buông xuống như một bức màn che phủ cơn giận của cô ta. “Cô tốt nhất nên nhanh lên,” Cô ta lầm bầm, “trước khi Dunnla ném món cháo yến mạch của cô cho đám lợn.”

Ký ức về những con chó đang gầm gừ cắn xé phần còn lại của yến tiệc Ardendonne khiến Rowena lao đến cửa, gương mặt của Marlys bị bỏ quên. Nàng lưỡng lự.

Marlys lường trước câu hỏi của nàng. “Queo trái, queo phải, đi xuống, hướng bắc, queo trái và hướng đông. Hãy để ý đừng đi lạc. Chúng tôi vẫn không tìm ra bộ xương của cô gái cuối cùng đi lạc khỏi đường của cô ta đâu.”

Đôi mắt của Rowena mở rộng. Nàng bước ra khỏi cửa và queo phải. Tiếng cười của Marlys ngân vang phía sau nàng.

Rowena đi lang thang trong khoảng thời gian tưởng như vô tận, bị bẫy trong một mê cung những hành lang. Nàng sai bước, thở hổn hển, nhưng từ chối ngồi xuống nghỉ, sợ rằng họ sẽ khám phá ra xương của nàng đang thu mình trong nỗi ê chề trong một hành lang hoang vắng nào đó, hàng tháng sau kể từ bây giờ. Nàng tìm thấy bản thân tại cánh cửa phòng của Gareth, hai lần, trước khi lao đảo đi vào những bậc thang bằng đá rộng uốn cong xuống tầng dưới đi vào trung tâm của lâu đài.

Ấn tượng của đêm qua về khoảng không mênh mông chỉ được tăng cường thêm bởi những chùm ánh sáng tuôn tràn xuyên qua những khe hẹp thẳng đứng : Đại sảnh của Gaerleon đặt trên một ngọn tháp hình vuông lớn gấp ba lần toàn bộ Revelwood. Một trần nhà hình vòm cao lù lù bên trên kia. Một sức hút mơ hồ làm lay động ngọn cờ mang biểu tượng riêng phát phơ từ những xà rầm bằng gỗ sồi.

Những con chim én chao liệng như những bóng ma giữa những xà rầm đồ sộ. Đại sảnh của Ardendonne có vẻ như một gian nhà tranh khi so sánh với nơi này, và Revelwood chỉ thích hợp cho đám chó, lợn. Ánh nắng chiếu xuyên qua cánh cửa để mở. Những chiếc ghế và bàn chạm trổ nằm rải rác trên sàn nhà không tỏ ra một dấu hiệu về sự sắp xếp thứ tự của chúng.

Rowena chọn cách men theo bờ tường, len lỏi qua những chân bàn và lưng ghế. Bàn chân nàng dẫm lên lớp vải xa lạ của tấm thảm phương Đông. Vào lúc nàng đến được bếp, Marlys đã hồ hởi vét sạch phần cháo yến mạch cuối cùng.

“Quá trễ rồi, tình yêu à.” Cô ấy nói khi thấy vẻ mặt tiu nghỉu của Rowena. “Hết sức xin lỗi nhé.” Một nụ cười lấp ló giữa những dải tóc mờ xỉn.

Rowena trượt vào trong chiếc ghế dài và xếp hai bàn tay trên chiếc bàn trống rỗng. Một người đàn ông nhăn nhoe phải cao đến bảy bộ (2.14m) cúi

người đi xuyên qua cửa bếp cùng một ôm củi trên cánh tay. Rowena chuồn ra phía sau khi ông ấy đổ ầm đồng gỗ trên bàn ngay trước mặt nàng.

“Gridmore,” Marlys cầu nhàu. “Chồng của Dunnla. Ông ấy mù cũng y như bà ấy điếc. Nếu tôi là cô, tôi nên đi. Ông ấy nghĩ cô là lò sưởi. Cô hẳn đã được nung nóng đủ tốt sau một đêm với Gareth rồi.”

Gridmore quay lại Rowena, que cời lửa trong tay. Rowena hụp đầu xuống và lình xuống dưới chiếc ghế dài. Ông ấy hươ hươ vào không khí vài lần trước khi que cời tìm thấy được chiếc lò sưởi.

Marlys liếm láp phía bên trong chiếc tô bằng gỗ. “Trí óc tôi quay cuồng trước cảnh tượng về những trò hề của họ trong chiếc giường cưới. Có lẽ bà ấy đã xếp ông ấy lại và nhét vào trong tủ ly mỗi đêm.”

Marlys nhảy lên một cách tội lỗi khi Dunnla lê bước đến phía sau cô ấy và rống lên, “Lại ăn nữa à, quý cô Marlys. Tôi thấy cô đã ăn xong số cháo yến mạch của ngày hôm qua. Sir Gareth đã lệnh cho tôi làm thứ gì đó tươi mới cho quý cô Rowena.”

Dunnla khua lách cách một chiếc tô lên bàn, trước mặt Rowena. Con mắt có thể nhìn thấy được của Marlys nhìn trừng trừng vào nàng khi Rowena nhấn chìm chiếc muỗng vào trong sự hào hiệp đang bốc khói ấy, không quan tâm liệu nàng có làm phỏng lưỡi hay không. Nàng nuốt chất sền sệt màu kem ấy và liếm môi, từ chối nuốt lại một nụ cười toe toét. Marlys động sầm chiếc muỗng của cô ta lên bàn, làm bắn lên một chút yến mạch.

SeseNau' Blog

Suốt vài ngày kế tiếp, Rowena hối tiếc với mỗi muỗng cháo yến mạch đó. Marlys đã chứng tỏ có trí nhớ dai khủng khiếp.

Những bài học viết chữ của nàng bao gồm những sai chân của Marlys bên cạnh bàn, trong lúc Rowena chiến đấu để tạo hình các chữ cái trong tên của nàng trên mảnh giấy da. Marlys chỉ ngừng lại đủ lâu để véo tai Rowena hoặc chọc vào nàng bằng đầu cây viết lông ngỗng khi cô ấy nghĩ Rowena ngu ngốc. Rowena đã nghĩ mình ngốc kinh khủng lắm. Đôi cánh tay nàng vẫn còn lấm tẩm mực và tai nàng đỏ ửng suốt cả ngày dài. Nàng đã cố gắng nhìn trộm bên dưới tóc của Marlys để tìm xem liệu cô ấy có vết sẹo đặc biệt xấu xa nào không. Rowena luôn giật nảy người khi Marlys kéo con dao găm ra để quẹt vào một vết sai lầm khác trên trang giấy. Có khi nào sinh vật kinh khủng ấy nhầm lẫn cây bút lông ngỗng với con dao găm khi đâm vào nàng không nhỉ?

Một buổi chiều, sau khi Rowena nguyện rửa cái tên Wenrona của chính nàng lần thứ ba, Marlys bạt tai nàng và hất tung tất cả giấy viết xuống sàn nhà bằng cú quét của chiếc găng đấu sĩ. “Tôi phát mệt với việc dạy một kẻ thiếu năng trí tuệ viết lắm rồi. Đã đến lúc để cô học thứ gì đó hữu dụng.”

Sợ phải đoán thứ gì Marlys có thể cho là hữu dụng, Rowena vấp chân sau khi nàng lao xuống cầu thang vào trong ánh nắng mời gọi của đấu trường. Bờ vai gù của Marlys biến mất trong chiếc rương bằng gỗ thô thiển đặt sát tường thành. Cô nàng lục lọi khắp chiếc rương, rì rầm một buổi những lời nguyện rửa. Rowena hụp đầu tránh khi một chiếc mũ sắt han gỉ bay qua đầu nàng. Nàng nhặt nó lên, lướt những ngón tay trên chiếc vành mũ cứng.

Marlys xuất hiện trở lại, cầm hai cây sào dài, đầu của chúng bị cùn đi bởi sự va chạm đã bị lãng quên từ lâu. “Những thứ này không bao giờ dùng cho một cuộc đấu thương đích thực, nhưng chúng sẽ phù hợp với cô. Chúng ta tốt nhất nên từ bỏ đấu trường mà vào trong rừng. Nếu Gareth thấy tôi đấu

thương thay vì dạy viết, anh ấy sẽ đập nó vào cả hai chúng ta.” Cô nàng liếc đều vào Rowena xuyên qua đám mây tóc mờ xỉn. “Tôi vẫn chưa thấy anh ấy nhấc một ngón tay trên cô.” Marlys móc một ngón tay vào cổ áo của Rowena và đẩy gương mặt lại gần nàng. “Tôi cho rằng cô nghĩ tôi sẽ có lợi nếu anh ấy làm điều đó chẳng?”

Rowena tăng hăng một cách ngượng nghịu. “Đã quá trễ để Gareth uốn nắn cuộc đời của cô rồi. Có lẽ papa của cô nên làm điều đó khi cô mới chỉ là một đứa bé.”

“Cha tôi không bao giờ có thời gian để đánh tôi. Ông ấy quá bận rộn xum xoe quanh đứa con trai quý báu của ông ấy.” Marlys đẩy nàng về hướng tường thành. “Lên đi, đồ chó cứng láo xược. Chúng ta sẽ đập tan tàn đội quân của Saladin* và làm tuôn tràn dòng máu ngoại đạo trước khi ngày hôm nay kết thúc.”

*(*Saladin (1137-1193) : Một quốc vương Hồi Giáo chiến công lừng lẫy, nổi tiếng là một vị minh quân, một chiến binh hiệp nghĩa, trọng danh dự và công bằng. Dù là một kẻ thù đáng sợ, ông nhận được sự kính trọng của nhiều tướng lĩnh Thập Tự Chinh và cả vua Richard I của Anh. Vương quốc của ông bao gồm Ai Cập, Syria, Mesopotamia, Hejaz, Yeme và một phần Bắc Phi. Ông sinh tại Tikirt, Irag; chết tại Damascus, Syria. Hiện lăng mộ Saladin liền kề nhà thờ Hồi Giáo Umayyad tại Damascus và rất nổi tiếng.)*

Bắt nhịp tinh thần diễn xuất của Marlys, Rowena hành quân về phía trước, tránh xa những chiếc que gỗ được vót nhọn cắm quanh lâu đài.

Cơn mưa dẫn Rowena đến Caerleon đã đánh dấu hơi thở suy tàn của mùa hè. Cái lạnh của mùa thu làm dịu đi bầu không khí. Lá đã bắt đầu loăn xoăn các mép với những sắc độ rõ rệt của cam và vàng. Marlys dẫn họ đến một khoảng rừng thưa đầy dương xỉ, ngào ngạt mùi đất ẩm và sự suy tàn của mùa hè.

Rowena vén váy vào giữa hai chân và cột nó quanh eo. Marlys động rầm chiếc mũ sắt cổ lỗ sĩ qua đầu của Rowena. Nàng bị lạc trong hương vị mặn của kim loại và mùi mồ hôi cũ. Trước khi nàng có thể với tay đến vành nón, một cú đâm kinh khủng thụi vào đầu nàng, ngân vang những hồi chuông ma mị. Nàng đột ngột ngồi xuống.

Kéo giật chiếc mũ sắt ra khỏi đầu, bàn tay nàng run rẩy. Marly đứng cách đó vài bước, ngọn giáo bắt chéo trên thân thể cô nàng như một cái khiên.

Tiếng cười của cô ta trầm trầm như giòng suối rì rầm đang chảy siết. “Tôi thật sự trông ngu ngốc đến thế khi cô tấn công tôi từ phía sau à?”

Rowena xoa tai, nhìn trừng trừng Marlys qua đôi mắt nheo nheo. “Trông ngốc hơn rất nhiều cơ.”

Khụt khịt vì cười, Marlys kéo chiếc mũ sắt của chính mình ra. Cây thương trong tay cô ta phóng vào Rowena. Rowena bắt lấy nó bằng một nắm tay. Nàng đập mạnh chiếc nón sắt trên mặt đất, nơi lỏng vành lưới chắn trước khi mang nó vào. Nàng chỉ vừa vặn có đủ thời gian nâng cây thương lên như một tấm khiên trước khi Marlys tấn công, đánh nàng ngã nhào. Nàng lăn tròn tránh đòn và Marlys rống lên, sượt qua lần nữa. Sống thương của nàng bắt lấy sống thương của Marlys, làm cú đánh bị chệch hướng. Marlys đã ở trên nàng lần nữa trước khi nàng hít được một hơi thở giận dữ.

Buổi chiều dần trôi khi Rowena làm được nhiều hơn đôi chút việc chạy lắt léo và ngã. Niềm vui chiến thắng ca hát trong máu nàng mỗi lần cây thương của nàng làm chậm sự tấn công của Marlys trong khoảnh khắc tối thiểu nhất. Với hiệu lệnh của Marlys, nàng kéo giật vành nón và nhìn xuyên qua những khe hẹp vào một thế giới chỉ có những bóng tối lổm đổm của khu rừng và hình bóng tăm tối của Marlys đang tông sầm vào nàng. Nàng loạng choạng đứng lên một lần nữa, mọi bắp cơ đều đau đớn, khi nàng nhìn thấy

Marlys đông cứng. Độ nghiêng của đầu cô ấy bị khoá chặt vào khu rừng phía sau Rowena.

Marlys giật chiếc nón sắt của mình xuống. “Ngày tốt lành, anh trai yêu dấu. Bọn em đã nghĩ rằng anh đang đi cướp bóc bọn nông dân cơ.”

Rowena đảo quanh và nhún gối chào cái cây gần nhất.

Giọng của Gareth đến từ nơi nào đó phía bên trái. “Anh buộc phải kìm nén tình yêu của anh về chuyện cướp bóc và bạo lực khi anh nghe thấy tiếng loảng xoảng của hai con rồng hùng mạnh trong khu rừng. Em thật là tinh quái quá đấy. Anh không cho rằng em mang Dunnla ra ngoài đây đâu nhỉ?”

Gareth giật chiếc nón sắt của Rowena, khiến mái tóc vàng óng của nàng đổ tràn quanh gương mặt. Nàng làm một động tác nhún gối cúi chào khác. “Ngày tốt lành, Sir Gareth. Tôi mong là chúng tôi không làm phiền lòng ngài.”

“Chúa cứu rồi,” Marlys lầm bầm.

Gareth nhét một dải tóc của Rowena ra sau tai nàng. Đôi mắt hấn lấp lánh bên dưới hàng chân mày tối sẫm. “Em có bị tổn hại không?”

Rowena lắc đầu.

“Vậy thì em không làm phiền lòng ta.”

Marlys rên rỉ bên trong chiếc nón sắt.

Những đầu ngón tay của Gareth trượt vào bên dưới ống tay áo của Rowena để kiểm tra những vết bầm tím. Một cái cau mày làm tối sẫm vầng trán hấn.

Hắn chỉ một ngón tay vào Marlys. “Em, ngược lại, đã làm phiền lòng ta rất nhiều.”

Marlys chìm vào trong một cơn ngất giả vờ. “Cầu xin ngài tha thứ cho tôi, thưa đức ngài. Tôi run rẩy trước ý tưởng đã khiến ngài phiền lòng.”

Tiếng cười khúc khích của Rowena chìm thành tiếng ho khi Gareth quay lại cau mày với nàng. “Cả hai sẽ phải vào giường mà không ăn tối vì trò chơi nguy hiểm này.”

Gương mặt của Rowena tiu nghỉu.

Marlys vênh mặt với Gareth. “Anh không cho rằng em hơi già để bị phạt lên giường mà không có món nước súp của em sao? Nếu anh bắt Rowena lên giường, cô ấy ít ra cũng sẽ có anh để nhấm nháp.” Cô ấy cào vào râu hắn với những móng tay bị gãy. “Tại sao anh đỏ bừng vậy, anh trai yêu dấu? Anh không hài lòng rằng cái bao kiểm ngọt ngào của anh đang học cách đâm vào lưng anh sao?”

Gareth bắt lấy cổ tay cô ấy trong tay hắn. Những ngón tay của cô nàng cong lại như những chiếc vuốt, rồi thả lỏng. Hắn buông tay cô xuống.

“Chết tiệt anh, Gareth.” Tiếng thì thầm trầm trầm của Marlys gợi một cơn rùng mình dọc sống lưng Rowena. “Quý bắt cả hai các người đi.” Cô nàng tung cây thương lên với một nhát đâm ác hiểm vào không khí và lao vào khu rừng.

Rowena lắc đầu. “Tôi e rằng cô em gái thô lỗ của ngài chẳng có chút yêu mến nào đối với tôi.”

Gareth khịt mũi. “Marlys chẳng bao giờ yêu mến bất kỳ ai khác ngoại trừ ta.” Trước cái nhìn chế nhạo của Rowena, hắn thêm vào, “Sự trân trọng dịu

dàng mà con bé dành cho ta không hiển nhiên ư?”

Cả hai cùng bật cười. Sự căng thẳng bay biến khỏi xương sống của Rowena.

Tiếng cười của Gareth phai nhạt thành một nụ cười buồn bã. “Marlys yêu và ghét ta mãnh liệt tương đương nhau. Vào lần kỷ niệm sinh nhật lần thứ sáu của con bé, nó đã cắt trụi tóc để trông giống ta hơn. Cha ta chẳng chút bận tâm. Ông ấy chỉ vỗ nhẹ lên đầu và đặt may cho con bé một chiếc váy mới. Con bé đã cắt nó thành một con diều và thả nó từ ngọn tháp cao nhất.” Hắn lắc đầu xua đi ký ức. “Đến đây. Ta sẽ đi cùng em trở lại Caerleon. Với chiếc nón sắt đó bên dưới cánh tay, em hẳn sẽ bị hiểu lầm một nam tước ăn cướp và bị mang đến cho lãnh chúa lâu đài để thực thi công lý.”

Rowena đã bắt đầu đi xuống đường mòn, không thể che dấu niềm vui ngày thu nhảy nhót trong bước chân nàng. “Và vị lãnh chúa lâu đài ấy là một người đàn ông độ lượng chứ?”

“Ngược lại kìa!” Gareth la lên. “Ta đã nghe ông ta là một con sói dễ sợ sẽ nướng chín vị nam tước ăn cướp ngay khi đến gần gã.”

“Và cho dù kẻ cướp ấy có một nam tước phu nhân ư?”

Giọng của Gareth hạ thấp thành một tiếng gầm gừ khàn khàn. “Ông ta sẽ ngẫu nhiên bà ta chỉ trong một phát cắn đơn giản thôi mà!”

“Đó đúng là những gì Marlys nói...” Nàng xuýt té khi chứng kiến sự xăm soi tội lỗi của ánh mắt của Gareth từ chân đến gương mặt nàng. Nàng đã quên mất sự xiên lệch thiếu đoan trang của chiếc váy đang bị cột túm giữa hai đùi.

Đôi gò má nàng bừng cháy khi những ngón tay nàng lần đến chiếc váy bị cột túm với những gì nàng hy vọng là một nỗ lực tế nhị để thả nó tự do.

“Yên nào.” Bàn tay của Gareth chạm trên tay nàng. Nàng ngại ngần dừng tay. Hắn khuy một gối xuống phía trước nàng, những ngón tay khéo léo của hắn kéo giạt nút buộc. “Chúng ta sẽ không có thời gian để em ăn mặc như một quý cô đúng mực được.”

Nếu nụ cười cời mở của hắn là một nỗ lực để xoa dịu nàng, hiệu quả của nó lại phản tác dụng. Những bó cơ của hắn co rút khi khớp ngón tay của hắn chải nhẹ qua bụng nàng, thổi bùng thêm ngọn lửa trên gò má nàng. Nàng nhìn chăm chăm vào đỉnh đầu hắn, đếm được hai sợi tóc xám trong đám bờm xồm màu đen.

“Ngài bao nhiêu tuổi?” Nàng hỏi khẽ.

“Em nghĩ ta bao nhiêu tuổi?” Hắn ngẩng đầu, chống một khuỷu tay lên gối.

“Tôi tin là ngài lớn tuổi hơn Freddie Lớn.”

Nụ cười toe toét nhấn sâu những nếp nhăn nhỏ quanh mắt hắn. “Freddie Lớn bao nhiêu tuổi?”

Sự đỏ bừng của Rowena biến mất trong vẻ cau mày tập trung. Gareth thu mình kiên nhẫn bên chân nàng trong lúc nàng đếm trên những ngón tay. Cuối cùng nàng nói, “Lớn hơn tất cả chúng tôi. Vậy ngài bao nhiêu tuổi rồi?”

Với một ngón tay, Gareth tháo nút buộc. Chiếc váy bung ra quanh đôi bàn tay hắn. “Quá già, ta e là thế. Ba mươi ba.”

Rowena hướng đến lối mòn. Gareth khum lấy cầm nàng trong đôi tay, quan sát nàng. Ánh nắng bừng sáng xuyên qua những nhánh cây thất thường của một cây sồi cổ thụ, mạ vàng mái tóc nàng thành những lọn sóng vàng nguyên chất. Nàng nhảy qua cạnh kia của đường mòn. Đôi tay nàng vươn ra để mơn trớn lớp vỏ xù xì của một cây walnut (*cây óc chó*), nàng vò nhàu một chiếc lá đầy gân mỏng manh giữa những ngón tay, rồi quay người, vuốt thẳng chiếc váy trong một cử chỉ chỉnh đốn nghiêm trang.

Câu hỏi của nàng đến với hắn nhẹ như cơn gió thoảng. “Ba mươi ba tuổi, thưa ngài Gareth, là tuổi quá già sao?”

Hắn hạ thấp mắt trước khi nàng có thể đọc được biểu hiện bên trong chúng. “Đôi khi, Rowena, nó có cảm giác như thế.”

Nàng đợi hắn đứng lên, rồi nhảy tung tăng, sự nhảy nhót hồ hởi của nàng xem thường những bóng tối ẩn sâu kiên định như những sợi nắng rơi rớt cuối cùng sưởi ấm đỉnh đầu của Gareth.

SeseNau' Blog

Nhiều ngày sau bài học đấu thương, cả Malys và Gareth đều không tìm kiếm sự bầu bạn của nàng. Rowena ném bản thân vào một cuộc sống nhàn rỗi. Bất chấp nhiệt tâm không giới hạn, nàng chẳng vượt trội lên chút nào. Nàng sẽ bắt đầu tiến hành với chỗ uốn khúc nhẹ nhàng trong khu rừng và quay trở về lấm bùn mà ngạo nghễ. Dunla sẽ nhìn đi hướng khác khi nàng ném thích một con thỏ đã lột da trên lò sưởi, cười toe một cách bền lễn.

Gareth sẽ nhường một bên chân mày trước sự tươi mới của bữa ăn trong những ngày hăn không đi săn và lằm bằm gì đó về “sự phổ biến của những kẻ săn trộm trong khu rừng của hăn.” Dunla sẽ chỉ mỉm cười và gật đầu, giả vờ vừa mù vừa điếc, trong lúc những cô gái phục vụ trao đổi những tiếng khúc khích hiểu biết. Rowena lẻo đẻo bám sát gót Gridmore, kẻ quá mù tối hoặc quá lịch sự để uốn nắn nàng.

Nàng biết rất ít về cuộc sống quý tộc. Papa đã phung phí sự sản của Mama nàng từ lâu trước khi nàng ra đời. Nhưng nàng có thể cảm nhận sự cô quạnh thiếu tự nhiên của Caerleon. Lễ ra nên có những hiệp sĩ và các cận vệ, các tiểu đồng và các tôi tớ đủ để đáp ứng tất cả nhu cầu của Gareth. Thay vì thế, hăn tự mặc đồ, tự mặc áo giáp, và làm việc với vài người hầu trong một toà lâu đài mà lễ ra nên có một ngàn người.

Khi sự hiu quạnh của nàng khoét sâu, những suy nghĩ của nàng quay lại với Revelwood hết lần này tới lần khác. Một đêm, nàng ngồi bên lò sưởi trên gác thượng, ôm gối và nghĩ Freddie Nhỏ sẽ thích thú ra sao với món bánh lăng bốc khói mà Dunla đã phục vụ cho bữa ăn tối. Một tỉ lệ của gạo và sữa trong món bánh mà Gareth đã bỏ lại dở dang có thể lấp đầy bao tử của cậu bé trong một tuần. Những giọt nước mắt giận dữ châm chích đôi mắt nàng. Nàng chẳng là gì tại Caerleon ngoài một miệng ăn cần phải nuôi. Chẳng ai trong lâu đài buồn chú ý đến nàng, nàng hăn có thể chạy đi và biến mất trong nhiều ngày.

Nàng ngênh cằm lên, quên mất việc che dấu đi vẻ nổi loạn lấp lánh trong đôi mắt. Hiệp sĩ Gareth đứng trong ngưỡng cửa, thân hình dài ngoẵng của hăn dựa vào khung gỗ như thường lệ. Đôi mắt hăn ước định nàng với vẻ lãnh đạm, khiến Rowena có một cảm giác điên rồ rằng hăn có thể đọc được tâm trí nàng. Hăn vừa quay trở về từ những cánh đồng của mình. Chiếc áo choàng không tỳ vết của hăn vắt cầu thả trên một vai. Hăn đã cởi bỏ áo chên và quần dài, lằm tằm với vỏ trấu và những giọt mồ hôi hết như một người nông dân. Vẻ hạnh phúc kiệt sức thấm đẫm hăn. Đôi mắt hăn lấp

lánh trong ánh lửa. Rowena nghiêng đầu, đấu tranh để hợp nhất hình ảnh một hiệp sĩ đã đe dọa giết gia đình nàng với người đàn ông đang cười kia, người mà chỉ mới đêm qua đã ném những hạt nho khô tẩm mật ong vào không trung cho nàng bắt vào miệng. Nàng đã nghĩ, với hắn, nàng chỉ là một loại thú kiểng, và theo như lời Marlys thì không phải là một con thú cưng thông minh gì cho lắm.

Nàng muốn lắc hắn, yêu cầu trả lời cho những câu hỏi mà nàng không bao giờ dám hỏi, muốn xé rách chiếc mặt nạ đã che dấu người đàn ông.

Nhưng những câu trả lời có thể còn tồi tệ hơn những câu hỏi, và người đàn ông có thể nguy hiểm hơn chiếc mặt nạ. Nàng đứng lên và lao qua hắn mà không nói một lời, đáp lại lời lầm bầm chúc ngủ ngon của hắn bằng một cái gật đầu khoa trương. Nàng đã hứa với Papa là nàng sẽ ở lại trong một năm, và nàng sẽ làm thế. Đôi mắt tằm tối của Gareth khoan vào lưng nàng khi nàng trèo xuống những bậc thang lộng gió.

SeseNau' Blog

Khi mùa thu qua dần, ngày đã trở nên ngắn hơn, mỗi giờ mang Rowena gần hơn với màn đêm khi nàng cuộn tròn trong chiếc giường bằng những tấm lông thú trên sàn nhà dưới chân giường của Gareth. Giờ đây nàng đã biết những tấm lông thú không tình cờ bị ném ra khỏi giường của Gareth, mà là sự sắp đặt khéo léo cho sự thoải mái của nàng trong đêm đầu tiên. Nàng đợi hắn gợi ý nàng di chuyển vào trong phòng của Marlys hoặc nằm cuộn tròn

ngủ trong đại sảnh, nhưng nàng không bao giờ làm. Kiểu mẫu của đêm đầu tiên đã không bao giờ được lập lại. Nàng luôn ấm áp và mơ màng trước khi Gareth vào giường. Vài đêm hắn đã không hề đến. Có khi trọn một tuần trôi qua mà không có sự hiện diện của hắn tại Caerleon hoặc trong phòng ngủ của hắn.

Vào một đêm, Rowena giật mình thức giấc, trái tim nàng trĩu nặng một nỗi khao khát không tên. Nàng chà sát gò má vào tấm lông thú êm ái, những không tìm thấy sự an ủi mà nàng tìm kiếm.

Nàng ném những tấm lông thú ra sau và đi đến ô cửa sổ. Cánh cửa chớp hé mở trước sự động chạm của những ngón tay nàng, và ánh trăng bàng bạc chảy tràn vào trong phòng. Một luồng gió mát mẻ thổi qua nàng. Nàng rung mình, biết rằng ngọn gió đang thổi sự mát mẻ vào Caerleon sẽ nhanh chóng thổi sự tàn nhẫn vào Revelwood. Ánh trăng bạc nhuộm bóng những viên đá cuội thành màu tóc của Freddie Nhỏ. Nàng áp má vào khung cửa lá sách với một tiếng thở dài.

Giọng của Gareth vờn đến từ bóng tối, ấm áp và thân mật như một sự vuốt ve. “Em buồn sao, Rowena?”

Rowena nhắc đầu lên. “Tôi không biết ngài đang ở đây, thưa đức ngài.”

“Tại sao em thở dài? Em được ăn uống đủ đầy và ấm áp và không còn phải làm việc vất vả từ bình minh đến tối mịt nữa.”

“Nhưng tôi không có Irwin kể cho tôi những câu chuyện và không có Freddie Nhỏ chải tóc cho tôi.” Những từ ngữ buột ra cay đắng hơn nàng dự định. Gareth sẽ nghĩ nàng là một cô nàng vô ơn, nhưng đêm nay nàng không quan tâm.

Gareth đứng dậy khỏi giường, trượt quần tất qua thân thể để trần của hắn. Rowena quay gương mặt vào bóng đêm bên ngoài cửa sổ. Hắn với tay đến chiếc lược đặt trên bàn, rồi ngừng lại. Những ngón tay chai sần của hắn ngửa lên. Hắn nhìn chăm chăm vào những chiếc móng tay sứt sẹo. Chúng dường như đột nhiên to bè và tầm thường, không đáng để chạm vào khối tóc mượt mà như lụa ấy. Nhưng dù sao thì hắn cũng đã vùi những ngón tay này vào trong sự mềm mại của mái tóc ấy, kéo chúng xuống dưới trong một chuyển động dịu dàng.

“Em đã trở nên xanh xao và nhợt nhạt trong đôi tuần lễ vừa qua. Em héo hon vì người đính ước của em sao?” Tông giọng trêu chọc của hắn đã che giấu cho sự khàn khàn trong giọng hắn. Hắn với tay sang bên và chạm vào nơi hắn biết là một gò má ửng hồng khoẻ mạnh. Sự ẩm ướt thấm đẫm lưng những ngón tay của hắn.

Hắn đông cứng. Trước khi hắn có thể ra lệnh được bất kỳ sự ra vẻ kèm chế nào, cánh tay hắn đã trượt quanh eo Rowena và kéo nàng dựa vào hắn.

Rowena chỉ vừa vận thở được trong vòng ôm của Gareth. Luồng gió mát đang tràn ngập căn phòng đã biến đâu mất khi sự ấm áp của hông hắn áp sát vào lưng nàng. Đầu hắn khom xuống trên nàng. Đôi môi hắn chạm vào cổ họng nàng.

“Em không phải cô đơn đâu, Rowena.” Hắn thì thầm.

Rowena tan chảy vào hắn, cho phép sự ấm áp của hắn bao bọc nàng trong một cái kén an toàn. Bờ môi hắn chải nhẹ trên tai nàng. Nàng rung mình, sự lôi cuốn của hắn sẽ cám dỗ nhiều hơn nữa nếu hắn để cho nàng được lựa chọn.

Cho thấy hắn mới thật quyến rũ làm sao.

Từ ngữ buột ra chẳng biết từ đâu, một lời thì thầm xấu xa đầy tội lỗi. Rowena nhìn xuống đôi cánh tay đang quấn quanh vòng eo nàng. Lớp lông sẫm màu phủ trên chúng nổi bật sự khác biệt và xa lạ với làn da trắng trẻo của nàng.

Một nút thắt cay đắng nghẽn chặt trong ngực nàng. Nàng cứng người. Nàng không phải là quý cô Alice để có thể sưởi ấm giường của một gã quý tộc trong một đêm.

Giọng nàng thấp hơn bình thường một quãng tám. “Và cái giá phải trả cho sự bầu bạn của ngài là gì, thưa đức ngài?”

Đôi cánh tay của Gareth rơi xuống. Hắn lùi ra sau một bước và luồng gió thổi đến thật sự buốt lạnh.

Rowena cúi đầu. “Ngài có thể gọi em về nhà không?”

“Ta có thể. Nhưng ta sẽ không làm.”

Rowena quay đi. “VẬY HÃY GỌI LỜI ĐẾN VỚI PAPA CỦA EM RẰNG EM ỔN. KHÔNG BỊ ĐÓI HOẶC...” Nàng thả rơi ánh mắt xuống một thoáng – “...bị lạm dụng. Trong quyền lực của mình, Ngài có thể xoa dịu sự khốn khổ của gia đình em. Chắc chắn ngài có thể ban cho em một ân huệ nhỏ nhoi như thế mà.”

Gareth quay khỏi nàng, có thể đối mặt với bất kỳ thứ gì ngoại trừ sự nài xin của nàng. Sẽ dễ dàng từ chối hơn nhiều nếu nàng dậm chân giận dỗi đòi hỏi giống như đứa trẻ hư mà hắn hy vọng tìm thấy. Đôi chút nàng biết về toàn bộ cuộc đời của hắn trong đôi tuần lễ dài dằng dặc này sẽ bị tiêu tán hết bằng việc gọi lời nhắn đến cho cha nàng. Qua chuyện ngôi lễ đôi mách hiểm độc đã phát tán trong đám nông nô, một lời bình luận thiếu suy nghĩ đối với một quý tộc lân cận, một cái liếc mắt đều cáng tình cờ trong làng. Tin đồn về sự giam cầm của Rowena và sự tàn bạo của đôi tay hắn đang lan

truyền giống như đám cháy rừng xuyên suốt toàn cõi nước Anh. Hẳn có thể thu hút được sự phẫn nộ của chính vua Anh trước khi Lindsey Fordyce thu được đủ can đảm để đối mặt với hắn. Một phần của hắn tái nhợt trước những câu chuyện mà hắn đã lan truyền, nhưng phần khác lại chấp nhận chúng như thế - sản phẩm của những sự tưởng tượng tăm tối của chính hắn.

Rowena chạm vào cánh tay trần của hắn. “Em nài xin ngài, thưa đức ngài...”

Hắn thối lui như thể nàng làm tổn thương hắn. Nắm đấm của hắn động xuống bàn, làm bật tung lên chiếc lược bằng vỏ sò. “*Nay!* Nếu cha em muốn có lời với em, hãy để ông ta đến nói với ta.”

Những lời lẽ giận dữ chết lịm trong cổ họng của Rowena khi nàng nhìn thấy tia lửa âm ỉ trong đôi mắt tăm tối của Gareth, tuy vẫn chưa tập hợp thành ngọn lửa. Nàng không thể đón nhận ánh mắt hắn, và đôi bờ mi của nàng rũ xuống che phủ đôi mắt nàng. Cánh cửa đóng lại với một tiếng sầm nhẹ, và nàng lại chỉ còn lại một mình.

Cẳng chân của Gareth động rầm vào một vật thể bằng gỗ cố định. Hắn cắn ra một lời nguyện rửa vang vọng trong những rầm nhà.

“Ồi chà chà,” Giọng của Malys vọng đến, trầm trầm và nhạo báng trong bóng tối. “Những lời nguyện rửa như thế trong sự hiện diện của một quý cô ư.”

Đôi mắt của Gareth điều chỉnh với ánh sáng lờ mờ của ánh lửa đã tàn. Marlys dán sát bụng ngang qua một chiếc ghế dài bằng gỗ bên cạnh cửa. Đôi chân cô vung vẩy trong một nhịp điệu trẻ con.

“Chỉ cho anh một quý cô và anh sẽ nài xin sự khoan thứ,” hắn gầm gừ, kéo giật đôi găng tay da sẫm khi hắn đi qua.

Vì cánh cửa là một mục tiêu hiển nhiên trong lộ trình đầy giận dữ của hắn, Marlys nhảy lên và ngồi xuống, ép đôi vai vào đó. “À điểm của anh làm anh bức bối đến thế ư?”

Gareth dừng lại trước cô. Đôi chân mày của hắn chau sít vào nhau trong một cái nhìn trừng trừng sẽ khiến phần lớn đàn ông có rúm lại trong sợ hãi. “Tránh ra.”

Marlys nghiên cứu những chiếc móng tay nham nhở của mình. “Em nghĩ cô nàng đã không làm hài lòng anh chút nào hết. Nhưng cô ả cũng không hài lòng với anh.”

Gareth túm lấy áo chèn của Marlys trong tay. Hắn nhắc cô ấy lên cho đến khi mũi cô ấy chạm vào mũi hắn. “Em có thể không biết được nhiều như em nghĩ em biết, em gái nhỏ à.” Hắn thả cô xuống như thể cô chỉ là một bao tải táo và kéo cửa mở ra.

“Em biết nếu mẫu kẹo ngọt trong phòng anh sưởi ấm giường anh, anh sẽ không lao ầm ầm ra khỏi Caerleon vào giữa đêm hôm.”

Gareth ngừng lại.

Giọng của Marlys đã mất đi cạnh bên chế nhạo, chỉ còn lại sự thẳng thừng trong sự vang vọng của gian sảnh. “Tại sao, Gareth? Cô ả chỉ là một con chốt trong bàn cờ của anh. Chắc chắn Papa của cô ả phải có lời cho thiên thần tóc vàng bị giam cầm trong phòng ngủ của anh chứ. Ngay cả những người nông dân cũng thì thào về điều đó. Đó không phải là những gì anh muốn sao? Tại sao không làm cho xong điều đó và gọi cô ta về nhà đi cho rồi?”

Gareth xoay gót, đôi mắt hằn tối tăm hơn bầu trời nửa đêm. “Nếu anh gửi cô ấy về nhà, bị cưỡng đoạt và mang thai, anh thu hoạch được điều gì nào?”

“Sự trả thù.”

“Trả thù ai? Cô ấy? Anh? *Nay*, Marlys. Anh muốn sự thật nhiều hơn anh muốn trả thù. Và anh quyết tâm chờ đợi vì điều đó.”

Marlys vươn tay tìm kiếm bàn tay hằn, nhưng hằn đã đi mất, đôi bờ vai hằn so vào chống lại luồng gió rét buốt.

SeseNau' Blog

Bình minh rực hồng trườn xuyên qua những ô cửa lá sách. Rowena đuổi người và đẩy những tấm lông thú ra. Nàng nằm yên lặng một lúc, cảm thấy nóng nực và bức bối, rồi kéo lại những tấm lông thú cho đến khi chỉ có mũi nàng nhô ra. Nàng lăn sang bên cạnh với một tiếng càu nhàu khó chịu và trừng mắt với những quả banh đầy bụi bên dưới giường của Gareth. Nàng đuổi người lần nữa, đóng chặt mắt lại khi cánh cửa phòng ngủ trượt mở ra.

Những bước chân của Gareth nặng nề và lảo đảo. Rowena nghe thấy tiếng thành thịch rần chắc của một bàn chân đập vào gỗ, được theo sau bởi một tiếng nguyên rửa lúu nhúu. Sự im lặng tiếp theo sau đó. Nàng không dám mở mắt. Mùi của hằn thoang thoảng xuống chỗ nàng – mùi mồ hôi và rượu

và hương thơm lổ bịch của tử đinh hương che phủ đi một mùi hương trần tục mà nàng không nhận ra. Những bước chân của hân di chuyển ra xa.

Hân ngã vật xuống giường mà không thêm bận tâm đến việc cởi đồ. Chỉ khi hơi thở đều đều của hân lấp đầy gian phòng thì Rowena mới dám mở đôi mắt đang bùng bùng của nàng. Nàng mặc đồ trong lạng lẽ và trượt ra khỏi phòng.

Marlys đang dựa người vào trụ lan can dưới chân cầu thang. Đôi mắt tăm tối lập loè từ nơi nào đó bên dưới mái tóc rối nùi. Không nói một lời, cô ấy xúc chiếc nón sắt và cây thương lên và ném chúng cho Rowena. Rowena bắt lấy chúng. Họ cất bước vào trong buổi bình minh giá lạnh, ngừng lại bên tường rào bao quanh để phân chia ổ bánh mì đại mạch nóng hổi mà Marlys đã nhét trong túi.

Chương 6.

Marlys lao xuyên qua cánh cửa mở của phòng Gareth. Tiếng gầm của cô ấy gần như đánh bật Rowena ra khỏi ghế.

“Anh ấy đến kìa! Rốt cuộc anh ấy cũng đến! Em đã nhìn thấy cờ hiệu của anh ấy từ tháp Bắc. Em có thể phục kích anh ấy không? Làm ơn hãy nói là em có thể đi. Gareth, em nài xin anh đấy. Hãy để em đập cho sự kiêu hãnh của anh ấy một đòn thật đau đi!”

Để chứng tỏ cú đòn đau mà cô ấy dự định, Marlys động sầm cây chùy vào bàn. Mảnh giấy da mà Rowena đang học bị chẻ ra và cuộn tròn thành hai nửa. Rowena với tay đến cuộn giấy da bị rách, nhưng tấm giấy quý giá bay vèo trong không khí và ra ngoài cửa sổ qua sự lôi kéo giá lạnh mà Gareth đã gây ra khi hắt mở ô cửa lá sách.

Gareth nguyên rủa khe khẽ.

Marlys tham gia với hắt tại ô cửa sổ. “Vì Chúa, anh ấy đến rồi! Hãy để em đột kích anh ấy đi. Em biết chính xác từng ngọn cây.”

“Gã đã để chúng ta yên bình lâu hơn anh từng nghĩ gã sẽ làm,” Gareth nói. “Nỗi dằn vò vì tính hiếu kỳ hắt đã thắng được gã rồi.”

Rowena đứng nhón chân phía sau họ nhưng chẳng nhìn thấy được gì ngoài những đôi vai đồ sộ. Nàng thúc khuỷu tay lẫn đường bên dưới cánh tay của Marlys để rồi bị đập gò má vào lá sách khi Marlys quay người.

“Chà, nhìn đoàn tùy tùng của anh ấy kìa! Anh ấy hẳn phải mang một nửa nước Anh theo cùng.”

Gareth thở dài. “Kẻ vô lại ấy quyết chí thấy chúng ta bị khai hoá. Gã không bao giờ tha thứ cho ta vì đã giải tán các hiệp sĩ của Cha. Gã chẳng thèm che dấu sự khinh miệt về cuộc sống thôn dã của chúng ta.”

Rowena khuyu gối xuống. Gareth liếc xuống nhìn nàng với một bên mày nhướng lên khi nàng len lỏi giữa đôi chân hăn và quỳ dưới chân hăn. Nàng lơ đãng áp gò má vào bàn tay hăn, tất cả sự chú ý của nàng đã bị bắt giữ bởi cảnh tượng đang cuộn cuộn trên những ngọn đồi hướng đến Caerleon.

Đám rước tuôn đến từ Ardendonne, tô điểm trên quang cảnh khô cằn những đốm màu tím và đỏ thẫm. Những chiếc xe ngựa và kiệu cáng làm bừng sáng không gian ảm đạm bằng sự tươi vui của chúng. Những con ngựa vênh váo đi theo sau, được trang hoàng với những màn trướng bằng satin màu vàng và xanh ngọc với những nóm tua rua óng ánh vàng. Rowena buột ra một tiếng thở dài kính sợ, thầm nghe trong trí óc nàng tiếng phần phật đều đặn của những lá cờ đuôi nheo gắn trên những chiếc xe ngựa, tiếng khịt mũi của những con chiến mã lộng lẫy đang tung những đám mây bụi vào trong không khí lạnh giá, tiếng cười giòn giã của các quý bà đang nấu mình trong những chiếc xe ngựa.

“Một cú đâm sầm tuyệt hảo thôi mà,” Marlys nài nỉ. “Đó là những gì em muốn tặng cho anh ấy.”

“Nay,” Gareth đáp.

“Em sẽ thả anh ấy sau một tiếng rên rỉ. Em thề đấy.”

“*Nay*,” Gareth lập lại.

Môi của Marlys nhô xuyên qua nùi tóc rối.

Gareth lúc lắc một ngón tay vào cô nàng. “Anh cấm đấy. Blaine không yêu mến em như anh đâu. Gã sẽ hoan nghênh bất kỳ lý do nào để được đâm ngọn giáo xuyên qua trái tim nhỏ bé đen tối của em.”

Marlys hít mạnh. “Blaine đã cố gắng đủ cách để đâm ngọn giáo của anh ấy vào em kể từ khi em miệt thị trang phục của anh ấy.”

“Gã có lẽ đã tha thứ cho em về chuyện coi thường trang phục của gã. Việc em đánh bật gã ra khỏi ngựa trước mặt cha gã mới gây ra sự ghét bỏ. Sir Bryan rốt cuộc đã phong tước cho gã. Gã là một chàng trai kiêu hãnh.”

“Một chàng trai ngốc khi dám hôn em thì có.”

Rowena rùng mình phấn khích. Gareth liếc xuống mái đầu vàng óng đang áp vào tay hắn. Đôi mắt của nàng mù sương, đôi môi hé mở trong sự chăm chú mơ màng vào những đồng cỏ lốm đốm đủ màu sắc. Bàn tay của Gareth siết chặt bệ cửa sổ khi hắn tự hỏi hắn sẽ bị tác động ra sao nếu nàng nhìn hắn theo cách đó.

Rowena cảm nhận được phần lớn cảm xúc vô cùng tinh tế ấy. Những nùi lông cứng trên lưng bàn tay của Gareth châm chích trên gò má láng mịn của nàng. Nàng thay đổi vị trí, đột ngột nhận thức về áp lực dịu dàng của cặp đùi đang tỳ sát vào vai nàng. Nàng di chuyển ánh mắt qua những nếp gấp ôm sát ống chân hắn, qua những sợi chỉ bạc thêu trên viền áo chên, để gặp đôi mắt tăm tối của hắn. Trong chiều dài một cử chỉ tình cờ, những đầu ngón tay của hắn chải nhẹ trên gò má nàng. Một cơn rùng mình không liên

quan gì đến đám rước của Blaine làm dừng đứng những sợi lông măng sau gáy nàng. Nỗi hoang mang tuôn tràn trong nàng như cơn sóng thủy triều nóng bỏng.

Marlys cười mỉa khi cô quan sát sự trao đổi đó. Gareth cứng người và ban cho gò má của Rowena một cái vỗ kiểu cha con. “Ta phải đi xuống làng để tìm thêm người phục vụ. Nếu chúng ta có tiệc tối nay, chúng ta sẽ ăn tối cho có phong cách hoặc không chút nào. Nếu ta biết Blaine, gã hy vọng sẽ bị mắc kẹt với tuyết và buộc phải trải qua mùa đông thuê với thịt bò và bia rượu của chúng ta.”

“Và những cô hầu gái của chúng ta,” Marlys thêm vào khi Gareth rời khỏi họ. Ánh mắt suy đoán của cô ta chiếu xuống đầu Rowena.

Một lát sau, Rowena khum cầm trong đôi bàn tay, sự rực rỡ của đám diễu hành của Blain bị quên lãng khi Gareth trèo lên con ngựa Folio trong tường thành bên dưới. Folio nhảy dựng lên khi Gareth trao cho ô cửa sổ của họ một động tác chào vui vẻ trước khi điều chỉnh đôi vai và thúc con ngựa chạy nước kiệu xuyên qua cổng lâu đài.

“Cô không ghét anh ấy nhiều như cô muốn, đúng không?”

Với câu hỏi nhẹ nhàng của Marlys, Rowena quay lại. Marlys hất một dải tóc ra khỏi miệng. Một nụ cười ngọt ngào đáng sợ xuất hiện. Cô nàng giơ lòng bàn tay cau ghét cho Rowena.

“Nào. Tiểu thư Quý Hoá. Nếu tôi bị từ chối chuyện đột kích, tôi có thời gian tìm cho cô trang phục nào đó cho bữa tiệc. Nếu cô tiếp tục mặc thứ giẻ rách ngớ ngẩn đó, cô sẽ hoàn toàn mờ nhạt trước sự hiện diện của quá nhiều các quý bà như thế. Đó không phải là mong muốn của cô, đúng không?”

Rowena miễn cưỡng nắm lấy bàn tay của Marlys đang mời gọi, nửa mong một cú đấm cho sự tử tế ngoài mong đợi này.

Cánh cửa cọt kẹt mở ra trên những bản lề bằng sắt. Rowena bám chặt bàn tay của Marlys và lén nhìn qua bờ vai của cô gái cao lớn. Marlys di chuyển thẳng vào trong vùng tối tăm của gian buồng, tiếng bước chân hồ hởi thường lệ của cô ấy bị bóp nghẹt.

Gian buồng không hoàn toàn ở trong bóng tối. Ánh nắng chiều chạm vào những tấm rèm nhung chắn ngang qua cửa sổ, thả một bức màn màu xanh lơ mờ trên đồ nội thất được che phủ. Một sự trộn lẫn tinh tế của lá hương thảo và nấm mốc thoảng qua mũi Rowena khiến nó ngứa ngáy. Bàn tay của Marlys trượt khỏi tay nàng. Rowena kèm lại một cái hắt hơi.

“Mọi thứ vẫn như cũ.” Marlys thì thầm.

Mạng nhện bao bọc những giá nến thành những dòng thác phức tạp của màu trắng và xám. Một khung giường treo màn trướng đặt giữa phòng thậm chí còn lớn hơn cái của Gareth, được bao phủ bởi một tấm phủ bằng vải lanh đơn giản. Rowena nửa mong đợi cái ụ nhỏ không có hình thù phía bên dưới sẽ nhô lên và trôi về phía họ.

Marlys lắc đầu như thể để giữ sạch nó và đi đến chiếc tủ bằng gỗ sồi đặt trong góc phòng. “Tôi dám nói chúng ta sẽ tìm thấy một bộ váy cho cô ở đây.”

Lời nói kiêu sự việc vốn dĩ là thế của cô nàng vừa an ủi vừa thiếu tôn kính. Rowena giật mình khi cánh cửa tủ đâm sâu vào tường. Trong lúc Marlys đào bới khắp tủ, Rowena rụt rè hướng đến chiếc giường. Nàng giơ một ngón tay ướm thử và chọc vào đồng lùm lùm ở trung tâm giường. Lớp bọc nệm rơm phun trào trong một sự điên cuồng của tiếng lít chít và lùng nhùng, và nàng giật phắt bàn tay trở lại.

“Chuột,” Marlys loan báo mà không quay lại. “Phải ở đây thôi, cô biết đấy. Đám mèo không đến đây. Đừng để tâm vào đám chuột, hiểu không?”

Rowena nhìn quanh, mất tinh thần trước kích thích của căn phòng. Nàng ngồi xuống trên một góc giường. Ngón chân nàng thăm dò vết ố sẫm màu đổ tràn trên sàn đá bên cạnh giường.

Từ bên dưới giường vang lên tiếng kéo rê mờ nhạt của những móng vuốt cào trên trên đá. Rowena kéo chân lên. Marlys chẳng thêm lưu ý đến nàng; cô ta đã trườn vào bên trong tủ. Chỉ có đế ủng của cô ấy còn trong tầm nhìn. Giọng cô ta nghe nghèn nghẹt. “Thường trốn trong đây khi tôi còn nhỏ. Đi xuyên qua tường. Đủ lớn cho một gia đình mười người.

Rowena nghiêng người qua cạnh giường và rón rén nhấc tấm khăn phủ lên. Trong ánh sáng huyền ảo, nàng có thể vừa vặn phát hiện đường nét lờ mờ của một cái nôi. Nàng lướt ngón tay dọc theo bề mặt chạm trổ đẹp đẽ. Ngón tay nàng cau đen vì bụi.

Nàng buông tấm phủ xuống một cách tội lỗi khi Marlys nhô ra khỏi tủ với một tiếng huýt thoã mãn, giơ ra một ụ màu xanh lông công được tô điểm bằng lông chồn ermine. Trong ánh sáng xanh kỳ quái, lớp nhung nhàu nhĩ có vẻ như lơ lửng bên trên sàn nhà với sự sống riêng của chính nó.

Marlys nhấc một ống tay áo loe dài đi cùng với áo chên lót. “Cô nghĩ sao? Hoàn hảo cho cô, đúng không? Màu xanh đồng bộ với đôi mắt cô.”

Màu xanh lộng lẫy không gần với màu mắt của Rowena, nhưng nàng không nói gì. “Đó là một chiếc váy thật đáng yêu. Nhưng tôi không dám mặc những trang phục của một người khác mà không có sự cho phép của họ.”

Marlys khịt mũi. “Quý bà lưu tâm đến điều đó đã mất từ lâu lắm rồi. Mẹ kế của tôi đã chết gần hai mươi năm. Cô có sự cho phép của tôi. Đây là tất cả những gì cô cần.”

Cô ta chất đồng chiếc váy vào cánh tay Rowena, rồi chìm sâu trở lại vào trong tủ để kéo ra một tấm khăn trùm và đai lưng. Marlys lăm bầm với chính mình, “Đứng thẳng lên, Marlys. Chải tóc đi, Marlys. Đừng thông xuống như một con khỉ, Marlys. Ồ chớ cái ngu ngốc nghĩ bà ta là một quý bà của tôi cơ đấy.”

“Ngu ngốc, thật vậy,” Rowena nói nhỏ nhẹ. Một chiếc mạng che mặt tung lên và đậu lại trên đầu nàng. Rowena đẩy sự êm ái mỏng như sa ấy ra khỏi mắt. “Bà ấy có đẹp không?”

Marlys ngả đầu ra sau trong một tiếng gầm gừ tán thành.

“Chúa ơi, bà ta thật xinh đẹp! Với những búp tóc loăn xoăn đen nhánh đung đưa đến eo và đôi mắt xanh rục rờ.”

Rowena chạm vào chiếc nôi bằng ngón chân. “Bà ấy và Papa của cô có một em bé à?”

“Bà ta mang đứa bé của bà theo cùng khi đến đây. Dù chẳng bao giờ dành thời gian cho nó. Giữ nó bị quăn chặt trong tã mọi lúc. Tôi thường trốn trong tủ và lén cời trói cho thứ nhỏ bé mồm mồm đó khi bà ta rời đi và bỏ mặc nó. Điều đó thường khiến cho bà ta nổi điên. Bà ta không bao giờ có thể đoán ra được sinh vật ấy vùng vẫy thoát ra khỏi thứ đó bằng cách nào. Bà ta được ban ân sủng với vẻ xinh đẹp nhưng không có não.” Marlys đập nhẹ chiếc lược trong tay. “Khá giống với chính cô đấy.” Marlys băng ngang qua phòng, sải chân của cô ta nhanh và chắc chắn. Cô ta lừa tấm vải lanh che phủ chiếc bàn, bất cẩn đánh văng một chiếc hộp bằng gỗ thông xuống sàn nhà. Rowena cúi xuống để nhặt nó lên. Những ngón tay của nàng lần

theo cánh chim nghiêng nghiêng chạm khắc trong lớp gỗ bao quanh, và nàng bắt đầu mở nó ra.

Marlys giật chiếc hộp khỏi tay nàng. “Gareth đã bỏ ra nhiều ngày để chạm khắc thứ này cho bà ta khi Cha gọi tin rằng ông sẽ đưa về nhà một người mẹ mới cho chúng tôi.”

“Bà ấy đã chết như thế nào?”

Marlys chuyển ánh mắt ra khỏi chiếc hộp. Bờ môi cô ta run rẩy trong một nụ cười kỳ lạ. “Bà ta có một tâm địa xấu xa.”

Rowena nao núng khi Marlys quăng chiếc hộp ra phía sau. “Đừng đứng đó há hốc miệng vào tôi nữa, Ro. Chúng ta có việc phải làm.”

Rowena lén mỉm cười, nghĩ rằng được gọi bằng Ro thay vì Chó Con thật vui thích làm sao và tự hỏi không biết Marlys hy vọng thu hoạch được gì với sự tử tế này.

SeseNau' Blog

Hiệp sĩ Blaine của Ardendonne xâm chiếm Caerleon mà không cần đến một vũ khí đơn lẻ nào. Khi đêm xuống, toà lâu đài rừng rục với ánh sáng và

tiếng cười. Tiếng nhạc reo vang từ các rầm nhà. Những con nhạn chao lượn vào trong đêm, tìm kiếm bất kỳ sự yên tĩnh nào khỏi sự hớn hở rì rầm ấy. Những người nông nô vạm vỡ với những ống tay áo vén lên khỏi những cánh tay lông lá kéo đồ nội thất dọc theo bức tường để tạo chỗ cho sự khiêu vũ. Dunla lê chân ra ra vào vào bếp, rống lên những mệnh lệnh gởi nhiều hơn một quý bà vào cơn choáng ngất thời thượng. Gridmore tuân theo những mệnh lệnh của bà bằng cách đặt những chiếc đĩa gà gô lạnh vào lò sưởi và chất củi đốt vào lòng các quý bà. Blaine giám sát sự hỗn loạn với đôi tay chống lên hông và một nụ cười kẻ cả. Gã thuận tay giải cứu một kẻ tí hon đang kêu ré lên ra khỏi lò nướng, nơi Gridmore đã ném vào đó sau khi nhăm anh ta với con lợn quay.

Trong một căn phòng hoang vắng trên đỉnh của lâu đài, Rowena nghe những tiếng chuông mơ hồ và một tiếng hú hét nóng nảy như thể một bầy lợn bị vây hãm để hy sinh cho yến tiệc bên dưới. Nàng nhìn chăm chăm vào chiếc gương rên bằng bạc. Một kẻ lạ chớp mắt nhìn lại nàng. Bộ ngực của cô ta khẽ nhấp nhô lên xuống. Nàng chạm vào gò má bằng hai ngón tay. Làn da nàng lạnh lẽo và lạ lẫm y như bề mặt bóng loáng của chiếc gương bạc.

Hai vệt đỏ thắm nhuộm hồng gò má nàng, đồng bộ với đôi bờ môi đỏ rực. Một đường dày phấn côn viên quanh đôi mắt nàng. Với mỗi cái chớp mắt, mi mắt nàng bị níu lại, và nàng sợ là chúng sẽ mắc lại với nhau mãi mãi. Được làm sẫm màu bằng tro và làm cứng lại bằng dầu, đôi bờ mi được chải cong lên giống như những con nhện nổi loạn để vươn tới vòng cung sẫm màu của đôi chân mày. Một cái tổ xoắn xoăn vàng óng giam hãm mái tóc nàng. Một tấm khăn choàng màu xanh phủ qua, che dấu cần cổ khoẻ mạnh của nàng trong những nếp xếp của lớp nhung mềm.

Đếm đến một trăm. Rồi đi xuống và tham dự bữa tiệc.

Rowena bắt đầu đếm thành lời khi từ ngữ của Marlys quay trở lại với nàng. Nàng đã đếm được đến tám trước khi quên mất số kế tiếp mà Marlys đã dạy và bắt đầu nỗ lực bắt đầu lại lần nữa. Đôi tay nàng dò dẫm một cách lo lắng với những bình tro ngoại nhập và những trái berry tràn ra khỏi chiếc hộp bằng gỗ tếch trên bàn. “Mười bốn,” nàng lầm bầm, “mười sáu, bốn mươi bốn, sáu mươi tám, mười hai, một trăm.”

Nàng nhảy ra khỏi ghế, vấp vào ống tay của chiếc áo chên lót. Bằng cách giữ đôi cánh tay với một góc cứng đờ phía trước, nàng hành quân đến cánh cửa mở. Chiếc đai lưng bằng vàng nằm trên đôi hông nàng bị vướng vào tay nắm cửa bằng sắt khi nàng cố lướt xuyên qua nó. Nàng giật mạnh để giải thoát bản thân với một tiếng nguyên rủa học được từ Gareth và được trau dồi hoàn thiện bởi Marlys. Nếu mọi thứ cứ tiếp tục theo kiểu cách đáng báo động này, Gareth sẽ không thất bại trong việc lưu tâm đến nàng. Nàng sẽ là quý cô duy nhất trong sảnh nằm úp mặt xuống sàn.

Một giọng nam cao trôi dạt đến tai Rowena, tiếp theo sau bởi một tràng cười inh tai giọng mũi. Bước chân nàng chậm lại khi nàng bước vào trong phòng tranh mở dẫn đến lồng cầu thang. Bị mê hoặc trước một biển màu sắc và ánh sáng trải rộng khắp đại sảnh bên dưới, nàng khụy gối xuống, bám chặt lấy lan can trong lòng bàn tay ẩm ướt.

Những ngọn nến đã bị thay thế bằng sự rực rỡ của các bó đuốc. Một ngọn lửa reo tí tách dọc theo chiều dài của chiếc lò sưởi rộng, xua đuổi sự tối tăm đến những góc vắng. Một hàng các quý bà siết chặt những bàn tay và lá lướt cùng các quý ông đang dẫn dắt những ống tay áo và khăn trùm đầu ngát hương thơm của họ trong một vũ điệu say đắm của lựa là lung linh. Gareth không thấy đâu trong tầm nhìn.

Một nhóm vạch ô vuông của trò súc sắc khua lách cách trên những viên đá lát trong trung tâm của một vòng tròn đang quỳ gối của các cận vệ. Những tiếng la sôi nổi của họ tăng cao hơn cả huyền não. Rowena không ngạc

nhiên khi thấy Marlys trong đám họ, nhượng bộ duy nhất của cô ấy trong sự chào đón khách là một cặp găng đấu sĩ đen bóng vừa mới lấy cặp từ phòng của Gareth. Bao kiếm gỉ sét va lách cách vào lò sưởi khi cô nàng nghênh ngang đi đến cạnh khác của đám đông đang tụ tập đó.

Đôi mắt sẫm màu của cô ấy di chuyển lên phòng tranh. Rowena hụp đầu tránh phía sau một cây cột gỗ.

“Có vẻ như cô luôn xuất hiện ở những nơi đặc biệt nhất đấy nhỉ.”

Rowena ngược nhìn lên khi giọng nói mướt mà tràn qua nàng.

Sir Blaine dựa người vào bức tường đối diện, đôi cánh tay khoanh lại. Góc miệng gã cong lên trong một nụ cười. “Ngủ trong sảnh của ta. Cúi mình sau những cây cột. Cô là một quý cô của những mục tiêu bí ẩn. Ta đã hỏi Gareth xem cô ở đâu suốt tối nay. Hắn chỉ trả lời đơn giản rằng, ‘ở đâu đó’ với thái độ làm tức điên. Thói quen bép xép là một trong những nét được ưa chuộng nhiều hơn của hắn.” Gã giơ bàn tay ra cho Rowena.

Nàng cầm lấy nó, đôi mắt nheo lại. Hắn tử tế kéo nàng đứng lên. “A, cô cũng không quên ta.” Điều này và nụ cười ngượng ngập hắn đã đẩy hắn xa khỏi những dự định ập ủ. “Ta thề với cô, ta không định cưỡng đoạt cô ở đây, trong phòng tranh này. Ta đã lầm lẫn cô với kiểu phụ nữ khác tại Ardendonne. Giờ ta đã biết rồi. Hãy ngừng la hét vào ta. Ta có thể thấy cô đã kiếm được sự ba hoa của Gareth về việc ở lại của cô tại Caerleon rồi.”

Rowena mở miệng rồi ngậm lại. Nàng không nói một lời nào.

“Điều đó rõ ràng là đủ,” gã tiếp tục, “Ta sẽ không chịu đựng kiểu đồn nhảm đối với một trinh nữ quyền rũ như thế. Cô nên thấy xấu hổ chứ.”

Rowena tìm được lưỡi mình. “Là ngài cơ, thưa ngài, ngài nên thấy xấu hổ mới phải. Bất kể kiểu phụ nữ nào mà ngài đã lầm lẫn với tôi, ngài không có quyền áp đặt những chú ý của ngài lên tôi. Các hiệp sĩ được cho là phải đứng lên vì những thứ cao quý và tốt đẹp. Ngài thậm chí không cho một quý cô dòng dõi thấp kém một sự lựa chọn nào hay sao? Ngài không lưu tâm đến tinh thần hiệp sĩ chút nào ư?”

Blaine tán thưởng. “Đôi mắt mới lấp lánh làm sao khi cô chỉ trích! Thêm nữa, thêm nữa đi! Đừng ngừng lại bây giờ.”

“Tôi nên nghĩ...” Rowena ngừng lại, nhận ra nàng đã bị mắc bẫy vào việc nhiech mắng gã. Cái quắc mắt của nàng bị đổ sập vào trong một nụ cười miễn cưỡng trước ánh lấp lánh tinh quái trong đôi mắt nâu của gã.

“Cô thấy đấy, thưa quý cô xinh đẹp, ta không chỉ mụ mẫm trước vẻ đẹp của cô vào đêm hôm đó, ta còn bị mụ mẫm vì rượu nữa. Ta tỉnh dậy vào sáng hôm sau với cái đầu bưng bưng, cái cảm đau nhức, và co rúm người xấu hổ với sự thô lỗ đã đối xử với cô. Ta khiêm nhường nài xin ân huệ có được sự tha thứ của cô.”

Trước khi nàng có thể trả lời, gã đã giữ cánh tay nàng và dẫn nàng đến lan can của phòng tranh.

Ngay phía dưới họ, người nhạc sĩ Mortimer khom người trên cây đàn lúýt, mái tóc vàng che khuất gương mặt. Một quý bà mặc trang phục màu đỏ tươi từ khăn trùm đầu cho đến đôi giày nhảy tồm vào lòng anh ta. Anh ta đẩy bà đi với một nốt nhạc cáu gắt từ những sợi dây đàn. Một cận vệ tươi cười thay thế chỗ bà và âm nhạc của Mortimer cất cánh. Sảnh đường rung chuyển với tiếng cười.

“Gareth đã luôn bảo ta Caerleon là nhà của ta cũng như của hẳn.” Blaine nói.

“Ngài đã khắc sâu lời của ngài ấy trong trái tim, đúng không?”

“Không sâu như lời của cô đâu. Sự vui vẻ khiến cô lưu tâm là gì, tiểu thư yêu quý?”

Rowena tựa cằm lên bàn tay để làm dịu đi sức nặng của tấm khăn trùm đầu.
“Một cuộc bao vây không chính thức.”

“Một ý tưởng thật quyến rũ ! Một cuộc vây hãm không vì máu và chiến tranh mà vì âm nhạc và tiếng cười, sự hóm hỉnh và vui thú. Điều đó không làm máu cô ca hát ư?”

Rowena nhún vai, lơ đi âm hưởng khàn khàn cạnh khoé của giọng gã. Gã chống khuỷu tay lên lan can, nghiêng người gần hơn như thể họ đã là bạn bè trong nhiều năm.

“Cô sẽ làm gì nếu đó là một cuộc vây hãm thật sự cải trang dưới lớp mặt nạ mến khách? Có lẽ ta chỉ cần vội lên trong việc mang quý cô khỏi lâu đài trong lúc chủ nhân của chúng bị xao lãng.”

“Marlys là quý cô của Caerleon.”

Nụ cười của Blaine nghiêng chặt. “Marlys không phải là quý cô.”

Rowena dịch ra xa khỏi gã. Ánh mắt nàng lướt qua sảnh. “Chủ nhà có thể ở đâu nhỉ?”

“Có lẽ trong sân trong, đang thảo luận với vài gã đàn về những khía cạnh của tinh thần hiệp sĩ như là đấu thương và những con ngựa.”

“Đó không phải là những khía cạnh mà ngài thích sao?”

“Ta thích các quý bà hơn những con ngựa cái, nếu đó là ý cô.”

“Các quý bà thường quăng bản thân trước chân ngài để nài xin sự chú ý của ngài, chắc chắn là thế rồi.”

“Ta thích các quý bà quăng bản thân vào cằm của ta hơn. Và cực kỳ ấn tượng nhé, ta có thể nói thêm như thế.” Gã chà sát chiếc cằm láng lẩy như thể ký ức vẫn còn nhức nhối.

Rowena cắn lại một nụ cười. Vẻ toe toét vui tươi của hắn thật khó cưỡng lại. “Tôi sẽ không nài xin sự tha thứ nếu đó là những gì ngài chờ đợi.”

“Ta sẽ chờ đợi mãi mãi một lời nài xin từ nàng.”

Gã sẽ phải đợi, vì khi ấy Gareth đã đi vào trong sảnh từ sân trong. Hắn không đến cùng với một nhóm các hiệp sĩ đang cười cợt như Rowena đã nghĩ, mà đi một mình. Hắn đứng với đầu và vai cao hơn hầu hết các người đàn ông trong sảnh. Thái độ của hắn không phải của một vị chủ nhà vui tính, mà như một người lạ, đôi vai cứng còng của hắn phòng thủ ở mức độ ngạo mạn. Đó là tưởng tượng của Rowena, hay tiếng cười đã chuyển thành nheo nhéo và sự im lặng trở nên sắc nhọn hơn? Tiếng réo rắt của ngón tay Mortimer trên những dây đàn lướt vươn đến sự dữ dội mới, như thể để lấp đầy chỗ khuyết bằng âm nhạc. Gareth nhận một ly cao đưa ra từ bàn tay của một quý bà và giờ nó lên trong cử chỉ nâng cốc chúc mừng nhạo báng với người nhạc sĩ.

Sau khi uống, Gareth nâng bàn tay của người phụ nữ lên môi hắn. Cô ta nhún gối chào khi hắn hôn vào lòng bàn tay. Những lọn tóc vàng nhợt nhạt tuột khỏi khăn trùm đầu màu bạc và Rowena nhận ra quý bà Alise.

Mái đầu tắm tối của Gareth mờ đi trước mắt nàng. Một nút thắt khao khát lạ lẫm siết chặt bụng nàng. Khao khát này phảng phất và nhói buốt, xoắn vặn giống như có hàng ngàn con dao găm li ti trong ruột nàng. Blaine quan sát gương mặt nàng, đôi mắt màu mật của gã bình thản.

Gareth ngẩng đầu và liếc lên phòng tranh. Rowena núp mình ra sau chiếc cột, áp sát lưng vào đó như thể nàng có thể chìm sâu vào trong lớp gỗ và biến mất. Nàng đóng chặt mắt lại, nghĩ rằng nàng hẳn đã mất trí. Làm sao nàng lại để cho Marlys chứng diện cho nàng giống như một cô hề xuân ngốc để thu hút sự chú ý của Gareth như thế? Sự chú ý của Gareth là điều cuối cùng mà nàng cần.

Nàng túm váy để chạy trốn, nhưng trước khi nàng có thể, Bàn tay của Blaine đã túm lấy cổ tay nàng. “Chúng ta sẽ khiêu vũ chứ, thưa hầu cận phu nhân?” Gã nhướn một chân mày thách thức, đôi môi gã ấm áp trên nhịp mạch đang chạy đua ở cổ tay nàng.

Rowena kéo giắt tay lại, và trong một thoáng hài lòng nghĩ rằng Blaine sắp chúi nhủi. Thay vì thế, gã chuyển sự đồ dốc của gã thành một cái khom người, vung tay đẩy nàng hướng đến lồng cầu thang.

Bản ballad vượt tiếng hát của Mortimer vút lên đủ cao để thoát khỏi giọng mũi. Một quý bà trong góc sảnh duyên dáng nhỏ lệ trước câu chuyện ngọt ngào cay đắng của một cô gái nông dân bị chiếm đoạt và ruồng bỏ bởi một hiệp sĩ trắng hoa. Thịt cừu và heo quay trải ra trên bàn cạnh tường bị lờ đi đáng kể vì những thùng rượu ủ ấm nồng đập nhẹ trên lò sưởi. Một tấm màn buồn thảm hợp thời trang phủ lên đám đông khi tiếng hát của Mortimer vút cao trong sự phấn khởi mà hẳn là sẽ đánh mất sự sững sờ vào buổi sáng.

Gareth dịu dàng lau khô những giọt nước mắt của Alise bằng đường diềm đuôi váy của cô ta. Khi những nốt nhạc cuối cùng vang vọng xuyên qua những tiếng khụt khịt và những tiếng tán thưởng, Rowena lướt xuống cầu

thang, ống tay áo phấp phới phía sau nàng như một thực thể tách biệt. Blaine giữ cánh tay nàng với một biểu hiện thận trọng lão luyện giữa vui thích và tội lỗi.

Tiếng rì rào hiều kỳ điền đầy sự tĩnh lặng. Marlys bước lên hai bước về phía họ, rồi ngừng lại, đôi cánh tay dài của cô nàng buông thõng hai bên sườn. Tại chân cầu thang, Blaine đối mặt với Rowena với một cái cúi chào rộng. Nàng khẽ nhún gối chào lại gã.

Khi Gareth quay khỏi Alise, quang cảnh đón chào hăn là một nhân vật vương giả đang khuyụ gối trong một đám mây bằng nhung cuộn cuộn tại chân của Blaine. Màu xanh lông công của chiếc váy đã che mờ tầm nhìn của hăn. Chiếc ly chân cao rơi loảng xoảng trên nền đá, làm bắn toé rượu vang đỏ thắm trên đuôi váy màu tím nhạt của Alise. Hăn đỏ bừng như thể bị đánh thuốc, không nhận ra mọi con mắt trong sảnh đều khoá chặt trên hăn.

Bàn tay hăn siết chặt ống tay áo viền lông chồn ermine của Rowena, tìm kiếm cánh tay trong đó. Những ngón tay của hăn bấm sâu như thép cứng vào trong da thịt ấm áp của nàng. Đôi mắt xanh dịu dàng đã bị bóp chết trong đường viền ngọt ngào của phấn côn mụ mẫm ngược nhìn hăn.

“Nhân danh Chúa, em đang làm quái gì thế này?” Hăn yêu cầu, giọng hăn gay gắt trong sự tĩnh lặng đột ngột.

Bị bắt trong tay hăn, Rowena cắn môi dưới để kềm chế sự run rẩy. “Thưa đức ngài, tôi đến với bữa tiệc. Ngài đã không cấm tôi tham dự.”

Hăn lắc nàng. “Em đã tìm thấy những thứ này ở đâu?”

“Tôi... Chúng tôi...” Ánh mắt của Rowena tìm thấy Marlys đứng dựa vào tường. Cô nàng đang nhìn chăm chăm vào đôi ủng của mình. Mặt đỏ ửng của

sự phản bội dâng lên trong cổ họng Rowena. Nàng nhìn vào trong đôi mắt của Gareth, chọn sự im lặng như là lời bào chữa duy nhất của nàng.

Gareth buông cánh tay của nàng ra. Bàn tay của Sir Blaine đỡ lấy lưng nàng khi đầu gối của nàng phản bội lại nàng.

Gương mặt của Gareth đỏ thắm. “Trông nàng thật lố bịch.” Hắn giật khăn trùm và mũ ni ra khỏi đầu nàng và ném xuống sàn nhà.

Rowena tái nhợt như thể hắn đánh nàng. Mái tóc nàng rơi xuống bờ vai, thẳng tuột và ảm đạm từ sức nặng của tấm khăn trùm. Nàng nhìn quanh, nhận ra chỉ trong một cái liếc, những đôi chân mày màu tro và đôi mắt không tô điểm của các quý bà. Lưng bàn tay nàng nhấc lên gò má. Màu đỏ thắm lấm lem trên khớp ngón tay giống như một vết bầm của máu. Trong sự tĩnh lặng, một tiếng cười khúc khích mạnh mẽ rơi xuống. Rồi một tiếng cười khác.

Với xương sống vươn thẳng, Rowena hạ thấp mắt xuống và nhún gối chào Gareth. “Thứ lỗi cho tôi, thưa đức ngài. Tôi đã sống bên ngoài địa hạt thời trang đương thời quá lâu. Tôi sẽ không gây rắc rối cho ngài lần nữa.”

Chiếc váy của nàng có cảm giác như được bọc bằng chì khi nàng vén chúng trong tay. Đám đông tách ra để nàng đi qua, những tiếng khúc khích của họ tắt lịm, để lại Gareth đối mặt với nụ cười mỉa của Blaine. Blaine lấy một chiếc ly cao từ khay của người phục vụ và ấn nó vào trong tay của Gareth.

“Uống đi, bạn của ta. Đây là yến tiệc của bạn, sau tất cả.”

Sức nóng của chiếc ly cao sưởi ấm bàn tay của Gareth. Hắn đảo nhẹ chất lỏng màu hổ phách quanh vành ly trước khi uống cạn nó và với lấy một ly khác.

SeseNau' Blog

Chương 7

Rowena lao vào việc bỏ chạy, lờ đi những ánh mắt hiếu kỳ của những anh chàng lang thang trong sân trong. Khi nàng vượt qua chiếc cầu treo, tiếng đàn của Mortimer nhảy vọt thành bài hát, dồn dập tiết tấu về sự bỏ chạy của nàng. Những tiếng cười nổ bùng đuổi theo nàng xuyên qua sân. Nước mắt lăn dài trên má nàng, làm biến đổi màu xanh ban đầu của chiếc váy với những dải đỏ thẫm. Đuôi váy của nàng mắc vào một chiếc cọc nằm rải rác, và nàng xé toạc nó rời ra, tìm thấy sự hài lòng tai ác trong sự xé rách của lớp nhung quý giá.

“Rowena!” Một tiếng hét vang đến, khàn khàn và hụt hơi phía sau nàng.

Nàng ngừng lại tại bờ tường bên ngoài, ngây người trước sự rực rỡ của ánh trăng. Tiếng hét vang lên lần nữa, lần này gần hơn. Nàng tung người về phía trước, đôi chân nhịp nhàng đẩy nàng đi không một chút lưỡng lự xuyên qua những hình khối tối tăm mà những toà tháp in bóng xuống. Nàng tiến vào trong đấu trường. Thêm ba sải chân nữa và khu rừng sẽ bao bọc nàng.

“Rowena!”

Dấu hiệu nài xin không quen thuộc trĩu nặng đôi chân nàng. Nàng lão đảo ngừng lại, chống tay lên đầu gối.

Ánh trăng thấm đẫm đầu trường hoang vắng. Tiếng bước chân lạo xạo trên lớp cỏ úa là âm thanh duy nhất ngoại trừ tiếng leng keng mờ đục của những con ngựa trong dãy chuồng gần đó. Marlys đứng sát bên trong cổng. Đôi mắt ẩn dấu dưới màn tóc khi cô lấy một bước về hướng Rowena. Rowena nhích dần về bóng tối của khu rừng, êm ái như một con nai sẵn sàng chạy trốn.

Marlys giơ một bàn tay lên. “Làm ơn. Đừng. Tôi không có ý định...”

Giọng của Rowena sắc bén như đá lửa. “Cô đã dự tính gì?”

Marlys lắc đầu. “Tôi không biết. Không phải điều đó.” Cô tỳ ngực vào bờ tường, lồng một bàn tay qua mái tóc. “Đó là một trò đùa vô hại – một cú chơi khăm.”

“Anh cô không thấy sự hóm hỉnh của cô phù hợp với sự ưa thích của ngài ấy.”

“Gareth đã thấy đôi chút hài hước phù hợp với sự ưa thích của anh ấy trong một thời gian rất lâu rồi.” Marlys lơ đãng đảo chân trên những ngọn giáo chồng đồng trong cỏ bên dưới ngực cô.

“Tại sao ngài ấy lại nhìn tôi theo cách đó? Ngài ấy đã chịu đựng mẹ kế của cô không chút yêu mến nào sao?”

Marlys ngửa mái đầu bờm xờm ngấm ánh trăng và bật cười gay gắt. “Anh ấy chịu đựng bà ta với tất cả tình yêu mến.”

Rowena nhích lại gần hơn. “Vậy điều đó đã làm ngài ấy đau đớn vì gọi nhớ đến bà ấy sao?”

“Khi Gareth lên mười hai, cha tôi đã mang người mẹ mới của chúng tôi về Caerleon. Bà ấy trẻ hơn Cha – luôn cười cợt và tán tỉnh. Giống như một thiên thần hoạt bát được gởi đến để làm ngọt ngào cuộc sống của chúng tôi.”

Marlys trao cho những ngọn giáo một cú đá hiểm ác, làm bắn tung chúng trong đám cỏ. Rowena quá mê mải với câu chuyện của Marlys để lưu ý đến tiếng thịch đau đớn của một ngọn giáo va vào mắt cá chân của nàng.

Giọng của Marlys trầm xuống. “Sự ngọt ngào của bà ta chỉ để dấu đi chất độc. Gareth chỉ vừa mới vượt qua buổi bình minh đầu tiên của tuổi thiếu niên, tuy vậy bà ta đã bị quyến rũ bởi làn da mịn màng của anh ấy, sự ngây thơ của anh ấy. Khi cha tôi được triệu đi để giúp vua Edward chiến đấu với bọn người Welsh, bà ta đã nài nỉ ông không gởi Gareth cho cha của Blaine để được học hỏi thêm về ứng xử. Thay vì thế, bà ta có Blaine được gởi đến đây. Bà ta hiểu sự huấn luyện của họ như những tiểu đồng của chính bà ta.” Marlys đón ánh mắt của Rowena với vẻ bộc trực không khoan nhượng. “Bà ta dạy Blaine tác phong lịch thiệp. Bà ta dạy Gareth mọi thứ khác.”

Rowena giơ một bàn tay để ngăn dòng chảy của từ ngữ đe dọa tuôn tràn khỏi môi của Marlys nhưng đã quá trễ.

“Vì thế vào tuổi mười bốn non nớt, anh trai tôi phải chịu đựng tội lỗi về việc yêu vợ của cha mình. Khi cha của Blaine mang tin về cái chết của cha tôi do bị thương từ một mũi tên tẩm độc, Gareth đã đến để nói với bà ta rằng anh ấy đã cầu xin linh mục sự tha thứ cho cả hai linh hồn tội lỗi của họ. Anh ấy tìm thấy bà ta trong khuê phòng, được ôm ấp bởi một trong những hiệp sĩ của cha. Cha tôi vẫn đang nằm trên chiến trường xứ Welsh bùn lầy, thân thể của ông ấy còn chưa kịp lạnh.” Marlys giật một ngọn thương lên và sải bước vào đấu trường như một con sói bị giam trong lồng.

Rowena chìm vào trong cỏ, ve vuốt những đường nét dễ chịu của ngọn giáo bên cạnh nàng. “Gareth đã làm gì?” Nàng hỏi nhỏ.

Marlys quay người. Ánh lửa lập loè của một con mắt sáng lên vẽ hân hoan kỳ quái xuyên qua khối tóc. “Đó là câu hỏi. Cô thấy đấy – không ai biết hết. Họ tìm thấy bà ta vào sáng hôm sau với lưỡi gươm của Gareth đâm xuyên qua tim. Những ngón tay của Elayne vẫn còn nằm trong vũng máu mà bà ta đã dùng để vạch tên của Gareth trên chiếc áo ngủ bên cạnh.”

Những từ ngữ đứt quãng của một giai điệu đầy ám ảnh xé xuyên qua trí óc của Rowena :

Nàng Elayne xinh đẹp

Bị giết một cách bất minh

Bàn tay vô đạo của nàng

Đông cứng bên một cái tên...

Elayne. Rowena gục trán vào lòng bàn tay. Trán nàng cảm thấy lạnh lẽo và ẩm ướt. Những ngón tay nàng cau kinh kéo giập chiếc váy nhưng khi nàng nhấc đầu lên.

“Cô đã để tôi mặc trang phục của bà ta,” Nàng nói điềm tĩnh.

Marlys đứng trong ánh trăng, tỳ lên ngọn giáo như một cây gậy chống. “Tôi không có ý định...”

“Cô đã để tôi mặc trang phục của bà ta.” Rowena lập lại. Nàng đứng thẳng dậy trong một chuyển động uyển chuyển, cây thương tìm được một vị trí trong lòng bàn tay ấm mồ hôi của nàng.

“Ro, tôi sẽ không...”

“Cô đã khiến ngài ấy nhìn vào tôi và thấy bà ta. Ngài ấy hẳn ghét tôi thế nào...”

Nỗi đau bởi sự chê trách của Gareth làm nàng sửng sốt. Cơn giận dữ đã kéo bỏ bức màn choáng váng khỏi đôi mắt nàng. Marlys vừa vặn có thời gian nâng cây thương chéo qua thân thể như một tấm khiên trước khi Rowena tấn công cô. Tiếng thạch chát chúa của gỗ chạm vào gỗ xuyên qua đầu trường hoang vắng. Marlys lao đảo lùi ra sau, giữ vững chân với cơ hội tối thiểu nhất. Rowena không ngừng chất vấn nguồn gốc của nỗi thống khổ kinh khủng này. Với một tiếng gầm thịnh nộ giống thú nhiều hơn con người, nàng lao về phía trước, đặt toàn bộ trọng lượng của nàng vào cuộc tấn công. Ngọn giáo của Marlys vỡ vụn bên dưới ngọn giáo của nàng với một tiếng rắc inh tai. Marlys ngã ra phía sau, thân hình của cô bị bẫy bên dưới sức nặng của Rowena, hơi thở bị tê liệt dưới áp lực của ngọn giáo chặn ngang qua khí quản. Buông lỏng sự bám chặt của mái tóc, gương mặt của cô bị bóc trần trong ánh trắng tàn nhẫn.

Rowena đã không ngừng tự hỏi tại sao Marlys lại quan tâm gìn giữ khuôn mặt cô ấy luôn bị che phủ đi như thế. Sự tưởng tượng của nàng đã cung cấp lý do cho những câu chuyện lãng mạn dính líu đến những vết phỏng đáng sợ hoặc những vết sẹo méo mó. Sự thật vượt xa hơn tồi tệ nhiều.

Marlys cực kỳ xinh đẹp.

Những khiếm khuyết xù xì trong đường nét của Gareth mềm mại đi và tinh tế hơn trong người em gái. Sự vuông vắn của quai hàm và độ cao của gò má, Marlys trừng mắt nhìn Rowena, đôi mắt sẫm của cô loé sáng giống như đá vỏ chai trong ánh trắng. Bờ môi đầy đặn mím chặt thành một đường kiêu hãnh. Suối tóc rối bởi đã che dấu đi một người phụ nữ sẽ khiến cho quý cô Alise có vẻ như một sự bắt chước tẻ ngắt của những gì Thượng Đế có ý định trao tặng cho một người phụ nữ. Đôi mắt của Rowena chuyển thành thất vọng hoang mang khi cây thương mềm rũ trong tay nàng.

“Tại sao?” Nàng thì thầm, không chắc chắn với chính mình về câu hỏi mà nàng đã hỏi.

Marlys trao cho nàng một cái dây; và Rowena đảo sang bên cạnh mà không chống cự. Marlys ngồi dậy, xoay lưng lại với Rowena. Một lần nữa mái tóc cô buông rũ thành tấm màn rũ qua gương mặt. Vào lúc cô có thể nói được mà giọng không vỡ vụn, Rowena đã đi mất.

SeseNau' Blog

Rowena xé bỏ chiếc váy của người phụ nữ đã chết khi nàng chạy, hất tung đi từng lớp, từng lớp nhưng thấm đẫm dấu vết phản bội của Marlys. Nàng cào xé vạt áo thêu hoa cho đến khi nó toạc ra bên dưới móng tay nàng. Một bụi cây oằn mình dưới sức nặng của chiếc váy dẹt bằng lông lạc đà ấy. Nàng ném sang bên cạnh chiếc thắt lưng vàng, cầu thả y như khi ném chiếc khăn lụa. Cởi chiếc áo sơ mi vải lanh mỏng manh, nàng lao xuyên qua khu rừng, luồn lách qua những thân cây với vẻ duyên dáng hoàn mỹ sinh ra từ đôi cánh của tự do. Nàng tự do. Tự do như nàng đã có trước khi Gareth đến Revelwood. Không điều gì có thể ngừng nàng lại lúc này. Không phải Gareth, và ngay cả cha nàng cũng không. Không sự đe dọa nào hết. Không lời hứa nào hết.

Phớt lờ những cành cây con đang đập vào mặt, nàng lặn sâu hơn vào trong khu rừng, để lại phía sau đám lá chết của một rừng thông. Những nhánh cây mang hình tháp dung nạp ánh trắng trong những mảnh vá lốm đốm.

Nàng ngừng lại, lần đầu tiên cảm thấy sự giá lạnh của không khí tháng mười một phả trên làn da mềm mại của nàng. Gai ốc nổi trên cánh tay nàng khi tiếng kẽo kẹt kỳ quái của các nhánh cây đập vào nhau. Bị bắt trong tiếng thì thầm của gió, những thân cây mảnh mai đu đưa trong ánh trăng ma mị.

Nàng dứt bỏ đôi dép bằng satin và lao về phía trước. Đôi chân trần lạo xạo trên lớp lá kim đau nhói. Ngay khi đến rìa khóm cây bụi, nàng dừng lại, cánh tay nàng bám chặt quanh lớp vỏ xù xì của một cây thông. Tiếng ì ầm lắng sâu hơn tiếng gió đã cho nàng biết. Tuôn chảy ào ạt qua mặt đất và đổ vào trong một cái hồ được dát bạc bởi ánh trăng, một dòng suối khoẻ khoắn đang phun trào.

Không lưỡng lự, Rowena lao mình xuống đồi và chìm vào trong làn nước lạnh giá. Nàng chìm sâu, rồi trồi lên mặt nước, bắn tung toé ra khỏi mái tóc làn bụi nước lóng lánh, tự thanh tẩy cho chính mình khỏi vết nhơ tăm tối của Caerleon.

SeseNau' Blog

Marlys quan sát Gareth tiến đến xuyên qua lớp màn tóc đã nhuộm màu tăm tối cho thể giới. Hẳn ung dung xuyên qua đấu trường, vẻ duyên dáng của hắn cố ý đến mức cô biết hắn đã say. Cô nghiêng người trên một khuỷu tay và ngậm một ống cỏ rỗng giữa hai hàm răng. Cô thối nhẹ. Một tiếng huýt đầy ám ảnh trôi nổi trong đêm. Gareth ngừng lại trước mặt cô, đôi chân đứng tách ra một cách vững vàng.

“Em có thấy cô ấy không?” Hăn hỏi. Cách phát âm của hăn rất chuẩn.

Marlys thối một hơi ngấn trên ống sậy. “Cô ấy đã bỏ đi rồi.”

“Bỏ đi để hờn dỗi à?”

Marlys phun cọng cỏ vào chân hăn. “Cô ấy không quen thói hờn dỗi, phòng trường hợp anh không để ý.”

“Vậy cô ấy ở đâu? Cô ấy không ở trong bếp. Cô ấy không ở trong phòng anh.”

“Anh hầu như đã không trao cho cô ấy một lý do để ở đó, không phải sao?”

Gareth ngây ngô nhìn Marlys. “Em biết cô ấy ở đâu sao?”

“Em đã nói với anh. Cô ấy bỏ đi rồi.”

Gareth ngồi xổm xuống bên cạnh cô. Hăn cong ngón tay cái vào mái tóc và nhẹ nhàng nhắc nó khỏi gương mặt cô. Lần thứ hai trong đêm, ánh trăng thiêu đốt thẫm đậm độ dốc nghiêng nghiêng của đôi gò má cô.

“Bỏ đi đâu?” Hăn hỏi êm ái.

Đôi mắt sẫm của họ gặp nhau. Với một cái hất đầu ngắn gọn, Marlyx chỉ về phía khu rừng. “Cô ấy đã bỏ đi vĩnh viễn rồi. Tại sao anh không để cho cô ấy yên? Anh không thể hiểu ra trong cái sọ đặc sệt của anh rằng Papa của cô ấy sẽ không đến sao? Hay anh thậm chí không còn thèm quan tâm đến nữa hả?”

Cau mày, Gareth đứng dậy, bỏ lại Marlys trong bóng tối một lần nữa. “Cô ấy là người lạ đối với khu rừng. Cô ấy có thể bị lạc. Cô ấy có thể bị chó sói hoặc gấu tấn công.”

“Và bị ăn thịt à?” Marlys tình nguyện thêm vào, nụ cười của cô nàng nhăn nhó.

Chân mày của Gareth hằn sâu hơn. Hắn xoay gót và sỏi bước thẳng đến chuồng ngựa. Tinh rệu trước chủ định, hắn siết chặt đôi găng đấu sĩ với những cú giật hiệu quả.

Khi quan sát hắn, Marlys tỳ má trên đầu gối. Đôi mắt cô hẹp lại khi Blaine trượt ra khỏi bóng tối và bắt lấy cánh tay của Gareth.

“Gareth, tớ đã nghe thấy. Hãy cho phép tớ và tớ sẽ triệu tập các hiệp sĩ và tổ chức một cuộc tìm kiếm.”

Gareth giật tay ra. “Rowena là một con mồi bất lực trước đám lợn rừng. Tớ cũng không vứt bỏ cô ấy cho sự tử tế của cậu đâu.”

Hắn biến mất vào trong chuồng ngựa và trở lại dẫn theo Folio. Khi Gareth lên ngựa, Blaine phải nhảy sang bên cạnh để tránh né móng guốc đang tung lên của con ngựa.

“Gareth, cậu đã chứng tỏ rất rõ ràng rằng cậu chịu đựng cô gái không chút yêu mến nào. Cậu đã thắng cô ấy trong một trò cá cược. Chúng ta hãy cá cược với nhau. Hãy cho tớ một cơ hội với cô ấy.”

Gareth quấn dây cương quanh đôi bàn tay, hướng dẫn con ngựa đang lồng lên vào tầm kiểm soát. Khoé miệng hắn nhếch lên trong một nụ cười băng giá. “Cậu đề nghị loại cạnh tranh nào? Đồ xúc sắc? Cờ vua? Đấu thương?”

Blaine lùi lại một bước và giơ hai tay lên chịu thua. Gareth thúc Folio vượt qua gã. Tiếng rền của vó ngựa khuấy động xuyên qua sân sau, tan dần vào trong màn đêm.

Blaine liếc ra sau vào đấu trường. Ánh trăng tuôn tràn trên đồng cỏ trống nơi Marlys đang ở. Một viên cuội lăn tròn trên gờ đá bờ tường trên cao. Khi gã nhìn lên, một hình dáng đội nón sắt đang ghì chặt một cây thương gãy lao khỏi nóc chuồng ngựa. Nó đâm sầm vào vai gã, thét lên đặc thẳng.

SeseNau' Blog

Toà lâu đài với sự thấp sáng và những tiếng cười có vẻ như là một thế giới khác khi Gareth băng xuyên qua sự tĩnh lặng nguyên sơ của khu rừng. Những âm thanh của đêm vọng đến với hần từng đợt lách cách : tiếng vỗ của những đôi cánh vô hình va vào nhánh cây trên cao; tiếng ộp oạp phần nộ của một con ếch; tiếng xào xạc của lá đang từ bỏ vòng ôm của nó với nhánh cây non và buông xuống để chải nhẹ trên gò má Gareth trong bóng tối. Ở tại nơi những chiếc lá vẫn còn bám chặt vào nhánh cây khô che khuất ánh trăng, hần hướng dẫn con ngựa thẳng tiến theo bản năng nhiều hơn cảnh vật, đôi mắt hần dò dẫm và bóng loáng như đôi mắt của người mù không bị tác động bởi sự phiến toái của nắng nắng mặt trời.

Hần đã ở sâu trong khu rừng khi hần ngừng lại và gọi tên nàng. Giọng hần vọng trở lại với một tiếng dội nông, làm gai người hần với sự khàn khàn của nó. Giữa hai gối hần, da thịt bóng mượt của Folio run rẩy. Tiếng rúc cô đơn của một con cú muỗi lấp đầy sự tĩnh lặng. Hần thúc con ngựa xuyên

qua một bụi dây leo chằng chịt. Folio lẩn tránh và lúc lắc đầu khi gai tầm ma châm chích vào khuỷu chân nó.

Gareth xuống ngựa. Rút gươm ra khỏi vỏ, hắn chém vào mạng lưới lùm bụi thấp, dọn quang một lối đi cho Folio. Con ngựa khụt khịt nhẹ, thối một hơi thở ẩm mốc vào gáy hắn. Hắn ngừng lại khi những ngón tay của hắn ôm quanh một mảnh vải nhung lơ lửng từ một nhánh cây thấp. Hắn nhìn chăm chăm vào đó một lúc lâu, rồi áp nó vào gò má, chà sát sự mềm mại của lớp nhung mềm trên bộ râu nham nhám của mình. Hắn chuyển đôi mắt vào ánh sáng đang tuôn tràn xuyên qua lùm bụi phía trên cao, rồi tách những cành nhánh ra. Ánh trăng đã tráng bạc trên thảm lá thông.

Thanh gươm lơ lửng bị quên lãng trong tay, hắn di chuyển đến vùng thiếu vắng màu sắc đầy mê đắm ấy với dáng vẻ của kẻ mộng du. Sự tăm tối bị cuốn xa khi mùi hương sáng khoái của cây thương xanh lấp đầy lỗ mũi hắn.

Tại chân của ngọn đồi trọc, một hình dáng màu trắng nằm soãi dài bên cạnh dòng suối. Thoạt đầu Gareth nghĩ nàng đã chết. Tay chân của nàng quá nhợt nhạt, lồng ngực của nàng quá yên lặng. Nhưng khi những bước chân nặng nề của hắn kéo lê đến gần hơn, hắn có thể thấy sự sống vẫn chảy qua nàng, nhuộm đôi gò má nàng với màu hồng thắm, tách đôi môi nàng bằng hơi thở ấp ủ của nó. Nàng nằm ngửa lưng, đôi chân tách ra trong sự trình nguyên vô thức.

Chiếc áo sơ mi, thứ chẳng có hình thù gì khi khô, đang bám chặt vào làn da ẩm của nàng. Đôi mắt của Gareth tầm soát nàng, tìm kiếm ranh giới trên chóc của bóng tối và ánh sáng bên dưới lớp vải lạnh. Háng hắn căng lên và hắn nguyện rửa khe khẽ, lời của hắn biểu thị sự âu yếm nhiều hơn là nguyện rửa.

Nàng hắn đã bị lạnh. Nàng phơi bày bản thân như thế trong gió và không run rẩy thì dường như không bình thường. Rồi Gareth nhớ đến sự sản khắc

nghiệt của Revelwood và những mùa đông mà nàng đã phải chịu đựng. Ngọn gió mùa thu hân chẳng hơn gì một luồng gió nhẹ thổi qua nàng.

Hắn không lạnh. Ngược lại, làn da hắn râm ran với sức nóng như thể hắn ở trong một đợt sốt rét đột ngột. Hắn mở miệng định đánh thức nàng, rồi ngậm lại. Hắn nửa quay mặt đi. Folio quan sát hắn đầy hiếu kỳ từ đỉnh đồi.

Nàng đặt gò má vùi vào trong những lọn tóc ẩm ướt được cuộn làm gối cho đầu nàng. Cảnh tượng khiến Gareth nuốt lại một tiếng rên rỉ. Nàng thuộc về hắn. Một vụ cá cược là một món nợ phải trả trong danh dự. Nàng ở với hắn trong một năm. Hắn có thể có được nàng trong những cánh đồng của hắn, hoặc trong bếp hay phòng ngủ nếu hắn quá đói khao khát. Không người đàn ông nào có thể lên án hắn là phóng đảng về những hành động ấy. Không người đàn ông nào có thể ngăn hắn khuyụ gối giữa cặp đùi đang hé mở của nàng và biến nàng thành của riêng hắn vào khoảnh khắc này. Rowena chuyển động. Một cái nhăn mặt vò nhàu vầng trán phẳng của nàng.

Hắn đứng bên trên nàng, gần như nín thở. Một phần trong hắn vẫn muốn căm ghét nàng, muốn thấy nàng được nuông chiều bởi người cha yêu quý, được nuôi dạy để quyến rũ và lừa dối như Elayne. Điều đó sẽ khiến mọi thứ dễ dàng hơn nhiều khi phá huỷ nàng, sau đó để trừng phạt Fordyce bằng cách gọi nàng về, bị cưỡng đoạt và tử hống, niềm kiêu hãnh của nàng bị xé toạc, tính tự phụ của nàng bị đập vụn. Nhưng chẳng có chút nào của Elayne trong cô gái này. Được nuôi dạy trong cảnh bần cùng mà Fordyce đã chìm ngập vào kể từ đêm gã lẩn trốn thanh gươm của Gareth, nàng có một tinh thần không chút dối trá, rạng rỡ và tỏa sáng như ánh mặt trời. Hắn có quyền gì để tiêu diệt nàng với sự tăm tối của hắn chứ?

Sự sở hữu của hắn đối với nàng không cần phải độc ác. Hắn có thể làm cho cuộc sống của nàng đủ dễ chịu trong một năm trải qua tại Caerleon. Hắn có thể trao cho nàng sự thoải mái và xa hoa mà nàng chỉ có thể mơ đến ở

Revelwood. Và khi hết một năm, hẳn có thể tìm cho nàng một người chồng xứng đáng hoặc để nàng tùy nghi lựa chọn theo ý nàng với một túi vàng nặng và một tương lai không còn khốn cùng hoặc đói khát nữa.

Một tương lai với một người đàn ông như Blaine đang chờ đợi để vồ lấy món đồ loại thải của anh.

Giọng nói của Marlys vang lên trong đầu hẳn và hẳn căm ghét điều đó. Với một lời nguyên rủa, hẳn cầm thanh gươm vào trong đất ẩm. Hẳn tháo đai kiếm bằng đôi bàn tay run rẩy. Rowana rên rỉ khe khẽ khi bóng của hẳn trải qua nàng.

SeseNau' Blog

Mặt trời nện xuống như một cái búa tạ. Một luồng gió nóng gợn sóng lăn tăn lớp cỏ cao trong bản giao hưởng rập rờn của màu xanh lục và vàng óng. Một chấm nhỏ trên đường chân trời tăng trưởng lớn hơn khi nó lao về hướng nàng. Trái tim của Rowena phồng lên vui thích. Mặt trời đã dát bạc trên mái tóc của Freddie Nhỏ khi cuộc chạy đua trẻ thơ lái cậu thẳng vào đôi cánh tay đang chờ đợi của nàng. Trái tim nàng nện thành thịch trong tai nàng. Nàng nhắc gối lên cao hơn, dâng tặng những nhịp đập trong trẻo, ngọt ngào cho vàng dương.

Nhưng những bước chân nàng nao núng khi một bóng dáng tối tăm hiện ra lù lù phía sau em trai nàng, rút ngắn khoảng cách bằng sự việc không thể tránh khỏi, giống như một con chim ưng đang đột kích một con chuột.

Rowena thét lên cảnh báo, nhưng Freddie Nhỏ tiếp tục hướng về nàng, không chú ý đến mối đe dọa đang nhắm vào cậu. Một hiệp sĩ mặc giáp sắt tuyền đen đã băng qua đồng hoang, chiếc bươm mướt như lụa của con ngựa trắng rập rờn trong gió. Một chiếc nón sắt bọc lưới che dấu gương mặt hắt. Người hiệp sĩ đâm xuyên qua em trai nàng, ngọn thương vươn dài của hắn nhắm thẳng vào thắt lưng của Freddie Nhỏ. Tiếng vó ngựa rền vang dìm chết tiếng thét của Rowena, và nàng buông người trên đầu gối, bịt đôi tay trên tai. Khi nàng mở mắt, đồng hoang trống rỗng và tĩnh lặng, chẳng có gì ngoài tiếng thì thầm cô đơn của gió.

Nàng cuộn người trong một biển màu xanh lông công, đôi bàn tay mở rộng một lời nài xin về phía trước nàng. Gareth đứng bên trên nàng, lưỡi dao của hắn nhắc lên. Những giọt nước mắt chảy thành giòng xuống gò má nàng khi lời nài xin của nàng lấp đầy sự tĩnh lặng tàn nhẫn. Nàng không có ý định bỏ chạy. Nàng đã quên mất lời đe dọa của hắn, quên mất vụ cá cược của Papa. Nỗi tủi hổ tuôn tràn qua nàng. Ánh mắt nàng hạ xuống chiếc váy dài, nhưng nàng không thể nhớ ra lý do nàng nên xấu hổ. Đôi mắt tăm tối của Gareth đảo trên nàng. Đôi môi hắn nhắc lên trong vẻ chế nhạo xúc phạm. Ngay khi nàng chắp đôi tay nài xin sự tha thứ của hắn, lưỡi dao bổ xuống trong một ánh chớp màu bạc.

SeseNau' Blog

Rowena xoay đầu và mở mắt, nếm thấy vị mặn của một giọt lệ đơn lẻ trong miệng nàng. Một lưỡi dao óng ánh bạc trong ánh trắng lấp đầy tầm nhìn

của nàng. Nàng nhìn chăm chăm mục mẫm vào thanh kiếm, chờ đợi sự kinh hoàng của một ác mộng khác.

Đôi môi ẩm áp chài nhẹ qua cổ họng nàng, thấm đẫm các giác quan của nàng bằng hơi thở nồng mùi rượu. Nàng nằm bất động khi một khuôn miệng lướt trên cổ họng nàng. Hàm răng sắc bắt lấy vành tai nàng trong một vòng ôm rạo rức. Nàng đang bị ăn bởi một con sói, nàng mơ hồ nghĩ. Một con sói chậm rãi, quyến rũ với kiểu ăn uống tỉ mỉ. Hắn nhấm nháp da thịt mềm trên vai nàng. Chỉ khi hàm răng nhẹ nhàng kéo xuống vạt trước áo sơ mi để miệng hắn có thể đòi hỏi chỗ phồng lên của ngực nàng, mới làm Rowena quay mặt lại. Con sói nhấc má đầu bờm xờm của hắn lên và nàng thấy bản thân đang nhìn vào trong đôi mắt tăm tối và nguy hiểm và mơ màng. Đôi mắt của Gareth.

Ánh mắt nàng đảo qua thanh kiếm, rồi quay trở lại hắn. Sức nặng của cơ thể hắn lơ lửng bên trên nàng, ghim nàng trên mặt đất hiệu quả hơn nhiều so với hình ảnh thanh kiếm đâm xuyên qua lớp đất mềm. Tuy vậy, ngoại trừ miệng hắn, không một inch nào trên cơ thể của hắn chạm vào nàng. Một lá thông nhọn châm chích vào đùi nàng, cam đoan với nàng rằng nàng không đang nằm mơ. Đôi môi nàng hé mở khi những giấc mơ tuôn tràn trở lại. Nàng run rẩy tận bên trong, nhưng không một bó cơ nào chuyển động. Nàng quay mặt đi, nhưng đã quá trễ. Gareth đã nhận ra sự sợ hãi của nàng.

Gareth giữ cầm nàng trong giữa những ngón tay và ngón tay cái của hắn, sự nắm giữ của hắn không hoàn toàn dịu dàng. Rowena bị ép buộc phải đón nhận ánh mắt kiên định của hắn. Nàng vẫn có thể cảm thấy dấu ấn của ngón tay hắn khi hắn vươn dậy và bước ra xa. Hắn đứng quay lưng về phía nàng, tay chống lên hông.

“Marlys đã kể với em,” Hắn nói dứt khoát.

Rowena ngồi dậy. “Làm sao ngài biết?”

“Ta đã thấy vẻ mặt đó trước đây, trong đôi mắt của một phụ nữ. Sợ hãi. Nghi ngờ. Tò mò phát bệnh.”

Rowena cúi đầu, hy vọng hấn đánh giá sai về nàng. “Ngài có bị mang ra xét xử không?”

Gareth quay gót. “Điều gì sẽ được áp dụng? Ta là thẩm phán và bồi thẩm sau cái chết của cha ta. Họ thích kết tội ta bằng những lời thì thào và ánh mắt của họ. Ta không bao giờ trở thành một hiệp sĩ được nếu cha của Blaine không nuôi dạy ta.”

“Và nếu vua không phong tước hiệp sĩ cho ngài,” Rowena thì thầm. Nàng ngẩng đầu lên. “Các nông nô của ngài dường như đủ trung thành.”

Cái gật đầu của hấn bị vô hiệu bởi sự chế diễu. “Họ trung thành. Ta là lãnh chúa của họ mà. Ta nắm giữ đất đai của họ. Chính là họ với ý thức nguyên sơ về thẩm phán đức hạnh đã là những người đầu tiên thì thầm rằng quý bà của lâu đài cần bị giết. Rằng bà ta đã nhận những gì bà ta đáng phải nhận. Nhưng vị linh mục của làng vẫn từ chối chào mời những lời cầu nguyện của ông ấy tại Caerleon.”

“Ngài có thể ép buộc ông ấy mà, không phải sao?”

“Tại sao phải phiền hà thế? Bất kể có phải kẻ giết người hay không, ta là một kẻ thông dân. Bất kỳ tay quý tộc nào đang tiệc tùng trong sảnh của ta, khi chúng ta hỏi, sẽ cực kỳ hoan hỉ chỉ ra ta là cả hai.”

“Bằng cách nào ngài làm yên lặng những lời thì thào của họ, thưa ngài?”

Hấn đi đến và khuyu gối bên cạnh nàng. Hấn với tay đến một lọn tóc rối của nàng, sự mơn trớn êm ái ngang bằng với giọng nói gay gắt của hấn. “Ta

thách thức bọn đàn ông. Ta ngủ với bọn đàn bà.”

Rowena rũ ánh mắt xuống. Cảnh tượng dây đai kiếm và đôi găng đấu sĩ nằm gần nhau trên mặt đất làm rần lại một cục khó chịu trong bụng nàng. “Thật chẳng đáng mặt chút nào khi tấn công một địch thủ trong lúc họ đang ngủ.”

“Ta không nhận ra em là một địch thủ đấy.”

“Tôi hiệu chỉnh vị trí nhé. Tôi là một vật sở hữu – tương tự như thanh gươm và con ngựa của ngài.”

Hắn xoắn lọn tóc của nàng thành một cuộn quanh ngón tay. “Em là như thế.”

“Nhưng rắc rối vượt xa hơn thanh kiếm và con ngựa nhiều, tôi cược là thế. Kéo ngài ra khỏi bữa tiệc của ngài, dẫn ngài vào một cuộc truy đuổi chuếch choáng.”

Bàn tay hắn trượt bên dưới lọn tóc để khum lấy cổ nàng. “Gươm phải được luyện. Ngựa phải được thuần.” Trước khi nàng có thể trả miếng, đôi môi hắn lướt qua môi nàng bằng sự mơn trớn treu chọc của lưỡi hắn. Hắn nhắc ra và nhìn chăm chăm vào mặt nàng, vẻ ngạo mạn của hắn dịu đi vì hiếu kỳ.

“Ngài sẽ thuần hoá tôi sao, thưa ngài kính mến?” Nàng chất vấn êm ái.

Gareth không tìm thấy chút dấu vết buộc tội nào trong đôi mắt nàng. Hắn đứng lên và huýt nhẹ giữa hai ngón tay. Folio phi nước kiệu xuống đôi để dụi mũi vào má Gareth. Gareth quấn những ngón tay vào chùm lông trán của con ngựa và giật nhẹ. Folio hụp đầu và khụy một gối trong một cái cúi chào đẹp mắt. Rowena vỗ tay hoan nghênh.

Hàm răng của Gareth lấp lánh xuyên qua bộ râu sẫm màu khi hắn đón ánh mắt của Rowena qua đầu con ngựa giống. “Trước khi ta có thể thuận phục Folio, ta phải dạy nó tin tưởng ta.”

Rowena nhặt một mẫu sáp trên áo sơ mi của nàng để dấu đi ảnh hưởng của nụ cười không chút điều cốt ấy. Gareth thu thập các vật dụng của hắn và tra kiếm vào vỏ. Hắn lên ngựa. Nàng đứng lên ngưỡng ngừng, tự hỏi không biết liệu nàng có bị bỏ lại một mình trong khu rừng mênh mông này để trừng phạt về sự bỏ chạy của nàng hay không.

Folio nhảy dựng tới trước bên dưới dây cương kiểm soát vô hình của Gareth. Rowena cố giữ đôi chân vững vàng, không cho phép bị nao núng.

“Gareth?”

Nàng ngược nhìn hắn, không nhận ra đó là lần đầu tiên nàng gọi tên hắn mà không mở đầu bằng “Ngài kính mến” hoặc “Ngài”. Với Gareth, nó như tiếng ngân của âm nhạc. Đầu gối hắn siết lại. Folio lúc lắc đầu. “Gì thế?” Gareth nói gay gắt để che dấu ảnh hưởng của nàng trên hắn.

“Chúa không chấp nê tội lỗi. Nếu ngài chiến thắng mọi cuộc thách thức trong danh dự, điều đó không có nghĩa là ngài vô tội sao?”

Gareth nhìn chăm chăm xuống nàng, hố giếng thình lạng sâu thẳm giữa họ.

Hắn giơ cánh tay ra cho nàng. Rowena tóm lấy cẳng tay hắn và thấy bản thân đã ở trên Folio, ngồi kiểu một bên phía sau Gareth.

Sự gần gũi với hơi ấm của hắn đã nạp thêm khía cạnh nguy hiểm cho những lời lẽ êm ái của hắn. “Đừng quá vội miễn tội cho ta, Rowena. Ta đã

giết những người đàn ông chẳng làm điều gì ngoài chuyện buộc tội ta là một kẻ giết người.”

“Và ngủ với goá phụ của họ?”

Hắn không đáp. Hắn thúc con ngựa lên địa hình gồ ghề của sườn đồi và không để lộ bản thân ngay cả đến một cái rùng mình, khi đôi cánh tay của Rowena trượt quanh eo hắn.

SeseNau' Blog

Blaine đang ngồi trong sân với lưng dựa vào bờ tường khi Folio thong thả đi vào sân trong. Sự vui chơi bên trong lâu đài đã tàn từ lâu với những tiếng ngáy đứt quãng. Gã buông miếng giẻ ướt ra khỏi bờ môi rách và nhìn qua con mắt không bị sưng húp. Gò má của Rowena áp vào lưng của Gareth. Đôi mắt nàng nhắm kín. Nàng lăm bằm ngái ngủ khi Gareth trượt khỏi ngựa với một cánh tay vươn ra phía sau để giữ nàng khỏi ngã. Rồi đôi bàn tay hắn giữ bên dưới cánh tay nàng và kéo nàng đứng xuống.

Nàng mở mắt. Cảm xúc tinh khôi của chiều sâu xanh thăm thẳm trong đôi mắt ấy gợi một cơn rùng mình khao khát thuần khiết bắn xuyên qua Blaine. Gã trườn đứng dậy, cơn đau của chiếc đầu gối bị đánh đã chìm khuất trong sự nhức nhối mạnh mẽ hơn giữa háng gã. Đôi mắt của Rowena chớp chớp khép lại lần nữa, và nàng đu đưa trong vòng tay của Gareth. Blaine bắt đầu tiến về phía trước, nhưng ánh mắt lén lút của Gareth đảo quanh sân đã ngừng gã lại trong bóng tối. Rowena không bao giờ cảm nhận được sự chài nhẹ của đôi môi Gareth trên thái dương nàng. Blaine chìm sâu trở lại bức

tường khi Gareth ẵm Rowena vào trong cánh tay và mang nàng vào trong lâu đài.

Blaine đảo mắt lên trời với một tiếng rên rĩ. Một luồng sáng màu vàng đu đưa trong toà tháp phía cạnh đối diện của sân trong. Đôi mắt gã nheo lại, chú mục vào ô cửa sổ không đóng kín, nơi một mái đầu sẫm màu và bờm xờm hiện ra lù lù phía sau ngọn lửa. Với một tiếng sầm, ô cửa lá sách đóng lại, và Blaine ngửa đầu ra sau và cười thành tiếng cho đến khi máu từ bờ môi bị rách của gã chảy nhỏ giọt xuống cằm.

SeseNau' Blog

Chương 8.

Những bông tuyết đầu tiên của mùa đông bay lượn trong bầu trời nặng trĩu xám xịt. Chúng chao lượn và xoay tròn trong cơn gió buốt giá, bị bắt lại giữa những bờ tường của lâu đài và trôi dạt vào trong sân trong. Những cánh cửa của Caerleon đung đưa mở ra. Các hiệp sĩ và các quý bà được bọc chặt trong len và lông chồn ermine tràn vào trong sân, tiếng cười của họ ngân vang như tiếng chuông trong bầu không khí sáng khoái khi họ ngược mặt lên trên bầu trời. Những mảnh tuyết dễ vỡ vỡ nhẹ vào gò má họ. Họ mở miệng một cách đói khát để hớp những bông tuyết trên đầu lưỡi.

Khi tuyết phủ lấm tấm lớp cỏ nâu rồi trải thảm chúng trong màu trắng xoá, những người đàn ông lên ra phía sau người khác và nhét một nắm tuyết xuống dưới áo chên. Ai đó đã tìm thấy chiếc hòm đựng những cây thương trong đấu trường và chẳng bao lâu sau những cuộc tỉ thí chế nhạo đã giữ đám đàn ông trượt dài trên đám cỏ trơn bên dưới tuyết.

Rowena lên ra khỏi lâu đài phía sau những người khác. Nàng áp sát bản thân vào tường, tự hỏi không biết liệu có gã quý tộc nào không mắc chứng điên rồ hay không. Tuyết không bao giờ mang ý nghĩa thú vị đối với nàng. Tuyết có nghĩa là mùa đông đã bầy bên trong nó một lâu đài u ám, với những đụn tuyết chồng chồng quá cao chống lại những cánh cửa, đến mức chúng không thể mở ra được từ tháng mười hai đến tháng ba. Tuyết có nghĩa là một mảnh khăn phủ táp trải qua chín con người và không có gì ngoài củ cải và những câu chuyện của Irwin để nhấm nháp qua những ngày ngắn ngủi và những đêm dài bất tận. Tuyết có nghĩa là những tô soup đậm hương vị nước lã nhiều hơn là lúa mạch.

Như Gareth đã dự đoán, Blaine và bầu đoàn của gã ổn định bản thân tại Caerleon và tiến hành tàn phá kho lương thực dự trữ của nhiều năm. Dunla đã lệnh cho các nông nô thu gom từ làng, dọa họ sợ chết ngất với những tiếng rống của bà. Gridmore đã dẫn một số các tiểu đồng đang hoảng sợ vào trong những bờ tường đá trên bậu cửa sổ trước khi họ có thể được giải cứu. Blaine đi thơ thần quanh lâu đài, dáng vẻ như một con mèo hài lòng, chưa từng đói khát các trò tiêu khiển mới mẻ.

Những gánh xiếc lưu động, nhanh chóng nghe thấy những tin đồn về tính hào phóng với những đồng vàng của Blaine, lần lượt kéo đến lâu đài. Đoàn kịch câm được tiếp theo sau bởi những người điều khiển rối, đoàn xiếc đu dây, và những kẻ hát rong biểu diễn nuốt kiếm.

Tuyết mang theo cùng nó một trò giải trí mới và truyền cho sân trong niềm vui thích. Rowena ôm bản thân để làm dịu một cơn run. Nàng không có áo choàng nào để mặc ngoài chiếc áo len màu trắng chẳng ra hình thù gì. Nàng đã học được rất nhiều về giá trị của những quần áo đơn giản trong đêm yến tiệc đầu tiên rồi. Nàng chẳng có chút khao khát nào trong việc đồ thêm dầu vào những lời thì thầm đằng sau ống tay áo của các quý bà. Họ đã biết nàng chia sẻ phòng ngủ của Gareth rồi. Bất kể nàng có là nhân tình của hắn hay một cô gái đang ca ngợi thì vẫn làm khuấy động ngọn lửa ấy lên thôi, chẳng ai biết được hết. Gareth đối xử với nàng không gì ngoài sự xã giao xa cách trước mặt họ. Ngay cả khi chỉ có một mình nàng.

Gareth chỉ tỏ ra hứng thú với nàng vào những khi Sir Blaine tiến đến gần. Hắn sẽ nhảy bật ra khỏi những bức tường để tra vấn nàng về những bài học viết lách hoặc hỏi xem món cháo yến mạch có vừa miệng nàng sáng hôm đó hay không. Điều đó làm nàng bối rối và khiến Blaine tức điên, sự nhả nhận của gã đã tăng trưởng đến mức độ đáng sợ khi gã giận dữ. Nàng sẽ lấp bấp một lời đáp bằng tất cả sự duyên dáng của một kẻ ngốc quê mùa và va vấp trên chính chân nàng để trốn khỏi cả hai người bọn họ.

Tuyết đã dâng lên một bức màn dày trắng toát, đông cứng các nhánh trên nóc các ngọn tháp và đội mũ cho chúng bằng tấm mền long lanh như ngọc trai. Phía bên kia sân, một luồng tuyết bắn vào trong không khí, khi Marlys gấu ó với một cận vệ phúng phính. Những tiếng la hét xin khoan dung của cậu ta kéo được một nụ cười từ Rowena. Tuyết mắc vào mí mắt nàng và tan chảy giống như những giọt nước mắt xuống gò má. Nàng đã quan sát Gareth được vài phút với sự lo lắng đang lớn dần.

Quý cô Alise khuyu gối dưới chân hắn. Cô ta xúc một vốc tuyết vào trong đôi găng tay bằng satin, Chiếc áo choàng viền lông chồn sương trải rộng quanh cô ta trong những nếp xếp tao nhã. Cô ta ngược nhìn lên Gareth, vẻ mặt thanh tú ngời sáng với tiếng cười. Hắn giơ tay cho cô ta, và cô ta nắm lấy. Hắn hụp đầu tránh khi cô ta nhảy bật lên, ném tuyết giống như những hạt bụi trắng lóng lánh vào mặt hắn. Rồi cô ta túm váy và chạy lắt léo phía sau một quý bà đang ré lên khi Gareth lao theo sau với một tiếng gầm gừ. Ngang qua sân, ánh mắt hắn bắt gặp mắt của Rowena.

Hắn đứng thẳng người và nhắc bàn tay mang găng đen trong lời chào hỏi. Rowena xoay sở được một nụ cười rúm ró trước khi linh vào trong bóng tối của lâu đài. Đôi chân đã đưa nàng vào bếp, nơi nàng buông người xuống chiếc ghế dài và đặt cằm trên đôi bàn tay.

“Gần tê công, đúng không?” Dunla rên rỉ trong tai nàng.

Rowena thậm chí không nhảy lên khi Dunla động rầm một tô đậu lẳng hằm trên bàn. Rowena nhìn chăm chăm vào trong chiều sâu đang sủi bọt của nó, rồi đẩy ra xa. Nàng đã thấy nụ cười của Gareth phai đi khi hắn nhìn nàng. Tại sao hắn lại giữ nàng ở quanh nếu hắn ghét cay ghét đắng nàng đến thế? Nàng khoanh tay lại trên bàn và đặt đầu trên chúng. Nàng không nhìn thấy Gareth ngừng lại ở ngưỡng cửa hoặc Dunla ve vẩy một cái muống vào hắn.

Khi nàng nhấc đầu lên, ngưỡng cửa đã trống rỗng và Dunla đang rống lên một giai điệu về sự kết thúc kinh khủng của một hiệp sĩ oai hùng.

Rowena co ro trên bậc thang thấp nhất trong sảnh, quẩn trong một tấm da có mùi mốc. Những luồng gió băng giá khua lách cách những ô cửa chớp vào những phiến đá. Khi những ô cửa chớp chống lại sự va đập liên hồi, gió chuyển qua rền rĩ quanh thành lũy trong sự phản đối dữ dội. Tiếng rền rĩ kỳ quái tăng lên thành tiếng hú, và Rowena làm dấu thánh giá trên ngực nàng bên dưới tấm da thú.

Cuối cùng, ngọn gió tự làm thoả mãn mình bằng cách bắn những luồng hơi lạnh lẽo xuyên qua những khe hẹp hình mũi tên. Ngay cả sự giàu có trong lâu đài của Gareth cũng không thể chặn đứng được sự tấn công của mùa đông nước Anh.

Cách đó một tuần, bầu trời bắt đầu tuôn đổ tuyết mới. Rowena đã tụ tập trên vỉa hè cùng những người khác để kinh ngạc với kích thước và sự xinh đẹp của những bông tuyết. Trong nhiều phút, mọi toà tháp đã bị phủ trắng xóa cho đến khi chính toà lâu đài cũng trông như thể được tạo hình bằng tuyết bởi một đứa bé khổng lồ có bàn tay của một nghệ nhân. Chẳng bao lâu luồng gió đã thổi chúng vào bên trong. Những người đàn ông hộ tống các quý bà xuống những bậc thang lộng gió với sự vui vẻ gượng ép, nhưng bên dưới nụ cười của họ, Rowena nhìn thấy khuynh hướng khó chịu. Tiếng lầm bầm “bão tuyết” sượt qua giữa họ giống như câu thần chú khủng khiếp nào đó.

Vào bình minh của ngày thứ bảy, Rowena không thể nhìn thấy nhiều hơn một chiều dài sỏi tay phía trước nàng từ bất kỳ ô cửa sổ nào của lâu đài. Thế giới tối tăm trước sự khuấy đảo trắng xóa khi bầu trời vô hình ào ạt tuôn đổ tuyết vào trong bàn tay tàn nhẫn của gió. Tuyết dâng cuồn cuộn quanh các thành lũy, cuốn những vật trôi dạt được phủ băng vào mọi bức tường. Các vị khách của Gareth đi vợ vẫn đến đại sảnh mà không được

mời, cố lờ đi những cử chỉ giận dữ cùng những giọng nói tăng cao của Gareth và Blaine tại lò sưởi.

Cuối cùng Blaine nhắc một ngón tay tập trung sự chú ý, nụ cười của gã ngọt ngào chết người. “Chủ nhà của chúng ta đã nặn óc để tìm cách giảm bớt đi sự chán ngắt của chúng ta và cung cấp cho chúng ta một trò tiêu khiển trong những ngày ác nghiệt này. Mọi người đàn ông trong lâu đài đều tham gia vào một cuộc săn bắn để mang thịt về cho bữa tiệc đêm nay.”

Một tiếng cổ vũ không thật tâm từ những người đàn ông. Quý cô Alise nhấn chiếc khăn mùi xoa vào bờ môi đang run rẩy. Gương mặt của Gareth chìm trong những đường nét dữ tợn.

Những chiếc xà cạp bằng len và áo khoác lông thú được tìm về hàng chông và chất đống trên thảm. Những người đàn ông di chuyển từ chân này đến chân kia giống như những đứa trẻ bất an khi phụ nữ bọc họ vào trong áo choàng, thắt mũ trùm đầu cho họ. Họ ném những lời thách thức và chế nhạo ngang qua sảnh để giữ sự im lặng không kết thúc. Những tiếng cười the thé vang lên khi phụ nữ nhấn những nụ hôn chúc may mắn trên những vầng trán lạnh giá. Một người phụ nữ đoan trang vỗ nhẹ vào má chông khi ông ta quay người bước đi. Một cô gái lấm tấm tàn nhang không lớn tuổi hơn Rowena nhấn chiếc khăn mùi xoa của cô ta vào bàn tay của một hiệp sĩ.

“Nàng không có chút biệt đãi nào cho ta sao, Rowena ngọt ngào?” Blaine thì thầm. Gã lén đến phía sau nàng lặng lẽ như một con mèo. Một chiếc nón lông thú lơ lửng vui nhộn trên một tai.

“Những biệt đãi này có thể ngụ ý điều gì?”

Blaine đặt một bàn tay trên chỗ trái tim và chớp chớp mắt quyến rũ. “Đó là một vật tượng trưng cho tình yêu bất diệt từ một quý cô mà ta ngưỡng mộ.”

Rowena liếc xuống. Trang phục đơn giản của nàng không được tô điểm bằng thắt lưng hay khăn mùi xoa. “Tôi sợ rằng tôi chẳng hề có biệt đãi nào như thế để trao tặng.”

“Ta nài xin nàng đấy. Vậy có lẽ một nụ hôn chẳng, một ký ức về bờ môi mềm mại của nàng. Lời cầu nguyện không gửi ta vào một mộ phần băng giá cùng hư không.”

Màu đỏ nhuộm hồng đôi gò má của Rowena. Nàng lùi lại khi gã nghiêng người về phía trước.

“Tránh sang một bên đi, Blaine, hoặc tớ sẽ tặng cậu biệt đãi bằng cây thương động vào trán.” Một con gấu với một tiếng gầm gừ gầm bầm đang trèo xuống những bậc thang giữa họ.

Blaine nhảy lùi ra sau, nhường cho kẻ khổng lồ bờm xồm ấy một chỗ rộng. Một người phụ nữ thét lên, và tất cả mọi con mắt đổ dồn vào chân cầu thang. Bị trói trong những tấm da xù xì từ mắt cá chân đến tận mũi, Marlys dậm chân vào trong sảnh mang theo thứ chỉ có thể là những chiếc khay nhà bếp bị mắc vào chân cô với những sợi dây da.

Gareth băng ngang qua sảnh để gặp cô và một tiếng rít thay cho sự trao đổi nóng nảy tiếp theo sau. Marlys kết thúc điều đó bằng cách phóng ngọn lao ngang qua sảnh. Một tiểu đồng hụp đầu tránh, gương mặt cậu ta xám xịt khi ngọn lao xuyên vào xà rầm bằng gỗ sồi mà cậu ta đang dựa vào. Rowena nao núng khi Marlys tiếp tục nói chuyện với Gareth lớn tiếng và thẳng thắn điều gì hẳn có thể làm với chuyến đi săn của hắn. Cô ấy túm lấy một bình rượu và lao sầm sầm ra khỏi sảnh, những lời nguyện rửa của cô ngân vang phía sau.

Blaine nhún đôi vai gầy guộc vào trong một chiếc áo ngắn. “Cậu ta mong đợi điều gì chứ? Cậu ta đã để cho cô ấy hành xử hoang dã như một con thú hoang. Một trận đòn hoàn hảo có thể chữa trị tâm trạng bệnh hoạn của cô ta.”

Một cận vệ gần đó xướng theo. “Hoặc một trận...”

Rowena tăng hăng. Người cận vệ bắt gặp ánh mắt thẳng thắn của nàng và linh đi mất. Rowena không có ý tưởng nào về việc tại sao nàng nên bênh vực Marlys, dù nàng cho rằng Marlys và Gareth là gia đình duy nhất của nàng bây giờ.

Với hiệu lệnh của Gareth, hai người đàn ông giật mạnh để mở cửa. Sự im lặng mà mọi người đã sợ hãi phủ xuống sảnh. Một ụ trắng xoá rần chắc che phủ ngưỡng cửa, tiếng la hét bị bóp nghẹt của gió phía sau nó đã che lấp những nhịp đập lo lắng của hàng trăm trái tim. Đám đàn ông đứng ngây ra như thế đã tự đông cứng cho đến khi tiếng hét của Gareth đẩy họ vào chuyển động.

“Những cây thương! Mang theo tất cả những cây thương mà các vị có thể tìm thấy.”

Những cây thương được mang đến giữa những tiếng lúng búng kích động. Những người phụ nữ đứng lùi lại với bàn tay siết chặt khi đám đàn ông đâm vào con quái thú tuyết. Ụ tuyết đổ sập trong một trận lở thành bột. Một tiếng reo cổ vũ vang lên. Một làn gió băng giá cuốn đến và bụi tuyết bắn vào trong sảnh. Những vòng ôm cuối cùng được trao đổi. Sau đó, với Gareth dẫn đầu, những người đàn ông trèo lên ngọn đồi tuyết đang đổ sập vào ngưỡng cửa và biến mất trong không gian trắng xoá.

Rowena quay người và chạy lên thang. Nàng lao theo những hành lang dài, xuyên qua sảnh hình vuông, và lên một cầu thang xoắn ốc hẹp mà nàng

nghe sẽ không bao giờ kết thúc. Hơi thở thô ráp của nàng thổi những luồng sương vào không gian cũ kỹ.

Nàng lao vào trong tháp bắc và lao đảo khuyu gối tại chân một ô cửa sổ hẹp. Những ngón tay cứng đờ của nàng kéo giật vào then cài cửa chớp, nhưng chiếc then cửa chốt chặt. Quá lạnh để cảm thấy những khớp ngón tay của nàng bị cào xước vào lớp gỗ xù xì, nàng nện cả hai nắm đấm vào ô cửa chớp. Với một tiếng răng rắc phản đối, nó đu đưa mở ra.

Sự bùng nổ của không khí lạnh lẽo và độ cao chói lọi của ngọn tháp đã đánh bật Rowena ra phía sau. Những hạt băng đã làm mất thị lực của nàng đang tan chảy thành những giòng lệ bên dưới mí mắt nàng. Nàng chúi chúi đi. Túm chặt bộ cửa đá bằng giá bằng cả hai bàn tay, nàng nghiêng người vào trong trận bão tuyết. Đôi mắt nàng nheo nheo chống lại luồng gió, và những ngón tay nàng tê dại. Chăm chú nhìn đến lác mắt nàng có thể phát hiện ra những hình thể lơ lửng đang trườn xuống chiếc cầu treo bên dưới. Người đàn ông dẫn đầu toán thợ săn chiếm toàn bộ sự chú ý của nàng. Gió quất đến từ hướng bắc, che khuất hẳn khỏi tầm nhìn của nàng trong một khoảnh khắc khổ sở, trước khi hàng ngũ lộn xộn ấy tái xuất hiện. Rowena nghiêng người ra xa hơn, ánh mắt khao khát của nàng dõi theo Gareth cho đến khi mái tóc của nàng đông thành những dải đá và hình thể tối tăm cuối cùng biến mất vào trong khu rừng phủ pha lê.

Run rẩy, nàng kéo cánh cửa chớp đóng lại. Nó sập mạnh hoang dại khi nàng rời khỏi ngọn tháp, kéo cánh cửa đóng lại phía sau nàng. Đôi dép của nàng không tạo ra âm thanh nào trên nền đá. Nàng lướt vào trong phòng ngủ mà nàng chia sẻ cùng Gareth. Ngọn lửa của buổi sáng đã tàn thành than hồng. Nàng xoè lòng bàn tay trên sức nóng của chúng để tìm lại chút dấu tích ấm áp. Tuyết đóng băng trong tóc và váy áo của nàng đang tan chảy và nhiều giọt vào trong đôi giày da dê mềm của nàng. Nàng xúc lên một tấm da từ chiếc tổ làm bằng những tấm da của nàng, rồi để nó lăn khỏi những ngón tay khi ánh mắt của nàng khoá chặt trên khung giường thống

trị gian buồng. Nàng kéo một trong những tấm da của Gareth khỏi giường và vùi mặt vào trong đó, nhắm mắt lại khi mùi xạ hương của hắn điền đầy các giác quan của nàng. Đôi môi nàng di chuyển lặng lẽ trên tấm da thú. Ném tấm da nặng nề qua vai, nàng đi đến cầu thang cùng phần còn lại của đám phụ nữ để chờ đợi những người đàn ông của họ quay về.

Khi buổi chiều nhạt đi thành chạng vạng, sự trò chuyện huyền thuyên của đám phụ nữ sôi nổi lên, được mài bén bởi sự trôi qua của thời gian và những ánh liếc của họ ra phía cửa trở nên thường xuyên hơn. Tuyết đã được quét ra ngoài bởi những cô hầu gái vui vẻ, cánh cửa đã đẩy đóng lại để ngăn gió. Chỉ một vũng nước sẫm màu còn lại để lộ sự vượt qua của nó.

Nhiều giờ trôi qua. Sự im lặng trở nên dài hơn và tiếng cười trở nên khan hiếm hơn. Các quý bà cúi đầu thêu thùa và giả vờ không giật mình với mỗi tiếng động. Dunla lê bước giữa họ, mời chào bánh và rượu mật ong, nhưng chiếc đĩa còn y nguyên không được chạm tới.

Trong sự im lặng chỉ bị phá vỡ bởi tiếng rú rít của gió, Mortimer nâng cây đàn lướt của anh ta lên và gảy nhẹ vào dây đàn. Anh ta là người đàn ông duy nhất ở lại, ngoại trừ một số ít các cậu tiểu đồng cầm nhẫn thín. Mortimer chải nhẹ để bắt đầu những nốt đầu tiên của một giai điệu và sau đó là những nốt khác, anh ta chơi nhạc để an ủi chính bản thân mình nhiều hơn là tiêu khiển cho đám phụ nữ. Đầu của Rowena bật lên khi nàng nghĩ nàng nghe thấy những thanh âm đầy ám ảnh của một bản ballad mà nàng đã nghĩ sẽ không bao giờ nghe được lần nữa. Lời nhạc khuấy đảo không cần gợi nhớ trong trí óc nàng, rồi những ngón tay của Mortimer chuyển đến đoạn điệp khúc của một giai điệu khác. Rowena vùi mũi vào trong tấm da thú của Gareth, tìm kiếm sự an ủi nào đó để làm mềm đi khía cạnh sắc bén trong nỗi niềm tuyệt vọng của nàng.

Khi nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt của quý cô Alise đậu lại trên nàng, tọc mạch và lạnh lẽo. Rowena đón gặp ánh mắt của cô ta mà không chớp mắt

cho đến khi Alise cúi đầu xuống chiếc khăn vải lạnh trong lòng cô ta.

Marlys sải bước vào sảnh giống như một con sói bị giam giữ. Các quý bà kéo chân lại mỗi khi cô ấy vượt qua và cổ không nao núng.

Một phụ nữ phúng phính bó chặt giống như một thỏi xúc xích trong lớp len màu gạch non trao ra một nụ cười rạng rỡ giả dối. “Không rõ ràng là Sir Gareth và Sir Blaine đã tổ chức một cuộc đi săn sao? Đàn ông rất ghét bị giam hãm mà.”

Marlys đảo người. Dáng vẻ nhênh ngang cố ý của cô mang cô quay lại với đám phụ nữ. Cô nghiêng tới trước, đặt đôi bàn tay trên tay ghế của một quý bà.

Vẻ mơn trớn của giọng cô có thể nghe được trong mọi góc của gian sảnh. “Đồ chồn cái ngu ngốc nhà cô. Tin hay không thì tùy, việc đông cứng đến chết trong tuyết giá là sự giam hãm tồi tệ hơn việc bị khoá chặt ở đây với thứ người ngờ nghệch giống như cô. Cái bụng nhỏ bé đầy mỡ của cô có thể khao khát thức ăn trước khi trận bão tuyết này kết thúc. Anh trai tôi đưa những người đàn ông ra ngoài đó để những nông nô không tìm thấy một lâu đài đầy những bộ xương quý tộc khi mùa xuân làm tan băng.”

Người phụ nữ nhìn chăm chăm vào trong lòng mình, đôi môi run rẩy. Cây kim của bà ta đâm vào mảnh khăn lạnh và chìm vào trong tấm đệm mềm bên dưới móng tay cái của mình. Bà ta vỡ oà trong nước mắt. Marlys lùi ra xa, chế nhạo chuyện bị xúc phạm của bà ta.

Một giai điệu gập ghềnh vang lên từ cây đàn luyến của Mortimer. Có vẻ như sẽ không có thêm những cuộc trò chuyện huyền thuyên lười nhác để kèm nén nỗi sợ nữa. Marlys sải bước đến cầu thang nơi Rowena co ro và chìm xuống bên cạnh nàng, khua lách cách những khớp ngón tay cứng đờ vì lạnh. Rowena buông lỏng tâm da thú bên dưới nàng và thả nó như một

chiếc áo choàng qua vai Marlys. Nó bao bọc cả hai người họ một cách dễ chịu.

Không nói một lời, Marlys Chuối sát vào sự ấm áp của thân thể Rowena. Họ ngồi bao bọc cùng nhau trong một lúc lâu trước khi đầu của Rowena gục vào vai Marlys trong giấc ngủ chập chờn.

Rowena thức giấc trong sự im lặng, một sự im lặng quá mức đến nỗi nàng nghĩ nàng đang mơ. Nàng mở mắt và bắt gặp ánh mắt kỳ quặc của Marlys. Không một tiếng lầm bầm hoặc tiếng ào ào của đồ len phá vỡ sự tĩnh lặng. Điều này còn nhiều hơn sự im lặng. Đó là sự thiếu vắng đáng sợ của âm thanh, như thể ngay cả nhịp đập của trái tim của họ cũng đã nghỉ yên. Marlys hất tấm da thú ra sau và họ nhìn chăm chú lên trên cao. Những bóng tối bên dưới những xà rầm nhà thất bại với những câu trả lời.

“Gió,” Một lời thì thầm nghẹn ngào vang lên. “Gió đã ngừng thổi.”

“Phải không?” Người vừa nói là cô gái lấm tấm tàn nhang đã nhấn mảnh khăn mùi xoa vào trong bàn tay của vị hiệp sĩ trẻ. “Nó thật sự đã ngừng hay chúng ta vừa điếc hết rồi?” Giọng nói tăng cao với một cạnh bén hoảng loạn. “Có lẽ chúng ta đã bị chôn sống và không thể nghe được điều gì nữa. Có lẽ những người đàn ông ở sau ụ tuyết ngay bên ngoài cánh cửa, đang nài nỉ và cầu xin chúng ta cho họ vào bên trong và chúng ta không thể nghe thấy họ. Có lẽ thân thể họ đã cứng và chết khi chúng ta ngồi thêu thùa. Có lẽ...”

“Ngừng lại.” Marlys băng qua khoảng cách giữa họ trong hai sải chân. Cái tát của cô vang vang trong sự tĩnh lặng. Cô gái chìm vào trong đôi cánh tay của người phụ nữ đoan trang.

Người phụ nữ trừng mắt vào Marlys. “Tôi đã bảo chồng tôi chúng tôi không bao giờ nên đến đây. Toàn nước Anh đều biết anh cô là một kẻ điên.

Giải tán các thái ấp của mình. Sống như một ẩn sĩ với không ai ngoài bọn què quặt và nông nô để phục vụ hần. Cho phép cô xử sự hoang dã như một con thú thay vì nhốt cô lại trong một nhà tù kín như hần nên làm. Caerleon đã bị nguyên rủa mà. Bị kết tội bởi những hành vi đen tối của chủ nhân nó.”

Một cảm xúc u ám làm đỏ thắm lưng cổ của Marlys. Quý cô Alise nhào trộn chiếc khăn lạnh của cô ta giữa những ngón tay gầy guộc khi Rowena bước vào giữa Marlys và người phụ nữ. Những người phụ nữ chưa bao giờ nghe nàng thốt ra một lời nào giờ đang căng ra để nghe giọng nói êm ái của nàng.

“Bà không có quyền nói như thế.”

“Cô là ai mà bênh vực cho hần. Chúng tôi biết hần giữ cô ở đâu vào ban đêm. Bị xích vào giường của hần. Bị buộc phải thoả mãn những khao khát tăm tối nhất và phi tự nhiên nhất của hần. Cô nên ước hần chết với mỗi hơi thở mới phải chứ.” Người phụ nữ lơ đãng vuốt nhẹ mái tóc của cô gái đang thốn thức trong lòng bà ta.

Rowena cảm thấy một khao khát phi lý muốn bật cười, nhưng những lời lẽ độc ác ấy phối hợp với nhận thức choáng váng về những cảm giác thực của nàng đột ngột có vẻ không đáng cười nữa.

Ngay cả với đôi tai của chính nàng, giọng nàng nghe có vẻ mờ nhạt và xa xôi. “Bà vẫn nợ Sir Gareth một lời tạ lỗi khi ngài ấy quay lại.”

Giọng của Marlys ghen ngào với nỗi cay đắng. “Nếu anh ấy quay lại.”

Lời của cô được tiếp theo sau bởi một âm thanh xa xôi, trầm sâu và rì rầm như đại dương, Rowena nghiêng đầu sang một bên. Quý cô Alise đứng dậy. Những giọng nói. Giọng đàn ông vươn cao trong bài hát, trầm lắng với

tiếng rung. Và theo sau mỗi hợp xướng trầm bổng là một tiếng sầm vang vọng, như thể tiếng cồng vang sâu bên dưới nước.

Cô gái tóc nâu vàng ngồi thẳng người lên. “Lạy đức mẹ chúa Trời xin gìn giữ cho chúng con. Họ đã chết. Chúng ta nghe thấy những thiên sứ của họ.”

Mortimer ném cây đàn lút sang bên cạnh. “Nếu các thiên sứ hát một bài hát như thế, thì thiên đàng không phải là nơi cư trú của họ.”

Dàn hợp xướng ma quái vọng lên:

*Jenny của tôi là một cô nàng bốc lửa
Tình yêu của cô ấy không bao giờ quá nguội lạnh
Với cặp đùi ngọt ngào để bao bọc thanh gươm của tôi
Tôi sẽ không bao giờ trở nên quá già...*

Đôi môi Rowena cong lên trong một nụ cười. Cánh cửa khổng lồ rung chuyển trong bộ khung của nó khi phiến gỗ phá thành thối tung bằng đá và động âm vào chỗ dừng trên lớp gỗ rắn chắc.

“Các quý bà xinh đẹp của chúng ta từ chối chúng ta tiến vào sao?” Một giọng nói vang lên không thể lầm lẫn với ai khác ngoài Blaine.

Cánh tay dẻo dai của Mortimer rắn lại với nỗ lực khi anh ta kéo cửa mở ra. “Họ có thể, nhưng tôi thì không bao giờ.”

Anh ta gần như bị giẫm đạp lên khi các quý bà tràn đến với những tiếng ré và vô khối nước mắt. Những người đàn ông lướt vào trong để gặp họ. Băng và tuyết bám trên mỗi sợi vải và râu tóc, biến họ thành những ngọn núi trắng toát kêu lách tách. Lơ lửng trên những cái sào giữa mỗi hai người đàn ông treo lủng lẳng những con lợn rừng hoang dã với máu đã đông bánh và đông thành đá trên thân thể. Tiếng hoan hô làm rung chuyển gian sảnh.

Rowena đứng một mình trong giữa đám đồ nội thất. Những giọt lệ phủ mờ đôi mắt nàng khi Marlys tung người trên cổ của một kẻ khổng lồ tuyết ngay bên trong cửa. Khi hăn không thể giải thoát bản thân khỏi vòng ôm của cô, hăn hạ thấp cô xuống, lắc tuyết khỏi mái tóc sẫm màu. Đôi gò má của hăn ửng đỏ với sức khoẻ sung mãn. Đôi hàm răng loé sáng xuyên qua bộ râu tuyết phủ trong một nụ cười không lưu giữ chút dấu vết cay đắng nào khi hăn chấp nhận những cái ôm của cả đàn ông và phụ nữ. Đôi mắt sẫm của hăn lấp lánh khi hăn cuốn quý cô Alise dưới cánh tay.

Dạ dày của Rowena nổi sóng khi những cảm giác của nàng về Gareth vỡ oà trên nàng như một cơn bão. Tin rằng bản thân vô hình trong sự hỗn loạn hân hoan ấy, nàng trườn lên cầu thang, kéo lê mảnh da thú của Gareth phía sau.

Cú gõ của Dunla vang lên hai lần trên cánh cửa, rồi lần nữa trong một giờ khác. Mỗi lần , Rowena đều trả lời cùng một cách. “Đi đi. Tôi bệnh.”

Làm sao Dunla có thể nhớ ra nàng trong sự vui chơi bên dưới kia? Những khúc nhạc và những tiếng la vui thích trôi dạt lên xuyên qua lớp sàn đá đến tai của Rowena. Nàng vùi sâu hơn vào trong những tấm da thú và nhìn chăm chăm vào trong bóng tối thăm thẳm. Tuyết đã ngừng rơi nhưng gió vẫn đang rền rĩ vào ô cửa chớp đã cài then.

Rowena bị bệnh thật. Cảm giác tự khinh miệt bản thân cuộn chặt như một nắm đấm sâu trong bụng nàng. Làm sao nàng có thể ngốc đến thế khi để cho bản thân bị chiến thắng bởi một cặp mắt sẫm màu buồn vờ vờ và một tập hợp các bó cơ hoàn mỹ? Nàng chẳng tốt đẹp gì hơn quý cô Alise. Nàng chập chờn vào trong giấc ngủ nhiều hơn một lần, nhưng luôn bị đánh thức bởi cơn rùng mình không ngừng của một cơn sốt và sự ẩm ướt của nước mắt trên gò má nàng.

Nàng thậm chí không thèm nhúc nhích khi cánh cửa cọt kẹt mở ra.

“Tôi nài xin bà, Dunla. Đi đi.” Nàng gắt gỏng nói. “Tôi bệnh. Tôi không đói.”

“Không ngạc nhiên là em bị bệnh khi không có ngọn lửa nào trong lò. Ta có thể nhìn thấy hơi thở của ta ở trong đây.”

Rowena xoay người và ngồi dậy, mái tóc nàng xoã tung trên tấm da thú mà nàng kéo đến tận cằm. Gareth đứng dựa vào cánh cửa đã đóng lại.

Hắn giơ ra một gói màu trắng. “Ta mang cho em ít bánh nóng. Bánh táo. Món ưa thích của em.”

Rowena hít vào. “*Nay*. Tôi không muốn chúng.” Nàng quay người xa khỏi hắn. Có một thoáng yên lặng bối rối, rồi tiếng thành thạch nhẹ của những lông gỗ bị ném vào vỉ lò. Tiếng tí tách nhịp nhàng của một ngọn lửa tiếp theo sau, tạo ra một tiếng ồn dễ chịu nhưng chỉ làm ấm được chút ít cho bầu không khí giá lạnh. Rowena chờ đợi tiếng đóng sầm của cánh cửa. Nó không đến.

Nàng hé nhìn qua chiếc kén của nàng. Gareth đang đi qua đi lại trước lò sưởi, chà sát đôi cánh tay. “Có vẻ như ta không thể tạo ra được sự ấm áp.”

Nàng quan sát trong sự ngạc nhiên khi hắn kéo chiếc áo chên qua đầu. Những tiếng hét cười cợt và những âm thanh vút cao trong bài hát vọng lên từ tầng dưới.

“Quả là lỗi cư xử tệ hại khi chủ nhà bỏ rơi yến tiệc của chính mình, đúng không?”

Gareth nhún vai. “Ta phát ngán với chuyện nâng cốc chúc mừng rồi. Quá không kiên định, họ không như thế sao? Cứ tổng cho họ những con lợn quay, họ sẽ hạ những cái liếc mắt ngờ vực xuống và nâng ly của họ lên với em ngay thôi mà. Ta đến đây để tìm kiếm một chiếc giường ấm áp. Ta e rằng ta đã đến nhầm chỗ.”

Lời lẽ của hắn là lựa chọn tệ hơn hắn dự định nhiều. Đôi môi của Rowena mím lại khi nàng giật tấm da thú qua đầu. Gareth cho thêm hai lóng gỗ nữa vào lửa, ăn một trong những cái bánh mà hắn mang đến cho Rowena, rồi chìm sâu vào trung tâm giường và trải tấm da thú qua hắn.

Cho dù lửa đã tí tách thành ngọn, sự giá lạnh trong phòng vẫn ngập sâu. Gió rít lên hân hoan với nhiệt độ bị nhận chìm đó. Ô cửa chớp run rẩy khi luồng gió bướng bỉnh tự đẩy mình xuyên qua những khe hẹp. Chẳng bao lâu sau Rowena có thể cảm thấy giá lạnh phát ra từ những phiến đá bên dưới tấm lông thú dày. Một cơn rùng mình làm rung chuyển nàng. Nàng quăn cánh tay quanh người nhưng chỉ tìm thấy chút ít dễ chịu trong hơi ấm của chính mình. Một đồng da thú không thể so sánh với sự ấm áp của chín thân thể cuộn tròn bên dưới một tấm đắp đơn lẻ. Nàng không có Freddie Nhỏ, ấm áp và có mùi ngọt ngào, để ủ ấm chân nàng.

Nàng trườn đến lò sưởi, kéo lê những tấm da thú phía sau. Nàng sắp xếp chúng tại chân lò sưởi và trườn vào bên trong, run rẩy trong sự ấm áp hiếm hoi. Những chiếc bóng nhảy múa trên tường ném ra một ảo ảnh của sự ấm áp, tất cả còn độc ác nhiều hơn bởi sự ấm áp lừa bịp của nó. Sự giá lạnh thấm sâu đến tận xương nàng. Răng nàng bắt đầu khua lách cách. Nàng quăn những tấm da thú, quanh người và trườn dậy để ngồi trên chính lò sưởi, áp gò má vào những viên đá ấm áp.

Với một tiếng sầm, gió bật tung cánh cửa chớp mở ra. Rowena giật mình khi cơn gió lạnh giá ủa vào trong phòng ngủ, thổi lớp tuyết chông đông trên bộ cửa sổ vào trong phòng như một cơn lốc lấp lánh. Gareth lao đến và

buộc cánh cửa chớp đóng lại với một lời nguyên rủa. Hẳn quay người, động âm âm bàn chân trên những viên đá lát, và tìm thấy Rowena co ro bên lò sưởi. Duy chỉ có đôi mắt và chòm tóc vàng óng của nàng có thể nhìn thấy trên tấm da thú tối tăm.

Hẳn trèo lại vào trong giường. “Làm sao ta có thể ngủ được với tiếng lách cách quái quỷ đó?” Hẳn gặm gừ.

“Tôi cúi đầu nài xin sự dung thứ của ngài, thưa ngài kính mến,” Rowena nghẹn ngào giữa đôi hàm răng nghiến chặt. “Ngài có thể trục xuất tôi đến phòng của Marlys nếu điều đó không đẹp lòng ngài. Tôi không quen với việc ngủ một mình trong mùa đông.”

“Ta có thể. Nhưng không với một nửa những tấm da của ta. Điều này thật vô lý. Chả ích lợi gì cho cả hai chúng ta khi bị đông cứng đến chết ở cách xa nhau năm bộ.” Hẳn tách những tấm đắp của hẳn ra trong một lời mời không thể nào nhằm lẫn được.

Đôi mắt của Rowena mở rộng. Đỉnh mũi đỏ ửng của nàng thò ra khỏi những tấm da thú, nhưng nàng vẫn chỉ ôm ghì những tấm da thú vào chặt hơn.

Gareth đảo mắt. “Sự lưỡng lự của em hão huyền quá đấy, ta có thể cam đoan với em rằng, bất kỳ phần nào của ta chịu trách nhiệm về việc quấy rầy em, thì cũng đã bị đông cứng lại mất rồi.”

Rowena nhìn hẳn nghiêng nghiêng, vẫn thiếu chắc chắn. Hẳn thối phù một hơi thở mù sương với vẻ bức dọc. Nàng nhắm tịt mắt rồi làm một cú lao điên khùng đến chiếc giường, nảy lên bên cạnh hẳn với một cú bật làm rung chuyển khung giường. Nàng vùi sâu vào trong lớp bọc nệm lông ngỗng, quay lưng về phía hẳn.

Gareth nhìn chăm chăm vào đường cong thanh nhã của lưng nàng bên dưới lớp áo và tự hỏi không biết hẳn có hấp tấp quá không. Hẳn chèn những tấm da thú được kết hợp quanh cả hai, rồi nằm nghiêng và nhắm mắt lại.

Một tiếng sột soạt đều đặn lay động lớp bọc nệm. Gareth mở mắt và xoay qua. Những cơn run rung chuyển xương sống mảnh dẻ của Rowena.

“Chúa nhân từ, phụ nữ! Nếu rằng em không tạo ra sự huyền ảo thì xương sống của em sẽ làm ư.”

Rowena nhú ra khỏi những tấm da thú trong một sự xáo động của màu vàng óng và lông chồn. “Cầu xin hãy tha thứ cho tôi, thưa ngài kính mến.” Tài năng của nàng trong chuyện chế nhạo đã cung cấp những từ ngữ chính xác mà nàng tìm kiếm. “Có lẽ ngài thích xích tôi vào giường và ép buộc tôi phải thoả mãn những khao khát tằm tối nhất và phi tự nhiên nhất của ngài hơn chăng?”

Gareth vằn vò mái tóc đã rối bời sẵn của hẳn. Những từ ngữ mà nàng ném vào hẳn là của chính hẳn, được thì thầm với một bá tước già phóng đảng ở London mà quý bà của ông ta có thể được trông mong trong việc truyền bá những tin đồn hiểm độc đến bốn góc của thế giới này.

Trí óc của hẳn nhói lên lời cảnh báo, nhưng đôi tay hẳn lơ đi khi chúng khum vào cổ của Rowena và kéo nàng lại gần cho đến khi chỉ còn duy nhất lòng bàn tay của nàng nhấn vào bộ ngực trần của hẳn giữ cho họ không va vào nhau.

“Quả là một lời mời quyến rũ, thưa quý cô kính mến, nhưng chúng ta đều biết sẽ không cần dây xích nào giữa chúng ta hết.”

Rowena nao núng trước ánh sáng gian tà trong đôi mắt hẳn, tự hỏi chứng ngu si nào đã cám dỗ nàng chế nhạo hẳn. Hẳn đã hai lần đổi nghịch với

nàng ở ngoài giường và thậm chí còn kèm chế nhạo hơn cả nàng trong chuyện đó. Nàng hạ mắt xuống. Đôi bàn tay nàng trông có vẻ thô và thiếu duyên dáng trên lớp lông láng mượt của ngực hăn.

Những ngón tay của Gareth siết chặt trên gáy nàng. Sự chấp nhận nhu mì của nàng thối bùng cơn giận của hăn còn nhiều hơn sự nổi loạn. Đối với hăn, điều đó nói lên sự chấp thuận suốt đời về bất cứ lời bào chữa ngu ngốc nào mà Papa của nàng đã chọn để dâng tặng.

Hăn muốn lắc nàng. Muốn thôi thúc nàng nói về bản thân, hoặc thậm chí đánh hăn. Hăn muốn khuấy đảo đốm lửa tinh thần mà hăn đã thoáng thấy trong ánh mắt tự mãn của nàng. Đôi tay hăn dịch lần đến lưng nàng trong lớp lông thú, khuấy đảo từ từ và kiên nhẫn một đốm lửa khác vào trong ngọn lửa đang tí tách.

Lời lẽ gay gắt của hăn vang vọng trong đầu nàng. “Một giấc ngủ thanh bình là tất cả những gì ta khao khát. Điều đó là quá phi tự nhiên sao? Ta phải xích em lại để có được điều đó sao?”

“*Nay, thưa ngài.*”

“*Vậy thì nằm quay lại đi.*”

Rowena quay người lại như thể nửa mong đợi cảm thấy sự day dứt của lòng bàn tay hăn áp vào hông nàng. Thầm rên rỉ, hăn trượt cánh tay quanh eo nàng. Nàng chìm vào sự ấm áp trong vòng tay của hăn mà không chống đối thêm.

Lâu sau khi những cơn run của Rowena lắng dịu, nàng nằm cuộn tròn như một bức tượng sát chiều dài thân thể rắn chắc của hăn, sưởi ấm trong sự gần gũi của hăn, nhưng không dám di chuyển, vì sợ rằng sẽ phản bội bản thân với một cái vuốt ve hoặc nói vớ vẩn trong khi nàng ngủ. Cuối cùng sự

kiệt sức đã làm đều đặn hơi thở của nàng vào nhịp điệu nhẹ nhàng của giấc ngủ. Gareth nhìn chăm chăm vào những hình bóng của ánh lửa đang nhày múa trên tường, cầm hân tỳ vào mái đầu mượt mà của nàng, không dám nhúc nhích vì sợ nàng nhận ra hân không đông cứng như hân đã tin. Nếu Lindsey Fordyce không đến sớm, hân mới người cần được giải thoát khỏi chiếc bẫy mượt mà của vòng tay nàng.

SeseNau' Blog

Chương 9.

Ở nơi nào đó trong trái tim băng giá của mình, mùa đông đã tìm thấy đôi chút lòng khoan dung và gửi đến một sự ân xá. Bên dưới lớp tuyết đang tan chảy, mặt đất chờ đợi, thăm lặng và yên ngủ. Những cành cây tăm tối đứng trần trụi và chơ vơ trong bầu trời xám xịt. Mùa đông bị tách khỏi tuyết là một sinh vật xấu xí, đơn điệu nhưng có thể chịu đựng được. Vài người khách tại Caerleon đã lịch thiệp rời đi, bao gồm cả người phụ nữ đã tuyên bố toà lâu đài bị nguyên rửa. Những người khác làm theo gương ngoan cố của Blaine và tiếp tục ở lại, lấp đầy ngày của họ với những trò cá cược trên bàn cờ vua và cờ đam; và hút cạn sự cung cấp hào phóng bia rượu của Gareth trong những đêm dài.

Ngày đầu tiên khi đấu trường không còn là một biển bùn lầy, Rowena và Marlys được thấy đang thi đấu thương vào cọc. Marlys tung người lên lưng con ngựa khoang của cô và động chiếc khiên sút sọc vào trụ chống.

Cây thương của cô lướt qua tấm khiên gỗ, gửi cho cọc đấu một sự xoay tròn. Rowena nhảy từng từng vỗ tay, khi Marlys hướng con ngựa vòng qua cọc trước khi nó có thể ngã ra sau và tống vào cô. Từ một chỗ ngồi trên cổng, Blaine vỗ tay hoan nghênh một cách khô khan, dù đôi mắt hân không đặt trên Marlys, mà đặt trên Rowena.

Mái tóc vàng óng của Rowena đổ tràn trên nền đen tuyền của bộ trang phục từng là của Marlys sau khi Gareth đã mặc qua một thời gian dài. Chiếc áo

chèn dung đưa đến quá gối nàng. Những miếng vá lỗ chỗ lấp ló qua những dải tóc rối. Nàng lẽ ra nên trông có vẻ lố bịch, nhưng dáng hình mảnh mai của nàng đã trao cho bộ trang phục một vẻ duyên dáng vụng về, giống như một gã hề vương giả, vui nhộn và đáng yêu cùng một lúc. Mỗi lần nàng nhảy nhót lên xuống, Blaine thoáng thấy một ánh trắng sữa của một đầu gối trong chiếc tất bị rách. Gã buộc phải chuyển động và bắt chéo đôi chân lại.

Rowena tóm được chiếc bờm ngựa bù xù trước khi Marlys có thể kết thúc việc xuống ngựa và kéo bản thân ra khỏi lưng ngựa.

“Tự chỉnh đốn bản thân đi, tiểu thư Quý Giá.” Marlys tặng cho ông Rowena một cú đẩy nồng nhiệt, rồi kéo giạt chiếc áo chèn của nàng xuống. “Để ý đến bộ trang phục hải hùng này một chút đi chứ. Lưỡi của Blaine đang thè lè ra xuống tận cọc rào rồi kia kìa.”

Từ ngữ của cô đủ lớn để vang qua đấu trường. Blaine đợi cho đến khi Rowena đối mặt với cọc đấu trước khi trao cho Marlys một nụ cười thân thiện và một cử chỉ thiếu thân thiện. Marlys động sầm cây thương vào trong lòng bàn tay của Rowena. Rowena hạ thấp đầu xuống, cau mày tập trung. Đôi chân mang ủng của nàng ấn sâu vào sườn của con ngựa cái. Con ngựa lao tới trước. Tấm khiên bay thẳng đến nàng như thể nàng đang đứng yên và cọc đấu đang di chuyển. Cây thương của nàng đánh vào tâm điểm được sơn đỏ ở chính giữa tấm khiên với một tiếng thịch đáng ghen tỵ.

Nàng giơ cao cây thương trong một lời chào mừng chiến thắng và chạy nước kiệu quanh cọc đấu. Nàng đã ở cách khoảng trống của chiếc cọc đấu đang chạy loạn xạ một bước chân ngựa khi nhìn thấy một bóng hình tối tăm phía sau Blaine. Đầu gối nàng siết mạnh, khiến con ngựa đột ngột dừng lại. Cọc đấu đâm sầm vào lưng nàng, gần như đánh bật nàng ra khỏi chỗ.

Blaine nhảy khỏi hàng rào, nhưng Gareth mới là người đến bên nàng trước tiên. Bàn tay hằn nhẹ nhàng khum giữ cổ nàng, cảm nhận những chỗ sưng

bên dưới tóc nàng. Nàng cố hít vào một hơi thở nhưng không thể; phổi nàng bỗng cạn kiệt và trống rỗng. Nàng mù mẫm nhìn vào trong đôi mắt của Gareth, không thể nói năng hoặc nhúc nhích. Hai cặp mắt khác tham gia cùng hẳn.

“Đánh vắng hơi thở khỏi cô ấy thôi mà,” Marlys loan báo từ nơi nào đó phía trên. “Vẫn chưa cần đến nghi thức cuối cùng đâu. Nếu linh mục đến Caerleon mới phải làm thế. Đồ khốn đời bại ấy đã làm điều đó với tôi nhiều lần rồi.”

Rowena phải mất một lúc mơ hồ để nhận ra Marlys đang nói đến cái cốc đấu, không phải vị linh mục. Marlys đã động vào tấm khiên một cú đánh dữ dội để trả thù.

Đôi mắt của Blaine bừng cháy một màu nâu phẫn nộ bên cạnh mắt của Gareth. “Đó là lỗi của cậu, khi để cho con nhóc ấy tự tiêu khiển với cô gái này.”

“Sẽ an toàn cho cô ấy khi tự tiêu khiển với Marlys hơn với cậu.” Gareth trả miếng.

Hắn giữ cánh tay của Rowena và nâng nàng đứng lên. Vào lúc đó nàng đã thu thập đủ hơi thở để nói được và đủ bẽ bàng để ước chi nàng ngừng thở luôn cho rồi.

“Tôi ổn.” Nàng hỗn hển. Đầu nàng nhúc nhối và miệng nàng có vị giống như máu cũ, nhưng nàng sẽ không thú nhận điều đó với thế giới. Nàng giật ra khỏi sự nắm giữ của Gareth và tự phủi cho mình bằng những chuyển động giật cục.

Gareth cau mày. Blaine dấu đi nụ cười phía sau bàn tay. “Ta đến để thông báo với mọi người rằng ta đã lên kế hoạch cho một yến tiệc vào ngày mai,”

Gareth nói một cách cộc cằn.

Blaine khịt mũi. “Cậu đã lên kế hoạch một bữa tiệc á?”

“Aye, bạn hào hiệp à. Vì chắc chắn các vị khách trứ danh vẫn chẳng tỏ chút dấu hiệu nào về việc sẽ rời khỏi lâu đài của tớ, tớ quyết định mời một vài cư dân đã được giáo hoá của chính tớ. Tớ rất mong được nhìn thấy từng người các vị trong đại sảnh đêm mai.”

Ánh mắt sắc bén của Gareth kết thúc cú quét của nó trên Rowena. Trong một khoảnh khắc, nàng đã nghĩ hẳn sẽ nói gì đó, những hẳn không. Nàng vuốt đôi ụ vai đang run rẩy của con ngựa để dấu đi sự đỏ ửng của mình. Gareth xoay gót mà không nói thêm một từ nào và sải bước ra khỏi đấu trường. Rowena dẫn con ngựa cái vào chuồng, thì thầm những từ êm ái vào trong bờm của nó.

Marlys nheo mắt nhìn bầu trời không chút nắng. “Hai người đó trườn ra khỏi giường sớm hơn bất kỳ ai khác tại Caerleon. Làm thế nào mà họ thức dậy được với những tâm trạng cáu bẳn như thế và những quầng thâm trên đôi mắt nhỉ?”

Blaine gầm gừ khế. Marlys hụp đầu né tránh cú đánh của gã với một tiếng cười gần như khúc khích.

Khi một tiếng gõ vang lên trên cánh cửa phòng nàng tối hôm đó, Rowena buông rơi bím tóc mà nàng đang thắt. Hình ảnh một bàn tay trên cạnh khác của ô cửa làm run rẩy hơi thở của nàng. Những khớp ngón tay mạnh mẽ, với những vết sẹo nhọn nhọn và bị che phủ bằng những cọng lông sẫm màu. Tiếng gõ vang lên lần nữa.

“Vào đi.” Nàng nói.

Nàng đứng lên khi sự hiện diện tăm tối của Gareth lấp đầy ngưỡng cửa. Đôi mắt họ gặp nhau, và gò má của Rowena tràn ngập sự nóng bừng mà nàng khinh miệt. Có một vẻ khác lạ trong ánh mắt của hắn đêm nay. Sự xa cách lạnh lẽo đã biến mất, được thay thế bởi thứ gì đó ước định, gần như ăn tươi nuốt sống. Nụ cười của hắn không làm an lòng nàng chút nào.

Hắn nâng một vật có màu vàng lấp lánh trong một tay. “Ta mang cho em một món đồ trang trí cho chiếc váy của em.”

Rowena bị mê hoặc trước ánh mắt sáng rực sẫm màu ấy khi hắn lướt đến phía sau nàng. Sự phấn khích kỳ lạ của hắn gần như có thể sờ được. Mi mắt hắn phủ bóng khi đôi cánh tay hắn di chuyển quanh eo nàng mà không chạm vào nàng. Nàng nín thở trước cảnh tượng những viên ngọc lục bảo và thạch anh tím lấp lánh từ chiếc đai lưng bằng vàng tinh xảo. Khi hắn chuẩn bị hạ thấp nó xuống hông nàng, nàng bắt lấy cổ tay hắn.

“Tôi không cần món đồ trang sức lộng lẫy như thế, thưa ngài kính mến. Tôi không có món nào của chính tôi và cũng không muốn mang đồ của người khác.”

Gareth ngừng lại. Bờ môi hắn chải nhẹ trên gáy nàng trong hành vi vô thức ngang bằng với cảm xúc đã thúc đẩy nó. Rowena rùng mình.

“Đai lưng này không thuộc về ai khác ngoài em.” Lờ đi sự phản đối của nàng, hắn hạ thấp sức nặng lỏng lẻo ấy trên hông nàng. Những ngón tay khéo léo của hắn chải nhẹ trên eo nàng khi hắn cài móc gài. Rowena tự hỏi không biết liệu có phải hắn đang nói dối hay là không.

Đôi tay ấm áp của hắn túm lấy vai nàng, xoay nàng lại đối diện với hắn. Nàng nhìn chăm chăm vào những bóng tối trên gương mặt hắn, tìm kiếm sức nóng bắt rứt trong đôi hàm siết chặt, trên bờ lông mày chau lại ấy. Không nói một lời, hắn mở những sợi dây đang cột đôi bím tóc của nàng và

lồng những ngón tay qua mỗi bím tóc cho đến khi mái tóc nàng cuộn thành những lọn lấp lánh quanh vai.

“Hãy thả tóc em đêm nay.” Lời lẽ của hắn êm dịu, nhưng giọng điệu ra lệnh không thể nào lằm lẩn được.

Hắn xoay người tại cửa với một cái cau mày, rồi đóng cánh cửa lại phía sau hắn. Nàng vừa nhìn thấy trong mắt hắn một bóng dáng ân hận sao? Rowena tự hỏi.

Rowena vấp vào một sợi xích bạc kéo căng ngang qua bậc cầu thang dưới cùng. Nàng dõi theo nó để tìm hiểu ngọn nguồn và phải bịt một tay ngang qua miệng để chặn lại một tiếng thét. Một con gấu không răng ngồi bên cạnh cầu thang, những chiếc chân lông lá trải ra trên sàn đá giống như một đứa trẻ đang chơi banh. Một khăn trùm đầu bằng voan đặt trên đỉnh chiếc đầu bồm xồm. Vào cái nhìn thứ hai, con gấu không có vẻ quá sức hung dữ nữa – chỉ xơ xác và đôi chút bối rối. Một chú lùn nhảy nhót bên phía cầu thang bên kia. Anh ta giữ sợi xích để một hàng các quý bà có thể vượt qua bên dưới sự kết nối của nó, rồi bỏ nhào xuống dưới một trong những chiếc váy áo của họ.

Họ chạy tán loạn, ré lên vui thích. Tiếng đàn đều đều của Mortimer bị chìm khuất bởi những tiếng la và tiếng cười.

Khi Rowena đi ngang qua một chiếc bàn kê ván chất đầy thức ăn, nàng nhón một tảng súp ong đang chìm trong một chiếc tô và ném cho con gấu, nhớ lại cảm giác cô đơn và đói khát như thế nào trong một yến tiệc. Nó bắt lấy tảng súp giữa những chiếc móng vụng về và ngồi mút máp mạp mật ong khỏi những lỗ súp ong một cách hạnh phúc.

Rowena nhét những ngón tay vào trong miệng và liếm đi sự ngọt ngào còn rơi rớt lại. Nàng chạm phải ánh mắt của Gareth ngang qua đại sảnh đông

đúc. Một cú sốc nồng ấm và chói loá như ánh chớp nháng lên giữa họ. Sự ấm áp tuôn tràn trong thân thể nàng. Từ ngữ diễn tả sự thay đổi trong hẳn tự động dâng lên trong tâm trí nàng.

Sự sở hữu.

Điều đó được viết trong mắt hẳn, trên mỗi đường nét thanh nhã mà hẳn có. Vì lý do không thể hiểu nổi nào đó, Ngài Gareth của Caerleon đã chọn cách chơi trò chúa tể điền trang đêm nay.

Hắn ngồi phía cuối sảnh, một chân chống vào chiếc ghế chạm trổ khổng lồ mà Rowena chưa từng nhận ra trước đây. Chiếc ghế giống như ngai vua ấy lẽ ra sẽ khiến người ta trông nhỏ bé hơn, nhưng những đường cong đẹp đẽ của nó chỉ làm tôn thêm khía cạnh nguy hiểm đầy nam tính được giữ trong sự kềm chế của Gareth. Hẳn mặc tuyền màu đen với những đường thêu bạc. Chúa tể Địa ngục cũng không thể vương giả và ấn tượng hơn Gareth vào khoảnh khắc đó. Khi hẳn hất đầu ra hiệu với nàng, nàng lướt đến với hẳn như thể nàng là Persephone* của hẳn, bị trói buộc bởi một sợi dây xích vô hình.

*(*Persephone : Nàng tiên mùa Xuân, một trong bốn con gái của Zeus và nữ thần nông nghiệp Demeter. Nàng bị Chúa tể Địa ngục Hades bắt cóc và ép làm vợ. Vì lỡ ăn 3 hạt lúa của âm phủ nên nàng phải trở thành người của âm phủ trong sáu tháng mỗi năm. Sau khi ở Dương gian 6 tháng, khi thời điểm đến, nàng bị kéo về âm phủ để trở thành nữ hoàng Bóng đêm không thể cưỡng lại được. Theo thần thoại Hy Lạp – Ct của Sẻ.)*

Rowena cảm thấy những ánh mắt khác đặt trên nàng khi nàng đi xuyên những người đang khiêu vũ. Nàng nhún gối chào trước Gareth và cảm nhận sức nặng sáng lóng lánh của mái tóc trên vai nàng. Hẳn nâng tay nàng lên môi. Thay vì hôn vào lòng bàn tay nàng, lưỡi hẳn đảo nhẹ giữa những ngón tay khi hẳn liếm đi dấu vết cuối cùng của mật ong.

“Mật ngọt của ta,” hắn thì thầm. Rowena kéo tay lại, bàng hoàng như thể hắn vừa cắn nàng. Phần lớn các đêm đã qua đi mà không có đến một lời thừa nhận nào từ hắn.

Một tấm nệm được trải bằng những tấm da thú nằm dưới chân Gareth. Hắn chỉ vào đó với một cái gật đầu thách thức và Rowena rũ xuống, sợ hãi hắn vì một nguyên do mới. Trái tim đang đập dồn của nàng đã xác nhận rằng nàng sẽ không bao giờ có đủ sức mạnh để kháng cự một nỗ lực chân thành của cám dỗ.

Sợ phải quay lại và bắt gặp ánh mắt hắn, Rowena nghiêng cứu những gương mặt mà nàng không nhận ra. Hai gương mặt cực kỳ quen thuộc khiêu vũ đến một điểm dừng trước mặt họ. Blaine khom người cúi chào. Tiểu thư Alise túm chặt cánh tay gã như thể gã có thể trượt ra khỏi cú nắm của cô nàng bằng cách nào đó.

“Cậu đã vượt qua chính mình, Gareth,” Blaine nói với một cái liếc ngưỡng mộ quanh sảnh.

“Nói sai rồi. Tớ đã vượt qua cậu. Đó là thứ thật sự quấy rầy cậu.” Gareth đáp.

Blaine nhắc một tay trong kiểu chào của đàn ông. “Nhìn xem. Ngay cạnh cánh cửa. Ngài Martain, bá tước của Gloucester đang cười khúc khích với Marlys. Nam tước Medford đang lảng vảng quanh món bánh pudding. Tớ nửa mong đợi cánh cửa bật mở ra và đức vua sẽ bước tiến vào.”

“Edward đang ở Pháp. Ngài đã gởi đến lời nuôi tiếc.” Gareth nhón lấy một ly rượu chân cao khỏi một chiếc khay được mang ngang qua. “Tuy vậy, cậu sẽ tìm thấy hoàng tử của xứ Wales trong trò bịt mắt đoán tên.”

Blaine tái nhợt vì đổ kỵ khi ánh mắt gã theo sau mắt của Gareth đến một người thanh niên yếu điệu đang đặt đầu trong lòng một quý bà. Không có gì lộ ra bên dưới tấm khăn bịt mắt của anh ta ngoại trừ một khối tóc loăn xoăn vòng óng uốn thành búp. Những ô vuông đen trắng như bàn cờ vua kẻ ca rô trên áo khoác ngoài của anh ta khiến Rowena hoa mắt khi nhìn vào.

“Chàng trai đó trông giống như một bàn cờ,” Alise nói. “Chúa ơi, anh ta là vị khách bí ẩn danh dự của ngài sao?” Mũi cô ả nhấc cao trong không khí đến mức Rowena có thể nhìn thấy nhiều hơn những cái lỗ mũi đang loe ra một chút.

Gareth nhún vai. “Có lẽ chú gấu Bartholemew sẽ chiếm vị trí danh dự.”

“Bartholemew là một người bạn tốt, đúng không?” Rowena xen vào. “Thoạt đầu khi mới xuống thang, tôi đã nghĩ đó là Marlys, nhưng đôi mắt sâu muện của anh ta khiến tôi nhận ra mình đã lầm. Trái tim tôi đã yêu mến anh ta. Một người bạn tốt như anh ta mới có thể chịu bề mặt để mang thứ khăn trùm đầu lỗ bịch đó.” Nàng cười khúc khích. “Tôi sẽ co rúm bản thân dưới cầu thang nếu như tôi phải mang thứ cấu trúc ngớ ngẩn đó trên đầu.”

Một thoáng yên lặng. Quá trễ để Rowena nhận ra thứ sừng sững đang tuôn chảy xuống từ trên đầu của Alise cũng chính là thứ Bartholemew đang mang. Đôi cánh mũi của Alise loe ra đủ lớn để nuốt trọn nàng. Blaine tăng hăng.

Gareth nâng một dải tóc của Rowena. Chúng chảy qua những ngón tay của hắn như vàng lỏng. “Rất tinh ý, cưng à. Bartholemew là một người bạn tốt. Anh ta ăn sống các vị khách tốt hơn hẳn đám cá của Blaine.”

Rowena cúi đầu, ước chi con gấu lăn đến và ăn nàng luôn cho xong. Một người đàn ông hào nhoáng trong một chiếc nón gắn lông vũ ngừng lại để trao đổi những lời đùa cợt với Gareth. Khi cuộc trò chuyện liếng thoảng

tiếp tục phía trên nàng, Rowena nghiêng cứu đôi giày của Alise và bắt đầu sắp xếp váy của chính nàng trong những nếp xếp ngay ngắn. Nàng đã sắp chiếc váy bằng len lạc đà êm ái nằm thành một hình rẻ quạt hoàn hảo khi cánh cửa bật mở và một hàng những hình thù không màu sắc tràn vào sảnh. Trái tim của Rowena lao đảo trong những nhịp đập thất thường.

“Có thể là gì đây nhỉ?” Blaine lầm bầm. “Một cuộc khởi nghĩa nông dân chăng?”

“Cuộc nổi dậy thực sự.” Alise nói.

Những vị khách mới tản ra mép sảnh như thể sự tả tơi xám xịt của họ có thể cho phép họ tan biến vào trong đá. Nhưng tại cuối cuộc diễu hành khiêm tốn của họ là một hình dáng mảnh dẻ, nhưng bờ vai vươn thẳng và quầng tóc màu ánh kim không cho phép cậu bé bị chìm khuất đi như những người khác.

Rowena đã nửa đứng dậy khi bàn tay của Gareth luồn xuống bên dưới mái tóc nàng và siết chặt trên gáy nàng. Nàng bắn cho hắn một ánh mắt đau đớn. Gương mặt hắn không để lộ ra điều gì, nhưng cú siết khó thấy của những ngón tay hắn đã ấn lưng nàng hạ xuống.

Lindsey Fordyce, nam tước của Revelwood, khệnh khạng bước vào trong sảnh phía sau bảy người con trai và một người cháu, chiếc quần màu mận và áo chèn màu vàng khiến ông ta trông giống một con công loè loẹt theo sau một bầy chim sẻ. Đôi mắt ông ta đảo qua đảo lại, đôi tay vặn xoắn lại với nhau. Khi Mortimer tuôn ra điệp khúc dữ dội của một bản anh hùng ca (*chanson de geste*)*, ông ta giật nảy mình. Đôi mắt màu xám của Freddie Nhỏ tìm kiếm trong đám đông. Chính cậu bé nhận ra Rowena đang ngồi dưới chân Gareth. Cú thúc khuỷu tay của cậu truyền đi trong hàng người, đu đưa những người anh trai của cậu giống như một con sóng cho đến khi nó nổ tung vào Fordyce bằng một tiếng thịch vào đầu từ Freddie Lớn.

*(*Chanson de geste : Một dạng trường ca mang tính sử thi về những anh hùng thời Trung Cổ, được sáng tác bằng thơ, trung bình khoảng 4000 dòng, bằng tiếng Pháp cổ thịnh hành vào thế X – XII. – Ct của Sê)*

Đôi mắt Papa sáng lên với sự chào đón hào phóng. Trước khi nàng có thể vươn bàn tay đang run rẩy lên, Gareth đã nâng cằm nàng giữa ngón tay cái và ngón tay trỏ, buộc Rowena đang hoang mang phải nhìn vào hắn. Hắn nghiêng người qua và chạm môi hắn vào môi nàng. Ria mép của hắn châm chích mũi nàng khi môi hắn chải qua khoé miệng nàng trong một sự mơn trớn trêu chọc. Quá ngạc nhiên để kháng cự, đôi nàng tách ra bên dưới môi hắn. Hắn xoay đầu từ bên này sang bên kia, lướt một đường nhẹ như lông tơ bằng lưỡi của hắn cho đến khi hắn cảm thấy rào cản nhỏ bé, trắng tinh của răng nàng tách ra để kéo hắn vào trong vùng miệng ẩm ướt ngọt ngào của nàng.

Một cơn rung mình xoắn vặn ruột gan của Gareth. Hắn cố kéo ra khỏi nụ hôn, nhưng một sợi dây đầy sức mạnh của khao khát đã giữ chặt lấy hắn. Khi cuối cùng buông được nàng ra, chính hắn là người phải quay đi. Chìm lưng vào trong ghế, hắn vồ lấy một ly rượu khỏi chiếc khay mà Dunla đang mời, uống cạn, rồi lấy một ly khác.

Rowena nhắc ly rượu cuối cùng khỏi khay để làm bận rộn đôi tay đang run rẩy của nàng, làm bắn toé rượu trên váy một cách lơ đãng. Blaine dẫn Alise ra xa, nụ cười mỉm của gã gắn chặt vào vẻ nhăn nhó của cô nàng. Papa đứng đông cứng tại cửa. Rowena đợi ông băng qua sảnh đến với nàng, đến và trao cho người con gái duy nhất của ông sự chào mừng. Ông liếc qua vai vào những khe hẹp hình mũi tên đặt cao trên những bức tường như thể mong đợi một chùm lông vũ sẽ tự gắn vào lưng mình. Rowena quan sát trong sự sửng sốt khi ông xua những chàng trai hướng đến những chiếc bàn đầy tràn và cúi chào một người phụ nữ phúng phính đang ngồi cạnh tường.

Họ tham gia khiêu vũ, gò má của các phụ nữ hồng lên trước những lời tán dương hoa mỹ của ông ta.

Các anh em trai của Rowena dọn sạch ba bàn chỉ trong ít phút. Dunnla lê bước vào trong, lắc đầu cái giận và trở lại với nhiều thức ăn hơn. Đôi mắt tăm tối của Gareth bao phủ khắp sảnh. Hắn vuốt ve bộ râu bằng một tay, luôn nhận thức rõ ràng về mái đầu màu vàng óng ánh bên gối hăn và màu vàng đã phai nhạt của người Papa bóng bẩy của nàng bên kia sảnh.

Papa phải uống hết hai hũ rượu, sáu lượt khiêu vũ nhanh, và một bài hát tục tĩu mới thu thập đủ can đảm và ba người con trai để tiến đến gần ghế của Gareth.

Rowena quan sát Freddie Nhỏ như thể mái đầu rực rỡ của cậu bé là một đèn hiệu. Nàng định vươn dậy lần nữa, không cho Gareth lựa chọn nào khác trong khoảnh khắc đó ngoài khum lấy gò má nàng bằng một bàn tay với cử chỉ sở hữu nhắc nàng nhớ đến cách hăn đã đối phó với Folio.

Đám đông tản ra trước dáng đi khệnh khạng của Papa. Những đôi chân mà ông kéo lê phía sau chỉ làm tăng thêm sự vênh váo cho bước chân của ông. Các quý bà thì thăm phía sau ống tay áo của họ về những sinh vật to lớn vụng về đi theo sau ông.

Phía sau Freddie Lớn là một Irwin bị kéo lê với điệp khúc kinh khủng của “Thứ lỗi. Xin lượng thứ. Xin dung thứ cho tôi. Tôi nài xin lòng khoan dung của bà, thưa quý bà. Không phải là ý định của tôi khi phải chạy lon ton theo đường của cậu ta. Xin hãy tha thứ cho tôi.” Cậu ta nói liên tu bất tận cho đến khi bị đâm sầm vào lưng của Freddie Lớn và bị Freddie Nhỏ đá vào ống chân.

Fordyce tôn vinh Gareth bằng một cái cúi chào rộng. Irwin nhìn chăm chăm xuống Rowena từ một độ cao mà nàng không nhớ nổi. Từ góc độ

này, đôi chân cậu ấy trông có vẻ ít giống cặp xúc xích hơn. Nhưng ánh mắt say mê thì vẫn mang cùng vẻ ngưỡng mộ quen thuộc thường làm đảo lộn dạ dày nàng.

Papa lờ nàng đi. “Hiệp sĩ Gareth thân yêu của tôi,” ông bắt đầu, giọng ông rạn vỡ. Ông ho, khạc nhổ xuống sàn và tiếp tục. “Tôi không thể biểu lộ cho xiết niềm vui thích của chúng tôi trước lời mời tử tế của ngài. Chúng tôi đã sợ rằng tuyết sẽ cản trở chúng tôi, nhưng Chúa đã khoan dung và mang chúng tôi an toàn đến Caerleon.”

“Tôi luôn nói Ngài ấy có một cảm nhận tinh quái về sự hài hước,” Gareth đáp. Những ngón tay của hắn vuốt ve gò má Rowena với sự thành thạo của một nhạc sĩ hát rong hiếm độc. Trái tim nàng nhảy cách quãng nhiều nhịp hơn nó nên đập.

Papa cười khúc khích và chùi nước bọt khỏi đôi môi ẩm ướt bằng lưng bàn tay. “Không tinh quái bằng ngài, thưa hiệp sĩ tốt bụng.”

Bằng cách thúc bàn chân bên dưới lớp váy, Rowena đã có thể chạm vào mắt cá chân của Freddie Nhỏ với những ngón chân nàng. Chiếc giày bằng da dê của nàng trắng như tuyết trên thứ giẻ rách tả tơi cột lại được phục vụ như lời bào chữa của cậu bé về một đôi giày. Một cái liếc nhanh, rạn rờ, là sự bộc lộ duy nhất của cậu bé về sự động chạm của nàng.

“Ngài vẫn tìm thấy tại Caerleon sự ưa thích của ngài chứ, Fordyce?” Gareth uống cạn ly rượu và để nó rơi xuống sàn đá với một tiếng rạn vỡ.

Cha của Rowena nhìn xung quanh bằng ánh mắt ghen tức của một người mua tiềm năng. “Hơi lớn một chút so với khẩu vị của tôi. Tôi thích một nơi ở ấm cúng hơn cho các chàng trai của tôi. Giữ chúng được nhún nhường, tôi muốn nói thế.”

Freddie Lớn lê chân như thể đang nghiền ngẫm về sự quỵến rũ của tính khiêm tốn.

“Ngài có thấy Caerleon giống như ngài đã nhớ không?” Gareth thêm vào.

Fordyce tăng hăng. “Tôi phục vụ cha ngài cách đây đã quá lâu rồi. Trí nhớ của tôi đã không còn tốt nữa.”

Rowena cau mày chế nhạo. “Cha đã phục vụ cha của Ga...”

Những ngón tay của Gareth siết chặt không thể nhận ra trên gò má nàng. Hắn xoay bàn tay và lưng bàn tay trượt xuống cổ họng nàng. Ánh mắt của Papa nhìn xuống trong một khoảnh khắc trước hành vi khiêu khích ấy. Rowena nhìn chăm chăm vào lòng nàng. Freddie Nhỏ nuốt xuống khó nhọc.

Gareth nghiêng người tới trước, đâm xuyên qua Papa bằng ánh mắt tăm tối của hắn. Bàn tay khác của hắn mơn trớn chiếc cán bạc của thanh kiếm. Irwin tự động lùi lại một bước.

“Có lẽ tôi cần làm tươi mới lại trí nhớ của ngài chăng,” Gareth nói.

Papa nhìn với vẻ hoang dại vào phía sau hắn như thể một nhóm các hiệp sĩ sắp lao qua đám đông và xuyên vào ông. Tiếng đàn lứt của Mortimer rơi vào yên lặng lần đầu tiên trong đêm hôm đó. Người nhạc sĩ giả vờ so dây, quan sát Gareth xuyên qua bức màn tóc.

Fordyce vuốt đầu, làm mịn những sợi tóc lụa thưa thành những chùm. “Trước tai nạn không may của tôi, tôi đã cung cấp sự phục vụ của tôi cho nhiều người. Cha ngài chỉ là một trong số họ. Tôi không thể mong đợi nhớ được mọi thứ, đúng không? Caerleon không là gì ngoài bóng tối của một ký ức đối với tôi. Điều đó có tạo nên sự khác biệt nào không? Tôi có thể

nói đến món quà của chúng tôi không? Chúng tôi mang đến một món quà để vinh danh ngài.” Ông vỗ đôi bàn tay lại với nhau. “Những món quà, Freddie, mang những món quà đến nào!”

Freddie Lớn và Freddie Nhỏ giành giật một chiếc bao tải. Papa bật tai Irwin vì đứng yên đó với cái miệng trễ xuống và chớp lấy chiếc bao tải. Ông vẫy nó với một vẻ khoa trương. Chiếc ly chân cao đã han gỉ trên bề lõm sườn của Revelwood lăn tròn trong nếp xếp của váy Rowena. Trong sự ngượng ngùng ấy, nàng quên mất sự tàn phá mà Gareth đang trút lên nhịp tim của nàng. Nàng với tay định ném một góc chiếc váy lên trên chiếc ly, nhưng ủng của Gareth đã nện xuống ngay bên cạnh những ngón tay của nàng.

“Quyến rũ đấy,” hắn nói lạnh nhạt, thúc chân vào món đồ cổ truyền, “nhưng không quyến rũ bằng món quà khác mà ông đã cung cấp cho ta.”

Trước khi Rowena có thể làm được nhiều hơn một tiếng thở gấp, bàn tay của Gareth đã thọc vào bên trong thân váy trước của Rowena. Nàng choáng váng dưới cú sốc của bàn tay ấm nóng đang khum lấy bờ vú trần của nàng, những ngón tay hắn mơn trớn nàng với sự thân mật thô bỉ. Đôi mắt của Papa mở rộng. Gương mặt của Irwin thẫm màu mận chín y như màu quần của Papa. Nhưng tệ hơn tất thảy là chuyển động đều đặn của đôi nắm tay hết siết chặt vào lại mở ra của Freddie Nhỏ.

Rowena đỏ thắm khi bàn tay nàng giơ lên trong một cử chỉ bản năng của sự bị sỉ nhục. Nàng định đánh Gareth nhưng quên mất chiếc ly đang ở trong tay nàng. Khi nó sượt qua trước mắt nàng, nàng đã hất thẳng chất chứa của nó vào trong mặt hắn. Hắn chớp mắt ngơ ngẩn với nàng, rượu chảy nhỏ giọt từ trán đến cằm hắn. Rồi bờ môi hắn mím lại và hắn túm tóc nàng, kéo nàng vào giữa gối hắn cho đến khi tất cả những gì nàng có thể thấy là đôi mắt tối đen như hố phách với cơn thịnh nộ bùng bùng. Quai hàm nàng siết chặt với cơn giận dữ sánh ngang với của chính hắn.

Ai đó ho khan. Âm thanh vang vọng rõ ràng trong sự yên lặng của những hơi thở. Gareth tách ánh mắt khỏi Rowena và tìm thấy một biển những đôi mắt được lấp đầy với sự thoả mãn ngấm ngấm. Họ đã chờ đợi khoảnh khắc này trong gần hai mươi năm. Chờ đợi sự kiểm soát sắt đá của hắn bị bẻ gãy. Chờ đợi để thoáng thấy hình ảnh của người đàn ông đã giết Elaine của Touraine trong giường của bà ta. Và Rowena vừa trao tặng cho họ điều đó.

Bàn tay hắn từ từ buông lỏng sự siết chặt trên tóc của nàng.

“Cút xéo,” hắn nói giữa đôi hàm răng nghiến chặt, “về phòng của em đi.”

Nàng giữ bản thân dựa vào gối hắn một cách cứng nhắc để khỏi bị ngã xuống. Trong một thoáng, hắn đã nghĩ nàng sẽ thách thức hắn, rồi nàng cúi đầu và nói nhỏ nhẹ, “Như ngài mong muốn, thưa ngài kính mến.”

Mọi căn cổ trong sảnh đều nghênh theo khi nàng băng qua đám đông và lên cầu thang. Đầu nàng cúi thấp khiêm cung, nhưng lưng nàng vươn thẳng đến đau đớn.

Chính Marlys là người phá vỡ sự im lặng bằng một loạt tiếng vỗ tay tán thưởng chế diễu. “Nào, Mortimer. Anh có thể trao tặng cho chúng tôi bất kỳ sự giải trí nào tuyệt vời bằng điều đó không?”

“Tôi nghĩ là không. Có lẽ tốt nhất nên đến lượt của chú gấu Bartholemew. Anh ấy là người giỏi hơn tôi.”

“Marlys là người giỏi hơn anh,” ai đó trong đám đông nói vọng qua những tiếng hú hét vui thích của đám đông.

Không ai dám liếc một cái nhìn vào Gareth khi hắn lau đi vết rượu cuối cùng bằng ống tay áo. Lindsey Fordyce đã lẩn vào trong đám đông, kéo lê

Irwin và Freddie Nhỏ bằng mũ trùm đầu của họ. Khi người lùn dẫn Bartholemew vào trong trung tâm sảnh, Gareth nhận ly rượu mà Blaine trao cho hắn và uống cạn. Hắn biết hắn nên đuổi theo đường lối mò mẫm của Fordyce, nhưng thay vì thế hắn lại tìm kiếm ánh mắt bừng bừng chiếu xuống từ đỉnh cầu thang.

SeseNau' Blog

Chương 10.

Gareth lão đảo vượt qua cánh cửa căn phòng mà hắn đã trú ngụ từ khi hắn là một đứa trẻ, rồi bước lùi lại. Hắn dò dẫm tìm tay nắm. Đầu hắn va nhẹ vào khung cửa khi hắn hụp đầu đi xuyên qua. Rên rỉ, hắn đá cánh cửa đóng lại rồi đứng cúi đầu giống như một con bò đực sẵn sàng tấn công. Lượng rượu mà hắn đã uống để làm nhụt đi cơn giận chẳng khác gì nước lã. Con thịnh nộ của hắn bị khuấy tung lên một lần nữa với quang cảnh trước mặt.

Rowena không đang bước qua bước lại trước lò sưởi với đôi tay vò xé vào nhau. Nàng cũng không co ro tại cửa sổ, văng trán tối đi vì đau khổ. Thay vì thế, nàng đang ngủ ngon lành, đóng tổ chính giữa chiếc giường mệnh mông giống như một thiên thần trong một đám mây bằng lông thú. Mái tóc vàng óng xõ tung trên gối của hắn. Văng trán láng mịn và êm đềm, không bị quấy rầy dù chỉ dấu vết của một giấc mơ cấu kình. Tính táo tợn cực kỳ ấy kéo ra được một tiếng gầm gừ sâu trong cổ họng của Gareth.

Bằng một tay, hắn tóm lấy cạnh của những tấm da thú bên dưới nàng và giật mạnh. Rowen đột ngột bị lăn tròn trên sàn nhà.

“Ha!” Gareth giơ cao tấm da như một lá cờ chiến thắng.

Rowena ngồi dậy, chớp mắt và xoa xoa khuỷu tay. Cảnh tượng cứ như thể Gareth vừa chế ngự được địch thủ đáng gờm nhất của hắn vậy. Hắn đứng với đôi chân hơi tách ra, trang phục hoàn hảo thường lệ giờ nhàu nhĩ và lổm đổm bẩn. Mái tóc hắn dựng lên trong những núi hoang dã, không được

chải bằng những ngón tay hay lược. Mùi của nguy hiểm toả quanh hắn cùng với mùi rượu.

“Giường của ta,” Hắn gắt gỏng qua hàm răng trần.

Hắn kéo áo khoác và áo chèn qua đầu trước khi ném tấm da thú trở lại giường. Không buồn cởi bít tất, hắn quăng bản thân theo sau chúng. Chiếc giường rung chuyển dưới sức nặng của hắn.

Rowena ngồi với đôi mắt mở lớn trong yên lặng một lúc, cân nhắc về sự biến mất đúng lúc của hắn. Nàng nhún vai và cuộn tròn trên sàn đá mà không có tấm da thú nào để làm đệm hoặc đỡ cho mình. Run rẩy, nàng lăn qua trở lại. Nàng chưa từng nhận ra những viên đá lát có thể sở hữu nhiều cạnh sắc đến thế. Một chỗ lồi rần chắc thúc vào xương cụt của nàng. Bất chấp sự thiếu thoải mái, sự điềm tĩnh tai ác thôi thúc nàng.

“Ngài không có quyền.” Nàng nói nhỏ.

Nàng hầu như không nhận ra mình đã nói thành lời cho đến khi gương mặt hoài nghi của Gareth lộ ra bên cạnh giường. “Em nói sao?”

Nàng đón ánh mắt hắn với vẻ bình thản hoàn hảo. “Tôi nói ngài không có quyền. Chạm vào tôi theo cách đó trước mặt Papa của tôi.”

“Không có quyền? Không có quyền hử?” Gareth trèo ra khỏi giường bằng đầu gối. Rowena trườn ra xa, nhưng bàn tay hắn đã túm lấy lớp len của áo nàng. Chân nàng rời khỏi sàn nhà khi hắn nhấc nàng lên và động sầm nàng vào lớp bọc nệm bằng lông vũ. “Ta không có quyền ư? Để ta cho nàng biết vài thứ về quyền của ta, thừa tiểu thư Rowena Fordyce ngọt ngào.”

Đôi mắt hắn dí sát mắt nàng. Chỉ có đôi khuỷu tay của hắn đặt hai bên cạnh đầu nàng giữ cho sức nặng của hắn không nghiêng nát nàng.

“Ta đã thắng được em trong một trò may rủi đáng tôn trọng. Đồ khốn cha em đã đặt cược em giống như bất kỳ gã đàn ông đứng đắn nào sẽ làm với một con bò hoặc một mảnh đất. Em thuộc về ta. Ta có quyền làm bất kỳ điều gì ta muốn với em, và ta có được cái quyền đó từ ngày đầu tiên ta để mắt đến em kìa. Nếu ta muốn kéo em xuống khỏi cái cầu thang trời đánh đó và mở chân em ra ngay dưới chân Papa quý báu của em thì đó là quyền của ta. Không người đàn ông nào trong sảnh sẽ dám lên án ta về điều đó.”

Niềm kiêu hãnh nhức nhối đã khiến Rowena khinh suất. “Họ lên án ngài về những thứ khác, đúng không?”

Mắt của Gareth hẹp lại thành mắt của một người xa lạ. Rowena cố quay mặt đi, nhưng hắn đã giữ chặt cằm nàng trong một tay. “Cẩn thận lưỡi em đấy, cô gái. Ta đã nốc đủ rượu đêm nay để cưỡng hiếp năm cô trinh nữ trước bình minh mà không chút dằn vặt lương tâm.”

“Nếu ngài đã nốc nhiều rượu đến thế, chắc chắn là ngài sẽ không thể.”
Nàng bật lại.

“Thử xem.”

Hắn hạ thấp thân hình chiến binh rắn rỏi với một chuyển động cố tình, và Rowena cảm nhận được một sự rắn chắc không quen thuộc sượt qua bụng nàng. Đôi mắt nàng mở rộng. Làm như thế thật độc ác, nhưng Gareth không bao giờ bước vào một trận đánh mà không phô bày vũ khí của mình. Da nàng co lại trước sự mơn trớn thô bỉ ấy. Lốp len và vải lanh ở giữa họ đột ngột chẳng khác gì một mảnh giấy.

Rowena cắn môi và chớp mắt xua đi những giọt lệ. “Ngài định thực hiện với tôi điều ngài muốn Papa tôi đã tin sao?”

Những giọt lệ của nàng làm tỉnh rượu nhanh như một gáo nước lạnh. Gareth vùi mặt vào tóc nàng để dấu đi hiệu quả của chúng trên hăn. “Ta biết em. Ta cũng biết trước đây em là ai. Mọi thứ êm ái và ngọt ngào gây chết người như mật ong bị tẩm độc. Nếu cha em biết được ta đã phải kèm chế những gì...” Bờ môi nóng bỏng của hăn chải nhẹ trên thái dương nàng.

“Đừng chế diễu tôi.” Nàng ghen ngào. “Thứ duy nhất ngài sử dụng là tôi. Ngài đã mời Papa tôi đến đây để ngài có thể sỉ nhục cả hai chúng tôi trong trò chơi nho nhỏ của ngài. Ngài đã kéo gia đình tôi đến đây trong sự chết chóc của mùa đông, nửa chết đói và bị đông cứng, biết rằng họ có thể bị bẫy bởi cơn bão tuyết vào bất kỳ lúc nào.”

“Tại sao em bênh vực cho Papa của em?” Hăn thì thầm trong tóc nàng.

“Tại sao ngài muốn ông ấy?”

Gareth không đáp. Miệng hăn lướt qua những sợi tóc mai trên thái dương nàng và lần xuống khoé môi nàng.

“Ngài có để cho gia đình tôi trú trong gian phòng bên cạnh không?” Nàng tuyệt vọng ngừng hăn lại trước khi nàng ném thấy mùi rượu trên lưỡi hăn. “Nghe lời nài xin và tiếng la hét của tôi sẽ tốt hơn sao? *Nay*, Gareth, nếu ngài định biến tôi thành một con điếm, ngài sẽ phải làm điều đó trong yên lặng, vì tôi thề sẽ không buột ra một lời thì thầm nào ra khỏi môi.”

Hăn bắt lấy đôi tay nàng và giữ chúng hai bên cạnh đầu nàng. “Nếu em nghĩ ta không thể làm cho em phải thét lên thì em sai rồi.” Đôi mắt hăn nói cho nàng biết điều đó sẽ không đau đớn như hăn đã đe dọa.

Rowena mới hít được một nửa hơi thở khi môi hăn hạ xuống trên môi nàng. Nàng gồng mình chống lại nụ hôn của hăn, chuẩn bị thấy bản thân bị trừng phạt và đau đớn. Nhưng nàng đã không chuẩn bị cho bản thân về sự dục

dàng trong cuộc tấn công của hắn. Khi miệng hắn gặp miệng nàng, sự dữ dội rời khỏi thân thể hắn với một cái rùng mình vỡ vụn, bị thay thế bởi sự dịu dàng làm nguôi cơn giận hiệu nghiệm như nó có thể. Lưỡi hắn nhấm nháp bờ môi nàng, rồi lùa sâu vào bên trong, nhàn nhã khám phá sự ngọt ngào đó. Khi những ngón tay của hắn đan vào tay nàng, Rowena níu lấy chúng, bám chặt vào một thứ có thực sẽ giữ nàng khỏi chết đuối trong một biển lòng thú và cảm xúc.

Hắn hạ thấp thân thể áp vào nàng, đùi sát đùi, bụng áp bụng, giữ thăng bằng trọng lượng một cách hoàn hảo để khỏi đè nghiêng nàng. Mái đầu tăm tối của hắn trượt xuống phía dưới, đẩy áo của nàng ra cho đến khi miệng hắn lướt nhẹ trên đỉnh ngực trong một sự mơn trớn không giống chút nào với cú chộp thô bỉ của hắn trong đại sảnh. Nụ hồng của nàng run lên và săn lại bên dưới lưỡi hắn. Nàng rên rỉ nhẹ khi khoái cảm và sự xấu hổ dậy lên bên trong nàng.

Âm thanh trầm trầm ấy đã làm Gareth ngẩng đầu lên. Đôi mắt của Rowena nhắm nghiền. Hắn thả đôi tay nàng và khum lấy cằm nàng, đỡ nàng mở chúng ra. Ngay cả một đám mây nước mắt cũng không làm lu mờ đi được sự rực rỡ của chúng. Niềm tin vào những thứ nàng đã chào đón nụ hôn của hắn trong đại sảnh vẫn thấp sáng bên trong mắt nàng, bị ngược đãi và bầm dập nhưng không đầu hàng. Hắn đã nhìn thấy biểu hiện đó trong đôi mắt xanh đang lóng lánh những giọt lệ một lần trước đây. Niềm tin của nàng là một kẻ thù kinh khủng. Nó vượt lên trên sự bần cùng và phản bội với một phẩm cách mà hắn vừa vặn có thể hiểu được. Giờ đây nó sẽ chinh phục được hắn. Nếu hắn là người thỉnh cầu, hắn sẽ nài xin Rowena mở lòng và cho phép hắn làm dịu đi nỗi cay đắng của hắn trong sự ấm áp chữa lành vết thương của nàng.

Nàng hít vào êm ái.

Hắn lẩn người khỏi nàng mà không nói một lời và ngồi dậy tại cạnh giường.

Sự lạnh lẽo đáng sợ châm chích Rowena nơi thân thể hắn đã ở. Nàng ghì chặt tấm áo đến tận cổ và ngồi dậy, cắn bờ môi đã mềm đi và sưng phồng.

Đầu ngón tay nàng chạm vào một trong những vết sẹo đã răn lại trên lưng hắn. “Gareth, làm ơn...”

Hắn rút lại như thể cái chạm của nàng thiêu cháy hắn, như thể sự nài xin của nàng nhiều hơn những gì hắn có thể chịu đựng. “Đi đi, được không? Để ta yên.”

Nếu Gareth có thể đoán được Rowena định nài xin điều gì, lời đáp của hắn hẳn đã rất khác. Nàng mở miệng định nài xin chút lòng tử tế, một dấu vết về nụ cười của hắn, sự chú ý nhã nhặn mà hắn đã vẫy trước nàng giống như vẫy một cục đường trước một đứa trẻ đang đói khát. Nàng ao ước trả bất kỳ giá nào để hắn ngừng việc quay lưng lại với nàng. Với từ ngữ của hắn, bàn tay nàng rời khỏi hắn như một bông hoa héo rũ.

Sự yên lặng tiếp theo sau, rồi một cái đập nhẹ của chân nàng vang lên sàn đá. Cánh cửa cọt kẹt mở ra.

Gareth đã không quay lại để nhận ra sự vươn thẳng của xương sống, niềm kiêu hãnh bị tổn thương trong giọng nàng. “Có lẽ tôi không có khả năng để đánh vắn được tên của chính mình, nhưng tôi không quá ngu ngốc để bị đui mù trước sự thật. Chỉ có một người đàn ông duy nhất trong toàn Anh Quốc mà ngài căm ghét đến thế mà thôi. Người hiệp sĩ mà ngài đã bắt gặp ở cùng với Elaine quý báu của ngài.”

Gareth muốn quay lại để hét sự thật vào nàng. Muốn băng ngang qua phòng và lắc nàng cho đến khi nàng mở mắt và nhìn thấy cha nàng với những gì

ông ta đã đã làm. Thay vì thế, hắn nhìn chăm chăm vào lưng bàn tay của mình.

“Bất kể cảm giác của ngài về Papa thế nào, ngài đã đối xử với tôi không gì ngoài sự tử tế kể từ khi mang tôi đến Caerleon. Tại sao ngài muốn ông ấy tin vào điều ngược lại thì tôi không biết. Tôi không thể hiểu thấu tôi đã làm gì để khiến ngài ghét tôi đến thế.” Cánh cửa đóng lại với một tiếng thịch kết thúc.

“Ta không ghét em,” Gareth nói với căn phòng trống rỗng. Những từ ngữ tiếp theo chỉ là một tiếng thì thầm trong tâm trí hắn khi hắn vùi mái đầu nhức nhối vào trong đôi lòng bàn tay.

SeseNau' Blog

Rowena đi lang thang qua những hành lang bất tận, điếc đặc với mọi thứ trừ tiếng xì xèo của những bó đuốc đang bập bùng. Những tiếng ngáy và tiếng rên rĩ trôi dạt từ phía sau những cánh cửa đóng đã giữ lại nhịp điệu phi thực trong những giờ khắc sớm mai tăm tối nhất, giống như tiếng vọng từ một quá khứ xa xôi. Những hành lang mờ ảo càng lúc càng kéo dài hơn.

“Đức Mẹ Chúa Trời,” Nàng nguyên rủa khi Marlys nhú ra từ một ô cửa tối tăm. Lời nguyên rủa từ môi Rowena khiến Marlys ngừng lại giữa đường. “Để dành những cái trừng mắt khó chịu ấy đi, Marlys. Có bao giờ sượt qua tâm trí cô rằng, tôi phát ngán đến chết với chuyện cô cứ lén lút bám theo tôi hệt như gã thần chết đáng ghét không vậy hả? Tôi chán ngấy điều đó rồi.”

Marlys bước đến trước mặt nàng, nhưng Rowena xô qua cô ta một cách dễ dàng. “Để tôi yên.” Nàng vô thức lặp lại lời của Gareth.

“Đợi đã.” Marlys giữ cánh tay nàng. “Có vài người cô cần phải gặp.”

Rowena liếc qua vai Marlys vào chỗ một cánh cửa khép hờ. Nàng giật khỏi cú tóm của Marlys. “Một trò giễu cợt bị bẻ cong khác của cô à? Cô định dấu Blaine ở bên trong đó để cường hiếp tôi chăng? Hoặc có lẽ bóng ma của quý bà Elaine đang co rúm trên giường với một thanh gươm đâm vào ngực?”

Bên dưới những dải tóc sẫm, Marlys tái nhợt. “Rowena, làm ơn mà.”

Lời nài xin không phù hợp với Marlys. Rowena trượt bàn tay vào dưới mái tóc của Marlys và vén nó ra sau. Marlys chùn lại. Rowena không thấy chút dấu hiệu cười cợt hoặc chế diễu nào trên gương mặt cô. Kinh ngạc trước sự độc ác của chính mình, nàng thả mái tóc ấy xuống, rồi gật đầu cộc lốc. Marlys tóm lấy cánh tay nàng và kéo nàng về phía trước.

Mũi của Rowena nhấn lại với mùi tử đinh hương cũ. Sự bao phủ màu xanh của ánh sáng ban ngày đã rời khỏi phòng ngủ của Elaine. Trong chỗ của nó là những bóng tối đù đưa ném ra từ những ngọn nến làm từ mỡ bị kẻ sọc bởi những lát cắt cong cong trong mờ. Rowena căng mắt nhìn. Cánh cửa đóng sầm lại. Cánh cửa tủ cọt kẹt mở ra, và bờ môi nóng, ẩm ướt đặt trên gò má nàng. Trong một thoáng, nàng đã tin một lần nữa rằng Marlys đã phản bội nàng. Nhưng ngay cả Blaine với sự thô lỗ nhất của gã cũng không thể so sánh với sự thiếu tế nhị của nụ hôn này.

Bàn tay nàng cong lại thành một nắm đấm và động sầm vào cái đầu đã tấn công gò má nàng.

“Aaaargh!” Irwin lão đảo lúi lại, giữ chặt tai. “Trời đất ơi, Rowena, không cần phải làm anh điếc đặc đâu, em biết đấy. Anh đã hy vọng em từ bỏ được những cách thức hung bạo bằng thái độ dịu dàng hơn rồi cơ.”

“Cảnh tượng trong đại sảnh nên cảnh báo anh khác đi mới phải,” Giọng nói của một chàng trai đang cười rì rầm vang lên. “Nếu chị ấy tạt rượu vào mặt của De Crecy*, tôi rùng mình khi nghĩ đến những gì chị ấy sẽ làm với anh.”

Rowena liếc nhanh quanh phòng. Sắc lộng lẫy nhợt nhạt mà nàng đang tìm kiếm trượt vào trong tầm nhìn. Freddie Nhỏ đang trên đường đến với vòng tay nàng.

“Nào nào,” Cậu nói, ngượng ngùng vỗ nhẹ vào lưng nàng. “Không cần đến nước mắt đâu. Chúng ta sẽ làm mọi thứ tốt hơn mà.”

Nước mắt của Rowena ướt sũng vai cậu. Nàng biết thời điểm mà mọi thứ có thể được chữa trị bằng tính lạc quan đã trôi qua từ lâu rồi. Irwin định đánh cắp một cái vỗ nhẹ nhưng giật phát bàn tay lại khi nàng quay người để trừng đôi mắt đăm lẹ vào anh ta. Freddie Lớn lê chân tiến đến, những lớp mạng nhện máng qua mái đầu hụp xuống của anh.

Rowena ngồi trên mép tấm khăn phủ giường đượm mùi mốc, dấu đi đường khâu cuối cùng trong mảnh ống tay áo rách của Freddie Lớn. Marlys đứng dựa người vào cửa với đôi cánh tay khoanh lại.

“Màn trình diễn tận tụy đêm ấm này cảm động đấy,” Cô nàng lè nhè, “Nhưng tôi phải nhắc nhở cô rằng sự vội vàng là rất cần thiết. Trạng thái sống sờ của Gareth rất chóng phai và tâm trạng của anh ấy rất kinh khủng khi anh ấy thức dậy.”

Rowena thật khó kềm chế để không hình dung tâm trạng của Gareth trở nên kinh khủng nhiều hơn những khoảnh khắc vừa qua. Irwin khuyu một gối

dưới chân nàng. Cậu ấy đã cao hơn kể từ khi nàng gặp lần cuối. Hàng ria mép đã bắt đầu lún phún bên trên vành môi.

Cậu cười rạng rỡ với nàng. “Bọn anh đến để giải thoát cho em.”

“Ý anh là Papa đã ân hận về vụ cá cược của ông ấy ư? Ông ấy đến để đưa em về nhà sao?”

Irwin tăng hăng. Freddie Lớn trừng mắt với bàn chân anh như thể anh thấy chúng thật chướng tai gai mắt.

Freddie Nhỏ bước tới, quá yêu thương nàng để nói dối. “Papa bị mắc kẹt bên dưới một chiếc bàn trong đại sảnh, ngáy vang trời. Ông ấy không dự phần trong kế hoạch của chúng ta.”

“Nhưng chắc rằng nếu em nói với ông ấy...” Rowena bắt đầu.

“Bọn em đã nói,” Freddie Nhỏ nói thẳng thừng.

“Chị hiểu.” Rowena cố rút tay lại, nhưng Irwin giữ chặt lại với một sức mạnh khiến nàng kinh ngạc.

Đôi mắt cậu ghim chặt gương mặt nàng. “Anh không chắc em thế nào. Anh vẫn là người hứa hôn của em, Rowena. Chúng ta đã được hứa hôn từ khi chúng ta còn là những đứa trẻ. Anh sẽ gắn kết keo sơn với lời thề ấy. Anh không quan tâm đồ khốn xấu xa kia đã làm gì với em. Anh quyết tâm không chú ý đến bất kỳ sự vẩn đục nào, bất kỳ vi phạm về sự trinh bạch nào mà em mang vào chiếc giường cưới của chúng ta.”

Tiếng ho của Marlys vang lên giống với tiếng cười thét lên nhiều hơn. Trong khoảnh khắc đó Rowena gần như thấy căm ghét cô ấy. Nàng chống lại thôi thúc đặt chân nàng lên ngực của Irwin. Ánh mắt nàng sa xuống.

Anh ấy đang khuyu gối giữa trung tâm của vết nhơ sẫm màu trải dài từ giường đến những viên đá lát – vết tích cuối cùng của cuộc sống đã nhiều xuống trong một đêm cách đây rất lâu.

“Thật tử tế làm sao,” Nàng nói mơ hồ.

Nàng đứng lên, trượt khỏi sự nắm giữ của cậu ấy giống như một hồn ma, và lướt qua Freddie Lớn. Theo bản năng nhiều hơn thị lực, bàn tay nàng tìm thấy những nếp xếp nhung nặng nề che phủ cửa sổ. Nàng kéo chúng ra và trượt vào trong chỗ ẩn núp của chúng. Đôi tay nàng dò dẫm tìm những ô cửa chớp. Luồng gió tươi mát tràn qua nàng và tràn vào trong phòng ngủ, lùa các màn trướng vào sự nhảy nhót kích động. Trước khi giọng nói trầm và có sức lan toả ấy vang lên nàng đã biết chúng thuộc về ai.

“Anh ấy thề thốt những lời yêu thương ngọt ngào với cô sao? Lời thì thâm hôn nhân à? Giao kết sự thành tâm của anh ấy chẳng?”

Bức tranh đó cách xa sự thật về mối quan hệ của họ đến nỗi nàng nhắm mắt lại.

Giọng nói tiếp tục. “Anh ấy sẽ sử dụng cô nếu cô ở lại. Những đêm mùa đông dài và lạnh lẽo. Ngay cả đến một thầy tu cũng sẽ cực kỳ khó khăn để kháng cự một cô gái thuận tiện như cô. Anh ấy thậm chí có thể tử tế với cô. Khi anh ấy chán cô rồi, anh ấy sẽ gởi cô đi với vài món nữ trang rẻ tiền, một cây trâm của gia tộc, một nọ hôn kiểu anh cả.”

Lời chỉ trích kịch liệt của Marlys tắt lịm trong một tiếng rít. Giọng cô dịu đi. “Tôi che dấu gương mặt của tôi bởi vì tôi không muốn trở thành vật sở hữu của đàn ông. Mỗi lần cha tôi nhìn vào tôi, ông không thấy gì nhiều hơn một liên minh tương lai với cha của Blaine. Dù trở thành con điểm hay một người vợ trong nước Anh vui vẻ cổ hủ này, phụ nữ vẫn là tài sản của đàn

ông mà thôi – một thứ trò chơi của hắn ta. Đó là những gì cô mong muốn cho cuộc đời cô sao, tiểu thư Quý Hoá?”

Rowena mở mắt. Mọi đường nét của mảnh sân bên dưới được nhìn thấy với sự rõ ràng đầy đau đớn. Bên dưới những nhánh trơ trụi của một cây sồi, bốn con ngựa đang nhảy những hàm răng của chúng. Tất cả những gì nàng ao ước là, ngày hôm qua, sợi dây liên kết mong manh giữa nàng và Gareth đã không bị cắt vụn bằng thù hận.

Ánh mắt của Marlys rơi xuống bụng của Rowena. “Sẽ ra sao nếu anh ấy mang đến cho cô một đứa bé? Gareth không ưa trẻ con đâu. Anh ấy khinh miệt đứa trẻ của Elaine.”

Khoảnh sân mờ đi. Rowena mang một dải tóc của nàng lên môi. Nàng cố giữ giọng mình nhẹ nhàng, từ chối để lộ tầm quan trọng của câu hỏi đã lần khuất sau trí óc nàng trong nhiều tuần. “Đứa trẻ đã ra sao sau khi Elaine chết?”

Marlys nhẹ nhàng kéo sợi tóc khỏi môi Rowena. “Không ai biết. Đứa trẻ đã biến mất vào đêm Elaine bị giết chết. Có người nói Gareth đã bóp cổ cô bé và vùi vào trong vườn cây.”

Móng tay của Rowena bấm sâu vào đá. Con ngựa cái màu nâu hạt dẻ trong sân hất đầu, khua leng keng êm ái. Rowena túm lấy tay Marlys. “Cô sẽ giúp chúng tôi sao?”

Marlys gật đầu.

“Papa...” Rowena bắt đầu.

“Tôi sẽ giải thoát ông ta khỏi Caerleon trước khi Gareth có thể giết ông ta. Ông ta không xứng đáng nhiều hơn thế đâu.”

“Còn cô thì sao?”

Hàm răng trắng loé sáng trong một nụ cười rộng mở của loài thú ăn thịt.
“Gareth không thể giết tôi. Anh ấy yêu tôi mà.”

Freddie Nhỏ đang đứng bên ngoài bức màn. Rowena biết cậu bé đã nghe thấy từng từ. Cậu giơ một cánh tay cho nàng. “Chúng ta sẽ về nhà nhé?”

“Nhà.” Rowena lập lại. “Về Revelwood.”

SeseNau' Blog

“Tránh xa đường chính.” Marlys ra lệnh. “Ở yên tại Revelwood trong ít nhất một tuần. Bánh mì sẽ kéo dài được nếu như các người tiết kiệm. Chỉ ăn khi đói.” Điều này kiếm được cho cô ấy một cái liếc ngó từ Irwin.

“Chúng tôi phải đánh cắp những con ngựa sao?” Rowena nói từ phía sau con ngựa cái màu hạt dẻ.

“Cô muốn bỏ chạy với Folio à?” Marlys uốn cong chân mày. “Hay muốn bị săn đuổi bởi những con chó săn sói của Gareth? Phần lớn bọn chúng được huấn luyện kỹ năng giết chóc, cô biết đấy.” Rowena không biết và ước chi nàng đã không hỏi. “Bất luận thế nào,” Marlys thêm vào với một nụ cười mỉa, “tôi không bao giờ cho phép các người đánh cắp ngựa của chúng tôi. Những con ngựa này thuộc về Blaine. Cho dù anh ta có bắt được các người, một cái chớp chớp của đôi mi đó chắc chắn sẽ cứu được các người khỏi giá treo cổ.”

Cô ấy kéo giạt nàng xuống bằng gáy chiếc váy len. Đôi mắt cô lo lắng quét qua vùng chân trời. Giữa những nhánh cây trơ trụi, bầu trời tối đen đang tan thành màu xám. “Lưu ý kỹ những lời của tôi. Đừng để anh ấy tìm thấy cô. Gareth rất ghét chuyện bị mất đi bất kỳ thứ gì thuộc về anh ấy.”

Rowena thẳng người trên yên ngựa. “Làm nhụt đòn đánh, đúng không? Nói với ngài ấy tôi không còn thuộc về ngài ấy nữa rồi.”

Marlys gật đầu với một nụ cười phê chuẩn. Rowena chụp lấy dây cương bằng cả hai tay khi Marlys quất vào mông con ngựa cái với một tiếng la khàn khàn. Con ngựa lao đi. Những con ngựa khác theo sau, rải những cặp chân dài của chúng vào nước kiệu khoẻ khoắn đến với tự do. Không khí ẩm ướt, giá lạnh điền đầy buồng phổi của Rowena nhưng thất bại trong việc hất đi sức nặng ngọt ngào trong ngực nàng, khi nàng để lại phía sau hình bóng của Caerleon và chủ nhân của nó mãi mãi.

SeseNau' Blog

~*~

Hết phần I.

PHẦN II

*Gió Tây hồi, khi người thổi,
Cơn mưa nhỏ đã dịu kia còn có thể rơi?
Chúa ơi, ước chi tình yêu của ta ở trong vòng tay ta,
Và ta được ở trong giường của mình lần nữa!*

- Khuyết Danh –

Chương 11

Marlys nhảy vào trong giường với một tiếng rên nhẹ. Mặt trời xanh xao, sông soài kia đã tạo được một chút ấm áp cho phòng cô. Cô nghĩ khi vươn tay đến cuối giường để kéo tấm đắp qua người, nhưng một sự vận động như thế sau khi rốt cuộc đã đặt được bộ xương rã rời của cô nằm được xuống đã

kéo ra một tiếng rên rỉ khác từ cổ họng cô. Cô lật úp sấp và vùi sâu vào trong lớp bọc nệm bằng lông vũ.

“Marlys!”

Tiếng rống cảnh báo cô ngay trước khi tiếng đập như sấm sét bùng nổ trên cánh cửa phòng ngủ. Với sự phun trào của sức mạnh, cô quăng tôm người qua và chúi đầu vào trong đồng khăn trải đồn đồng tại chân giường. Khi cánh cửa sầm sầm mở ra, cô cuộn người thành quả banh, biết rằng tứ chi trì độn của cô chẳng có chút cơ hội nhỏ nhoi nào trong việc lừa bịp được người anh trai. Cô đã đúng. Cạnh phẳng của thanh gươm đã vổ vào hông cô với một tiếng chát khiến lưỡi dao phải ngân lên.

Cô bật người dậy với một tiếng gầm gừ. “Giả sử anh tình cờ đánh sai chỗ thì sao? Anh sẽ đánh văng não em đấy.”

“Có vẻ số lượng não ở chỗ này cũng y như chỗ kia thôi.” Gareth bắn trả. Hắn đối mặt với cô giống như một kẻ sinh đôi hoang dã, mái tóc rối nùi tăm tối quấn quanh gương mặt, đôi mắt viền đỏ và hoang dại. “Họ ở đâu?”

“Ai?” Marlys khuyu gối và thu thập những tấm đắp quanh vai như một tấm khăn choàng.

“Em biết là ai mà. Fordyce khốn kiếp và đám chó con của hắn.”

“Sao em biết được? Em đã vào giường ngay khi Dunla trao cho em bình sữa và đội mũ ngủ cho mái tóc của em.”

Một con mắt đu đưa một cách đáng yêu với hắn. Gareth nhặt ra một cành cây nhỏ khỏi mái tóc mờ xỉn của cô. “Một kiểu thời trang mới à, anh đoán thế?” Ánh mắt hắn rơi xuống đôi chân đang thò ra từ bên dưới tấm mền. Để

giày đen đúa ngang với chiếc áo chên bản thiu mà cô đã mặc từ hôm qua. Cô kéo giắt chúng ra sau. Hăn túm lấy ngón chân cái và bẻ.

Cô rú lên.

“Ở đâu?” Gareth gặng.

Cô đập vào vai hăn với đôi lòng bàn tay mở cho đến khi hăn thả ngón chân của cô ra. “Anh quan tâm quái gì đến chuyện nhà Fordyce đến hoặc đi kia chứ? Anh đã có thể ném ông ta vào trong ngục tối đêm hôm qua nếu anh hy vọng có được lời thú nhận công khai. Chính anh mới là người chọn lựa hành hạ Rowena thay vì ông ta.”

Hăn chột đỏ bừng. “Là sự xác lảo của Rowena đã lôi cuốn sự chú ý của anh. Fordyce đã đủ rượu để duy trì trong nhiều giờ. Ông ta đã khá say trước khi anh lên lầu.”

“Cũng như anh thôi.”

Gareth chọn cách lờ đi điều đó. “Nếu không vì sự can thiệp đáng nguyên rủa của em, đồ ngốc ấy sẽ ngủ cho đến khi anh sẵn sàng kết thúc giao dịch.”

“Ông ta chẳng giao dịch gì với anh hết. Anh nghe ông ta rồi đấy. Ông ta hầu như không nhớ ra được việc đã từng ở tại thái ấp của Cha.”

“Cả hai chúng ta đều biết ông ta đã nói dối.” Mái đầu bờm xờm của hăn khom xuống trên của cô khi giọng hăn hạ thấp. “Nếu em không nói cho anh biết họ ở đâu, anh thề sẽ bắt em phải cưới Blaine ngay cho xem. Linh mục có thể không đến Caerleon nhưng anh có thể kéo lê em đến trước ông ấy mà. Điều đó sẽ thoả mãn tính tàn ác của Blaine khi cuối cùng cũng có được cơ hội thuần hoá em.”

Marlys làm một tiếng hít vào tổn thương, nhưng Gareth biết đủ tốt để hụp đầu xuống trước khi bàn tay cô bật qua hàm hăn. Hăn bắt lấy năm đấm của cô trong tay. “Anh có nên giăng những biểu ngữ đáng vui mừng về hôn lễ sắp đến của em trong làng không nhỉ? Hay em thích nói em đã làm gì với nhà Fordyce hơn?”

Marlys trừng mắt với hăn. “Con gà trống choai chân vòng kiềng đã biến mất ấy đang tung tăng về tổ ấm.”

Gareth buông cô ra và bắt đầu hướng về phía cửa. Marlys vùi miệng vào đầu gối, bóp nghẹt lại từ ngữ của cô. “Để con chó cưng ấy đi đi, Gareth.”

Gareth ngừng bước. “Em vừa nói gì?”

Marlys nhấc đầu lên. Một nùi len bám chặt vào lưỡi cô. Gareth quay người, gương mặt hăn trắng bợt. Marlys nhận ra cô đã tạo ra một sai lầm kinh khủng, nhưng đã quá trễ để cản lại những lời đó.

Nỗi hoang mang đau đớn xoắn vặn những đường nét của Gareth. “Em đã để ông ta đưa Rowena đi sao?”

Vẻ dễ tổn thương của người anh trai nhiều hơn Marlys có thể chịu đựng được. Cô cố triệu tập một nụ cười mỉa trên vành môi trong một nỗ lực mà hăn sẽ không bao giờ thấy được. “Cô ấy nài nỉ em trao cho anh một thông điệp. ‘Dịu lại đi,’ cô ấy đã nói với tiếng cười nho nhỏ ngân nga của mình. ‘Nói với ngài ấy, dù sao thì tôi cũng không bao giờ thuộc về ngài ấy’.”

Hơi thở của Gareth bỗng trở thành âm thanh duy nhất nghe được trong phòng. Với sự nhẹ nhõm và ân hận trộn lẫn, Marlys quan sát chiếc mặt nạ băng giá của cơn thịnh nộ trượt qua những đường nét của hăn.

Đôi bàn tay hần cuộn tròn thành nắm đấm. “Khi anh đặt đôi tay này trên cô ấy, anh sẽ không để lại bất kỳ ngờ vực nào trong tâm trí của cô ấy rằng cô ấy thuộc về ai.”

Marlys duỗi dài đôi chân và đặt đầu trên đôi bàn tay đan lại. “Anh nên có ý nghĩ đó trước khi cô ấy chuồn khỏi anh mới phải. Một đứa con hoang mắt sẫm màu trong bụng của cô ấy sẽ giữ cho ký ức của anh tươi mới.” Cô quan sát hần qua đôi mắt khép hờ, mong đợi một lời nguyên rủa, hoặc thậm chí có lẽ một cú đánh. Ánh lập loè ước đoán trong đôi mắt hần dọa cô sợ chết khiếp. Cô lăn tròn sang bên cạnh sườn, giả mạo một cái ngáp thờ ơ. “Nói với Dunla nếu bà ấy quấy rầy em trước khi đêm xuống, em sẽ cắt đầu bà ấy.”

“Aaaah, giấc ngủ vô tội. Giải thoát khỏi bất kỳ sự cắn rứt khó chịu nào của lương tâm.”

“Em đã bảo với anh từ lâu rồi mà. Em chẳng có chút lương tâm nào.”

“Ít nhất một lần,” Gareth nói, “anh phải đồng ý.”

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại và Gareth đi mất. Marlys nhảy ra khỏi giường để khuyu gối bên cửa sổ. Một khoảnh khắc sau, Gareth xuất hiện xa bên dưới, dẫn Folio ra khỏi chuồng cho một cuộc săn đuổi. Không chút chậm trễ, hần tung chiếc chân dài qua lưng con ngựa giống và hướng nó xuyên qua cổng lâu đài.

“Nhanh lên nào, cô bạn bé nhỏ,” Marlys thì thầm. “Hãy phi nhanh như thể chính quỷ dữ đang theo sát gót cô.” Cô khuyu gối trong tư thế cầu nguyện cho đến khi đầu gối tê dại, hất đi những giọt nước mắt trước khi chúng có thể bắn toé trên những phiến đá lát sàn.

SeseNau' Blog

~*~

Lindsey Fordyce nguyên rửa khế khi ông ta trượt khỏi con ngựa nhỏ lần thứ ba. Chiếc chân bị thương của ông ta nhức nhối. Ông ta nằm trên nền đất đóng băng giống như một tiểu thiên sứ đáng yêu quấn khăn choàng từ chân đến tận trán. Áo ảnh ấy vỡ tan khi ông ta mở miệng và một dòng suối những lời nguyên rửa được phun ra. Những đứa con trai của ông ta nhảy căng đến để giải cứu, kéo ông ta đứng lên và phủi bụi cho ông bằng những bàn tay như búa tạ. Hai trong số các chàng trai quấn lại khăn quàng qua đỉnh mũi đỏ ửng và ngang qua mắt ông ta.

Ông ta quào chiếc khăn choàng. “Lạy áo ngủ của Chúa Trời, sao các người không chỉ ném ta xuống đất và làm ta chết ngạt luôn cho rồi? Các người không vội vàng để có được di sản thừa kế của các người à?”

Các chàng trai ngây ra nhìn nhau, rồi toét miệng cười. Fordyce lắc đầu. “Măng mỗ các người và các người toét miệng cười. Nếu ta đập các người, các người cũng sẽ cười sao?” Ông ta dứ nắm đấm vào vòng tròn những gã khổng lồ đang lê bước, rồi suy nghĩ rõ ràng hơn về điều đó.

Ông ta tự thoả mãn bản thân bằng cách đá chân vào con ngựa nhỏ. Con quái vật đảo tròn mắt nhưng chẳng buồn nao núng. “Ta không thể hiểu nổi cô nàng kia tìm đâu ra một sinh vật như thế này. Nó còn chẳng xứng để nuôi bọn kèn kèn. Đáng kinh tởm nhiều hơn cả bọn ngựa, ta nói thế đấy. Nhưng cô gái nhiều chất đàn ông hơn là phụ nữ nếu các người hỏi ta. Không có gì ngạc nhiên nếu cô ả đang che dấu một bộ ria khoẻ mạnh bên

dưới tất cả đám tóc đó. Cô ả cũng là một cô gái nhỏ bé thô lỗ nữa, luôn lẻo đẻo theo sau người anh trai ngạo mạn. Anh kia – William. Nay, Phillip. Bất kể tên anh là thứ quái quỷ gì, vội đến đây và giúp ta lên ngựa mau.”

Chàng trai vạm vỡ mà ông ta chỉ vào vội hạ thấp đôi bàn tay và đầu gối xuống. Fordyce đập lên lưng cậu ta, không lưu tâm đến cú thúc của gót chân vào mạng sườn của người con trai. Ông ta vắt ngang qua con ngựa với một tiếng “oành” chắc nịch. Cái bụng tròn trịa gần như vừa khít vào chỗ võng xuống của lưng ngựa. Bốn chàng trai khác đẩy ông ta vào đúng vị trí khi các anh em của họ nằm thờ hốt hển vào không khí.

Con đường uốn lượn mở xuyên qua những thân cây khổng lồ bị sút sẹo vì sự ẩm ướt của mùa đông. Khu rừng cổ xưa đã mất đi không chỉ sự đe dọa với sự rậm rạp của đám lá. Thấp thoáng bên trên nó là sự tĩnh mịch và suy tàn giống như tấm vải liệm của mặt trời được dán trên bầu trời xám xịt. Fordyce lau chiếc mũi đang chảy nước vào chiếc khăn choàng, tâm trạng của ông ta không cải thiện trước ký ức về một gian sảnh ấm áp mà ông ta bị ép buộc phải trốn đi ngay khi hừng đông ló dạng trên bầu trời.

Ông ta hẳn vẫn đang chờ đợi ở đó bây giờ, nếu các sinh vật rậm lông kia không ném thạch áo chên vào trong tay ông ta, rít lên về hiểm nguy và chiến tranh. Nỗi hối tiếc được mài bén thêm với không gian giá lạnh. Ông ta đã cực kỳ hy vọng sẽ đào sâu thêm được mối quen biết với goá phụ giàu có mà ông ta đã khiêu vũ cùng đêm trước. Hình ảnh về những ngày thoải mái sống bằng thức ăn của nhà de Crecy với rượu và lòng mến khách xoay tròn trước mắt ông ta, đã bị xoá nhoà bởi con đường mòn dẫn trở lại Revelwood. Ông ta cân nhắc việc tống khứ các chàng trai và liều quay trở lại Caerleon. Thân thể ông ta tuân theo hướng dẫn của ý nghĩ, xoay chuyển con ngựa để ông ta có thể xem xét lối mòn mà người La Mã cổ xưa đã du hành từ Caerleon.

Rowena đã làm đủ tốt cho chính mình ở đó. Con bé đã ngồi như một nàng công chúa trên chiếc ngai làm bằng những tấm da thú dưới chân Gareth. Tại sao cha của nó phải chịu trách nhiệm nếu con bé bị ném vào một cơn thịnh nộ và bỏ chạy đi để hờn dỗi chứ? Chắc chắn một người đàn ông biết lý lẽ như Ngài Gareth sẽ không đổ lỗi cho ông ta về hành động đại dột của một phụ nữ đâu. Rowena có lẽ đã chạy lon ton trở lại lâu đài ngay dấu hiệu đầu tiên của bình minh, và thậm chí ngay lúc này đây, đã được ôm ấp trong vòng tay của người hiệp sĩ, đang nài xin sự tha thứ của cậu ta một cách đáng yêu rồi.

Nếu ông ta quay lại Caerleon, ông ta và Gareth sẽ nâng cốc bên bếp lửa và nướng chín sự ngoan cố của ả đàn bà. Một nụ cười chơi đùa quanh vành môi ông ta. Đó sẽ không phải lần đầu tiên họ đối thoại với nhau về trái tim dễ dao động của một phụ nữ.

Ông ta đánh mất sự vui thích vừa kiếm được khi một cơn ác mộng mặc tuyền màu đen vòng qua khúc quanh và lao ầm ầm xuôi theo quãng đường dài hướng thẳng vào ông ta.

Lờ đi những lời thì thầm há hốc miệng của các con trai, ông ta động sầm gót chân vào sườn con ngựa lùn. Con ngựa không nhúc nhích. Một cái liếc điên cuồng qua vai cho thấy hình thể tằm tối ấy đã hiện ra lớn hơn, phi nhanh như một kỵ sĩ trên con quái thú trắng tuyền với vó ngựa lướt như bay trên mặt đất.

Fordyce thúc liên hồi để đẩy con ngựa vào chuyển động. Con ngựa lùn rùng mình và nghiêng ra phía sau. Trong một khoảnh khắc đáng sợ, Fordyce đã lo rằng nó sẽ ngồi xuống, đổ ầm ông ta trên mặt đất đã được nện chặt lần thứ tư. Con ngựa lùn đu đưa nhưng giữ được sự vững vàng. Ông ta rút một con dao găm nhỏ đã han gỉ từ đai lưng và kéo lưỡi dao gọn gàng ngang qua lớp da của con ngựa. Với một tiếng hí đau đớn, con ngựa

lắc lư tiến lên trong một nước kiệu thiếu thăng bằng mà trước đó vài giây Fordyce không nghĩ là có thể.

Ông ta nghe thấy tiếng la hét của các con trai và liếc một cái nhìn về phía sau, thấy họ đang lóc cóc chạy theo sau ông, những cánh tay giơ cao. Gần như phía trên họ là bóng tối sẫm sệt. Cười lục cục vui sướng, ông ta gò người, đôi gót chân đánh mạnh những nhịp dữ dội vào sườn của con ngựa. Cái nhìn kế tiếp của ông ta về phía sau cho thấy các chàng trai đang nhìn chăm chăm theo sau ông ta, buông lỏng tay và há hốc miệng. Ông ta lượn vòng, túm chặt bờm ngựa để giữ vững vị trí. Con đường trải dài giữa họ đã trống rỗng. Kỵ sĩ tăm tối kia đã biến mất.

Một ánh loé đen tuyền bên ngoài khoé mắt đã cảnh báo ông ta. Kẻ truy đuổi không còn ở phía sau ông ta nữa. Ông ta lượn vòng với một tiếng ré bị bóp nghẹt khi một cánh tay đầy cơ bắp vung ra và vòng quanh khí quản của ông. Con ngựa lùn phi nước đại mà không có ông ta, tìm thấy ân sủng được bỏ qua gánh nặng đến với tự do. Mặt trời đã chuyển thành màu tím trước mắt Fordyce. Trong một lúc, ông ta đã nghĩ, ông ta sẽ đơn giản chỉ lơ lửng ở đó, kết thúc cuộc đời bởi cánh tay thiếu khoan dung này mà chẳng cần đến sợi dây thông lưng, không giá treo cổ, không diễn văn hùng hồn tiễn biệt. Khi Ngài Gareth quăng người khỏi lưng con ngựa giống mà không buông lỏng cú túm của mình, ông ta đã biết sẽ không ở trong số phận đó.

Họ đập vào mặt đất với sự va chạm gây tổn thương cho Gareth nhiều hơn với ông ta. Ý nghĩ đó trao cho Fordyce sự hài lòng, cho dù phổi của ông ta đã bị rút cạn. Xung lượng khiến họ lăn khỏi con đường vào trong bụi cây thấp nguy hiểm của một con mương. Một nhánh cây vạch một vết cắt sâu trên cánh tay ông ta, nhưng cơn đau là một sự ân xá đáng mừng khỏi sự tê cóng trong ngực ông ta.

Gareth đứng dạng chân trên ông ta. Fordyce hít vào một hơi thở khi cánh tay quanh cổ họng ông ta được thay thế bằng đỉnh nhọn bằng giá của một

con dao găm chí mạng. “Ông đã làm gì cô ấy?” Gareth hỗn hển. Máu chảy thành dòng từ góc môi hăn.

Fordyce bắt đầu nói. “Ai ?” nhưng đủ khôn ngoan để kềm lại. Ông ta tự hài lòng bằng cách chớp mắt nghiêm nghị cho đến khi ông ta có thể triệu tập đủ hơi thở để trả lời. Ông ta ra một quyết định không thường được làm trong cuộc đời mình: Nói sự thật. “Ngài thấy bao nhiêu chàng trai trẻ?”

Gareth nhìn ông ta ngờ vực, cảnh giác với sự lừa bịp. Cả con dao sinh tử lẫn bàn tay hăn đều không chút đu đưa khi hăn ngẩng đầu lên. “Năm. Và nếu họ là các chàng trai trẻ, họ thật sự lớn nhanh quá đấy.”

Fordyce khẽ gật đầu như thể đó là điều đương nhiên. “Năm. Vậy thì có lẽ ngài nên đuổi theo ba người kia và hỏi xem họ đã làm gì cô ấy.”

Năm chàng trai bồm xồm trườn đến gần hơn, những bàn tay vùi sâu trong vạt áo mà trước đây từng là những ống tay áo. Một cái nhúu mày sừng sốt chạm vào vầng trán của Gareth. Fordyce cắn lại một nụ cười.

Gareth ngồi tựa trên gót chân. Bùn bắn bám trên gò má hăn, khiến hăn có vẻ ngoài hung hiểm như thể mới vừa ra khỏi địa ngục, kéo lê theo những tia lửa và tro than. “Cậu bé có mái tóc màu bạc đã có cô ấy. Và Irwin – người kể những câu chuyện. Họ là những người đã mang cô ấy đi sao? Họ có thể ở đâu?”

Fordyce nhún vai. “Làm sao tôi biết được? Họ có đến với tôi vào đêm qua, huyền thuyên về kế hoạch ngớ ngẩn nào đó về việc giải cứu Ro.” Ông ta thêm thắt vào câu chuyện với năng khiếu xây dựng kịch tính điển hình. “Irwin kể với tôi cô ấy đã đến với cậu ta quy lụy như thế nào, khóc lóc thảm thương ra sao, và khẩn cầu người hứa hôn hợp pháp giải thoát cô ấy khỏi cảnh tù tội phi lý của ngài.”

Gareth mở miệng rồi đóng lại. Bàn tay giữ con dao sát thương yếu đi. “Và ông đã từ chối giúp đỡ cô ấy ư?”

Fordyce hít vào. “Tôi đã cá cược. Tôi là một người đàn ông có danh dự.” Ông ta đẩy lưỡi dao của Gareth sang một bên bằng một ngón tay và ngồi dậy, nhặt những xác lá khỏi chiếc khăn quàng.

Ánh mắt của Gareth chuyển qua lại giữa Fordyce và con đường. Trán hấn nhấn lại, tầm quan trọng của quyết định rõ ràng làm hấn đau đớn. Từ ngữ của hấn nói với chính mình hơn là với Fordyce. “Không thể nói được những gã ngốc đó sẽ dẫn cô ấy vào điều gì.”

Hấn đứng lên, cao sừng sững trên Fordyce. Gã Nam tước lồm cồm đứng dậy chỉ để thấy bản thân đang trừng mắt vào chiếc áo giáp dài của Gareth. Các cậu nhóc đã tăng trưởng chiều cao khổng lồ từ lúc nào vậy nhỉ? Ông ta ném hai vạt của tấm khăn quàng qua vai và bắt đầu leo lên bờ con mương. “Bị bám sát quá mức! Có những luật lệ bảo vệ các lữ khách vô tội. Nước Anh là một vùng đất văn minh. Tại sao, nếu đức vua hay bất kỳ ý niệm mơ hồ nào...”

Từ ngữ của ông ta tắt ngóm thành tiếng ùng ục khi Gareth bắt lấy hai vạt khăn quàng cổ của Fordyce và cuộn chúng quanh năm tay. Ông ta bị giật mạnh sát vào một thân thể cứng như sắt.

Hơi thở của Gareth nóng hổi bên tai ông ta. “Chưa phải là lần cuối cùng ông gặp tôi đâu, Fordyce. Tôi sẽ trở lại vì ông. Và nếu tôi thấy cô ấy đi với ông – nếu tôi phát hiện ra ông nói dối – kể cả luật pháp, hay vua Edward, hoặc chính Chúa Trời cũng sẽ không ngăn được tôi khỏi giết ông. Ông có hiểu không?”

Fordyce xoay sở được một tiếng ho mà Gareth coi là đồng ý. Người hiệp sĩ buông ông ta ra. Ông ta trườn khỏi con mương, không để tâm đến bùn bẩn

và xác lá mà ông ta tung rải vào đầu của Gareth. Con ngựa lùn không thấy đầu trong tầm nhìn, và Fordyce quan sát con ngựa giống của Gareth với vẻ thèm muốn. Con quái thú đảo tròn mắt và cào móng vào đất. Gom góp những gì còn lại của phẩm giá, ông ta khập khiễng đi xuống con đường hẹp, đôi mắt đảo qua đảo lại tìm kiếm sự bào chữa đáng nản của chính ông ta về một con ngựa. Các chàng trai đi theo sau thành hàng thất thểu.

Ông ta đã ra khỏi tầm với đủ xa và gần như ra khỏi tầm nghe khi gọi với ra sau bằng giọng điệu của một người Papa nhân từ, “Đừng phiền muộn về cô gái, Sir Gareth. Con bé ở trong những bàn tay tốt. Roddy Nhỏ là một chàng trai có trách nhiệm.”

“Tên cậu bé là Freddie Nhỏ, đồ ngốc nhà ông!” Tiếng hét của Gareth chất đầy sự hung hiểm đến mức Fordyce bắt đầu bước nhanh gấp hai lần, và các chàng trai phải nhảy lên để bắt kịp ông ta.

SeseNau' Blog

~*~

Rowena chẳng xa lạ gì với sự lạnh giá. Nhưng khi những ngón tay tê cóng của nàng không thể đuổi khỏi sợi dây cương được, sự nhói buốt của nó lại châm chích nàng một lần nữa. Đôi găng tay không ngón quấn quanh lòng tay nàng chẳng khác gì những mảnh giẻ rách. Không khí hôm nay thật khác biệt – bằng cách nào đó nó nhẹ hơn, và lấp lánh với ánh ngũ sắc khiến cho sự giá lạnh nguyên thủy trở nên tàn khốc hơn. Rowena cảm thấy choáng váng, như thể không khí đã thiêu cháy phổi nàng. Mặt trời lơ lửng như một

chiếc đĩa dệt màu vàng trên bầu trời, chế điều họ bằng ảo ảnh về sự ấm áp của nó.

Một dải mây xám vô hại tản mạn trên đường chân trời. Nàng liếc nhìn Freddie Nhỏ. Sau một tuần co cụm trong những khu rừng, nhấm nháp những quả dâu dại và quả dâu mà họ kiếm được, đôi gò má cậu lại mang những vết hõm sâu mà nàng rất ghét. Cảm nhận được ánh mắt buồn rầu của nàng, cậu bé xoay con ngựa non và trao cho nàng một nụ cười cổ vũ.

Họ ngồi trên đồi trông xuống Revelwood. Một dải màu xám nguyên vẹn phồng lên phía sau lâu đài, trông giống một đại dương bao la hơn là vùng đồng hoang.

Dù không mong muốn, Rowena chợt trông thấy một toà lâu đài khác thế vào chỗ phế tích đổ nát của Revelwood. Nàng chớp mắt để xóa đi hình ảnh đó, biết rằng nàng hẳn cũng đã tưởng tượng đôi tay nàng đang nâng một cái tô bốc khói đầy món cháo lúa mạch thịt hầm, hoặc mái tóc nàng được gỡ rối bởi đôi bàn tay đã chế nhạo nàng bằng sự dịu dàng của chúng. Bên dưới họ, không một thứ gì chuyển động ngoài gió. Con ngựa hồng của Irwin khịt khịt bất an.

“Chẳng có lý do gì để lãng phí lúc này.” Irwin chà sát đôi lòng bàn tay. “Tổ ấm đang vậy gọi chúng ta.”

Nhưng không ai trong số họ di chuyển cho đến khi Rowena xuýt nhẹ con ngựa cái của nàng và dẫn họ xuống đồi. Họ xuống ngựa một cách vụng về, tay chân họ tê cứng vì lạnh. Freddie Lớn lấy một bước về phía trước con hào đã đông cứng.

“Đợi đã!” Nàng bắt lấy cánh tay anh ấy.

Tất cả nhìn vào nàng, rồi vào con hào. Những tấm ván vỡ được phục vụ như một chiếc cầu treo đã không còn. Giữa họ và cánh cửa có bản lề bằng sắt là một con mương rộng mười lăm bộ, sâu mười bộ, và vẫn vận với nước đã đóng băng thành một màu nâu xám bẩn thỉu.

Freddie Lớn hạ thấp đôi tay và đầu gối để nhìn chăm chú vào trong địa ngục mà gần như anh đã đi vào. Freddie Nhỏ bước dọc theo con hào, ánh mắt cậu chìa vào mặt đất. Văng trán phẳng nhẵn lại.

Irwin ôm chặt bản thân và dậm chân. “*Hullo*”, cậu gọi.

Tiếng gọi vang vọng lại, rồi trôi dạt vào những cánh đồng hoang. Một cơn gió nổi lên quất những giọt lệ vào trong đôi mắt của Rowena. Những bờ tường đá trở nên bị mờ đi trước ánh mắt đắm nước của nàng. Nàng rùng mình với một cơn ớn lạnh không liên quan gì đến sự lạnh lẽo, khi nàng nhớ đến lời đe dọa cách đây đã lâu của Gareth. Có lẽ lúc này đây, thân thể của Papa và các anh trai của nàng đã nằm rải rác trong đại sảnh, đôi mắt đông cứng trong nỗi kinh hoàng vô hình, một vết đỏ thẫm cắt qua cổ họng.

Irwin thối vào đôi bàn tay khum lại. “Tôi không biết làm sao họ có thể vượt qua để đến Revelwood trước đây. Tuần lễ xấu xa này sẽ kéo dài mãi mãi chẳng. Chú đã tháo bỏ những tấm ván cầu khi họ rời đi à? Tôi không thể nhớ được điều đó, nhưng hẳn ông ấy đã làm.”

“Ông ấy không làm.” Freddie Nhỏ vươn thẳng người, đôi môi mím lại thành một lần mỏng. “Anh có thấy bất kỳ tấm ván nào không? Mặt đất vẫn mềm vì tuyết tan khi chúng ta khởi hành. Anh có thấy bất kỳ đường rãnh hoặc dấu vết nào nơi những những tấm ván cầu bị kéo lê đi hay không?”

Irwin trao cho mặt đất một sự rà soát không mấy hào hứng. “Chà, *nay*, tôi nghĩ rằng không...”

“Tất nhiên anh không thấy,” Freddie Nhỏ nói. “Bởi vì những tấm ván cầu không bị kéo lê đi. Chúng đã...”

Rowena kết thúc câu nói thay cho cậu. “...bị kéo vào bên trong.”

Họ chuyển ánh mắt đến những viên đá đã bị bào mòn vì thời tiết; lần đầu tiên nhìn tổ ấm của họ như một pháo đài bất khả xâm phạm. Những con mắt trống rỗng của các khe hẹp hình mũi tên nhìn chăm chăm trả lại họ.

Freddie lớn từ từ vươn dậy, cào tay qua đầu.

“Lốp băng có đủ rãnh không nhỉ. Anh có thể trèo xuống và băng qua đó.”

“Làm sao anh có thể đến gần cánh cửa được chứ? Xoải rộng đôi cánh tay để bay sao?” Freddie Nhỏ lắc đầu. “Nay. Điều đó không cần thiết đâu.” Giọng cậu kêu răng rắc khi nó tăng cao thành một tiếng gầm. “Bất kỳ kẻ nào khoá chúng ta ở ngoài có thể mở cánh cửa chết tiệt đó ra và để chúng ta vào trong!”

Thứ gì đó trong Rowena vỡ tung khi nhìn thấy những nét đằm đằm của em trai nàng đã bị méo mó trước cơn thịnh nộ. Giọng nàng tham gia với cậu trong tiếng la hét giận dữ vô tâm. Irwin rống lên. Freddie Lớn xúc lên một nhúm đá và ném như mưa vào cánh cửa lâu đài. Bản hợp xướng của họ hẳn sẽ đánh thức bất kỳ gã Gareth đã chết nào cũng phải trở dậy.

Tiếng la hét của Rowena tắt lịm thành tiếng ho khan khi không khí băng giá làm tê liệt cổ họng đau buốt của nàng. Từng người một, họ đổ sập vào trong yên lặng. Bản thân không khí dường như cũng đang chờ đợi. Một tiếng kịch mớ hồ từ cánh cửa vọng đến với sự âm vang của một cái chuông. Rowena nín thở khi cánh cửa trượt mở ra, được điều khiển bởi những ngón tay bụ bẫm cong lại tại cạnh cửa.

“Cút đi,” Một giọng nói dần dỗi vang lên. “Không có ai ở nhà.”

Cánh cửa đóng sầm lại.

SeseNau' Blog

Chương 12.

Rowena đổ ập vào Freddie Nhỏ khi sự nhẹ nhõm vừa ngọt ngào vừa cay đắng rút cạn sức mạnh còn lại của nàng.

Irwin là người đầu tiên làm chủ được giọng nói và cảm giác của mình. “Chú ơi,” Cậu gọi. “Chú kính mến ơi, là cháu và các con của chú đã về nhà đây. Hãy cho chúng cháu vào trong nào, không phải thế sao, thưa chú?” Cậu lăm bằm sang bên cạnh với phần còn lại của bọn họ. “Chắc không nhận ra đây là chúng ta đó mà.” Rồi rống lên hồ hởi, “*Hullo!* Cháu là Irwin đây, thưa chú. Chúng cháu không phải bọn ăn xin hay ăn cướp đến để tàn phá lâu đài của chú đâu. Chúng cháu là bà con mà. Mở cửa và cho chúng cháu sưởi ấm bên lò sưởi đi nào.”

Freddie Lớn nhìn chăm chăm vào Irwin, miệng anh há ra.

“Có lẽ Papa không nhận ra...” Rowena yếu ớt nói.

“Ông ấy có nhận ra.” Một đốm sáng màu xám lạnh lẽo bùng cháy trong mắt Freddie Nhỏ. “Chị thử đi, Ro.”

Tiếng la đầu tiên của Rowena buột ra như tiếng ếch kêu. Nàng nuốt xuống và cố gắng lần nữa. “Papa, là Rowena đây. Chúng con cần sự giúp đỡ của cha. Chúng con đã trốn trong rừng hơn một tuần rồi. Nhưng giờ đây chúng con đã về nhà, chưa bao giờ đói khát và lạnh đến thế này. Con đã trốn khỏi

Caerleon. Con đã về nhà rồi, Papa. Về với Revelwood và với cha. Con nài xin cha...” Giọng nàng tắt dần trong yên lặng. Bàn tay của Freddie Nhỏ trượt vào trong tay nàng. Cơn giận cắt sâu trong giọng nàng khi nàng kéo bản thân vươn thẳng và quát lên, “Papa, mở cửa ra. Chúng con đã kiệt sức và lạnh đến tận xương. Chúng con phải đứng ở đây bao lâu nữa và nài xin cha cho vào trong chính ngôi nhà của mình? Cha phải mở cửa ra. Cha phải...”

Freddie Nhỏ giật tay nàng. Cơn gió băng giá làm tê cóng những giọt lệ đang thấm ướt gò má nàng.

Với một tiếng kịch, cánh cửa trượt mở. Gương mặt của Papa xuất hiện giống như một vầng trăng rạng rỡ trong bầu trời vuông vuông ấy. “Đám nhóc ngu ngốc.”

Tất cả từ ngữ của ông nghe rung rung như bị vỡ nhiều hơn là êm ái. Theo bản năng Rowena biết rằng ông đang nói đến nàng. Đôi mắt nàng mở rộng. Papa chưa bao giờ quở trách nàng trước đây.

Irwin bắt đầu bước đến con hào, một nụ cười rộng uốn cong vành môi đầy đặn. “Thưa chú kính yêu nhất của cháu, chúng cháu đã giải cứu Rowena khỏi số phận kinh khủng và mang em ấy về nhà. Chú không hài lòng sao?”

“Cút đi!” Lời nói được khắc từng từ của Papa đã dập tắt nụ cười toe toét của Irwin. “Đám trẻ ngu ngốc, tất cả bọn bay! Cút xéo đi. Tránh xa Revelwood nhất có thể. Chúng ta không muốn bọn bay ở đây. Không đứa nào trong bọn bay hết.”

Vẻ mặt của Freddie Nhỏ răn lại như một tấm mặt nạ. “Nói với con, Papa, có phải là một túi vàng sần rách đã thắng được sự trung thành của cha dành cho ngài hiệp sĩ tằm tối không? Hay có lẽ chỉ ba mươi mảnh bạc?”

Papa hít vào. “Con đã làm tổn thương ta, chàng trai. Con thật sự nghĩ về ta tệ đến thế sao?”

Tiếng cười khinh bỉ của Freddie Nhỏ đủ để trả lời.

“Không phải là vàng hay bạc, đúng không, Papa?” Rowena khóc. Gió lùa mái tóc nàng thành dòng suối phủ qua gương mặt. Gương mặt của Papa mờ đi và nhàu nhĩ giống như một ổ bánh pudding trong mưa.

“Không phải vàng. Không phải bạc. Mà là giết chóc, Rowena. Vẻ giết chóc trong đôi mắt hằn khi hấn tấn công ta giống như một gã điên. Hấn thề nếu hấn tìm thấy con ở đây, sẽ không có bất kỳ hy vọng nào cho bất kỳ ai trong chúng ta nữa.” Papa tiếp tục với giọng điệu khiển trách nhiều hơn. “Bằng việc chạy trốn khỏi hấn, con đã làm ô danh tên tuổi tốt đẹp của ta.”

Freddie Nhỏ lầm bầm một từ sẽ khiến Marlys hãnh diện.

Giọng của Papa chuyển thành than van. “Ta cầu xin các người, mấy nhóc à. Hãy tự cứu mình và bà con họ hàng của các người. Hãy quay lại với Sir Gareth bằng đầu gối. Nài xin lòng khoan dung và sự tha thứ của hấn. Chắc hẳn bọn bây có thể sử dụng các mưu chước của phụ nữ để tìm được cách trở lại với trái tim hấn và giường của hấn. Papa của bọn bây không thể cho phép bọn bay quay về Revelwood trong sự ghét bỏ được.”

Rowena ngẩng cao đầu. “Con hiểu rồi. Nếu con đi tiếp một mình, cha sẽ mở cửa cho các chàng trai chứ?”

Irwin và Freddie Nhỏ ghen ngào phản đối, nhưng chính giọng nam trung của Freddie Lớn làm làm tất cả im lặng. “Nói bậy nói bạ. Em sẽ không đi đâu một mình hết. Anh sẽ không cho phép điều đó.” Rowena nhìn chăm chăm vào anh và anh hụp đầu né tránh, nụ cười bên lên làm lộ ra một hàng răng sứt.

Khi nàng quay nhìn lại cánh cửa, nó đã đóng lại. Chỉ còn sự thanh vắng phủ qua lâu đài. Người canh cổng đã đi mất rồi.

Rowena chiến đấu để dấu vết nài xin không lộ ra trong giọng nàng. “Papa, chúng con đang đói. Cha có thể chia sẻ cho chúng con một ít thức ăn để làm dịu đi hành trình của chúng con không?”

Cánh cửa trượt mở. Rowena hụp đầu tránh khi bốn cục sấm màu bay qua con hào. Một cây củ cải bầm giập lăn tròn qua chân nàng và nảy vào con hào. Irwin bò bằng tay và gối, cố cứu những cây củ cải khác tránh khỏi số phận tương tự. Cánh cửa đóng sầm lại.

Rowena ngồi khoanh chân và hạ cằm vào hai bàn tay. Bơ vơ giữa ánh mặt trời xanh xao và cơn gió vô hình mang những tinh thể đá li ti cắt sâu như dao găm vào da nàng. Nàng ngửa mặt lên trời và liếm đi một bông tuyết đậu trên gò má.

“Tuyệt vời. Papa đã từ bỏ mình. Mình có thể bị treo cổ vì tội đánh cắp ngựa. Một kẻ điên đang truy đuổi mình. Và giờ đây, Chúa đã gửi tuyết đến để làm rạng rỡ cho hành trình sắp tới.”

Freddie Nhỏ khuyu gối xuống trước mặt nàng. “Papa đã từ bỏ từng người trong chúng ta với tiếng hét khoái trá ngay sau khi gieo hạt giống tạo ra chúng ta khỏi thắt lưng của ông ấy.”

Nàng nghiêng cứu gương mặt cậu bé. Những sợi râu lún phún đã trải dọc theo viền môi cậu. Đôi mắt xám rất lớn và kỳ lạ bên trên những bóng tối đã ăn mòn làn da đẹp đẽ của cậu.

“Có lẽ Papa nói đúng,” Nàng nói. “Có lẽ chị nên quay lại với ngài ấy. Quăng bỏ bản thân nài xin sự khoan dung.”

“Từ những gì em nghe được, ngài ấy chẳng có chút lòng khoan dung nào. Chị tin vào điều ngược lại sao?”

Đôi mắt Rowena sầm lại khi nàng cảm thấy lần nữa sự vuốt ve dịu dàng của những ngón Gareth trên gò má nàng. Nàng đã lỡ mất một nhịp tim tự đầu hàng trước bàn tay đó khi lời nói của hắn khiến nàng ngừng lại. *Để ta yên*. Có thể nào cũng bàn tay đó đã sử dụng sự thành thạo độc ác để kết thúc cuộc sống của một đứa trẻ không? Nàng run rẩy trước ký ức về cái vuốt ve của hắn. Nếu Gareth không đếm xỉa đến nàng, nỗi đau của nàng rồi sẽ trôi qua. Nhưng lòng độ lượng của hắn có thể kéo dài điều đó vô thời hạn.

“Đó là điều chị sợ nhất. Chị không biết.”

“Vậy chúng ta đi thôi.” Cậu giơ một bàn tay ra và họ đứng lên.

“Chúng ta sẽ đi đâu?” Irwin hỏi. Rowena chớp mắt khi răng cậu ấy cắn xào xạo qua lớp da của một cây củ cải.

Dù không muốn, nàng nhớ món hầm của Dunla, bốc khói với thịt bò và lúa mạch. Thế giới vẫy gọi trước mắt nàng như thể nhìn xuyên qua một màn khói. Khi Irwin mời chào mấy cây củ cải, nàng cúi kính ngọam một miếng lớn vào nó. Nỗi cay đắng bằng cách nào đó đã dịu bớt.

Nàng ném cây củ cải cho Freddie Lớn.

“Anh chưa từng có con ngựa nào cho riêng mình trước đây.” Anh nói.

Nàng không nở phản đối khi anh giơ cây củ cải trước mũi con ngựa mà thậm chí không cắn một miếng. Con ngựa hồng nuốt trọn cây củ cải.

Gương mặt của Irwin sa sầm. Bàn tay cậu đâm bổ vào ống tay áo để chà sát các kho báu của mình.

“Những con ngựa thật tuyệt,” Rowena nói dịu dàng. “Nhưng chúng ta không thể ăn chúng.” Nàng thúi Irwin khi cậu ấy trao cho con ngựa của Freddie Lớn một ánh mắt ước đoán.

Trời bắt đầu đổ tuyết thật sự. Nhưng bông tuyết nhẹ như lông vũ đậu trên tóc của Rowena. Phía trên họ, mặt trời tan biến phía sau một bức màn mây thấp.

Rowena ráng nặn ra một nụ cười khi nàng leo lên lưng con ngựa cái. “Chúng ta sẽ đi bất kỳ nơi nào chúng ta muốn. Thế giới là của chúng ta và chúng ta sẽ tạo ra đường của chúng ta như bất kỳ lữ khách nào sẽ làm. Đói khát có là gì khi sánh với sự rộn ràng của chuyến phiêu lưu chứ?”

“Phiền phức chết tiệt, tôi nói thế đấy.” Irwin lăn người lên trên ngựa. “Thứ lỗi cho anh, Ro. Thật không phải khi chửi thề trước mặt em. Dù anh dám cá em đã nghe những thứ tệ hơn khi sống trong cái tổ của những con rắn độc quý tộc đó.”

Rowena chuẩn bị phản đối, rồi nhớ lại nàng đã nghe nhiều thứ tệ hơn từ đôi môi của Marlys. Nàng hạ thấp đầu trong một cái gật vương giả. “Em sẽ ban tặng sự tha thứ của em lần này, Irwin.”

“Sự rộng lượng mới kinh khủng làm sao,” Freddie Nhỏ thì thầm với nụ cười mỉm.

Nàng thúc chân vào con ngựa non của cậu. Đồng lòng, họ vòng quanh lâu đài và bắt đầu băng qua sự trải dài của những cánh đồng hoang xám xịt, lạnh lẽo. Những cây dương xỉ tàn rụi kêu lắc rắc bên dưới vó ngựa. Gió, không bị gián đoạn bởi những nhánh cây trơ trụi, quất những hạt tuyết vào

gương mặt họ. Rowena rúc sâu hơn vào trong bờm ngựa, cảm nhận nỗi xoa dịu éo le trong sự hoang vắng của quang cảnh. Không hề có cây cổ thụ nào đang chờ đợi để bật ra một bóng hình tăm tối với vũ khí là một thanh gương bạc trên đầu họ. Không một dấu vết đáng ngờ nào trên vùng đất cằn cỗi ngoài bóng tối mênh mông của chính nó. Trong không khí hiu hắt, tiêu điều, vùng đồng hoang một lần nữa trở thành bè bạn của nàng.

Tính lạc quan của nàng kéo dài cho đến khi màn đêm tìm thấy họ túm tụm phía sau một gò đất nhỏ. Họ nằm sát vào nhau như đã ngủ cùng nhau trong nhiều năm. Lưng Freddie Nhỏ áp vừa vặn sát bụng nàng giống như một chiếc muỗng. Chân Rowena vắt qua eo cậu bé. Freddie Nhỏ gối đầu trên bụng của Irwin và Freddie Lớn cuộn quanh chân họ như một con chó săn trung thành.

Tuyết đã ngừng rơi sau khi trải một tấm chăn mỏng trên mặt đất. Bầu trời đã trong trẻo. Những ngôi sao nhấp nháy như những viên kim cương tàn nhẫn trên tấm da thú ẩm đậm không thể dò thấu y như đôi mắt của Gareth.

“Chúng ta rồi sẽ ra sao?” Rowena nói băng quơ.

Irwin đào vào trong đất giống như một con chuột chũi. “Nếu chúng ta đông cứng đến chết, chúng ta sẽ không phải lo lắng về điều đó nữa.”

Freddie Nhỏ nhún vai. “Không lạnh hơn Revelwood nhiều lắm. Chính Rowena mới làm tôi lo lắng. Chị ấy đã quen thuộc với một cái giường ấm áp rồi.”

Irwin hít vào. “Tôi dám cá là cô ấy đã như thế.”

Rowena quá đói để nghĩ đến chuyện phản đối. “Chúng ta có thể trở thành một đoàn lưu diễn,” Nàng đảm chiêu. “Những kẻ bất tài giàu có như Sir

Blaine tìm thấy đám người y như thế để phóng vào họ những túi đầy vàng bạc. Chúng ta có thể hát vì bữa ăn của chúng ta.”

Freddie Nhỏ huých Irwin. “Anh có thể hát không?”

“Chà... nay. Tôi có thể chơi kèn trumpet và ngâm nga một chút.”

“Anh thì sao? Anh có thể hát không?”

Freddie Lớn lắc mái đầu bồm xồm.

Cậu bé nhướn một bên chân mày vào Rowena. “Còn chị?”

“Chị e rằng không, nhưng có lẽ chị có thể khiêu vũ. Và em có thể nhào lộn. Và Irwin...” Vầng trán phẳng của nàng nhăn lại. “Irwin có thể tung hứng. Aye, đó là một ý tưởng hay. Cố kèm chế đừng ăn củ cải nhé, Irwin. Anh có thể tung hứng chúng.”

“Anh có thể tung hứng được hai củ cải không?” Freddie Nhỏ lăn người và gối đầu trên bụng của Irwin. “Giới quý tộc tìm kiếm những sự khác lạ để làm họ thích thú. Họ đã chán ngán với sự bầu bạn của chính mình.”

“Không có điều gì kỳ lạ về chúng ta hết.” Irwin lầm bầm.

Rowena cười khúc khích. “Chúng ta có nên cột một con thỏ trên lưng em không, Freddie Nhỏ, và trưng bày em như một chú lùn gù lưng?”

Irwin lật nghiêng người. “Cả hai đứa không thể bị đông cứng đến chết trong yên lặng và để cho một người đàn ông ngủ nghê sao? Ngừng suy nghĩ vớ vẩn đi. Chúng ta không có đồng xu nào, chẳng có chút tài năng hoặc dị dạng gớm guốc để thực hiện một sự mạo hiểm nhiều nỗ lực đến thế. Nếu

một con gấu đang nhảy nhót tình cờ lạc đến, hai đứa có thể đánh thức anh dậy.”

Rowena nhìn Freddie Nhỏ. Họ chống người dậy trên khuỷu tay.

Những ngón tay của Freddie Nhỏ thọc vào bên dưới xương sườn của Irwin, và Irwin nhấc đầu dậy với một tiếng rên rỉ chỉ để thấy họ đang cười toe toét giống như đám ngốc. Cậu ta hạ thấp ánh mắt xuống dưới chân, nơi Freddie Lớn trải rộng tay chân trong một sự duỗi dài vụng về. Miệng anh trễ xuống trong một tiếng ngáy trầm sâu như một tiếng gầm gừ.

Irwin cau mày dăm chiêu. “Anh ấy có thể khiêu vũ không nhỉ?”

“Tốt bằng anh có thể tung hứng, em nghĩ thế.” Rowena đáp.

SeseNau' Blog

Rowena khom người sát cổ con ngựa cái. Một viên đá tông sầm vào vai nàng. Nàng hét lên với cơn đau và thúc gót chân vào hông con ngựa. Mặt đất mở ra dưới vó ngựa dồn dập. Những người khác mờ đi thành những chiếc bóng chạy đua bên cạnh nàng. Gần đến ngôi làng, trận mưa đá dịu dần rồi ngừng lại. Nhẹ nhõm, Rowena gò cương và con ngựa cái rùng mình dừng lại. Nàng đổ sập vào trong vùng bờm rối của nó, hơi thở tả tơi từ sự hoảng sợ, như thể nàng vừa thoát khỏi đám đông đang gầm rống bám theo sát gót. Một cơn ho bộc phát đốt cháy ngực nàng.

Freddie Nhỏ dịu dàng kéo tóc nàng ra sau và nhìn chăm chú vào mặt nàng.
“Chị ốm sao?”

Nàng lắc đầu, gượng gượng một nụ cười yếu ớt. “Đứt hơi thôi mà.”

Con ngựa của Irwin chồm người quay vòng, kích động bởi sự dồn ép bất an của người cưỡi. Đôi gò má của Irwin ửng lên màu đỏ phẫn nộ. “Em sẽ nghĩ chúng ta là kẻ sát nhân hay bắt cóc trẻ con. Đó là ngôi làng thứ ba chúng ta đã chạy qua trong nhiều ngày. Anh chẳng có chút ý niệm mơ hồ nào rằng người ta lại coi trọng sự giải trí một cách nghiêm túc đến thế.”

“Có lẽ nghệ thuật nài xin vụng về sẽ là một mục tiêu thích hợp hơn chẳng.”
Freddie Nhỏ giơ một bàn tay để ngừng con ngựa của Irwin không chạy thẳng vào ngựa của cậu.

“Vớ vẩn,” Irwin cáu kỉnh. “Không phải với tài năng của chúng ta. Anh thấy khá là thích thú khi Rowena rơi khỏi sợi dây mà chúng ta căng giữa nhà thờ và chuồng ngựa.”

Rowena nhìn cậu ngờ vực. “Điều đó không phải để thích thú. Nó được cho là nhảy dây cơ mà. Ngay cả đám ngốc nhà quê cũng biết điều đó.”

“Nhưng cái cách em treo lơ lửng ở đó với váy bị tốc đến tận đầu...” Irwin cười lục cục trước ký ức ấy. Rowena trao cho cậu một cái nhìn có thể cắt được cả kim cương nếu như hiệu quả của nó không bị phá hủy bởi một trận ho khác.

Freddie Nhỏ trượt khỏi con ngựa non và rơi lỏng bọc vải khỏi lưng nó. Cậu vươn người với một tiếng rên rỉ. “Việc cãi cọ không tự đặt bánh mì vào dạ dày chúng ta được. Ngày hôm nay chúng ta nghèo nàn và đói khát cũng y như cách đây nhiều tháng. Chúng ta phải nài xin hoặc ăn cắp từng mảnh

vụn để xoa dịu cái bụng rỗng của chúng ta. Chúng ta chẳng kiếm được xu nào từ ngôi làng đó hôm nay hết.”

“Những cư dân của ngôi làng đó chẳng có tiền. Họ cũng nghèo khổ y như chúng ta vậy.”

Tất cả quay nhìn Freddie Lớn. Anh cào tay qua đỉnh đầu bờm xồm, quên mất rằng anh có tới hai cái. Một cái đầu gấu nhồi bị đẩy ra sau khỏi mái tóc thẳng của anh. Mảnh da làm khăn choàng nối dài từ cái đầu ấy đã trĩu lông lỗ chỗ, được bện dày với những thứ khác. Đôi mắt tằm tối, vô hồn nhìn chằm chằm lại từ đầu của con gấu. Rowena chớp mắt, trong một thoáng không nhận ra gương mặt nào thuộc về anh trai nàng.

Freddie Nhỏ thở dài. “Ngoài những cái miệng gấu...”

“Anh ấy đánh đúng trọng tâm đấy.” Irwin xoắn mép ria đang rũ xuống, một thói quen khó chịu mà cậu thường làm từ khi chúng đủ dài để rũ xuống. “Giới quý tộc dường như đang lánh tránh chúng ta. Các cư dân giàu có đi đâu trong mùa đông nhỉ?”

“Mùa đông là một sự vui thích khác đối với họ.” Nỗi cay đắng hoà quyện trong giọng của Rowena. “Họ tuyên bố nó quyến rũ và xinh đẹp cho đến khi nó thấm ướt những đôi găng bằng len của họ. Rồi họ chán và trườn vào trong nhà để chờ đợi héo hon trước lò sưởi và ngẫu nhiên bánh pudding mừng Giáng Sinh.”

Freddie Nhỏ lướt bàn tay xuống vùng hông trơ xương của con ngựa non và trao cho nàng một cái liếc hiếu kỳ bên dưới đôi bờ mi rũ bóng. Đôi bàn tay đầy vết chai của nàng trộn lẫn trong bờm của con ngựa cái.

“Nếu giới quý tộc không đến với chúng ta, thì chúng ta đến với họ vậy.” Irwin mỉm cười như thể cậu nói thứ gì đó uyên thâm lắm ấy.

Rowena nương một bên chân mào. “Chúng ta sẽ cưỡi ngựa đến tận London và yêu cầu tiếp kiến đức vua chẳng?”

“Chúng ta phải ngừng việc bỏ qua các toà lâu đài. Chúng ta sẽ trình diện trước những người đánh giá cao tài năng của chúng ta,” Irwin nói.

Freddie Nhỏ lên ngựa. “Cấm anh đấy, anh đui mù hay là điếc đặc vậy. Những lâu đài nguy hiểm cho Rowena. Chúng ta đã thảo luận chuyện này trước đây rồi mà.”

Irwin hít vào. “Cô ấy đang ích kỷ quá thôi. Nếu cô ấy chấp nhận đề nghị rộng lượng của tôi và cho phép tu sĩ của ngôi làng kế tiếp làm phép cưới cho chúng tôi, cô ấy sẽ không còn thấy bản thân trong tình trạng nguy hiểm nữa. Chắc chắn ngay cả đến người hiệp sĩ độc ác này cũng sẽ lưỡng lự trong việc bắt đi một người phụ nữ đã kết hôn trước Chúa và nhà vua.”

“Chúa và đức vua chẳng có ý nghĩa gì với ngài ấy. Anh cũng sẽ như thế nếu anh đứng chặn đường của ngài ấy.” Với những lời đó, Rowena thúc ngựa vượt qua cậu ta và vào trong chỗ ẩn núp của khu rừng. Freddie Lớn đẩy chiếc đầu gấu qua đầu anh và đi theo sau.

Irwin lắc đầu. “Cô ấy trở thành một sinh vật đánh đá như thế từ bao giờ vậy nhỉ?”

“Đừng quá đàn như thế chứ.” Freddie Nhỏ nói, “Nếu chị ấy chẳng quan tâm gì đến anh, chị ấy sẽ cưới anh và để cho Sir Gareth cắt phăng đầu anh cho rồi.”

Chàng trai nhìn lại vào trong khu rừng, tự hỏi không biết Rowena có thoáng thấy một người đàn ông chạy nước kiệu vào trong làng ngay khi đám đông bắt đầu ném đá vào họ hay không. Một chiếc áo choàng làm từ

da thú đen tuyền che phủ đáng vẻ hãn. Cậu lắc khỏi một cơn rùng mình và thúc con ngựa non đi tới, trước khi những bông tuyết rời khỏi bầu trời.

Khi màn đêm buông xuống, những con ngựa vất vả xuyên qua khu rừng mờ mờ trong một biển mênh mông trắng xoá. Những bông tuyết mũm mĩm tuôn xuống dần thành một chiếc gối không có đường nổi bóp nghẹt tất cả mọi thứ ngoại trừ tiếng lách cách nhẹ của những bông tuyết đập vào tuyết. Gió thổi nhẹ nhàng một cách lừa bịp. Tiếng ho của Rowena dịu đi khi con quái thú trong cái bụng rỗng của nàng cuộn chặt vào phổi nàng và bắt đầu cào xé. Khi cơn nóng bừng được theo sau bởi một cơn run khiến rằng nàng khua lách cách, nàng không muốn điều gì hơn được chìm vào trong tấm mền tuyết đầy cảm dỗ kia và ngủ mãi mãi.

Tuyết đã che kín tất cả dấu vết của một đường mòn. Họ đi lang thang không mục đích trong yên lặng qua một địa thế huyền ảo. Khi một lâu đài hiện ra mờ mờ trong bóng tối, Rowena quá tê liệt để giạt mình.

Họ dừng ngựa tại bìa rừng.

“Nơi này nhỏ hơn Revelwood,” Irwin nói, lần này dịu xuống.

“Giống một thứ đồ chơi bị ruồng bỏ.” Freddie Nhỏ trầm ngâm.

“Không phải đồ chơi. Và không bị ruồng bỏ.” Rowena chỉ ra. Một quầng sáng màu cam của ánh đuốc trải dài ánh sáng của nó xuyên qua một ô cửa sổ chớp.

“Không bị ruồng bỏ thật sự.” Con ngựa của Irwin run rẩy khi đầu gối của nó căng lên.

Ánh mắt cậu tìm thấy một cấu trúc khác ẩn sau tường thành phía ngoài của toà lâu đài. Đó là một chuồng ngựa tạm thời, để trống một cạnh tường, với

những chậu toả khói rải rác dọc theo chiều dài của chúng để toả hơi ấm và ánh sáng mờ mờ cho kẻ cư trú bên trong. Một tá ngựa đã chia sẻ chiếc chuồng.

“Hay ho gớm.” Freddie Lớn lầm bầm.

Chẳng sành sỏi về ngựa cũng có thể nhận ra vẻ lộng lẫy của các con quái thú đó. Tất cả đều là ngựa giống hoặc ngựa chiến. Ngay cả trong ánh sáng đầy khói, ngọc lục bảo và hồng ngọc được khảm trên dây cương toả sáng rạng rỡ hơn cả tuyết bao quanh quầng sáng từ cửa sổ lâu đài.

Rowena rùng mình. “Chúng ta không nên nán lại nơi này.”

“Giữ lưỡi của em, Ro.” Irwin nói gay gắt. “Đây là ơn Chúa. Một lâu đài của các hiệp sĩ và các quý bà buồn chán bị mắc kẹt trong một trận bão tuyết. Họ sẽ đổ xô vào nhau để tặng vàng của họ vì một chút tiêu khiển.”

Rowena cắn bờ môi thô ráp. Sự trả miếng sắc bén mà Freddie Nhỏ mong đợi đã không đến. “Điều này quá cảm ơn,” nàng nói êm ái. “Giống như một trong những toà lâu đài bị ếm bùa mà anh đã kể. Giả sử chúng ta đi vào vào không bao giờ rời đi nữa thì sao nhỉ?”

“Ồi dào! Em tưởng tượng quá lên thôi. Như anh nhớ, phần lớn những thứ bùa mê ấy có dính líu đến sự thừa mứa đồ ăn thức uống và các cô nàng xinh đẹp hoặc cả hai. Em thích tất cả chúng ta bị đông cứng đến chết để vừa lòng linh tính đàn bà của em hơn sao?”

Rowena trao cho cậu một ánh mắt tăm tối. Không hề có sân trong, chẳng có con hào hoặc chiếc cầu treo chắn giữa họ và cánh cửa lâu đài. Chỉ có một màn tuyết dày, không gợn một dấu chân của con người hoặc thú. Đôi mắt nàng rà soát chuồng ngựa. Không có con ngựa giống trắng tuyết nào hết.

“Rowena, có lẽ lần này Irwin nói đúng. Em không biết bằng cách nào chúng ta tiếp tục đi được trong trận tuyết này. Nếu chúng ta cố ngủ, em sợ rằng chúng ta sẽ...” Giọng của Freddie Nhỏ tắt dần khi cậu chà sát những khớp ngón tay buốt nhói qua chiếc mũi đang chảy nước.

Irwin không đợi sự chấp thuận của Rowena. Cậu ta xuống ngựa và hướng đến cửa. Những người khác theo sau, Rowena tụt lại phía sau tấm da thú xớ xác của Freddie Lớn. Khi Irwin gõ vào cánh cửa, Freddie Nhỏ liền ra phía trước cậu ta. Họ tranh giành nhau trong một cuộc đấu xô đẩy lịch thiệp khi cánh cửa trượt mở.

Nỗi sợ của Rowena nhẹ nhõm đi rất nhiều trước cảnh tượng của gương mặt xuất hiện trong quầng sáng. Không phải yêu tinh hay quý ăn thịt người mà là gương mặt của một người đàn ông, với chiếc cằm lúng lúng và vẻ mặt dễ chịu. Đó là một gương mặt mà Rowena sẽ cho là đẹp trai cực kỳ trước khi gặp Sir Gareth. Anh ta có lẽ không nhiều tuổi hơn nàng, nhưng hàng ria mép màu vàng gọn gàng và cặp đinh thúc ngựa bằng vàng sáng lóng lánh cho thấy anh ta là một hiệp sĩ. Một tròng cười nam tính vui vẻ khuấy động gian sảnh phía sau anh ta.

“Tôi nói,” anh ta nói, “có phải ai đó đã gõ cửa chẳng?”

Freddie Nhỏ ngừng vẩy vùng trong cú tóm của Irwin. “Chúng tôi đã gõ, thưa ngài. Chúng tôi khiêm tốn nài xin sự cần thiết của lòng từ thiện. Chúng tôi có thể dâng tặng quý ngài vài trò vui và đôi bài hát đối lấy một tô cháo yến mạch chẳng?”

Irwin đẩy Freddie Nhỏ vào trong tuyết để lấy chỗ cho tiếng be be của cậu ta. Cậu ta cúi sâu và xoắn ria mép. “Người nhào lộn của chúng tôi đã chứng tỏ mình quá vội vàng. Chúng tôi là một đoàn lưu diễn quốc tế mới nổi tiếng từ tỉnh Anjou.”

Chân mày của người hiệp sĩ nhướng lên. Rowena thăm rên rí.

Irwin vung rộng cánh tay . “Cho phép tôi giới thiệu Petit Frederick, nghệ sĩ nhào lộn dị thường.” Cậu kéo giật Rowena ra khỏi phía sau Freddie Lớn. “Và Mignon quyến rũ, với hàng hàng các mảnh khoé sẽ làm ngài sững sốt.” Rowena rút lên với Irwin từ khoé miệng và nhún gối chào đầy ngọt ngào với người hiệp sĩ. “Kỳ diệu trên tất thấy – Freddie, chú gấu nhảy nhót.”

Freddie Lớn nhìn chăm chú đầy ngốc nghếch vào anh ta. Irwin kéo giật cái đầu gấu xuống và đâm sầm nấp đắm vào đó. Người hiệp sĩ liếc một cách lịch sự vào sự lê bước chiếu lệ của Freddie Lớn, nhưng Rowena gánh chịu sức nặng của nụ cười ấy. Nàng mỉm cười đáp lại, được sưởi ấm bởi sự chào đón và mùi thơm của thịt gà lôi nướng thoang thoảng ra ngoài cánh cửa. Cơn đói của nàng quay lại với một tiếng gầm gừ cồn cào.

Người hiệp sĩ dựa người vào khung cửa và xoa cằm, bờ hông mảnh dẻ và đôi vai rộng rọi bóng trong ánh sáng. “May mắn làm sao. Những người bầu bạn của tôi và tôi đã mệt vì buồn chán. Có vẻ như số phận đã biệt đãi chúng tôi với sự giải cứu này.”

“Tất cả những gì chúng tôi yêu cầu,” Irwin nói, “là một phòng ngủ được chuẩn bị sẵn sàng, một chút thức ăn, một chút vàng...”

“Và một chút thức ăn cho những con ngựa của chúng tôi,” Chú gấu gầm gừ.

Người hiệp sĩ ra hiệu về phía sau lưng anh ta, và một cận vệ lê chân vượt qua họ. Rowena quan sát những con ngựa của họ được dẫn vào chuồng với một cơn rùng mình nhẹ bối rối. Nhưng nàng xua đi nỗi sợ hãi khi người hiệp sĩ quàng một cánh tay thân thiện quanh vai của Irwin và dẫn họ vào trong sảnh, nơi sự ấm áp lơ lửng trong không khí có thể sờ thấy được như một vòng tay ôm ấp.

Những người hiệp sĩ trẻ trung đẹp trai bao quanh họ, sự hiếu kỳ được giữ trong tầm kiểm soát bởi cách hành xử tốt. Sau một tháng trải qua việc trốn khỏi hết đám nông dân này đến đám nông dân khác, Rowena gần như bị mê hoặc. Những chàng hiệp sĩ sạch sẽ. Không ai bốc mùi da thịt không được tắm rửa quá sức kinh khủng đối với một cái dạ dày rỗng. Một ấm nước đang reo vui trên lò sưởi. Hương quế thoang thoảng trong gian sảnh ấm cúng trộn lẫn với sự sạch sẽ dễ chịu của hơi thở phảng phất mùi rượu. Một cơn khiếp sợ đột ngột tràn qua Rowena. Nàng đã tắm rửa hôm nay hay hôm qua nhỉ? Nàng lướt mũi qua váy làm bộ như đang chà xát nó. Những gương mặt trẻ trung thân thiện đã cúi xuống để đặt những nụ hôn lịch thiệp trên lòng tay nàng.

Các hiệp sĩ tụ họp vòng quanh khi người hiệp sĩ tóc vàng giới thiệu từng vị khách mới. Khi anh ta khom người với lời tuyên dương đặc biệt về “hàng hàng các mảnh khoé” của nàng, nụ cười của những người đàn ông mở rộng. Vài người vỗ vào lưng người hiệp sĩ với lời thì thầm chung chung, “Thú vị nhỉ, Percival” và “hàng hàng mảnh khoé hử? Tuyệt đấy.”

Rowena chỉ vừa vặn có đủ thời gian để trao cho tấm ván chứa bữa tiệc đang ăn dở trên bàn một cái liếc khao khát trước khi họ bị đẩy vào một phòng nhỏ để chuẩn bị cho màn trình diễn.

Nàng trượt ra khỏi đôi ủng tả tơi và bôi sáp hồng lên gò má. Sau khi vuốt phẳng chiếc váy rách rưới tốt nhất nàng có thể làm, nàng móc những chiếc khuyên tròn xuyên qua tấm da thú của Freddie Lớn.

Freddie Nhỏ lầm bầm gì đó với chính mình khi cậu mang một cặp bút tất dài màu xanh vào. Cậu cau mày đăm chiêu, nhưng trước khi nàng có thể hỏi, cánh cửa đã bật mở và họ bị lừa vào trong sảnh. Các hiệp sĩ tựa người trong các ghế dài và bàn trong các tư thế nghỉ ngơi khác nhau. Phần lớn bọn họ gần độ tuổi các chàng trai hơn là đàn ông. Miệng của Rowena ứa

nước trước cảnh một chiếc đèn gà tây đang lơ lửng một cách lơ đãng từ những ngón tay quý phái. Nàng nhích dần đến ngọn lửa.

Percival dẫn các hiệp sĩ thành một vòng tròn vỗ tay tán thưởng khi Irwin bước vào trung tâm sảnh. Cậu ta xoay người trên gót chân và tung các nụ hôn ra xung quanh. Rowena nhăn mặt.

“Chào mừng đến với màn trình diễn tuyệt vời của chúng tôi. Vì trò giải trí đầu tiên của chúng tôi đêm nay, tôi muốn giới thiệu Freddie, chú gấu nhảy nhót.”

Freddie lớn lên bước đến, làm lật nhào một chiếc ghế và quệt một chiếc ly chân cao khỏi bàn tay của một hiệp sĩ trong sự mù mẫn của mình. Anh vừa vặn thực hiện được hai vòng quay thiếu duyên dáng và một cú đá vụng về trước khi gian sảnh nổ tung trong sự tán thưởng vang dội.

“Phi thường!”

“Vô cùng sáng chói!”

“Thế mới là nhảy nhót chứ. Trao cho chúng tôi thứ gì đó khác ngay đi.”

Irwin cau mày hoang mang, và trao cho Freddie một cú đẩy thẳng vào bức tường. Một trong các hiệp sĩ bắt lấy anh trước khi anh ngã vào một chiếc bàn.

Irwin nhún vai. “Nếu điều đó hài lòng các vị, tôi sẽ mời Petit Federick, chuyên gia nhào lộn và rơi.”

Freddie Nhỏ nhảy nhót tiến đến, một nụ cười dán chặt trên môi. Động tác của cậu ngã nhiều hơn là nhảy nhót, và sau cú trượt chân thực đầu tiên, Percival bắt lấy cậu giữa không trung và gần như đặt cậu sang một bên.

Gian sảnh rung chuyển với tiếng la nguyền mộ và nhiều tiếng vỗ tay tán thưởng. Rowena bỡ ngỡ. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy kiểu khán giả dễ dàng hài lòng đến thế. Nàng chớp mắt và lắc đầu. Sức nóng từ ngọn lửa đang khiến nàng choáng váng. Percival duy trì cú túm thân thiện trên vai Freddie Nhỏ.

Irwin ho và lấp bắp. Ánh lấp lánh của một cây kèn trumpet treo lơ lửng bên trên lò sưởi lấy lại được sự bình tĩnh cho cậu ta. “Tôi có thể không?” Cậu hỏi.

Percival gật đầu cộc lốc. Nụ cười của anh ta giờ đây có vẻ ít mở rộng hơn. Có một nét vặn xoắn thiếu hài lòng trên môi anh ta nhắc Rowena nhớ đến một nụ cười nhạo báng.

Irwin trèo lên một chiếc ghế đầu và lấy chiếc kèn trumpet xuống, nhưng trước khi cậu ta có thể thổi, chiếc kèn đã bị giật phắt ra khỏi miệng cậu ta bởi một bàn tay quý phái. Cánh tay đã lấy đi chiếc kèn vẫn giữ chặt quanh cổ cậu ta trong một vòng ôm vui vẻ.

Linh tính bất an của Rowena ủa trở lại quá trẻ. Những gương mặt non trẻ và thân thiện rần rại khi chúng quay về phía nàng. Những chiếc cằm vênh lên một góc đầy vẻ ngạo mạn. Những chiếc lưỡi lùa qua vành môi ẩm ướt. Chỉ đôi chút thay đổi tối thiểu nhất về dáng điệu hoặc tư thế và nàng đã ở giữa trung tâm của một vòng tròn những người đàn ông được sinh ra với đặc quyền và hiếm khi bị từ chối trong cuộc đời ngắn ngủi của họ. Nàng lùi về phía lò sưởi, nhưng sức nóng không còn chút cảm giác chào đón nào nữa. Mồ hôi chảy thành dòng giữa đôi bầu ngực nàng.

“Bất kỳ ai trong các người chạm vào chị ấy sẽ phải chết!”

Tiếng hét là của Freddie Nhỏ. Âm thanh run rẩy, vỡ vụn bị chìm khuất bởi những tiếng cười lạnh lẽo. Cậu vùng vẫy trong vòng ôm của Percival. Percival vò rối mái tóc của chàng trai và chuyển cậu cho một hiệp sĩ tóc đỏ đã ghì chặt cánh tay gầy guộc của gã phía sau cậu.

Ánh lửa thả những ánh vàng trên chòm tóc của Percival khi anh ta vênh vác tiến đến Rowena. “Kèm lại tiếng rên rỉ của cô đi, cô nàng bé nhỏ. Chúng ta chỉ muốn thấy những gì chúng ta đã được hứa hẹn – hàng hàng mánh khoé của Mignon quyến rũ. Sẽ có đủ vàng cho tất cả các người.”

Rowena thấy gương mặt của Irwin đỏ hồng rồi trắng bợt. Một khoảnh khắc sau đó, Percival đã khoá chặt tầm nhìn của nàng khi lưng bàn tay anh ta chải nhẹ qua gò má nàng. Ngón tay cái cắt một đường trên chọc ngang qua môi nàng.

“Đừng run sợ thế, Mignon ngọt ngào. Chúng ta chỉ muốn cô trình diễn cho chúng ta xem thôi mà. Chúng ta sẽ khiến cho điều đó đáng giá với thời gian của cô.”

Rowena thực hiện một vẻ hờn dỗi đáng yêu và chà xát một ngón chân trần vào sàn nhà. Hơi thở của Percival nhanh dần. Bàn tay kia của anh ta chuyển lên mái tóc nàng. Hắn rú lên khi nàng nhảy lên, giộng cả hai chân nàng vào một chân của anh ta. Thanh kiếm của anh ta gần như bị tuốt ra khỏi vỏ trong cú tóm của nàng khi cạnh bàn tay anh ta giáng xuống với một cú chặt làm tê dại cổ tay nàng và làm ngập mắt nàng bằng nước mắt, nàng nhìn Freddie Nhỏ khuyu xuống bên dưới một cú đánh nghiêng.

Percival xoay nàng và vặn cánh tay nàng ra phía sau. “Con điểm ngu ngốc,” Hắn cắn từng từ. “Cô không nên trêu ghẹo chúng tôi với những lời hứa về màn giải trí và rồi cố cắt họng chúng tôi.”

“Ngài hiểu lầm rồi,” nàng nói khi anh ta đẩy nàng thẳng đến chiếc bàn. “Đó không phải loại mảnh khoé mà anh ấy ngụ ý. Tôi không phải một con điếm.”

“Cô cũng không phải Thánh nữ Đồng Trinh, hoặc cô đã không du hành với đoàn xiếc tạp nhạp này. Họ có thể kiếm sống bằng cách nào khác ngoài trừ đổi chác da thịt ngọt ngào của cô chứ?”

Lúc này Rowena đấu tranh mãnh liệt nhất, nhưng cánh tay láng mượt của Percival cứng như thép. Nàng điên cuồng nhìn khắp sảnh. “Tôi nài xin các ngài. Tôi vô tội. Không có chút khuôn phép nào ở đây sao? Các ngài là những hiệp sĩ cơ mà. Không có chút tinh thần hào hiệp nào ở trong các ngài sao?”

Những gương mặt trẻ trung, rắn rỏi nhìn lại nàng. Một người đàn ông tháo bao gươm của gã bằng một chuyển động khoan thai và đặt nó xuống sàn nhà. Percival túm lưng nàng để ném nàng lên trên bàn. Một người đàn ông tóc sẫm bước ra phía trước họ. Khi Rowena ngược nhìn gã, gã cười toe toét với nàng, nháy một bên mắt màu xanh lục Hy vọng dậy lên trong ngực nàng. Giọng gã rồn rảng trong sự yên lặng đột ngột. “Nếu cô ta nói thật, vậy thì tiền cược sẽ cao hơn nhiều.”

Một tiếng lăm bầm cân nhắc tăng cao. Những ngón tay của Percival bấu chặt vào cổ tay nàng khi một tiếng ầm ầm như sấm rền khuấy đảo xuyên qua gian sảnh. Rowena nghĩ nàng hẳn đã mất trí, rồi nhận ra đó không phải là tiếng sấm mà tiếng đập dồn dập của một tá các nắm đấm động vào gỗ khi các hiệp sĩ hợp xướng trong hoà âm đòi hỏi. “Cá cược! Cá cược! Cá cược!”

Percival đẩy nàng ra khỏi hân với vẻ ghê tởm. Rowena bắt lấy mép bàn để tránh bị ngã xuống.

Những giọng nói dồn dập trong thinh lặng. Percival cười nhạo báng. “Nếu các vị quan tâm đến việc đặt niềm tin của các vị vào lời nói của một con đi đi chân trần thì cứ việc gieo súc sặc. Kẻ chiến thắng có thể mang cô ta lên lầu và tìm ra hãn là một kẻ ngốc như thế nào.”

Viên xúc xắc làm bằng ngà khua lách cách trên sàn đá trước lò sưởi. Irwin, Freddie Lớn, Freddie Nhỏ đã bị trói lại và bị ném thành một đồng trong góc nhà. Các hiệp sĩ hò reo kích động khi họ khuyu gối vòng quanh trò chơi. Tập trung khi vờn những gương mặt đỏ bừng để quan sát. Có vẻ như họ đã hoàn toàn quên mất Rowena trong sự phấn khích của trò cá cược.

Nàng quay đi, không dám thở, nhưng cuộc tháo chạy đã bị chặn lại bởi một lồng ngực rắn như đá. Rốt cuộc nàng đã không bị bỏ quên mà không có sự cảnh giác. Đôi mắt xanh lam loé sáng một vẻ hân hoan khi nàng nhìn lại qua vai.

Giọng nói mượt như lụa của người hiệp sĩ rót vào tai nàng giống như mật ong. “Tôi không thể chịu đựng được khi thấy cô bị ghim chặt trên chiếc bàn đó giống như một con cừu chờ hiến tế.”

Rowena nhìn chăm chăm thẳng về phía trước. “Ngài sẽ giúp tôi sao, Hiệp sĩ?” Nàng nói mà không thay đổi chút biểu hiện nào.

“Tôi sẽ.” Cánh tay gã trượt quanh eo nàng. “Hãy đi khỏi đây với tôi trong lúc họ cá cược. Tôi sẽ dụ dăng với cô. Khi tôi xong việc, tôi sẽ giúp cô trốn thoát trước khi họ có thể luân phiên với cô.”

Rowena khép mắt. Tại sao những lời lẽ tử tế nhất nàng nghe được đêm nay lại cũng là lời lẽ tàn độc nhất thế nhỉ? “Những người khác thì sao? Phần còn lại của đoàn lưu diễn? Ngài sẽ nhìn họ bị bắt ra khỏi cuộc sống của họ ư?”

“Vì em, cô gái bé nhỏ - bất kỳ điều gì.” Một bàn tay của gã trượt vào bên dưới lớp vải lạnh đã sờn của váy nàng để khum lấy đùi nàng. Đôi môi gã vùi vào cổ họng nàng.

Trí óc của Rowena chạy đua. Marlys sẽ làm gì với gã đàn ông trẻ con phóng đảng đang đề nghị cưỡng đoạt nàng với vẻ lịch thiệp này nhỉ?

Cô ấy sẽ đưa gã lên lầu và giết gã.

Câu trả lời đến với sự vội vàng khiến Rowena phải kềm lại tiếng cười đau đớn. Mắt xanh lam rên rỉ khẽ, cho rằng cái giết mình của nàng là một kiểu hài lòng. Bàn tay gã lần đến giữa hai đùi nàng.

Trong trung tâm của vòng tròn, những ngón tay thon dài của Percival nhảy nhót trên viên xúc sắc. Có lẽ gã đang thắng.

Rowena lúng túng nhảy bật lên để tránh né những ngón tay đang sục xạo ấy và xoay người trong vòng ôm của người hiệp sĩ để giữ cả hai bàn tay gã trong tầm nhìn. Mắt xanh lam xem đó là một cử chỉ tán thành.

Trước khi nàng có thể phản đối, gã đã đặt môi gã trên môi nàng. Thật kỳ lạ, gã hôn một con diêm, không phải nàng. Trêu chọc và mưu mẹo, với một khuynh hướng đam mê kèm hãm trong nhịp điệu thám hiểm nhàn nhã của lưỡi gã. Với một người đàn ông khác, Rowena hẳn đã tự hỏi điều gì sẽ đến sau một nụ hôn như thế. Nhưng mắt xanh lam là một người lạ. Marlys sẽ giết gã như thế nào nhỉ? Cô ấy sẽ táng mạnh vào đầu gã chẳng? Xiên gã bằng một thanh gươm? Marlys sẽ đánh giá cao sự mỉa mai của điều đó. Bàn tay lang thang của gã chìm sâu vào cổ áo nàng, và Rowena nhắm chặt mắt cam chịu. Không cần biết đến gã, dù sao thì gã cũng đã là một kẻ đã bị kết án tử.

Lạc trong âm mưu về cái chết sắp đến của người hiệp sĩ, Rowena nghe tiếng sầm sầm của cánh cửa như thể đó là tiếng âm vang của nhịp đập trái tim nàng. CƠN gió băng giá tuôn tràn qua nàng. Một nhịp đập im lặng kéo dài quá lâu, và người hiệp sĩ buông nàng ra. Rowena ngược đầu lên. Những gương mặt bên lò sưởi đều hướng vào cửa trước, bị đông cứng trong vẻ mặt tội lỗi trẻ thơ mà lẽ ra Rowena nên cảm thấy thích thú.

Quá trễ, nàng quay lại.

Một người khổng lồ phủ đầy tuyết đứng trong ngưỡng cửa. Tuyết quất quanh bờ vai rộng của hắn và vào trong gian sảnh, lần lửa trong một khoảnh khắc khó nắm bắt trước khi bị tan biến trong bầu không khí ẩm áp. Gió rít lên những điệp khúc kỳ quái. Rowena bám chặt cánh tay của người hiệp sĩ để giữ cho nàng khỏi lão đảo, khi đôi mắt sẫm, đen tối hơn cả màn đêm và lạnh lẽo hơn cả băng đá, làm đông cứng máu trong tĩnh mạch của nàng.

SeseNau' Blog

Chương 13.

Gareth đứng trong ngưỡng cửa, giống như một thần Sấm phủ tuyết bằng da băng thịt, lạnh lợi hơn hẳn những gã khổng lồ tuyết. Ghim chặt ánh mắt tăm tối của hắn vào Rowena đến nỗi nàng không thể hụp đầu né tránh nếu như một tia sét phóng ra từ những ngón tay của hắn thiêu cháy nàng ngay tại nơi nàng đứng. Tuyết đông cứng mái tóc sẫm của hắn. Những mảnh băng nhỏ bám chặt vào bộ râu gần như chôn vùi những đường nét cắt tía gọn gàng của nó. Hắn được bọc chặt trong một chiếc áo choàng bằng lông thú rất đen và dày như thể nó chỉ mới được làm ra trong vài giờ thay vì nhiều năm. Trong một khoảnh khắc đáng sợ, Rowena đã tưởng tượng rằng, những hạt sẫm màu đang nhiễu xuống sàn đá không phải là tuyết tan, mà là những giọt máu từ da thịt thương tổn. Đôi tay nàng buông lỏng cú túm như móng vuốt trên cánh tay của người hiệp sĩ. Một tiếng ho lúng túng phá vỡ sự yên lặng.

Gareth hiên ngang tiến tới, giữ tuyết rơi xuống với mỗi bước chân.

Percival đứng lên khỏi vị trí đang khụy gối để gặp hắn. “Sir Gareth! Thật ngạc nhiên làm sao! Điều gì đã mang ngài đến Midgard vậy?”

“Tuyết.” Gareth với tay xuống và véo mũi Percival. “Cha cậu có biết cậu ở đây không vậy, Percival?”

Percival nhăn mặt. “Nay, nhưng tôi sợ là ông ấy sẽ biết.”

Làm sao Rowena có thể nghĩ Percival đẹp trai nhỉ? Những đường nét cổ điển của anh ta mờ nhạt đi trước vẻ đẹp tầm tối xù xì của Gareth. Dáng điệu của anh ta chẳng hơn gì sự mô phỏng vênh vác của một người đàn ông.

Ánh mắt của Gareth quét qua gian sảnh, nắm bắt những dáng vẻ đang khuyu gối trước lò sưởi, đồng thân thể bị trói và bị bịt miệng dựa vào bờ tường. Đôi mắt hấn lướt trên Rowena với sự đu đưa khê nhất của một bên chân mày. Nàng bước khỏi mắt xanh lam, chấp đôi bàn tay phía sau lưng giống như một đứa trẻ hư.

Gareth hất đầu vào đồng người đang quần quai. “Họ còn sống chứ?”

“Khá tệ,” Percival cười nhạo bóng. “Nhưng còn sống.”

Gareth hạ thấp một cánh tay trên vai Percival và lái anh ta về phía ngọn lửa. “Vậy thì họ không phải mối quan tâm của ta. Cậu có chút rượu nóng nào để mời trong một buổi tối không thể tin được thế này không?”

Những người hiệp sĩ nhảy lên, xô vào nhau trong sự vội vàng để đánh bóng một chiếc ly cao và chuyển một chiếc bình dọc theo hàng ngũ của họ cho đến khi chúng đến được tay Gareth. Hấn nhe răng trong một tiếng gầm gừ cảm ơn. Các hiệp sĩ rút đầu xuống, ném những ánh mắt vụng trộm vào thanh kiếm khổng lồ treo lưng lửng tại eo hấn. Đỉnh của bao kiếm đập vào sàn nhà khi hấn di chuyển vào trong vòng tròn của họ.

Một bàn chân chuyển động để đá viên xúc xắc vào gầm bàn, nhưng ủng của Gareth đã chặn lại đường đi của nó. Hấn nhặt viên xúc xắc lên, ước lượng sức nặng của chúng trong lòng bàn tay đeo găng đấu sĩ giống như những mảnh vàng.

“Định đánh cá lâu đài của cha cậu lần nữa sao, Percival?”

“Nay, Sir. Tôi đã học được bài học của mình vào lần vừa qua rồi.”

“Cậu nên thế. Cậu gần như đã mất một tai cho Marlys đêm đó nếu ký ức của ta vẫn còn phục vụ tốt.”

“Aye, Sir. Thật may là ngài đã về nhà đúng lúc.”

Gareth dựa người vào bàn và tung viên xúc xắc đầu tiên rồi viên khác vào không trung. “Các người đang cá cược thứ gì đêm nay?”

Percival lê bước và lóng ngóng tìm từ ngữ. “Không có gì quan trọng đâu, thưa ngài. Chỉ một ả điếm thôi.” Ánh mắt của Gareth lướt trên Rowena với sự hứng thú lịch sự. Percival chỉ trở. “Mấy ông bạn đó đi qua đây – những người đang ngộ nguậy đó – đã cố bán cô ta cho chúng tôi, hứa hẹn với chúng tôi rằng cô ta được diễn tả như là một kẻ “hàng hàng những mảnh khoé”. Gareth khum một bàn tay trên tai của Percival và thì thầm. Đáp lại, Percival hét lên với tiếng cười. “Phải, đúng vậy, chúng tôi đánh cá. Cô ta đã nhấn nhó về điều đó.” Một sức nóng mới tràn qua đôi gò má của Rowena. Percival nhún vai như thể đang giải thích về một trò đùa trẻ con. “Cô ta tuyên bố mình là một trinh nữ. Vì thế chúng tôi tung xúc xắc để có thể quyết định ai sẽ là người đầu tiên chiếm được cô ta trên lầu và chứng minh là cô ta là kẻ dối trá.”

Gareth chà xát bộ râu và rời khỏi bàn. Mắt xanh lam tan lẫn vào trong đám đông các hiệp sĩ, để Rowena lại một mình. Nàng đặt chân trong thế đứng thoải rộng nhưng vẫn bị lão đảo khi bóng của Gareth rơi trên nàng. Quai hàm nàng siết chặt, nàng nhìn chăm chăm vào những mối liên kết bằng bạc của chiếc áo giáp dài bên dưới áo choàng của hăn. Khi hăn không động đậy, nàng buộc bản thân ngược mắt đến gương mặt hăn. Ánh mắt hung hiểm của hăn ước định nàng từ đỉnh đầu đến tận ngón chân, thấy rõ đôi chân trần bẩn thỉu của nàng, chiếc váy tả tơi, mái tóc rối bời của nàng.

“Cô ta đáng giá với vàng của các vị sao?” Hăn gọi với qua vai.

Đôi mắt của Rowena hẹp lại trong một vẻ ghét bỏ thành tâm. Những lời lầm bầm đồng ý vang lên từ lò sưởi.

Với một nụ cười ngọt ngào như bất kỳ nụ cười nào của Marlys, Gareth nhún vai. “Vậy thì làm đi. Cứ việc tiếp tục. Đừng để sự hiện diện của ta cản trở trò chơi của các vị.”

Hăn quay đi. Run rẩy không thể tin nổi, Rowena đan những ngón tay vào trong mắt xích của chiếc áo giáp dài và giật hăn lại. Hành động của nàng bị che khuất khỏi những người khác bởi những nếp xếp của tấm áo choàng của hăn,

“Gareth, làm ơn đi mà,” nàng rít lên, một lời nài nỉ mạch lạc hơn đã từ bỏ nàng.

Những ngón tay hăn nhẹ nhàng gỡ tay nàng ra, và hăn đẩy bàn tay nàng xa ra như thể chúng làm vấy bẩn hăn. Hăn nhìn xuống nàng, đôi mắt hẹp lại và nụ cười của hăn nghiêng thành một đường lằn khắc nghiệt. Nếu Rowena điêu luyện trong nghệ thuật nài xin, nàng sẽ để đôi mắt to tròn, xanh thẳm của nàng tràn đầy nước mắt một cách xinh đẹp. Vì nàng không biết gì về hiệu quả của mánh khoé đó, nàng chớp mắt khó khăn để xua đi những giọt lệ và hít vào hai lần qua chiếc mũi ửng đỏ của nàng.

Với một cái quét của tấm áo choàng, Gareth quay người bỏ đi. “Có lẽ cô nàng thích được một người đàn ông chiếm đoạt trên lầu hơn thay vì một cậu bé. Đêm rất lạnh. Ta, cũng vậy, cũng muốn một thân thể trẻ trung, mềm mại sưởi ấm giường của ta. Ta sẽ tung xúc xắc cá cược với các vị.”

Một âm thanh ồ ề khác thường trôi đến từ những họ hàng bị chất thành đồng của Rowena. Các hiệp sĩ trao đổi những ánh mắt lo lắng.

Percival nhướn một bên chân mày. “Tôi không được nghe trò giải trí như thế phù hợp với khẩu vị của ngài, Sir Gareth.”

Gareth hiện ra lù lù trên Percival. “Nhưng cậu đã nghe những điều khác về ta, đúng không, Percival?”

Percival nghiêng cứu những chiếc móng tay không tỳ vết của mình. “Sự đánh cá của ngài cũng tốt như của người kế tiếp, dĩ nhiên.” Anh ta trao đổi những cái liếc thiếu thoải mái với những người khác. “Nhưng đừng hiểu lầm ý định của chúng tôi. Người đàn ông chiếm đoạt cô ta ở trên lầu chỉ là người đầu tiên làm như thế.”

Bàn tay của Gareth lướt nhẹ trên cán gươm trong một cái vuốt ve yêu thương. “Nếu ta thắng, ta sẽ là người đầu tiên. Và cuối cùng.” Ánh mắt càn quét của hãn thách thức bất kỳ kẻ nào trong sảnh dám cãi lại hãn. Không ai dám.

“Đó là bởi vì ngài ấy sẽ bóp chết tôi khi ngài ấy xong việc,” Rowena lầm bầm. Không ai dám liếc vào nàng trừ Gareth. Nếu ánh mắt có thể giết người, hãn sẽ bớt được sự phiền phức trong việc siết cổ nàng. Nàng chìm sâu vào trong một chiếc ghế.

Chống cằm trong đôi bàn tay, nàng nhìn Gareth khuyu gối trong vòng tròn những người đàn ông. Hãn nhận những cú đâm thùm thụp của họ trên lưng và pha trò hết sức tự nhiên như thể họ là những người anh em thất lạc lâu ngày. Không một lần hãn liếc nhìn nàng.

Đôi mắt nàng ngẫu nhiên hãn với rất cả sự hiếu kỳ tai ác của một người bị kết án ngầm nghĩ về cái giá treo cổ. Hãn tổng khứ chiếc áo choàng với cú

gieo xúc xắc đầu tiên. Mái tóc của hắn đã dài ra nhiều và bù xù. Những lọn tóc đen như gỗ mun cuộn lại trên đôi bờ vai rộng. Rowena chỉ vừa vặn hít thở được khi quan sát hắn tung những viên xúc xắc vào trong những nếp xếp của chiếc áo choàng. Hắn thu thập chúng lại với một nụ cười mỉa tạ lỗi cho sự vụng về ấy. Viên xúc sắc được tung lên một lần, hai lần, và lần thứ ba trong một vòng cung duyên dáng gây ra những tiếng rên rỉ thất vọng và cái liếc đều thèm muốn từ những người khác.

Nàng vẫn đang ngồi với cằm đặt trên đôi tay khi hắn ấn bàn tay mang găng đấu sĩ vào mặt nàng. Nàng phớt lờ.

“Lên lầu với ta nào, Mignon ngọt ngào. Ta rất hăm hở được thử hàng hàng mảnh khoé của em,” hắn nói thật lòng.

Nàng trao cho hắn một cái liếc bén ngót. Các hiệp sĩ cười vang.

Percival nhún đôi số lượng rượu giải khuây trong chiếc ly chân cao của hắn. “Chúng tôi có nên giúp đưa cô ta lên lầu không? Chúng tôi có dây trói nếu cô ta sinh sự. Chúng tôi rất vui thích được giữ cô ta cho ngài nếu điều đó phù hợp với khẩu vị của ngài.”

“Ta hy vọng điều đó không cần thiết.” Gareth khuyu gối phía trước nàng. Lời lẽ của hắn buột ra giữa hai hàm răng nghiền chặt trong một nụ cười đông cứng. “Em sẽ đi cùng ta, hay muốn ta bỏ em lại đây để bị xé thành từng mảnh bởi đám sói con ngạo mạn này?”

“Đó là những lựa chọn của tôi sao?”

“Đúng vậy.”

Hắn giơ tay ra lần nữa. Thế giới của nàng thu hẹp vào lớp da thuộc mềm mại viền quanh những khớp ngón tay của hắn. “Đồ bắt nạt,” nàng nói, cầm

lấy bàn tay hắn.

“Quan điểm của em chẳng nghĩa lý gì đối với ta.” Gareth kéo nàng đứng lên.

“Nó có bao giờ có ý nghĩa gì sao?”

Nàng không kháng cự chút nào cho đến khi đi qua một đồng tay chân hỗn độn. Đôi mắt của Freddie Nhỏ nhìn nàng đầy thất vọng qua cái nút bịt miệng màu vỏ trứng. Nàng ngừng lại, và bàn tay của Gareth siết chặt trong một cú tóm tàn phá quanh những ngón tay nàng. Nàng từ chối nhìn vào hắn.

Hắn trừng mắt với mái đầu cúi gục của nàng, rồi bật một ngón cái oai vệ vào đồng thân thể ấy. “Cho họ ăn uống. Nhưng giữ họ tránh xa đường của ta.”

Vẻ cảnh cáo trong giọng hắn thật rõ ràng. Các hiệp sĩ nhốn nháo chạy quanh trong sự xao động hồi hải để thực hiện mệnh lệnh. Lần này, khi hắn siết chặt những ngón tay nàng, Rowena đi theo hắn lên lầu một cách ngoan ngoãn.

Gareth kéo nàng vào trong gian phòng ngủ đầu tiên với những đóm than hồng toả sáng trên ghi lò. Không buông tay nàng ra, hắn đập tung một chiếc ghế đầu vào lò sưởi và nhóm những chiếc chân ghế mảnh khảnh thành ngọn lửa phập phù. Rowena nao núng, nửa mong chờ hắn tống nàng vào ngọn lửa trong chuyển động kế tiếp. Hắn thổi phì phì vào những đóm than hồng giống như một con rồng. Lửa cháy bùng lên. Lưỡi lửa phập phồng liếm vào gỗ khô, đốt cháy chúng thành ngọn lửa reo tí tách điền đầy gian phòng ngủ với hương thơm nồng của gỗ cháy.

Nàng lão đảo phía sau khi hắn kéo mở cánh cửa tủ nhỏ chạm khắc nặng nề, đá chân vào chiếc rương cho đến khi khoá cài bị vỡ, và bật mở ô cửa chớp bằng khuỷu tay. Tuyết cuốn tròn vào trong phòng. Hắn nghiêng người ra ngoài, nhìn chăm chú vào tấm mền tuyết không tỳ vết bên dưới cửa sổ. Hắn buộc phải buông nàng ra để cài chốt cửa lại.

Rồi hắn quay lại với nàng, và nàng lùi ra xa khi mỗi từ bắn vào nàng như một luồng sương giá sắc bén. “Nếu bất kỳ một người anh em trai, chú bác, hoặc anh họ xa mấy đời lao vào ta, vung cuộc, vung gươm, hoặc kèn trumpet, ta thề là ta sẽ cắt đầu họ trước rồi mới đặt câu hỏi sau. Em có hiểu không?”

Nàng gật đầu. Nhượng gối nàng va vào thứ gì đó rắn chắc, và nàng ngồi xuống. Gareth sai bước đến cửa và đóng sầm thanh chắn được sử dụng như một cái then cài xuống.

Dựa người vào cánh cửa, hắn giật găng tay đấu sĩ ra từng ngón một. “Tiết kiệm cho ta cái ánh mắt ỉu xìu đó đi. Lượng thứ cho ta nếu ta không phải người hiệp sĩ mà em lựa chọn.”

Đôi mắt của Rowena ngoảnh đi tránh ánh nhìn chế giễu của hắn. Những bước tường đá của gian phòng ngả uốn quanh nhẹ nhàng để lộ phần bên trong của một ngọn tháp thu nhỏ. Một chiếc giường nhỏ hơn giường của Gareth nằm tại trung tâm. Trên trần nhà bằng gỗ phía trên cao, cố định trong những bàn tay vàng bện xoắn, treo lơ lửng một chiếc gương bạc. Rowena cau mày, ngẫm nghĩ về những hậu quả thảm khốc nếu như nó bị rơi xuống trên những người đang nằm trên giường. Những ngón tay của nàng lơ đãng chơi đùa với những dải lụa lơ lửng từ tay ghế.

“Em có biết một nơi như thế này để làm gì không?” Những đường nét của Gareth được đặt trong một chiếc mặt nạ bằng đá tảng.

Rowena nheo mắt nhìn vào những hình ảnh lơ mờ trong những tấm thảm thêu treo trên các bức tường. Nàng có một ấn tượng thoáng qua về da thịt mịn như kem, những gương mặt méo mó. “Một lâu đài,” nàng nói yếu ớt. “Có lẽ một nhà nghỉ săn bắn gì đó.”

Gareth băng qua khoảng không giữa họ. Nghiêng người tới trước, hắn cầm tù nàng bằng một bàn tay trên mỗi cạnh tay ghế. “Aye, Rowena.” Hắn nói êm ái, “Một lâu đài. Một nhà nghỉ. Em có từng thấy một chiếc gương như thế chưa?”

Trong một góc của chiếc gương, Rowena thoáng thấy ảnh phản chiếu nhàn nhạt mái tóc màu vàng óng của nàng bên màu sẫm của hắn. Nàng lắc đầu.

“Một cái ghế giống như cái này?” Hắn lướt đầu ngón tay qua lớp nhung đỏ thẫm của tay ghế. Đôi cánh tay của Rowena râm ran như thể sự mơn trớn ấy đang được làm trên da nàng. Nàng lắc đầu lần nữa. “Cái ghế này, cứng à, được lấy cắp từ hậu cung của người Ả-rập, có lẽ bởi hiệp sĩ Thánh Chiến nhiệt tâm nào đó, kẻ đã mang nó về cho tình nhân của anh ta. Nó là một thứ rất giá trị và cực kỳ hiếm. Em nhìn xem, những dải ru băng này được thiết kế để quấn quanh cổ tay em đấy.” Nàng ngồi tê cứng khi một dải dây màu đỏ thẫm móc nhẹ nhàng trên tay nàng. “Và những dải ru băng này có thể được mang vòng quanh như thế này.” Những ngón tay to bè của hắn cuốn quanh mắt cá chân mảnh dẻ của nàng, tách chúng xa khỏi mắt cá chân kia và áp sát vào chân ghế.

Chân nàng bị giật mạnh một cách dễ tổn thương. Nàng nhận ra quá trễ rằng hắn đã không thắt bất kỳ dải ru băng nào. Bàn chân nàng động sầm vào đùi hắn và hắn bắt lấy chúng trong một cú tóm rần như thép.

“Aye, Rowena. Một lâu đài. Một nhà nghỉ săn bắn. Một tá các hiệp sĩ trẻ trung chán chường. Và con mồi của họ ư? Một goá phụ trẻ đầy sức sống, có lẽ. Hoặc một cô gái nông thôn ngây thơ bắt cóc được từ ngôi làng. Nếu em

nghiên cứu kỹ các bức thảm thêu, em sẽ có được một vài ý tưởng về kiểu của nơi này là gì.”

Hắn giữ cầm nòng và buộc nòng nhìn vào tường. Ngay cả trong sự mờ đi vì nước mắt cũng không thể che lấp được vòng cung của một cần cổ như thiên nga khi một nòng thôn nữ bị ép buộc quỳ gối dưới chân của một chiến binh mang giáp sắt.

Rowena hít mạnh. Giọng nòng chỉ vừa vắn nghe được. “Nhưng họ là những hiệp sĩ... tinh thần hào hiệp...”

Gareth khuyu gối giữa hai gối nòng. “Chào mừng đến với thế giới thực, thừa tiểu thư Quý Hoá. Đó không phải những câu chuyện lãng mạn của Irwin. Ta ghét là người đầu tiên nói với em, nhưng Pendragon* và Lionheart* đã chết từ rất lâu rồi. Phong cách hiệp sĩ thuộc về những ai đủ giàu có để có khả năng có được nó.”

*(*Pendragon : Vua Arthur huyền thoại của nước Anh với thanh gươm Excalibur vào cuối thế kỷ V-đầu thế kỷ VI, người lập nên hội hiệp sĩ bàn tròn, gương cao tinh thần hiệp sĩ, chiến thắng quân Saxons, hợp nhất nước Anh.*

**Lionheart : Vua Richard I của nước Anh (1157-1199) được coi là một vị vua dũng mãnh, thao lược có tài lãnh đạo. – Ct của Sẻ)*

Đôi mắt nòng hẹp lại thành một đường chỉ xanh ngắt ngờ vực. “Ngài biết về nơi này bằng cách nào?”

“Blaine đã đưa ta đến đây một lần khi chúng ta không lớn hơn những kẻ dưới lầu kia là bao. Em nghĩ đây là nơi ta thường xuyên lui tới ư?”

Rowena nhún vai.

“Em nghĩ ta hư hỏng đến thế sao?”

Nàng nhìn chăm chăm vào lòng mình mà không trả lời.

Gareth giữ gò má nàng trong đôi bàn tay hắn với một tiếng nguyên rủa mang một trọng lượng mới mẻ theo quan điểm của nàng. Khi hắn thả nàng ra, hai đốm tròn rực rỡ màu mận nhuộm bẩn lòng bàn tay hắn.

“Chúa Jesu lòng lành.” Hắn lầm bầm.

Đôi tay hắn giơ lên mặt nàng lần nữa, chà xát không thương xót cho đến khi vẻ xanh xao của làn da nàng mất đi lớp tro quả được bôi một cách cầu thả. Da thịt trước đây từng hồng hào vì khoẻ mạnh giờ dán sát vào xương nàng giống như lớp sáp bị tan chảy. Đôi mắt nàng lấp lánh những giọt nước mắt không rơi.

Nàng hụp đầu né tránh bàn tay hắn với một cái ngáp. Hắn đẩy lưng nàng vào trong ghế và ngồi xồm xuống phía trước nàng. Rowena đợi sự kéo giạt chia tách hai đầu gối, chờ đợi sự bám chắc của dải ru băng quanh mắt cá chân nàng.

“Lần cuối cùng em ăn là khi nào?” Hắn hỏi. Gương mặt nàng trống rỗng. Hắn lắc nàng. “Em ăn lần cuối khi nào, Rowena?”

Đôi môi nàng chuyển động khi nàng đếm. Nàng giơ lên bốn ngón tay. “Ba ngày.”

Lời rủa của Gareth ngắn gọn và súc tích. Hắn sai bước đến cửa. Ném thanh cài ra phía sau, hắn nghiêng người ra ngoài và rống lên. “Mang thức ăn cho ta. Mau lên.”

Một hoà âm của “Aye, Sir” bỗng bèngh trôi lên tầng trên, được theo sau bởi dàn hợp xướng rầm rầm và loảng xoảng. Gareth đóng sầm cánh cửa và trở

lại vị trí cũ, trừng mắt với nàng. Rowena tiết kiệm được những chi tiết vụn vặt của cuộc trò chuyện nhờ tiếng rầm rầm mà một tay hiệp sĩ động vào cánh cửa. Không nhận ra thân hình khổng lồ của Gareth bên kia cánh cửa, gã tông rầm vào nó hết tốc lực. Gareth giật cánh cửa mở ra, và tay hiệp sĩ loạng choạng vào trong phòng, giữ thăng bằng một khay đầy bằng một tay. Hắn bắn một ánh mắt kỳ quặc vào Rowena đầy đủ quần áo đang ngồi với đôi bàn tay xếp kín đáo trong lòng. Gareth giật chiếc khay và đẩy gã hiệp sĩ đang loạng choạng ra bên ngoài. Gareth đặt chiếc khay trên một chiếc bàn nhỏ. Rowena thở gấp khi hắn nhắc nàng lên, cùng chiếc ghế và mọi thứ, và hạ nàng xuống phía trước chiếc bàn.

Ngồi dạng chân trên chiếc ghế đối diện, hắn trừng mắt với nàng phía trên đôi cánh tay khoanh lại.

Bên dưới cái nhìn xuyên thấu của hắn, con quái thú đói khát trong dạ dày nàng lắc lư với một tiếng thút thít và hoàn toàn chết ngổm.

Nàng nhìn chăm chăm ủ rũ vào tảng thịt lợn muối được bọc kín trong nước sốt màu nâu. “Tôi nên ăn nhỉ.”

“Em nên.”

“Tôi sẽ cần đến tất cả sức mạnh của mình đêm nay.”

“Suy nghĩ đúng đắn đấy, tiểu thư của ta.”

Một cơn rùng mình chỉ dính líu đôi chút với sự lạnh lẽo chạy xuyên qua nàng. Nàng khều một hạt đầu bằng mũi dao và bắt đầu ăn. Thức ăn lạo xạo như tro than trong miệng nàng, nhưng nàng nuốt mọi mảnh của nó. Khi môi nàng ngậm lại quanh miếng cắn cuối cùng, Gareth giật chiếc khay đi, chỉ để lại một bình rượu vang ngọt và một chiếc ly chân cao trên bàn. Hắn dọn dẹp những gì còn lại bằng cách ném chúng ra bên ngoài cửa. Chiếc

khay kêu lách cách khi ngừng lại cạnh tường. Cánh cửa đóng sầm lại. Thanh chắn cửa được hạ vào chỗ của nó.

Rowena giật nảy đầu lên khi một chân mang ủng của hấn đá vào tường. Hấn ngồi trên cạnh giường, duỗi dài qua một cạnh khác.

“Diễn nào,” Hấn nói. “Bắt đầu trình diễn đi. Ta muốn thấy những mảnh khoé của em.”

“Những mảnh khoé,” Rowena ngơ ngẩn lập lại.

Gareth kéo mạnh chiếc áo giáp dài qua đầu. Đám lông loãn xoắn nhú ra từ viền cổ của chiếc áo chên nhàu nhĩ. “Những mảnh khoé. Thứ Irwin đã rao bán một cách hết sức hào phóng. Cậu ta là người đã dạy chúng cho em sao?”

“Một số.”

Chiếc áo giáp dài kêu loảng xoảng trên sàn dũ dội hơn cần thiết. Nụ cười của Gareth như bị kéo căng. “Vậy hãy diễn cho ta xem. Như em đã biết rất rõ, ta không phải là một kẻ kiên nhẫn.”

Rowena lăm bằm điều gì đó khó hiểu, rồi đứng lên nhún gối cúi chào. “Như ngài muốn.”

Đôi mắt của Gareth sầm lại khi hấn nghiêng người trên khuỷu tay, quan sát sự chơi đùa của ánh lửa xuyên qua váy áo xác xơ của nàng. Sự mãnh mai đến đau đớn của nàng chỉ bị phá vỡ bởi sự phòng nhẹ của khuôn ngực. Nàng chống người trên tay và đầu gối. Gareth ngồi thẳng lên, đôi mắt mở rộng. Nàng đặt đỉnh đầu trên sàn nhà và giữ thẳng bằng đầu gối của nàng trên đôi khuỷu tay. Cặp chân cân đối của nàng khua nhẹ trong không trung. Không lưu ý đến sự rũ xuống của những lớp váy, nàng giữ nguyên tư thế đó

trong gần một phút trước khi đổ sang bên cạnh với một tiếng làu bàu rán sức. Nàng bật đứng dậy với cái cúi chào duyên dáng. Gareth nhìn chăm chăm vào nàng như thể nàng bị điên.

Nụ cười đầy hy vọng của nàng nhạt đi. “Ngài không thích trò đó sao? Tôi có những trò khác.” Ánh mắt nàng đảo quanh phòng. “Nếu ngài gọi mang đến ít dây thừng, tôi có thể căng nó từ bệ lò sưởi đến...”

“Rowena.”

“Sir?”

“Đó không phải những trò mãnh khoẻ mà ta đã nghĩ trong đầu.”

Nàng đón nhận ánh mắt hằn một cách thẳng thắn. “Chúng là những thứ duy nhất mà tôi biết, thưa ngài.”

Gareth đứng lên trong một chuyển động uyển chuyển. Rowena bước lùi lại một bước. “Ta có vài thứ trong trí về các trò mãnh khoẻ mà em đang biểu lộ với thằng oắt mắt xanh khi ta bước vào.”

Hắn bước khoan thai về phía nàng. Cẳng chân nàng đập vào chiếc ghế Arabian và nhảy sang một bên như thể bị cháy sém. Làm sao giải thích với Gareth rằng mắt xanh đã bị kết án tử khi nàng bị hấn hôn được đây? Ánh mắt nàng quét qua phòng, tìm thấy thanh gươm của Gareth đang chống vào lò sưởi. Nàng bị thúc bách phải giết Gareth bằng thanh gươm của chính hắn. Ngay cả Marlys hắn cũng sẽ thấy thật mơ hồ về điều đó. Nàng tìm kiếm thứ gì đó để đập mạnh vào cái đầu đã chứng tỏ là hết sức phù phiếm kia. Nàng nhận ra quá trễ rằng hắn đã đẩy lùi nàng theo một vòng tròn. Đôi chân run rẩy của nàng đã nhanh chóng áp sát chiếc giường.

Giọng hần hạ thấp thành một tiếng thì thầm khàn khàn. “Ta có ý muốn thử vài trò mảnh khoé của em, sau đó cho em thấy một vài mảnh khoé của chính ta.”

Rowena cười rạng rỡ. “Ngài định tung hứng sao, thưa ngài?” Khi từ ngữ của nàng thất bại trong việc làm giảm lợi thế của hần, nụ cười của nàng nhạt đi. Nhượng gối nàng đã bị khoá sát vào thành cuối chiếc giường bằng gỗ gụ. Nàng giơ một tay như thể sức nặng mong manh của nó có thể ngừng hần lại.

“Gareth, nếu ngài tin gia đình tôi chịu bán tôi và tôi đang làm điểm để kiếm bánh mì cho chúng tôi, bây giờ là thời điểm tốt để thú nhận là ngài đã hết sức sai lầm.”

Hần trao cho nàng một cái liếc dài bên dưới hàng mi ám khói. “Có lẽ buổi sáng sẽ là thời khắc thích hợp hơn để thú nhận điều đó. Khi ta có thể hôn đi những giọt lệ tổn thương và nài xin sự tha thứ của em một cách ngọt ngào.”

Nàng ngênh mặt lên với hần, quyết định thưởng cho sự thành thật của hần bằng của chính nàng. “Những mảnh khoé như thế có lẽ hiệu quả với tiểu thư Alise. Chúng sẽ không có hiệu quả với tôi. Tôi sẽ không tha thứ cho ngài.”

“Điều đó hần là đáng giá.” Hần khom đầu. Những ngón tay của hần tìm thấy một dải tóc vị xõ ra khỏi mái tóc rối của nàng và đưa chúng lên môi. “Tại sao em chạy trốn khỏi Caerleon?”

Sự thật quá nguy hiểm cho Rowena để thú nhận, ngay cả với bản thân nàng. “Bởi vì ngài đã yêu cầu tôi rời khỏi ngài.”

Tiếng khịt mũi của hần nghe khá giống tiếng cười. “Nếu ta yêu cầu nàng ở lại cùng ta đêm đó, nàng sẽ làm theo lệnh của ta sao?”

“Tôi sẽ.”

Đầu của hắn bật lên. Dải tóc trượt khỏi những ngón tay của hắn và rơi ngang qua gương mặt nàng như một tấm lưới mềm mại. Nàng thối nhẹ và chúng bị dạt lên trên. Bàn tay hắn luồn vào bên dưới mái tóc để khum lấy cổ nàng, những ngón tay của hắn ấm áp trên da nàng.

“Nếu ta muốn em ngủ cùng ta đêm nay, em sẽ làm chứ?”

“Lựa chọn là của ngài, không phải sao? Mệnh lệnh của ngài là sức mạnh, là ý chí. Sẽ không ai đáp lại tiếng thét cầu xin giúp đỡ của tôi. Percival và đám bạn của anh ta sẽ chỉ vui thích với chúng hơn thôi.”

Ngón tay cái của Gareth chơi đùa vành tai mềm mại như lông tơ của nàng.
“Ta có nói là cưỡng hiếp đâu nào, Rowena.”

“Lời của hiệp sĩ có hơi khác, bị cưỡng hiếp bởi bọn đàn ông thì ít may mắn hơn bởi chính anh ta, hoặc cưỡng hiếp người phụ nữ anh ta đã chọn để chinh phục dưới chiêu bài tinh thần hào hiệp.”

Những ngón tay của hắn siết lại. Nhịp mạch của nàng bắt đầu chạy đua. Giọng của hắn kèm lại cạnh bên cay đắng. “Nói hay lắm, tiểu thư của ta. Marlys hẳn sẽ vỗ tay tán thưởng sự lịch thiệp mới phát hiện của em. Em đã hoàn toàn trở thành một người phụ nữ thông thái dưới sự giám hộ của ta.”

“Với cách của ngài, tôi sợ rằng tôi sẽ trở nên thông thái hơn nữa trước khi năm nay kết thúc.”

Những ngón tay đầy sức mạnh của hắn trải ra trên tóc nàng, khum lấy xương sọ nàng với sự dè dặt căng thẳng. “Ta đã mất một tháng của năm này để đuổi theo em khắp nước Anh trong giá lạnh khắc nghiệt, chỉ cách một

bước cái đám đông muốn đuổi thẳng căn cổ nhỏ bé xinh xắn của em trên giá treo cổ. Ta đã có thể tốt hơn khi tiêu tốn thời gian của ta trong chiếc giường ấm áp, dễ chịu tại Caerleon.”

“Với quý bà Alise ư?”

Giọng hân trầm sâu, “Với em.”

Rowena hạ thấp ánh mắt, ao ước được vùi mặt vào trong những nếp xếp mềm mại trên chiếc áo chên của hân. Cái bao tử đã được thỏa mãn để lại nàng mệt lử và cực kỳ dễ tổn thương trước người đàn ông tăm tối này. Những ngón tay hân lạc lối trong tóc nàng, ve vuốt da đầu nàng với nhịp điệu thôi miên. Nàng quá kiệt sức để quan tâm đến những thứ khác. Được quan tâm bởi một người đàn ông mạnh mẽ và giỏi giang như Hiệp sĩ Gareth của Caerleon là một sự cám dỗ ghê gớm. Được đu đưa trong đôi cánh tay hân, được mang đến chiếc giường tô điểm bằng lông chồn ermine và được ấp ủ bên dưới thân thể ấm áp của hân. Một cách bản năng, nàng biết rằng đầu hàng sẽ ít đau đớn hơn việc hân có thể thực hiện.

Đầu hàng.

Đầu nàng giật bắn trước tia phản chiếu của ánh lửa trên lưỡi thép. Giữa cánh tay nâng lên và khung sườn của Gareth, nàng có một tầm nhìn hoàn hảo về hướng cửa sổ. Đang nhích dần dần giữa then cài và cánh cửa chớp, là một lưỡi thép mỏng của một con dao săn.

“Lạy máu Thánh Chúa!” Rowena rít lên khi then cài bị đẩy lên và ô cửa chớp bật mở.

“Có vấn đề gì không?” Chân mày của Gareth chau thành một đường bối rối khi nàng lượn vòng quanh hân giống một cô nàng bị ma ám.

“Có vấn đề gì không ư?” nàng lập lại. “Có vấn đề gì không? Ngài thậm chí không thể cài then một ô cửa chớp một cách chính xác sao? Tôi đã trải qua một tháng vừa qua lòng vòng quanh băng và tuyết. Tôi không nên đem theo chúng vào trong phòng ngủ của mình nữa, đúng không?”

Nàng tóm lấy cạnh của ô cửa chớp. Một cái liếc tuyệt vọng ra ngoài ô cửa sổ tiết lộ với nàng một cặp mắt xám bạc y như lưỡi dao được giữ giữa hai hàm răng nghiến chặt. Freddie Nhỏ đứng trên vai Irwin, chân kèm sát tai cậu ta. Irwin đang bập bênh trên lưng của Freddie Lớn. Khi Freddie Nhỏ tóm lấy những phiến lá sách và giật mạnh, Rowena giật lại, cổ vững vàng trước ánh mắt nài nỉ của cậu. Lời thề giết trước hỏi sau của Gareth vang vọng trong tâm trí Rowena. Mãi đến khi nàng nghe thấy tiếng bước chân hiệu kỳ của hân phía sau nàng thì nàng mới tìm đủ sức mạnh để đóng sầm ô cửa chớp vào những ngón tay của em trai nàng.

Nàng quay người, vỗ hai tay vào với nhau để lấp đi tiếng la đau đớn và tiếng “oạch” chắc nịch vang lên bên dưới cửa sổ. “Nào nào. Chúng ta đến đâu rồi nhỉ?”

Gareth tiến về phía nàng, bước chân hần chậm và thăm dò như thể hần sợ nàng có thể lao ra khỏi ô cửa sổ. “Ta hiểu rằng em sợ, Rowena. Nhưng không cần phải hoảng loạn lên như thế đâu. Ta không phải kẻ vũ phu. Ta có thể cư xử ân cần mà.”

Nàng loé lên với hần một nụ cười sáng chói. “Dĩ nhiên ngài có thể.” Một tiếng cào rứt rề đến từ ô cửa chớp phía sau nàng như thể chúng đang bị tấn công bởi một con chuột ngoan cố. Nàng bắn tới trước và tóm lấy cánh tay của Gareth với sức mạnh đáng ngạc nhiên ngay cả với chính nàng. Nàng đẩy hần thụt lùi vào trong đôi tay vịn của chiếc ghế Arabian. “Ngài có thấy thoải mái không, Sir?” nàng nhìn chăm chú vào gương mặt hần với vẻ lo lắng dịu dàng.

Một sự ửng đỏ dâng lên trên gò má nàng. Những lọn tóc loăn xoăn đu đưa trên trán nàng. Nàng không biết gì về cảnh tượng mê hoặc mà nàng tạo ra khi nghiêng người trên hân theo cách đó.

“Ta sẽ thoải mái hơn trong giường,” hân gầm gừ.

Lưỡi của Rowena liếm qua bờ môi nàng. Nàng thật sự lạc mất từ ngữ. Tiếng cào trên ô cửa chớp sâu thành tiếng lạch cạch dai dẳng.

Gareth nhìn chăm chú quanh vai nàng. “Gió đã tăng thành dữ dội nhất kể từ khi chúng ta đến.”

Trái tim của Rowena đập dồn dập. Ánh mắt nàng nhảy nhót quanh phòng ngủ, tìm kiếm bất kỳ sự xao lãng nào có thể kéo sự chú ý của hân khỏi ô cửa sổ. Mắt nàng rơi vào những hình ảnh khêu gợi được thêu trên tấm thảm treo tường.

Nàng vuốt phẳng váy như thể chúng làm bằng satin tốt nhất, rồi ngồi nhẹ nhàng vào lòng Gareth. Đôi chân hân rắn chắc như những sợi thừng bằng thép. Trước khi Rowena có thể đánh mất sự can đảm, nàng khum lấy sự xù xì mịn màng như satin của gò má đầy râu ấy giữa hai bàn tay và áp môi nàng vào hân.

Môi hân tách ra bên dưới của nàng khi lưỡi hân chịu thua sự cám dỗ của một chiếc miệng mở ra như một nụ hồng trước sự ập ủ của tia nắng mặt trời. Cánh tay hân trượt quanh eo nàng, áp nàng sát vào hân với sự đói khát đặt chính nàng vào nỗi xấu hổ.

Khớp ngón tay xù xì của hân trượt vào bên dưới váy để lướt qua nhịp mạch rập rờn phía sau khớp gối của nàng. Rowena di chuyển trọng lượng của nàng chỉ để nhận ra nàng đã bị bẫy lại như một con bướm bướm trong lòng hân. Bàn tay của Gareth trượt trên đùi nàng cho đến khi lớp vải lạnh đã sờn

của váy áo nàng là thứ duy nhất ngăn cách những ngón tay tham lam của hắn khỏi sự ấm áp mềm mại của nàng. Bên dưới lòng bàn tay nàng, cổ họng hắn rung lên với một tiếng rên rỉ trầm sâu. Bàn tay hắn khum lấy nàng, nhấn nàng xuống cho đến khi nàng sợ rằng ngay cả lớp trang phục bao bọc của họ cũng sẽ không ngăn được hắn thoả mãn sự đói khát mà nàng đã vô tình gợi lên.

Say sưa với hương vị của lưỡi Gareth trên lưỡi của chính nàng, điên cuồng với sự mơn trớn thô nhám mà bộ râu của hắn áp trên cổ họng, Rowena quên mất lý do của nàng trong việc khêu gợi lên sự công kích dịu dàng của hắn. nàng nghĩ tiếng rầm rầm của những nắm tay trẻ trung giập dứ đập vào gỗ chỉ là tiếng nện thành thịch của trái tim nàng vào mạng sườn cho đến khi ô cửa chớp bật tung trong một trận mưa của gỗ vụn và một bóng đen với mái tóc màu bạc lao vào trong toà tháp.

SeseNau' Blog

Chương 14.

Gareth tông sầm Rowena vào vùng an toàn của sàn nhà khi bản năng đã được đúc sâu tận xương tuỷ khiến hắn lao đến lò sưởi và bao gươm của hắn. Hắn tuốt gươm ra khỏi vỏ bằng cả hai bàn tay và băng qua tháp trong ba sải chân. Hắn giơ thanh gươm qua đầu, chuẩn bị thọc nó vào tim của kẻ ám sát đã làm vỡ tung cửa sổ. Thanh gươm rung lên rồi đông cứng trong chuyển động đang chém xuống.

Đôi mắt màu xám thép trừng trừng nhìn hắn. Freddie Nhỏ nằm ngửa trên sàn, gối nâng lên, trọng lượng được chống trên đôi khuỷu tay. Một con dao sắc sứt sọc lẩn tròn trên sàn cách đó vài feet. Cậu bé nhìn lưỡi gươm của Gareth mà không biểu lộ một dấu vết nài xin trong đôi mắt bạc.

“Cậu,” Gareth nói khẽ.

Vẻ nài xin vắng bóng trong những đường nét lôi cuốn của Freddie Nhỏ đổ nhào vào trong tầm nhìn khi Rowena vấp vào chân của người em trai và nằm dài ngang qua thân hình gầy guộc của cậu bé.

Nàng hất đầu ra sau. Ánh mắt nàng di chuyển từ chân của Gareth đến lưỡi gươm lơ lửng, rồi đến vẻ mặt đang rần rại như thể ai đó đã biến chúng thành đá.

Giọng nàng thấp và khấn khoản. “Gareth, làm ơn mà. Đừng cắt đầu thẳng bé. Tôi nài xin ngài. Đừng làm đau nó. Tôi sẽ làm bất kỳ điều gì ngài yêu

cầu.”

Một màu đỏ u tối tràn qua gương mặt của Gareth khi hắn nhận ra lý do cho sự lẩn tránh đam mê ngọt ngào của nàng. Đôi mắt hắn ghim chặt nàng trong sự sỉ nhục không lời, vào búi tóc rối vàng óng đang rơi qua gương mặt nàng, đường cong mảnh mai của hông nàng, nơi chiếc váy bị lật lên, vào bờ môi đang hé mở của nàng.

“Bất kỳ điều gì ư?” Hắn nghe thấy bản thân đáp lại lạnh lẽo. Một điệu hát đầy vụ lợi bập bùng sống dậy trong háng hắn.

“Bất kỳ điều gì.” Nàng lập lại. Đôi mắt nàng táo bạo đón nhận mắt hắn ngay cả khi nàng nghiêng chặt hàm để ngăn nó dừng run rẩy.

“Rowena!” Freddie Nhỏ vùng vẫy bên dưới nàng với một tiếng ồm ộp khỗ sở. “Không thoả thuận với quý dữ.” Chân cậu đẩy vào thắt lưng nàng.

“Yên nào, nhóc!” Gareth hạ thanh gươm xuống với một tiếng gầm. Lưỡi gươm ngập sâu chín inchs vào trong sàn gỗ giữa hai gối của Rowena.

“Ta sẽ hướng nó đâm xuyên qua trái tim hai người,” hắn rít lên, “nếu ta nghĩ ai đó trong hai người có được một trái tim.”

Hai cặp mắt mở to chớp chớp nhìn vào lưỡi gươm đang chấn động. Rowena nuốt xuống khó nhọc.

Gareth sai bước ngang qua phòng và đổ tung toé rượu vang vào trong chiếc ly cao. “Những diễn viên kịch câm, quả thực thế. Nếu các người có thể bòn rút được một cuộc biểu diễn hấp dẫn như thế từ chị em gái của các người với bất kỳ ai trong những ngôi làng đó, các người đã bị chết nghẹt bởi vàng vào lúc này rồi.”

Màu hồng ửng trên gò má Rowena. Nàng và Freddie Nhỏ nhảy dựng lên khi Gareth động sầm chiếc ly chân cao xuống và bước trở lại phía họ. Hắn đu đưa nhẹ trên gót chân, khoá đôi bàn tay phía sau lưng. Một ánh sáng xấu xa loé lên trong mắt hắn.

“Cho phép ta chắc chắn rằng ta hiểu em, tiểu thư Fordyce. Để giữ lại cái đầu của thằng nhãi ranh hỗn xược này, em nguyện trao tặng ta bất kỳ điều gì ta mong muốn từ em.”

Rowena đón nhận đôi mắt hắn qua chuôi gương. Nàng gật đầu, lờ đi sự cầu véo tồi tệ mà Freddie Nhỏ trao cho nàng.

Gareth khoanh tay. “Không hối hận. Không quở trách. Không... nước mắt ngăn dài oa oa buộc tội vào sáng hôm sau.”

“Không.” Rowena nói nhẹ nhàng.

“Đồ con hoang không tim!” Freddie Nhỏ quăng người vào Gareth, nhưng Rowena giữ chặt gáy cậu bé gọn gàng giữa khuỷu tay và sườn nàng, siết chặt cho đến khi chuỗi phản kháng của cậu bé nhạt dần thành những tiếng càu nhàu không thể nhận ra. Ánh mắt nàng không một lần rời khỏi mắt của Gareth.

Một nụ cười lạnh lùng rập rờn qua gương mặt hắn. “Tất cả những gì ta phải làm là để lại cái đầu của em trai em được dính chặt trên vai cậu ta.”

Nàng gật đầu long trọng, rồi lưỡng lự. Một vẻ đăm chiêu lướt qua vẻ mặt nàng. Gareth bắt đầu quay đi. “Đề nghị của em được chấp thuận.”

“Nay,” Nàng đột ngột nói.

Bên dưới cánh tay nàng, Freddie Nhỏ đổ sập xuống nhẹ nhõm. Gareth xoay gót chân, uốn cong một bên chân mày. “Nay?”

“Nay. Cuộc sống của Freddie Nhỏ chưa đủ. Tôi muốn nhiều hơn. Ngài phải hứa với cậu bé sự bảo vệ của ngài. Thậm chí sau khi một năm của tôi kết thúc và ngài xua đuổi tôi khỏi sự bầu bạn của ngài, ngài vẫn phải tìm cho cậu bé một chỗ trong nhà ngài hoặc nơi nào đó khác. Như một cận vệ. Khi cậu ấy đến tuổi, ngài sẽ giúp cậu ấy đạt được danh hiệu hiệp sĩ.”

Freddie Nhỏ bắt đầu vùng vẫy trở lại, mạnh lên thêm với mỗi từ. Chân cậu bé nhích dần đến con dao sắc. Rowena hướng một khuỷu tay không khoan nhượng vào trong bụng cậu bé, và cậu bé gập đôi người với tiếng làu bàu.

Cái miệng đang trề ra của Gareth đóng vội lại. “Rowena Fordyce, như ta thở và nói! Ta đã nghĩ tính tham lam của em chỉ trải rộng bằng bụng dạ nhỏ bé quyến rũ của em thôi cơ. Em là một viên ngọc quý với nhiều mặt cắt, thực thể đấy, quý tiểu thư của ta à.”

Rowena không dễ bị nao núng trước giọng điệu chế nhạo của hắn. Sự cay độc của Gareth mâu thuẫn với vẻ thích thú trên gương mặt của hắn trước tính dè dặt rắn như đá của nàng. Một bó cơ vặn xoắn trên gò má hắn. Hắn quay mặt vào ngọn lửa, tin rằng ánh lửa bập bùng sẽ che dấu đi vẻ mặt của mình.

“Giá cả của em tăng lên quá quắt hơn với mỗi giây trôi qua. Ta nên ưng thuận ngay trước khi ta bị ép buộc phải nuôi toàn bộ gia đình em và biến Papa của em thành tiểu đồng của ta. Điều gì khiến em nghĩ rằng ta mong muốn chịu trách nhiệm với thằng nhãi bướng bỉnh này tới vĩnh hằng vậy hả? Cậu ta đã tự mình chứng tỏ sự khinh suất tột độ với khao khát tử vì đạo khiến cho ngay đến bản thân ta cũng cảm thấy ẽo ợt.”

“Thằng bé rất sáng dạ.” Rowena nói nhanh. Những ngón tay của Freddie Nhỏ cong vào con dao. Nàng túm lấy mái tóc của cậu bé và đập nhẹ đầu của cậu bé trên sàn cho đến khi đôi mắt của cậu chập chờn khép lại trong sự đầu hàng chuyếch choáng. Nàng nâng niu đầu cậu bé trong lòng nàng và vuốt ve trán cậu. “Thằng bé thông minh hơn tất cả phần còn lại của chúng tôi gộp lại.”

Gareth vuốt râu. “Ta công nhận với em điều đó.”

“Cậu bé sẽ có cơ hội trở thành một hiệp sĩ nếu Papa không bị tàn tật. Đó là đặc quyền của cậu bé, ngài biết đấy. Ông ấy thật không phải khi cướp đi khỏi cậu bé điều đó.”

“Thật không đúng. Nhưng phục hồi lại điều đó cũng không phải là việc của em. Thật cao quý làm sao.” Giọng của Gareth hàm ý ngược lại. “Có lẽ cậu ta quá trẻ để làm một cận vệ.”

“Có lẽ tôi cũng quá trẻ để làm tình nhân của ngài.”

Vành môi hằn uốn cong thừa nhận cú đánh của nàng. Hằn lướt một ngón tay đầy vẻ âu yếm trên cán thanh gươm đang cắm trên sàn nhà. “Em đáng với điều đó sao, Rowena?”

Rowena hất mái tóc ra sau với vẻ táo gan. “Ngài hẳn sẽ bị phán xét về điều đó, đúng không, thưa ngài?”

Gareth cảm thấy háng hẳn thắt lại khi mắt hắn dõi theo vòng cung trên cổ họng hòng xuống chỗ phòng lên thoải thoải của bầu ngực nàng. “Rất tốt. Ác quỷ này chấp nhận thoả thuận của em.”

Rowena đứng lên đối diện với hắn trong một cử động uyển chuyển. Freddie Nhỏ rên rỉ khi đầu cậu bé bị rơi phịch khỏi tấm đệm êm ái của lòng nàng.

“Thề đi.”

Gareth nhìn nàng chăm chăm. “Lời của ta không thường bị nghi ngờ.”

“Thề đi.”

“Vì Chúa, em lẩn lút ta quá đấy. Như em muốn. Ta trao cho em lời thề của ta như một hiệp sĩ về...”

“Ngài phải quỳ gối chứ.”

Với một tiếng gầm gừ, Gareth hạ thấp gối dưới chân nàng, hai bên lưỡi gươm. Mắt hắn thiêu đốt nàng như hai đốm than sống động. Lần đầu tiên, Rowena thấy vui khi có lưỡi gươm lạnh lẽo ở giữa họ. Hắn nghiêng từng từ qua hàm răng siết chặt, hứa trao cho Freddie nhỏ sự bảo vệ của hắn miễn là hắn còn sống. Cậu nhóc rên rỉ, nhưng Rowena gật đầu, hài lòng.

Bàn tay của Gareth vung lên bọc quanh cổ tay nàng giống như một chiếc nẹp sắt. Lời của hắn tuôn nhanh. “Em có thể nói lời thề của em với ta trong sự riêng tư, thưa tiểu thư. Trên đầu gối của em.”

“Như ngài muốn, quý ngài của tôi.” Đôi mắt nàng giữ một đốm sáng sắt đá mà Gareth không nhận ra.

Hắn trườn đứng dậy và kéo Freddie Nhỏ khỏi sàn nhà bằng gáy áo của cậu bé.

Rowena bắt lấy ống tay áo hắn. “Ngài đã thề sẽ không làm tổn hại cậu ấy.”

Gareth lắc nàng đi như thể nàng không nhiều hơn một con bọ chét phiền hà. “Ta không định làm tổn hại cậu ta. Ta chỉ định đưa cậu ta ra ngoài.” Hắn sai

bước có chủ đích đến ô cửa sổ, bước qua những mảnh lá sách vỡ. Đôi mắt của Freddie Nhỏ bật mở. “Cậu ta có thể rời đi theo cái cách chết tiệt tương tự đã đi vào.”

Rowena quăng bản thân vào lưng Gareth, quấn cánh tay mảnh dẻ quanh cổ họng hắn. “Ngài không được làm thế. Ngài sẽ giết chết nó mất. Ngài đã hứa.”

Gareth vươn thẳng người với một tiếng thở dài. Chân của Rowena lơ lửng khỏi sàn nhà cả foot. “Phụ nữ, em đang thử thách sự kiên nhẫn của ta đấy.”

Chẳng bận tâm đến việc tháo bỏ cú khoá cổ của nàng, hắn nghiêng người ra ngoài cửa sổ. Hai hình thể tối tăm đang thụ vào nhau lo lắng bên dưới.

“Ai ở dưới đó thế? Irwin, là cậu à?” Hắn gọi.

Trong một khoảnh khắc, sự yên lặng chỉ bị phá vỡ bởi tiếng tuyết rơi, rồi một âm thanh yếu ớt, “Aye, Sir.”

“Ta có thứ này cho cậu. Giơ hai cánh tay ra nào.”

Rowena trượt khỏi lưng của Gareth, che phủ đôi mắt bằng những ngón tay khi hắn thả Freddie Nhỏ ra khỏi cửa sổ. nàng chờ đợi một tiếng thét đau đớn, nhưng chỉ nghe thấy một tiếng càu nhàu bị bóp nghẹt, tiếp theo sau là “Cám ơn ngài rất nhiều, Sir” hết sức rụt rè.

“Niềm vui thích của ta.” Gareth nghiêng người xa hơn ra ngoài cửa sổ, trừng mắt xuống gương mặt tròn vo lo lắng, nhợt nhạt của Irwin.

Irwin tăng hăng. “Chúng tôi phải đi, thưa ngài.”

“Vui lòng không đi xa hơn chuồng ngựa.”

“Dĩ nhiên là không, thưa ngài.”

Gareth thọc ngón tay vào trong lớp tuyết đóng trên bệ cửa sổ khi hai hình thể tối tăm lê chân bước đi, vác theo gánh nặng bất tiện giữa họ. Rowena làm dấu thánh giá, lầm bầm một lời cầu nguyện cảm ơn rằng Freddie Nhỏ đã không bị giết hoặc bị thương tật.

Nàng quan sát khi Gareth thu hồi thanh gươm khỏi sàn nhà và dùng chuôi gươm gõ vào một tấm thảm thêu máng trên cửa sổ. Một quầng màu sắc ấm cúng quần quanh chúng. Đôi mắt Rowena lướt khỏi những cái nháy mắt kín đáo và hiểu ra những cái liếc dâm dật của những gương mặt đông cứng trong bức tranh thêu. Gareth khụy gối trước lò sưởi và thấy những mảnh cửa lá sách vỡ nuôi dưỡng ngọn lửa đang yếu đi.

Không quay lại, hắn nói. “Nói với ta, Rowena. Em đã đề nghị bao nhiêu đàn ông trong mục đích cứu vớt các người bà con không may mắn của em rồi?”

“Một. Chỉ có ngài thôi.”

Hắn trao cho ngọn lửa một cú thọc mạnh với những mảnh vỡ cuối cùng. “Nếu em đang nói dối, ta sẽ phát hiện ra ngay thôi.”

Rowena nhỡ những móng tay bị gãy của nàng và nghiên cứu tấm lưng rộng của hắn bên dưới bờ mi hạ thấp. Hắn đi đến bàn và rót cho chính mình một ly rượu vang khác, những chuyển động của hắn khoan thai đáng bối rối. Khi hắn đến bên nàng với đôi bàn tay quá đỗi lạnh lùng đó, Rowena tự hỏi không biết nàng sẽ ngăn bản thân khỏi việc nài xin như thế nào đây. Nhưng nàng đã thề sẽ không nài xin cơ mà. Nàng đã tự bán mình hèn hạ như bất kỳ con điếm nào, đã bị tước bỏ quyền có được bất kỳ sự dịu dàng nào mà hắn có thể trao tặng.

Hắn chìm vào trong chiếc ghế Arabian. Ly rượu lúc lắc từ những ngón tay hắn. “Chúng ta đến đâu rồi nhỉ? Ta có nên sắp đặt kịch bản không? Ta ở đây, và em đang ngồi trong lòng ta, đang quyến rũ ta cực kỳ hay ho. Xin mời hãy tiếp tục.”

Trái tim của Rowena chìm xuống. Nàng băng qua phòng và trượt vào lòng hắn. Hắn nhìn chăm chăm thẳng về phía trước, vẻ mặt hắn không thể dò thấu và nhợt nhạt như đá cẩm thạch.

Kéo vào một hơi thở nông, chấn động, nàng áp đôi môi nàng vào môi hắn. Nụ hôn của nàng không thành thạo, không chuyên nghiệp, và nàng biết điều đó. Nàng thoái lui. Đôi môi hắn không tách ra bên dưới sự mơn trớn của nàng, nhưng ánh mắt hắn đã chuyển đến gương mặt nàng. Hắn đang nghiên cứu nàng qua đôi mắt hẹp.

Điều này khích lệ nàng hôn hắn lần nữa. Nàng khum lấy gáy hắn trong đôi lòng tay nàng. Gareth vẫn không động đậy trước sự khờ khạo ấy, không chút cảm xúc trong vòng tay ôm của nàng.

Nàng thoái lui. Hơi nóng tràn qua gò má nàng, và nàng căm ghét bản thân vì điều đó. “Ngài chế nhạo sự thiếu kinh nghiệm của em, thưa ngài. Em không thành thạo nghệ thuật yêu đương như ngài.”

Ly rượu lăn tròn xuống sàn với một tiếng thịch nặng nề. Gareth bắt giữ cổ tay nàng trong tay hắn. “Em mới chính là người chế nhạo ta. Ta chẳng biết gì về tình yêu. Ta cũng chẳng quan tâm đến việc học về chúng.”

Chìm sâu trong mắt của Gareth, Rowena tìm thấy nỗi sợ hãi thậm chí còn sâu sắc hơn cả của chính nàng. Nàng cảm thấy sự day dứt cảnh báo trong từ ngữ của hắn giống như một mũi dao nhọn trên cổ họng nàng. Nhưng nàng sẽ vui vẻ chịu đâm bởi một vũ khí như thế để phá huỷ bức tường mà hắn đã

xây dựng vững chắc quanh chính bản thân hắn. Đôi bàn tay nàng viền quanh của hắn, giải giáp hắn với sự đầu hàng của chúng. Nàng nghiêng người tới trước và lướt chiếc lưỡi nhỏ của nàng dịu dàng dọc theo ranh giới của viền môi hắn, cảm nhận chúng tách ra bên dưới động thái dễ dàng ấy. Bờ mi màu khói của hắn che phủ đôi mắt khi hắn hôn lại nàng, miệng hắn trải ra bên dưới của nàng, lưỡi hắn cướp lấy lưỡi nàng. Ngón tay cái to bè của hắn thám hiểm lòng bàn tay nàng, gợi một luồng máu đến dạ dày nàng. Nàng rên rỉ khẽ vào môi hắn.

Hắn ngửa đầu ra sau với một cái rùng mình vui vẻ. Khớp ngón tay hắn chà xát trên thắt lưng nàng. “Em không cố làm ta xấu hổ trước sự đầu hàng của em sao?”

“Em đã thề sẽ không nài xin hoặc khóc lóc, không phải sao?”

“Và em là một quý cô trọng danh dự.” Lời của Gareth giữ một dấu vết kỳ lạ, như thể tự chế nhạo chính mình. Hắn dịu dàng đẩy gương mặt nàng ra khỏi bộ râu của hắn và khum giữ giữa hai bàn tay. Hắn nhìn vào trong mắt nàng. “Nếu ta miễn cho em việc nài xin, em sẽ nài xin điều gì?”

“Rằng nếu việc trả thù Papa của em là tất cả những gì ngài tìm kiếm từ em đêm nay, ngài sẽ ném em cho Percival hoặc một trong những người khác.” Ánh mắt nàng không nao núng.

Nỗi hoang mang chạm vào mắt hắn. “Chúa lòng lành, ta nghĩ em có ý đó. Em ghét ta đến thế sao?”

Rowena hạ thấp ánh mắt nàng. “Em có thể chịu đựng được sự độc ác của họ tốt hơn của chính ngài.”

Hắn kéo nàng áp sát vào ngực hắn và đặt cằm hắn trên đỉnh đầu nàng. “Cô nhỏ thiếu kiên định này. Em thích sự động chạm của họ hơn của ta sao? Có

phải anh bạn mắt xanh mà em hôn với sự hăng hái đã tước bỏ khỏi ta sự chào đón đơn giản nhất không? Hay người hứa hôn yêu dấu của em?” Bàn tay hần lướt qua chỗ cong của khung sườn để khum nhẹ vào bầu ngực nàng. Ngón tay cái của hần xoay tròn, mơn trớn đỉnh nụ đã chín muồi của nó bên dưới lớp vải lạnh thô nhám. “Bàn tay bụ bẫm của Irwin có chạm vào em theo cách này không?”

Miệng của Rowena mở ra trong một tiếng hỗn hển không lời khi sức nóng trải từ những đầu ngón tay của Gareth đến da thịt nàng. Nàng vùi vào hần, đẩy áo chên của hần xuống bằng mũi nàng cho đến khi nàng có thể vùi gương mặt vào trong vùng lông xoắn trên ngực hần.

“Irwin đã đề nghị với em một sự hợp nhất đáng kính trọng được chúc phúc bởi Thiên Chúa.” Ngay cả với tai của chính nàng, những từ ngữ mộ đạo của nàng nghe thật thiếu thuyết phục làm sao.

Gareth nâng gương mặt nàng lên, nghiên cứu vẻ mặt nàng trong quầng sáng dịu dàng của ánh lửa. Hần đánh dấu mỗi từ bằng sự chải nhẹ của bờ môi xuống đường cong tinh khiết nhất trên xương gò má của nàng. “Ta đề nghị với em điều gì? Một chuyến đi thông thả xuống địa ngục chẳng?”

Bờ môi hần đậu lại trên nhịp mạch rộn ràng trên cổ họng nàng. Bị hoang mang trước sức nóng nấn ná của miệng hần, đầu Rowena ngả ra sau trong một sự đầu hàng yếu đuối như thể cổ nàng đã trở nên quá lười biếng để chống đỡ cho sức nặng của mái tóc. Được khuyến khích bởi sự nhượng bộ của chiếc cổ trắng ngà trước sự chi phối của hần, Gareth liêu trợt bàn tay vào trong cổ áo nàng. Bầu ngực nàng vừa vịn trong bàn tay hần. Với sự dịu dàng mà hần quên mất mình có sở hữu, đầu ngón tay hần chải nhẹ trên chọc nụ hồng đã sẵn lại đang ấp trong lòng bàn tay chai sạn của hần cho đến khi một cơn rung mình phá huỷ thân hình mảnh mai của nàng.

Đầu của Rowena bị kéo giật ra sau, đôi bờ mi màu cát áp vào gò má đỏ bừng. Với đôi chân tách nhẹ khiến váy nàng rơi xuống giữa vùng thung lũng, trông nàng có vẻ chín muồi cho sự chiếm đoạt của hắn. Gareth không chuẩn bị cho sự run rẩy đã chiếm giữ đôi tay hắn. Bàn tay khác của hắn khum vào gò má nàng, đỡ dành nàng mở mắt. Chúng lấp lánh như những vì sao trên bầu trời trong một đêm thật dài.

“Em đã quá lạnh lẽo và đói khát khi không có ngài, Gareth.” Những ngón tay nàng lần theo bờ môi hắn như thể để ghi nhớ những đường nét của chúng.

Môi hắn tách ra khi hắn đặt một nụ hôn dịu dàng vào mỗi ngón tay. Bàn tay đang khum giữ bầu ngực nàng trượt xuống để trêu chọc vùng bụng bằng phẳng láng mịn. Đôi mắt xanh thăm thẳm của nàng quyến chặt lấy hắn.

Có vẻ như toàn bộ cuộc đời hắn đã mang hắn đến khoảnh khắc này. Hắn giữ sức mạnh trong tay để giải thoát nàng khỏi một thoả thuận được tiến hành với lòng kiêu hãnh bị tổn thương. Nhưng thời điểm Gareth có thể ngừng khuynh hướng hạ thấp bàn tay hắn xuống đã trôi qua. Chúng trượt giữa làn da và những nếp xếp thô nhám của bộ trang phục của nàng, cuối cùng đậu lại trên vùng mềm mại nhạy cảm của những đường cong giữa hai chân nàng. Gareth hạ thấp đầu xuống, một phần để kiểm thêm thời gian làm điều hoà lại hơi thở, một phần để che dấu sự ửng đỏ đã thấm dẫm gò má hắn giống như sự ửng đỏ của một chàng thanh niên trong lần đầu tiên trở thành đàn ông.

Hắn áp môi vào vành tai thanh nhã của nàng. “Ta sẽ lấp đầy em, tiểu thư của ta. Ta sẽ lấp đầy em để em không bao giờ phải đói khát nữa.” Những lời nói khàn khàn của hắn tắt lịm thành tiếng rên rĩ khi một ngón tay của hắn nhấn sâu vào trong nàng, chạm vào sự ấm áp, ẩm ướt hứa hẹn đam mê mà hắn đã gần như không cho phép bản thân mơ đến.

Nàng quấn một cánh tay quanh cổ hắn trong một vòng ôm mãnh liệt khác thường khi hắn trượt cánh tay bên dưới đầu gối và vai nàng, mang nàng đến giường.

Hắn đặt nàng trên tấm phủ giường nhồi lông vũ. Những ngón tay bồn chồn của nàng bấm vào lớp viền bằng lông chồn ermine. Khi ánh lửa bập bùng ném đôi vai rộng của Gareth vào sự rọi bóng, Rowena rùng mình, vì sợ nhiều hơn là vì lạnh.

Gareth quỳ gối trên giường và ôm nàng vào trong đôi cánh tay hắn như một đứa trẻ. “Em sẽ không lạnh nữa. Nếu chúng ta bị thiêu cháy, vậy thì chúng ta sẽ cháy cùng nhau.”

Những ngón tay của hắn cong lại quanh gáy nàng như một đai lưng. Miệng hắn tìm kiếm vùng mềm mượt của môi nàng và tách chúng ta với sự thích thú nhàn nhã. Rowena đáp lại nụ hôn của hắn với một sự nhiệt tình mới mẻ. Nàng tha thiết áp thân thể mẫn cảm của mình vào khung người đầy cơ bắp của hắn cho đến khi nhịp điệu khêu gợi của lưỡi hắn ve vuốt góc miệng sâu nhất của nàng trở thành không thể lơ đãng được.

Hắn tách ra với một tiếng rên rỉ, kéo giật váy nàng khỏi vai khi hắn di chuyển. Đôi tay nàng lồng vào trong bờm tóc bù xù của hắn khi hắn hạ thấp đầu trên bầu ngực nàng, trêu chọc nhẹ nhàng đỉnh ngực đỏ như san hô với những mơn trớn nắn nát của môi và lưỡi cho đến khi rút thắt nhạy cảm của sự khao khát siết chặt thấp dưới bụng nàng. Nàng nhìn chăm chăm kinh ngạc vào những dải tóc màu bạc quện trong mái tóc sẫm màu của hắn. Những sợi lông vũ kêu xào xạc khi hắn đẩy nàng nằm ngửa. Nàng nâng hông lên một cách ngoan ngoãn khi hắn tuột chiếc váy xuống và tiếp theo sau là chiếc quần ngắn bằng vải lạnh.

Một màu đỏ hồng tràn qua bầu ngực và cổ họng nàng khi nàng nằm phơi bày trước sức nóng đói khát của ánh mắt hắn. Nhưng mắt nàng vẫn mở và

tin cậy, và chính nàng là người đã bắt lấy bàn tay hắn và đưa lên môi nàng. Hàm răng nàng nhẹ nhàng nhấm nháp ngón tay cái của hắn.

“Nào, Ngài của em,” Nàng nói với một nụ cười run rẩy. “Ngài đã hứa xoa dịu cơn đói khát của em.”

Hắn kéo áo của mình qua đầu và phô hàm răng trần trong một nụ cười xấu xa. “Ta lừa em đấy. Ta mới chính là người sẽ được thiết tiệc trên em.”

Rowena được nhắc nhở một lần nữa về con sói khi hắn hạ thấp đầu trên cổ họng nàng. Một sự mơn trớn đùa từ chiếc lưỡi mềm mại nham nhám của hắn được tiếp theo sau bởi tiếng lạo xạo của hàm răng cắn vào da thịt của nàng. Miệng hắn trượt xuống thấp hơn, đuổi theo các vùng thung lũng và núi đồi trên da thịt mượt mà của nàng với quyết tâm trêu chọc. Rowena nghẹn với một tiếng khúc khích.

Gareth ngẩng đầu với một tiếng gầm gừ trầm sâu. “Em trêu chọc ta quá thể, tiểu thư. Ta dám nói một cái quất roi bằng lưỡi tốt đẹp sẽ kèm chế được sự láo xược của em.”

Hắn tiếp tục chứng minh quan điểm của hắn, ngấu nghiến nàng bằng miệng và tay cho đến khi nàng đan những ngón tay vào trong tóc hắn và nài xin một sự khoan dung mà nàng không muốn. Những lọn tóc sẫm màu trượt đi giống như tấm da sống mềm mại nhất giữa những ngón tay nàng. Khoái cảm trải rộng khắp thân thể nàng giống như một mạng lưới kỳ ảo, bấy nàng vào trong nhu cầu của chính nàng. Bàn tay to bè của hắn khum lấy hông nàng, rồi trượt thấp hơn, đỡ dành đùi nàng tách ra với sự dịu dàng tinh vi. Nàng khép mắt và quay mặt vào tấm phủ giường với một tiếng rên rỉ hụt hơi khi những ngón tay và đôi môi của hắn tạo thành giai điệu trên nàng cho đến khi mọi bó cơ trên thân thể nàng uốn cong theo bài hát.

Nàng rơi trở lại giường, thở hổn hển như thể đã chạy trong một thời gian rất lâu, đôi mắt mở lớn và mờ đi vì sửng sốt. Gareth đón lấy ánh mắt nàng ngang qua chiều dài của cơ thể nàng. Nàng biết theo bản năng rằng thời gian để chơi đùa đã trôi qua. Mắt hăn hẹp lại thành một đường kẻ sẫm đen vì khao khát. Một cơn rùng mình sợ hãi và hy vọng bắn xuyên qua xương sống Rowena.

Đôi tay của Gareth run rẩy khi hăn trườn dậy trên đầu gối và bắt đầu cởi quần tất dài. Rowena ấp nắm tay vào mắt nàng.

Nàng giữ mắt nhắm nghiền, ngay cả khi hăn giật nhẹ một tay nàng vào trong tay hăn.

“Rowena?” Hăn nói êm ái.

“Hmmm?”

Hăn kéo bàn tay nàng đến với hăn. Những ngón tay nàng mở ra và nàng thấy bản thân đang chạm vào thứ gì đó đàn hồi như thép được bọc bằng nhung. Bàn tay nàng khám phá chiều dài của nó trong sự kinh ngạc hiếu kỳ. Một âm thanh khàn khàn buột khỏi cổ họng của Gareth.

Rowena rút tay lại. “Em không thể,” nàng rên rỉ. “...Ngài chắc chắn sẽ giết chết em mất, thưa ngài...”

Gareth đổ sập vào cổ nàng với một tràng cười rung chuyển. “Em đang tăng bốc ta quá đấy, cưng yêu dấu.” Hăn nhắc người trên khuỷu tay và nhìn sâu vào trong mắt nàng. “Nó rất bình thường mà. Ta thề với em, ta chưa giết bất kỳ ai với nó hết.”

Bóng tối thoáng phủ bóng qua những đường nét của hăn. Rowena không thể chịu đựng khi nhìn thấy chúng. Nàng ôm lấy gương mặt hăn trong đôi

bàn tay và kéo môi hắn đến với môi nàng. Lưỡi hắn nhẹ nhàng thâm nhập vào miệng nàng, mơn trớn và xoa dịu như thể để chuẩn bị cho thân thể đang run rẩy của nàng một sự xâm nhập sâu hơn. Nàng buông trôi nỗi sợ đã giữ những bắp cơ của nàng cứng lại. Đầu gối nàng tách ra và nàng cảm thấy tiếng gầm gừ hài lòng của Gareth giống như tiếng rừ rừ trong lòng bàn tay nàng.

Thoạt đầu vật cứng rắn của hắn giống như một lưỡi dao không chút thương xót đâm vào trong vùng da thịt nhạy cảm nhất của nàng với sự chầm chậm nhẫn tâm. Nàng nuốt nghẹn một tiếng thút thít đau đớn trên môi hắn. Thân hình nặng nề của Gareth run lên, và nàng nhận ra sự kiên nhẫn mà hắn đang phải trả giá. Hắn là một người đàn ông đã quen với việc tấn công mạnh mẽ vào mọi thách thức mà cuộc đời trao cho hắn. Và bây giờ hắn đang kèm chế nhu cầu dữ dội của hắn đến tận cùng để giảm bớt nỗi đau của nàng.

Rowena tách bản thân ra khỏi nụ hôn của hắn và áp môi vào tai hắn. “Lắp đầy em đi,” nàng thì thầm. “Ngay.”

Nàng không cần phải yêu cầu lần thứ hai. Gareth đâm chiều dài cứng rắn của hắn vào trong nàng, xé rách rào cản mong manh cuối cùng trên thân thể trinh bạch của nàng. Hắn không động đậy một lúc lâu, sưởi ấm trong sự kỳ diệu của nơi ấm áp ấy. Hơi thở của nàng trở nên hỗn hển. Hắn nghiêng cứu gương mặt nàng, chờ đợi sự căng thẳng dịu xuống sẽ nói cho hắn biết nàng đã sẵn sàng để tiếp nhận hắn đầy đủ.

Nàng chớp mắt trêu chọc nhìn hắn. “Xong rồi ư?” Vẻ mặt tiu nghỉu của nàng làm tan chảy trái tim hắn.

“Nay, cưng ơi. Chỉ mới bắt đầu thôi.”

Với những từ đó, hắn bắt đầu di chuyển sâu hơn trong nàng. Đôi mắt nàng chớp chớp đóng lại. Đầu nàng đảo qua đảo lại. Bờ môi ẩm, sưng phồng của

nàng bắt lấy những dải tóc vàng. Gareth vuốt chúng đi, các cú thúc sâu và dài thêm cho đến khi Rowena học được rằng có một cơn đói không thể thoả mãn tồi tệ nhiều hơn việc đói ăn. Bàn tay nàng nắm lấy vai hắn, cảm nhận những chuyển động êm ái của các bắp cơ được bao bọc bên dưới những lớp sọc cứng, giục giã hắn khi hắn hướng nàng đến bên rìa địa ngục rồi quay lại cho đến khi nàng thề là nàng có thể thấy những vì sao nổ tung trên thiên đường.

Một luồng gió lửa bức tranh thêu cuộn lên phía sau Gareth giống như một chiếc áo choàng của bóng tối. Một khối gỗ trong lò sưởi đang thở hơi cuối cùng trong ánh lửa bập bùng rạn rở; Tấm gương bên trên giường từ bỏ những điều bí mật của nó. Rowena nhìn mê hoặc khi lưng của Gareth cứng lại. Hắn uốn cong cần cổ, những bó cơ nổi vồng căng thẳng. Một tiếng la trầm khàn buột ra khỏi cổ họng hắn trước khi hắn đổ sập vào nàng, trọng lượng của hắn không nhiều hơn gánh nặng của chính nàng.

Nàng nhìn chăm chăm vào trong chiếc gương, người lạ tóc vàng xanh xao bị bầy dưới thân thể thoả mãn của người đàn ông nàng yêu. Nàng quan sát những ngón tay của người phụ nữ chải dịu dàng mái tóc rối, đắm mồ hôi của người đàn ông. Rowena nhắm mắt, một nụ cười mỉm đã phai nhạt vẫn còn đọng trên bờ môi nàng.

SeseNau' Blog

Chương 15.

Gareth lóc xóc nhảy xuống cầu thang hai bậc một lần, suy nghĩ của hắn tập trung vào thiên thần đang say ngủ mà hắn để lại cuộn tròn trên giường. Hắn không nhận ra mình đang hát cho đến khi hắn vòng qua bậc thang cuối cùng và giọng nam trung khoẻ khoắn của hắn làm vỡ tung sự tĩnh lặng chết chóc như một món quà không mong muốn.

Ba gương mặt ử rữ nhìn hắn chăm chú. Trong một khoảnh khắc, Gareth nhìn thấy bản thân như họ đã thấy – mái tóc rối bù, áo xống nhàu nhĩ, chiếc tất dài lấm bụi nơi chúng bị ném lơ lửng trên sàn. Irwin đẩy chiếc thớt ăn ra xa như thể đột ngột đánh mất sự ngon miệng. Máng trên vai cậu là tấm áo khoác lông thú mà Gareth đã vất ra đêm hôm trước. Freddie Lớn xoay một bên hàm bị sưng vào ngọn lửa trong lúc Freddie Nhỏ trừng mắt nhìn Gareth, cậu bé đang soi rãnh vào một chiếc bàn bằng gỗ sồi bằng mũi của một con dao.

Bài hát của Gareth tắt thành tiếng ngâm nga, kết thúc với một nốt dò hỏi nhẹ, khi hắn nhìn khắp gian sảnh ảm cúng.

“Thú tội đi, các chàng trai. Các người đã đánh bại các hiệp sĩ của Midgard sao? Họ đã bị trói lại và bị bịt miệng trong chuồng ngựa à?” Gareth cố tình làm cho giọng hắn hồ hởi và sung mãn.

Freddie Lớn khịt mũi. “Các hiệp sĩ thật ư.”

“Các hiệp sĩ chuồn hết rồi.” Lời của Freddie Nhỏ viên đầy sự khinh miệt. “Irwin đã mò vào trong để nói với họ Rowena là gì với ngài. Họ chạy nhốn nháo như những con chuột đến hang ổ của chúng, sợ chết khiếp rằng ngài có thể thức dậy trong tâm trạng cáu kỉnh.”

Gareth huýt sáo khi hắt móc một nôi sắt bên trên lò lửa. Hắt nhúng một ngón tay vào trong chất chứa của nó rồi đưa lên môi. “Không nguy hiểm đến nỗi thế, giờ thì sao?”

“Không gì hết. Sự phản trắc lộ rõ nhất trong một vài người đàn ông mà.”

Nắm tay của Gareth hạ xuống trên Freddie Nhỏ. Cậu bé hụp đầu tránh, nhưng Gareth chỉ vò rối mái tóc cậu. “Kèm chế cái lưỡi của cậu, và chúng ta sẽ tạo ra một hiệp sĩ, nhóc của ta à.”

Làn da trắng trẻo của Freddie Nhỏ đỏ ửng một màu hồng tương xứng. Bàn tay cậu bé đảo ngược cú túm trên con dao, và Gareth biết cậu bé đang cố dẫn không thọc nó vào cổ họng hắt. Nụ cười của người hiệp sĩ không nao núng, và chàng trai buộc phải tự thoả mãn bản thân bằng việc đâm một con gián lang thang đang vội vã băng ngang qua bàn.

Irwin nao núng và vùi sâu hơn vào trong chiếc áo choàng của Gareth. Cậu ta kéo cái thớt gỗ gần hơn vào ngực chỉ để nó bị giật ra khỏi tay khi Gareth bước đến phía sau cậu.

Gareth chọc vào con cá muối và phô mai với vẻ thích thú. “Mấy tay con hoang táo tợn ấy kiếm ra nho tươi ở đâu vào thời gian này trong năm vậy nhỉ? Rowena có thích nho không?” – Irwin mở miệng trả lời, nhưng Freddie Lớn mới là người nói, “Chưa bao giờ có. Chẳng hề có trái nho nào ở Revelwood vào lúc Ro đủ lớn để ném được chúng.”

Gareth mím môi như thể chìm sâu vào suy tưởng. “Cậu nghĩ sao, Nhóc Freddie? Liệu nho có làm cho chị cậu hạnh phúc không?”

Freddie Nhỏ tựa lưng vào chiếc ghế dài và khoanh tay lại. “Ngài quan tâm sao?”

“Rất nhiều.”

Mắt họ khoá chặt vào nhau trong một cuộc chiến không lời.

“Nước sôi kìa,” Freddie Lớn làu bàu.

“Được rồi.” Gareth vội vã đến bên lò lửa. Hắn quăn một miếng giẻ quanh bàn tay và tháo móc chiếc nồi, dời nó đến chỗ không nóng trên lò sưởi. Hắn ném phịch cái thớt ăn xuống lòng Freddie Lớn.

“Trông coi mớ nho đó, được không?” Hắn thì thầm với một cái liếc dài vào Irwin. “Ta phải xem qua đám ngựa.”

“Không cần đâu,” Freddie Lớn đáp. “Điều đó đã được làm xong rồi.”

“Cám ơn nhiều. Cậu sẽ làm một điều khác cho ta chứ?” Gareth gần như có thể thấy tai của Irwin đang vểnh lên. Hắn nghiêng sát hơn vào tai của Freddie Lớn và thì thầm, “Chuẩn bị đám ngựa sẵn sàng cho hành trình về Caerleon.”

Freddie Lớn nhìn chăm chăm về phía trước. “Của ngài và của Rowena à?”

“Tất cả đám ngựa”

“Aye, Sir.”

Gareth nhét một lông cũi nhỏ vào bên dưới cánh tay, móc chiếc ấm trên một ngón tay, và giờ lòng bàn tay ra. Freddie Lớn giao lại chiếc thớt ăn. Gareth trao cho Irwin một cái nháy mắt chọc tức khi hắn bắt đầu trèo lên thang, giữ thăng bằng các báu vật của hắn bằng sự cẩn thận tỉ mỉ. Cứ như thế cho đến khi hắn vòng qua khúc quanh đầu tiên của lồng cầu thang, cổ họng hắn bắt đầu ngâm nga hát.

SeseNau' Blog

~*~

Rowena ôm chặt chiếc gối vào lòng, lẩm bầm tên của Gareth vào đó. Chiếc gối chẳng có lời đáp nào. Một âm thanh giống như tiếng ngà voi lách cách chạm vào nhau đã mang cái đầu bù rối của nàng ngẩng lên và đôi mắt lơ đãng mở ra. Mất một lúc lâu, bối rối, trước khi nàng nhận ra đó là tiếng lách cách của răng nàng. Nàng lăn người qua và ngồi dậy trên đầu gối, chịu đựng sự chống đối của những bắp cơ cứng đờ với một cái nhăn mặt. Nàng hé nhìn bên dưới tấm khăn trải giường, tìm kiếm trên thân thể nàng dấu hiệu kín đáo về sự chiếm hữu của Gareth.

Gia huy của hắn không gắn trên ngực nàng. Dấu hiệu của hắn trên nàng là một sợi xích vô hình trói buộc nàng với hắn bởi sự nhạy cảm mờ nhạt giữa hai chân nàng, và sự vội vã của hơi thở của nàng khi các hình ảnh của đêm trước loé lên trong tâm trí nàng trong một cuộc diễu hành sáng chói. Răng nàng đột ngột ngừng khua. Nàng rơi thẳng về phía trước, vùi mặt vào trong tấm khăn trải để dấu đi tiếng cười.

Tiếng gầm gừ của cơn đói kéo nàng bật dậy. Chỗ cong trên vùng bụng hõm của nàng dường như chạm đến tận xương. Nàng kéo tấm đắp lên quanh vai, đột ngột lạnh thấu xương. Gareth đã quên mất con tin của hắn rồi sao? Hắn đã hứa sẽ xua đi đói khát và lạnh lẽo ra khỏi cuộc đời nàng. Lời thề của hắn chỉ là những từ ngữ đẹp để được nói ra để thoả mãn cơn thèm muốn đã khiến hắn chiếm đoạt nàng nhiều lần trong đêm, đôi lúc dịu dàng, có lúc lại hoang dã, cho đến khi họ đổ sập vào vòng tay nhau thiu thiu ngủ trong sự sững sờ sao? Hắn đã hứa gì với lady Alise để thưởng thức những biệt đãi của cô ta? Nàng băn khoăn. Một túi vàng? Một chuỗi ngọc trai? Hắn hẳn đang cười vào nàng! Rowena Fordyce ngốc nghếch, được chiến thắng chỉ với lời hứa về một khúc giảm bông nóng và một ngọn lửa ấm.

Nỗi thất vọng làm u tối đôi mắt nàng khi nàng nhìn căn phòng truy lạc. Có lẽ đức ngài tằm tối đã chuẩn khỏi công trình của hắn rồi, để lại nàng cho lòng khoan dung của nhóm hiệp sĩ dân đảng kế tiếp tình cờ gặp ở Midgard. Trán nàng cau lại kinh hoàng. Nàng gần như có thể nghe thấy bài hát tục tĩu của họ giống như tiếng vang của những bài hát ma mị xa xôi.

Bài hát trở nên lớn hơn. Suy nghĩ ảm đạm làm héo mòn nàng đến mức khi cánh cửa đung đưa mở ra, nàng chớp mắt nhìn Gareth như thể hắn là một bóng ma. Nụ cười uốn cong vành môi nàng giống như tia nắng mặt trời chiếu xuyên qua những đụn mây giông. Nàng vươn đôi cánh tay đến với hắn. Gareth ngừng bước, lời hát của hắn tắt lịm trong một hơi thở hít vào. Một biểu hiện lướt qua gương mặt hắn mà Rowena không thể hiểu thấu. Nàng có một cảm giác kỳ lạ là nàng đang nhìn thấy bóng ma của một Gareth trẻ trung hơn, bền lեն và gần như thiếu chắc chắn về sự chào đón.

Khi hắn không di chuyển để đón nhận vòng tay của nàng, một sự ngượng ngùng tương tự tràn qua nàng. Nàng giả vờ duỗi chân tay, nhìn ngăm hắn từ bên dưới hàng mi.

“Màu sắc phù hợp với ngài, thưa ngài,” nàng nói nhỏ nhẹ, thích thú với chiều dài của lớp len tốt xếp nếp trên bờ vai rộng. “Các sắc thái bổ sung cho mái tóc của ngài.”

“Kiểm soát bản thân tốt,” hắn đáp, “và ta có thể để em mượn nó.”

Gareth đẩy lông gổ vào trong ngọn lửa sắp tàn và chất những thứ đang mang theo khác của hắn lên bàn. Hắn băng ngang phòng đến giường và dùng đưa một chiếc váy màu hồng tuyệt đẹp trước chiếc mũi lõm đốm tàn nhang của Rowena. Nàng vươn tới nó, nhưng hắn giật lại với nụ cười mỉm, ánh mắt hắn bén ngót khi tấm khăn trải trượt khỏi bờ vai mịn như kem của nàng.

Rowena kéo tấm đắp lên qua mũi, ánh mắt nàng hẹp lại thành một dải xanh tinh quái. “Kiểm soát bản thân tốt và em có thể để ngài mượn nó.” Nàng nói, giọng nàng nghèn nghệt.

Chiếc váy trượt xuống sàn khi Gareth lao lên trên nàng. Những sợi lông vũ bay lên khi hắn lăn tròn nàng, kéo nàng lên trên hắn. Khi họ ổn định trong lớp bọc nệm êm ái, tấm khăn trải bao bọc cả hai người họ. Bàn tay của Gareth sưởi ấm vùng eo trần của nàng.

Mắt hắn lấp lánh. “Thật là xác láo quá. Em có biết chút gì về những nguy hiểm mà ta đã phải đương đầu để mang những vật báu này về cho quý cô của ta không hả. Ta phải đối mặt với ba con rồng đang thở ra lửa và muốn trừng phạt cần cổ của ta đấy.”

Rowena nhắc hông lên trong một nỗ lực trốn thoát không mấy thật lòng. “Có lẽ những con rồng định làm lễ rửa tội cho Irwin, Freddie và Freddie một lần nữa chẳng?”

“Chúng có thể.” Gareth chiếm lấy lợi thế trong sự vùng vẫy của nàng để trượt bản thân vào trong vị trí sẽ tệ hơn cho sự thoả hiệp nếu không có chiếc tất dài bằng len của hắn.

Rowena trở nên bất động. “Ngài đã giết những con rồng đang nói đến này bằng thanh gươm vĩ đại của ngài sao?”

“Lạy thánh Alas! Ta không có mang vũ khí. Ta buộc phải chịu đựng sự tấn công của những ánh mắt căm ghét và những tiếng lầm bầm hèn nhát ấy với sự đầu hàng ngượng ngùng nhất. Thanh gươm vĩ đại của ta đã bị phí phạm, bị đóng thuế nặng bởi một nàng trinh nữ quyến rũ, kẻ đã chế nhạo những món quà đậm bạc của ta bằng những lời giễu cợt thô bạo nhất.”

Rowena đập lòng bàn tay vào ngực hắn với một cái ngo nguậy trên người. “Thanh gươm vĩ đại của ngài cho thấy những dấu hiệu của sự sống.”

Mắt Gareth hẹp lại thành một đường chỉ lười nhác của sự đam mê. “Em, nàng trinh nữ quyến rũ, có thể khuấy đảo một người đàn ông đã chết phải sống dậy.”

Hắn khum đầu nàng trong tay và kéo gương mặt nàng xuống với hắn. Khi cuối cùng nàng vươn thẳng dậy, đôi bàn tay nàng đang run rẩy và hơi thở của nàng không đều đặn. “Đó là món quà duy nhất ngài mang cho em sao? Hoặc còn có những thứ khác?”

Gareth cười nhả nhỏ. “Luôn luôn thực dụng nhỉ.”

Hắn đẩy nàng ra khỏi hắn, khiến nàng ngã ngửa ra phía sau với một tiếng ré. Nàng cuộn người trong những nếp xếp của tấm khăn trải khi hắn đi đến chiếc bàn và gom những tặng phẩm của hắn.

Khom người, hắn đặt chiếc nồi sắt bên cạnh giường, giả vờ gắng sức dưới sức nặng của nó. “Cho việc tắm rửa của em, thưa tiểu thư.”

Rowena nhăn mặt. “Hơi nhỏ một chút, đúng không?”

“Đừng than vãn hoặc là ta sẽ tự tay nhồi em vào trong đó đấy.”

Rowena nghiên cứu chiếc nồi rộng mười inch và khôn ngoan ngậm miệng lại.

Hắn trao tặng tấm thớt ăn cho nàng với một cử chỉ phô trương. Một ánh lấp lánh thích thú thấp sáng đôi mắt nàng.

“Những báu vật này được giật ra khỏi một con rồng háu ăn, thật đấy, với đôi tai vẫy vẫy và một cái nhìn trừng trừng căm phẫn nhất.”

“Không nghi ngờ gì rằng anh ta căm phẫn là bởi vì ngài đã ăn cắp mất phô mai của anh ta.”

Gareth ngồi xuống cạnh giường, ve vuốt mái tóc nàng. “Và người hứa hôn của anh ta.”

“Không nghi ngờ gì là ngài đã dờ người vì xấu hổ.” Rowena trộn lẫn những lát cá và phô mai bổ dường.

“Chỉ khi con rồng nhỏ nhất xuyên thủng ta bằng ánh mắt của mình. Nó có một con dao sẵn sàng cắt đứt cái đầu dâm dăng của ta.”

“Cũng như ngài có thói quen muốn cắt đứt cái đầu của chính thằng bé đem qua.” Những ngón tay của Rowena siết chặt trái nho cho đến khi nó bị nhào khỏi vỏ rớt vào trong giường.

“Hầu như không. Ta thấy bản thân trở nên yếu mềm thẳng bé. Cậu ta là một địch thủ đáng gờm khi được trang bị một cái ấm đun nước hoặc một con dao đấy.”

Miệng nàng trễ xuống. “Ngài không hề có ý định giết thẳng bé ư?”

Gareth bỏ một trái nho vào trong miệng nàng. “Không, bất kể thế nào.”

Miệng nàng ngậm lại lập tức. “Ngài lừa em.” Hắn thở dài. Những ngón tay hắn chơi đùa với làn da mềm mại trên gò má nàng. “Chúng ta cứ phải lật đi lật lại vấn đề này cho đến chết à? Ta phải thắng được em bao nhiêu lần mới thuyết phục được em rằng em thuộc về ta đây?”

Rowena nuốt trộng trái nho. “Ngài không thắng được em đêm qua.” Nàng bình tĩnh đẩy bàn tay của hắn ra. “Ngài đã xoay hạt súc sắc trong áo choàng của ngài. Ngài chơi ăn gian.”

Gareth đứng dậy, những đường nét của hắn răn lại. “Người đàn ông cuối cùng nói điều đó với ta đã kiếm được một mũi giáo và cổ họng đấy.”

“Vì sao? Vì đã nói sự thật ư?”

Chân của Gareth vung lên, làm đổ nhào chiếc nôi. “Vì ta chơi ăn gian! Em thích ta để tên Percival kinh tởm khốn kiếp đó đưa em lên lầu hơn sao? Hay giết hắn vì đã dám nhìn em?”

“Nhưng làm sao em biết được liệu ngài có chơi ăn gian với papa ngay từ lúc đầu hay không chứ?”

Sự điềm tĩnh của nàng khiến hắn tức điên lên thêm. “Trái ngược với quan điểm cao quý của em về ta, ta không có khuynh hướng chơi gian với những gã ngốc. Hoặc giết những thằng nhóc.”

“Ngài có khuynh hướng giết phụ nữ sao?” Những từ ngữ trượt ra khỏi Rowena trước khi nàng có thể cắn chúng trở lại.

Một nụ cười lạ lùng kéo cong góc môi của Gareth. Rowena rùng mình khi hắn lướt đầu ngón tay xuống chiều dài của mũi nàng, rồi hôn lên đỉnh mũi. “Thời gian sẽ trả lời, tình yêu của ta. Chỉ có thời gian mới nói được mà thôi.”

Rồi hắn để nàng lại, vẫn còn đắm chìm trong âm vang sự âu yếm bất cần của hắn. Nàng ngồi với gò má tỳ trên đầu gối, ngẫm nghĩ về những lời của hắn và nhức nhối với sự va chạm của hắn cho đến khi Irwin đập rầm rầm vào cánh cửa và làu bàu loan báo rằng những con ngựa đã sẵn sàng cho chuyến quay lại Caerleon của họ.

SeseNau' Blog

Chương 16.

Marlys đứng đưa từ cành này sang cành khác giống như một con khỉ thiếu duyên dáng. Trên đỉnh của một cây sồi cổ thụ, những cành nhánh của nó yếu ớt hơn và vươn xa hơn cho đến khi cô buộc phải lao vọt vào thân cây. Lớp vỏ thô nhám xé rách một mảng da trên đầu gối cô, nhưng cô hầu như không cảm thấy nó. Nhánh cây mảnh mai cuối cùng mà cô vươn tới đã không chạm được vào tay cô. Cách đây một vài năm cô có thể trèo đến đỉnh nhánh cây mà không gây ra nhiều hơn một tiếng kẽo kẹt phản bội. Với một tiếng lăm bằm bực bội, cô cuộn người vào trong những cành nhánh gầy guộc ấy, cảm ghét sức nặng của thời kỳ trưởng thành.

Cây cối ôm ấp cô như một cái kén, những nhánh trơ trụi của chúng che giấu hình dáng mặc tuyền đen của cô. Marlys áp gò má trên lớp vỏ cây ẩm ướt, thấy yêu mến mùa đông bởi vì nó không hứa hẹn những điều nó không thể giữ.

Cơn mưa buổi sáng đã làm tan chảy tuyết thành những mảng bùn. Đất và bầu trời cong thành một cái tô màu xám bất tận, chỉ bị phá vỡ bởi những ngọn tháp xa xa của Ardennonne. Những lá cờ hiệu màu đỏ thẫm của Blaine phấp phới trong vẻ lộng lẫy bướng bỉnh chống lại bầu trời trì độn. Nếu cha cô còn sống, Marlys biết cô sẽ là nữ chủ nhân ở đó. Ngay cả bây giờ, chỉ nhờ sự khoan dung của Gareth mới cứu cô khỏi một số phận như thế.

Khi là một đứa trẻ, cô thường lên đến cái cây này, trốn khỏi sự khiển trách của một bảo mẫu chỉ muốn uốn nắn cô “hành động giống một quý cô nhiều hơn và ít giống một thứ hoang dã đi”; trốn khỏi sự thất vọng hoà nhã trong đôi mắt của người cha chỉ muốn những đứa con trai; trốn khỏi sự quyến rũ hiển nhiên của một người anh trai không thể không làm hài lòng bất kỳ ai. Trong những cành nhánh của nó, cô tìm thấy một ân sủng không bị ràng buộc bởi sự kềm chế tính vụng về trẻ con. Khi đám điều hâu lượn trên những dải không khí vô hình, cô sẽ mơ mộng được theo cùng chúng, bay vút lên cao xa khỏi Caerleon, lướt trên những đồng cỏ của một nơi không có ai mắng mỏ hay la hét hoặc nhéo mũi trêu chọc dịu dàng như anh trai cô vẫn thường làm.

Bầu trời thật trống trải trong ngày hôm nay. Những con điều hâu đã bay đến nơi tốt đẹp đó mà không có cô. Một cơn chuột rút kéo căng mắt cá chân cô. Cô xoa nắn nó một cách lơ đãng, và ngẩng đầu lên khi tìm thấy những chấm đen đang trườn ngang qua đồng cỏ xa xa. Nhịp tim cô tăng lên khi cô thầm thì đếm. Năm con ngựa. Bốn người cười. *Nay*. Phi lý như dáng vẻ nhảy dựng lên của Folio trên tấm mền bông màu nâu xám là sự tung rả của mái tóc vàng trên nền đen. Màu đen là bộ ngực của anh trai cô. Mái tóc vàng là của Rowena. Marlys bấm sâu móng tay vào lớp vỏ cây, dồn nén lớp mùn đen lạnh lẽo bên dưới chúng.

Cô không thể nhìn thấy nụ cười của Rowena, chỉ nhìn thấy độ nghiêng đầy sùng bái của mái đầu hướng đến người đàn ông đang ôm nàng. Marlys muốn ngửa đầu và hú lên. Cô quan sát họ băng qua đồng cỏ, đôi mắt nóng và khô, cho đến khi họ biến mất trong bóng tối của khu rừng.

Cô nhảy điệu shimmy xuống dưới thân cây. Gần đến gốc cây, gót giày cô bị mắc vào một nhánh cây. Tiếng rắc gãy gọn cảnh báo cô quá trễ. Cô rơi ra sau khi nhánh cây đổ xuống, hầu như không nhận ra tiếng thét hoảng sợ của chính mình.

Cô nằm trên đám lá một lúc lâu, cảm nhận sự ẩm ướt của chúng thấm qua lưng áo. Khi hơi thở quay trở lại với cô, tiếng thốn thức đi cùng với nó, sâu và run rẩy với một cạnh sắc có thể cắt lát ruột gan cô. Khi chúng trôi qua, cô ngồi lên và lau đi những vệt nước mắt bằng mái tóc. Mưa đập vào cô trong những luồng gió khi cô chạy hết tốc lực đến Caerleon để chào đón anh trai và quý cô của anh ấy về nhà.

SeseNau' Blog

~*~

Rowena chìm vào trong chiếc bồn viền vải lanh với một tiếng thở dài. Nước ấm vỗ về cảm nàng. Một nụ cười phảng phất uốn cong môi nàng khi nàng nhớ lại lần tắm táp đầu tiên của nàng ở Caerleon. Đêm nay không có Dunla cọ xát làn da nàng đến trầy xước. Người phụ nữ già tươi cười đã lịch sự biến mất sau khi đổ đầy bồn và găm lên thứ gì đó nghe giống như “bacon home” vào tai của Rowena. Lần này nàng không tắm trong bể mà trong sự riêng tư trong buồng ngủ của Gareth.

Một ngọn lửa reo mừng trong lò sưởi, sự ấm áp của nó lan toả khắp phòng. Rowena lùa đầu ngón tay qua làn nước một cách lười nhác. Đôi mắt nàng tập trung vào chiếc giường khổng lồ, nhớ đến những đêm nàng và Gareth nằm bên nhau như những bức tượng, sợ chạm vào nhau vì e sẽ không thể dừng lại. Chỉ khi sự kiệt sức đòi hỏi thân thể của họ tìm kiếm sự ấm áp của một thân thể khác. Họ thường xuyên tỉnh giấc với tứ chi quỳn chặt vào nhau, với mùi của giấc ngủ ngọt ngào, với sự thân mật vương vấn giữa họ. Đêm nay sẽ khác. Khi Gareth quay lại từ chuyến đi kinh lý Caerleon, hẳn

sẽ tìm thấy nàng cuộn giữa những tấm lông thú, ẩm ướt và sạch sẽ và đôi khát sự động chạm của hắn.

Nhiều đêm đã trôi qua bên dưới ánh mắt canh chừng của các anh em nàng từ khi họ rời khỏi Midgard. Ngoài đôi chút bàn tay và ánh mắt họ chạm nhau. Chỉ một lần Gareth kéo nàng ra xa trong lúc những người khác lơ lửng, đưa nàng vào trong một khóm cây nhỏ và ghim chặt nàng vào một cây thông bằng nẹp hôn của hắn cho đến khi nàng nghĩ hắn sẽ chiếm lấy nàng ngay ở đó, nhanh chóng và bí mật. Nhưng hắn kéo người ra, lùa những ngón tay qua mái tóc với một tiếng rên rỉ. Họ quay lại ngựa cùng những người khác, nụ cười toe toét ngốc nghếch của nàng đồng bộ với thứ trên môi của Gareth. Bên dưới tấm áo choàng lông thú mà hắn đã chiếm lại từ một Irwin miễn cưỡng, bàn tay hắn đi rong không chút xấu hổ cho đến khi những tiếng cười khúc khích của nàng tan chảy thành những tiếng rên nhỏ và nàng nài xin hắn kết thúc sự tra tấn tinh vi của hắn trong một tiếng thì thầm nguyền chửi. Đêm nay nàng sẽ nài xin hắn tiếp tục sự tra tấn ấy.

Rowena nín thở khi nàng chìm xuống bên dưới nước để rửa trôi xà phòng. Nàng trôi lên và thấy Marlys đang đứng tại đầu bồn tắm, cánh tay khoanh lại và một chân mang ủng chống trên cạnh bồn.

Mái tóc của Marlys lơ lửng trong những nùi ẩm ướt. Áo chèn của cô bị tấm lấm ướt và cô có mùi giống như một con chó săn ướt. Rowena bắt chéo cánh tay trên ngực, nhớ lại lần hội ngộ cuối cùng của họ - sự tử tế của Marlys trong việc giúp nàng chạy trốn. Sau quá nhiều đêm thiếu ngủ trên nền đất đông cứng, Rowena đã tự hỏi không biết là sự tử tế hay tính hiểm độc đã xúi giục người em gái của Gareth.

“Chào mừng về nhà, chó con.”

“*Hullo*, Marlys. Thật khó để gọi là về nhà mà không có cô lao xuống từ một thân cây vào chúng tôi.” Rowena với lấy thỏi xà bông, thận trọng giữ

khuôn mặt không lộ ra biểu hiện gì.

Marlys nhặt cục xà bông trơn tuột và ném vào không trung. “Tôi ở quanh đó thôi.”

“Cô luôn thế, đúng không?”

“Chỉ khi cô cần tôi.” Marlys đi quanh bồn tắm.

Những giọt lệ châm chích đôi mắt của Rowena khi Marlys túm lấy một nhúm tóc và kéo giật những ngón tay xuyên qua một dải tóc rối. Rowena cắn môi để bóp nghẹt một tiếng thét.

“Đã bao nhiêu tuần kể từ khi cô chải mớ giẻ lau này rồi?”

“Tôi có thể hỏi cô điều tương tự.” Rowena bắn lại.

“Nó cần được gỡ rối một cách tồi tệ.”

Rowena giật tóc nàng khỏi cú túm không thương xót của Marlys. “Tôi không muốn bị trọc đầu khi Gareth quay lại đây.”

Marlys ném cục xà bông vào trong nước và lấy một chiếc lược ngà từ bàn. Nụ cười của cô là một ánh loé trắng đã phía sau bức màn tóc tối tăm. “Cứ tin tôi.”

Marlys khụy gối phía sau chiếc bồn tắm và thu thập một nhúm tóc. Với sự dịu dàng đáng kinh ngạc, cô bắt đầu chải qua suốt chiều dài của nó. Da đầu của Rowena râm ran khi những nhát chải chậm chạp kéo đầu nàng ra sau. Nàng nhắm mắt, thở dài hài lòng.

Giọng của Marlys êm dịu và nhẹ nhàng như bàn tay trên tóc của Rowena. “Cô đã qua đêm ở những đâu trên đường quay lại Caerleon?”

Rowena không mở mắt. “Những cánh đồng. Bụi cây. Ngay khi tuyết bắt đầu tan, điều đó cũng đủ dễ chịu.”

Marlys buông lược và quăn những dải tóc ẩm quanh ngón tay. “Thật đáng tiếc khi anh ấy không thể nghỉ tại điền sản của bạn bè anh ấy. Tôi nghĩ thanh danh của anh ấy đã đủ đen mà không cần phải đưa một ả điếm mắt sao đi khắp nước Anh.”

Vai của Rowena co lại trong một tiếng thở dài mệt mỏi. Lần cuối cùng nàng nghĩ đến bản thân như một ả điếm trong bồn tắm này nàng đã tan trong nước mắt. Nhưng rồi điều đó không phải sự thật. Tuy vậy, nàng hầu như không thể chửi mắng Marlys vì đặt tình trạng mới của nàng vào trong những từ ngữ tàn nhẫn như hàm ý của chúng.

Marlys thu gọn tóc nàng thành một búi. “Cô thật ngốc khi để cho Gareth bắt được cô.”

“Cô có thấy bất kỳ vết sẹo nào ghi dấu trên da thịt của tôi không? Anh trai cô không quăng quật tôi. Ngài ấy không làm gì ngoài sưởi ấm và cho tôi ăn.”

Tiếng cười của Marlys Trầm đục. “Tôi dám cá là anh ấy đã làm thế. Cách bàn tay anh ấy nấn ná khi kéo cô khỏi Folio, tôi nghĩ anh ấy định sưởi ấm cô ngay tại đó trong sân trong.”

Đôi mắt Rowena mờ đi vì màn nước. “Tại sao cô gọi tôi đi?”

“Cô đã đánh mất trái tim của cô cho anh ấy rồi, đúng không? Giống như tất cả những người khác trước cô.” Đôi bàn tay của Marlys siết chặt thành nắm

đắm, khiến những sợi tóc măng trên gáy Rowena râm ran. “Đó là cách cô chọn để trải qua cuộc đời của cô à? Cười điệu đà với một người đàn ông sẽ không bao giờ yêu lại cô?”

“Đó là cách cô đã chọn để trải qua cuộc đời của cô, đúng không?”

Không cảnh báo, Marlys động sầm đầu của Rowena xuống dưới nước. Rowena trôi lên, phun phì phì và khạc nhổ, chỉ để bị xô xuống dưới lần nữa. Lần kế tiếp nàng trôi lên vung vẩy, và Marlys ăn một nắm đám đầy xà bông vào miệng.

Nước vung vãi khi Rowena lắc tóc ra khỏi mắt và lao dậy. “Cô định chìm chết tôi sao?”

“Thế cũng còn trắc ẫn chán so với Gareth khi anh ấy đã chán tiếng meo meo của cô.” Marlys nhét chặt bàn tay vào trong ống tay áo và bước đến cửa sổ. Cô kéo mở ô cửa chớp và quay gương mặt hứng mưa rơi.

Rowena đột ngột ngồi xuống. “Sự thực là do nọc độc ghen tuông của cô, đúng không? Tôi đã nghe những điều cô nói với Gareth. Miễn là cô giữ ngài ấy bị ám ảnh bởi quá khứ và khiến cho ngài ấy cảm thấy không xứng đáng với một tình yêu khác, ngài ấy vẫn sẽ thuộc về cô. Cô có thể giữ ngài ấy tại Caerleon, tách rời khỏi xã hội thượng lưu, thực sự cô lập. Ngài ấy sẽ mạo hiểm ra ngoài để chiến đấu trong những trận đấu thương, để vào giường của những người phụ nữ, nhưng ngài ấy sẽ luôn quay trở về với cô bởi vì cô đã bảo đảm ngài ấy tin tưởng cô là người duy nhất yêu ngài ấy bất chấp quá khứ.”

Marlys đóng sầm ô cửa chớp. “Dĩ nhiên tôi yêu anh ấy. Mọi người đều yêu Gareth. Tôi đã nghe điều đó từ khi còn bé cho đến khi tôi nghĩ điều đó khiến tôi phát bệnh. Mẹ tôi yêu anh ấy. Tôi đã phá vỡ tử cung của bà ấy khi chiến đấu để ra đời, nhưng chính là tên của Gareth được bà ấy thì thầm qua

hơi thở cuối cùng. Cha tôi yêu anh ấy. Anh ấy là mọi hy vọng mà cha có. Và cả hai chúng ta đều biết Elayne yêu anh ấy nhiều như thế nào.”

Rowena đứng lên, kiêu hãnh giữ thẳng xương sống. Từ chối để lộ bất kỳ dấu vết ngượng ngùng nào, nàng trèo ra khỏi bồn tắm và băng qua để lấy chiếc khăn tắm được xếp trước lò sưởi. Nàng khom người lau khô bản thân bằng những nếp khăn cứng còng, ấm áp.

Đôi cánh tay của Marlys buông lơ lửng bên cạnh sườn. “Không một dấu vết nào anh ấy để lại trên người cô. Trừ phi anh ấy đặt một đứa trẻ trong bụng cô.” Rowena vươn thẳng người, bị choáng váng bởi ác ý trong giọng của Marlys. “Tốt nhất cô nên hy vọng anh ấy thất bại với điều đó, để tránh cho nó không gặp số phận tương tự như đứa trẻ của Elayne.”

Chiếc khăn của Rowena bị lãng quên lơ lửng trên những ngón tay nàng. Cánh cửa đung đưa mở ra. Nàng không nhận thức được sự miêu tả sinh động của ngọn lửa đã tô vẽ lên nàng trong những sắc độ của màu hồng đào, màu vàng óng và màu xanh ẩn tượng.

“Xéo đi, Marlys.” Gareth đứng trong ngưỡng cửa, một chiếc cốc đang bốc hơi được nâng niu trong bàn tay. “Ngay.”

Vẻ mặt hần không cho phép bất kỳ sự tranh cãi nào. Rowena che đậy bản thân bằng chiếc khăn tắm, đột ngột thấy ngượng ngùng. Marlys trao cho nàng một cái cúi chào chế nhạo trước khi chuồn khỏi phòng. Gareth đóng sầm cánh cửa phía sau cô ấy.

Rowena quay tất cả sự chú ý của nàng vào việc lau khô những ngón chân. Nàng có thể không phải đón gặp ánh mắt của Gareth khi những lời của Marlys đang khuấy đảo trong đầu nàng. Cả đứa bé bị nguyên rửa của Elayne nữa. Nàng giữ đầu nghiêng xuống, cầu nguyện rằng mái tóc sẽ che dấu được sự bối rối của nàng.

Chiếc cốc khua lách cách khi hấn đặt nó xuống trên lò sưởi. Bàn tay hấn chải nhẹ bờ lưng trần của nàng. “Con bé đang mắng nhiếc em sao?”

“Đôi khi em nghĩ cô ấy ghét em nhiều bằng cô ấy ghét người mẹ kế của ngài.”

Mắt của Gareth thăm lại. “Ngược lại thì có. Marlys tôn thờ Elayne. Theo sau bà ấy mọi nơi giống như một con chó con. Ta đã tưởng con bé phát chán việc theo sau ta rồi cơ.”

Rowena rùng mình, vì âm khí chết chóc nấn ná của Marlys nhiều hơn vì lạnh. Gareth giật mạnh hai mảnh da thú ra khỏi giường. Một tấm hấn trải dưới chân Rowena. Cái kia hấn giơ ra như một chiếc áo choàng trước mặt hấn.

Nàng uốn cong một chân mảy. “Giường của em chứ, thưa ngài? Em đã hy vọng rằng em đã kết thúc việc ngủ tại chân ngài rồi cơ.”

“Cô gái hỗn xược. Một lần tắm thôi và em mơ màng rằng bản thân vừa vịn với giường của ta rồi.” Hấn ném tấm da thú qua đầu nàng trước khi kéo nàng vào trong lòng. Tấm lông thú mềm mại cù vào mũi nàng, khiến nàng hắt hơi. Hấn chọc quanh đỉnh của tấm da thú cho đến khi một mái đầu vàng óng trời lên. “Nhìn xem ta tìm thấy gì này! Một quái thú đi lạc trong đám da thú của ta.” Hấn vò mái tóc ẩm của nàng. “Mớ tóc này sẽ tạo ra một cặp găng tay mới đáng yêu làm sao! Hoặc có lẽ đôi bao tay cho quý cô của ta.”

“Quý cô của ngài sẽ bị nguyên rửa thực sự với bao tay kinh khủng như thế. Cô ấy hấn sẽ bị nhồi nhét bàn tay trong đó và không bao giờ tìm lại được chúng.”

Gareth đưa lòng bàn tay nàng lên môi. “Chúng ta phải ngăn chặn một thảm họa như thế, vì đôi tay của cô ấy thực sự rất quý giá đối với ta.”

Bàn tay của Rowena nấn ná trên gương mặt hần, đầu ngón tay nàng lần theo bờ môi ấm áp của gã. Khi được ôm trong vòng tay hần, những ngờ vực bị khuấy đảo bởi từ ngữ của Marlys dường như là một thế giới xa xôi. Mùi hương dễ chịu của đinh hương và quế thoảng qua mũi nàng khi Gareth áp chiếc cốc vào môi nàng.

“Ta suýt quên mất,” hần nói, “uống thứ này đi.”

Rowena ngoảnh khỏi chiếc cốc. “Đó là gì thế?”

“Chất độc, dĩ nhiên rồi. Em mong đợi thứ gì khác từ ta được nào?”

Rowena cười khúc khích, không chắc chắn liệu nàng có nên uống không. Nàng nhấp một hớp và mùi rượu táo nồng hương trượt xuống cổ họng nàng.

“Thật ngọt ngào làm sao khi em uống chất độc vì ta.” Với chất giọng trầm ngâm của hần, Rowena vặn người để nhìn về mặt hần, nhưng hần nhấn cằm hần trên đỉnh đầu nàng để chặn lại. “Quả là một ý nghĩ tinh táo.”

“Quả là một chất độc dễ chịu.”

Hần đánh nhẹ vào tai nàng. “Đó chỉ là món posset* mà Dunla pha chế cho em. Ta đã dụ bà ấy pha nhiều rượu với hy vọng là em sẽ đánh mất trí khôn và ta có thể có được sự vui vẻ trên thân thể em suốt đêm dài.”

*(*Posset : món sữa nóng hoà với rượu và được thảo – Ct của Sè.)*

Đặt chiếc cốc sang một bên, Rowena đảo người và ném bản thân vào hăn, đẩy hăn nằm ra. Tắm da thú trượt khỏi vai nàng. Nàng nghiêng người tới trước, lướt bờ ngực trần ngang qua áo hăn với một chuyển động trêu người.

“Em đã đánh mất trí khôn rồi. Em không cần chút posset nào để chứng minh điều đó hết.”

Gareth thì thầm đồng ý khi hăn khum lấy đầu nàng và kéo miệng nàng vào miệng hăn. Đôi môi của họ nấn ná trong một cú chạm của lửa, quyến chặt trong sự ngọt ngào của hơi ấm và hương quế.

Sau vài nụ hôn nín thở, Gareth quấn tóc nàng quanh nắm tay hăn và kéo đầu nàng lên. “Rowena, những phiến đá này khá là lờm chờm.”

Nụ cười của nàng cong lại. “Chịu đựng đi, thưa ngài. Ngài chưa tắm gì hết. Ngài không thích hợp với giường của em.”

Nàng áp thân thể thơm ngát vào hăn. Mưa đập vào ô cửa lá sách khi Rowena tiến hành khiến hăn quên về những tảng đá lờm chờm và mọi suy nghĩ khác từng đi vào tâm trí hăn. Nàng rung mình khi vật cứng rắn mướt như nhung của hăn nhấn chìm nỗi đau trong nàng. Nàng nhắm chặt mắt ngăn những giọt lệ đang kéo đến, và trong một khoảnh khắc tưởng như vô tận không còn quan tâm cho dù hăn có giết một trăm người phụ nữ bội bạc và những đứa bé đang khóc nheo nhéo của họ đi chẳng nữa.

SeseNau' Blog

~*~

Marlys đứng tỳ lưng vào cánh cửa phòng của Gareth. Một tiếng rên rỉ trầm sâu gần như là một tiếng gầm gừ được theo sau bởi tiếng cười lạnh lớt như chuông ngân.

“Aye, con chó con ngọt ngào của ta,” Marlys nói nhỏ, vùi gương mặt trong đôi lòng tay. “Ghen tuông.”

Một tiếng rên nhẹ trầm sâu với cơn cực khoái tuyệt vời, trôi dạt qua cánh cửa. Marlys bịt tay qua đôi tai và chạy trốn xuống hành lang, cố thoát khỏi cạnh bén rức rở của ánh sáng mà cặp tình nhân vừa buông thả. Nó để lại cô trong một bóng tối sâu đến mức cô sợ rằng cô có thể biến mất mãi mãi. Cô quăng bản thân vào giường của chính mình và nhồi tấm khăn phủ vào miệng để bóp nghẹn lại những tiếng thốn thức.

SeseNau' Blog

PHẦN III

*Chàng trai ngốc nghếch,
đêm của người trắng vẫn chưa đầy
khi ngày chiếu sáng rạng rỡ;
Có tuổi xuân nhưng phải biết sợ,
Người không thể yêu tha thiết đến thế.
Sẽ nhanh chóng rũ xuống tiếc thương
khi tất cả hoan lạc đã bị lấy mất
Biết yêu làm sao để không bao giờ bị lừa dối.*

--- Thomas Campion ---

Chương 17.

Mùa Xuân đến sớm đã thổi vào những ngọn gió của tháng Ba. Tiếng cười
ngặt nghẽo của Rowena điền đầy đại sảnh trong một buổi chiều nhàn nhã

khi nàng nhảy nhót xuống những bậc thang với Gareth đuổi theo sau. Mái tóc nàng đong đưa trong một vòng cung óng ánh vàng khi nàng băng ngang qua sảnh, đặt một chiếc bàn gỗ chặn giữa họ. Gareth va vấp phía sau nàng như một yêu tinh nhàu nhĩ, áo sống nhăn nheo và mái tóc không được chải.

“Đức ngài của em,” Nàng ré lên, đặt bàn tay trên bàn khi nàng chiến đấu để lấy hơi thở. “Em thề với ngài. Em đã nghĩ chúng là những bông hoa. Ngài không thấy những cái nụ hoa bé xíu sao?”

Trán của Gareth chau thành một nếp nhăn đầy gân gồ, tuy vậy đôi mắt hẩn lấp lánh thích thú. “Những nụ hoa không thể nhìn thấy khi ta nhổ nó ra khỏi móng của ta.”

Rowena cười toe tinh quái. “Em đã đề nghị giúp ngài...”

Gareth gầm gừ và lao ngang qua bàn. Rowena ré lên và phóng đi. Mái tóc nàng lướt qua lòng bàn tay hẩn, một sự mềm mại khó nắm bắt, rồi biến mất.

Nàng chạy thẳng đến cánh cửa để mở, lớp len màu xanh dịu của chiếc váy được giữ trong đôi nắm tay nàng.

“Cỏ ké!” Gareth rống lên. “Cô gái đã đặt cỏ ké vào trong giường của ta!”

Rowena biến mất trong vầng hào quang của ánh nắng mặt trời. Lời của nàng văng lại trong gió. “Nhưng Freddie Nhỏ đã thề...”

“Bao nhiêu lần ta cảnh báo em đừng nghe lời của Freddie Nhỏ rồi hả? Thằng nhóc khinh miệt...”

Gareth đâm bổ vào trong sân sau trống rỗng. Mặt trời nhấp nháy chếch diều hẩn. Hẩn nhìn lướt qua những bức tường xám phủ đầy địa y đã khô, những

chỉ nghe thấy tiếng rì rào của gió cho đến khi tiếng cười khúc khích ám ảnh ấy thoảng đến hắn. Hắn trèo lên và ngồi vắt vẻo trên gờ tường với cằm đặt trong tay. Tại chân đồi, cặp móng sỏ sàng của Rowena là tất cả những gì có thể nhìn thấy khi nàng lặn người trên một bức tường đá thấp. Với một cú đá duyên dáng, nàng bật người lên và nhảy nhót vào trong vườn cây ăn quả.

Tiếng cười của nàng vắng lại khi nàng quay vòng vòng trong đám những cây táo giống như một nàng tiên say rượu. Gareth lắc đầu, ước chi hắn có thể giữ gìn sự buông thả ngây thơ của nàng mãi mãi. Nụ cười của hắn chết lịm. Hắn đã muốn gìn giữ nàng một lần trước đây nhưng đã thất bại một cách khốn khổ. Váy của nàng cuộn quanh mắt cá chân như một đám mây màu xanh. Gareth ngược mắt lên bầu trời cùng một màu xanh tương tự. Những đám mây bông trắng xấp trôi dạt ngang qua bức tranh sinh động ấy. Mặt trời tắm cho gương mặt hắn bằng sự ấm áp.

Nhưng hắn biết điều đó rồi cũng như thế, sẽ phai nhạt, một màn đêm bị băng hoại bởi bóng tối và nỗi ngờ vực sẽ đến. Rowena sẽ lao đảo trên một chân cho đến khi nàng đổ sập thành một đồng choáng váng. Gareth sẽ không chút ngạc nhiên khi nàng biến mất trước mắt hắn, mang theo niềm vui thơ trẻ vừa được tái sinh trong hắn. Lần duy nhất hắn thực sự cảm thấy hắn sở hữu nàng là khi nàng nằm bên dưới hắn, thân thể mềm mại của nàng trải rộng để chấp nhận bất kỳ sự ân cần nào hắn dám dâng tặng. Rồi hắn say sưa trong cảm giác phi thường về nàng, về mái tóc đen rối trong những ngón tay của hắn, về hương vị ngọt ngào thấm dẫm vị muối của làn da nàng trên lưỡi hắn. Hắn đã ngủ mỗi đêm với cánh tay khoá chặt quanh eo nàng, bàn tay khác đặt nhẹ trên trái tim nàng.

Hắn là kẻ ngốc khi nghĩ rằng sẽ giữ được nàng mãi mãi. Nếu nàng biết được sự thật, nàng sẽ ghét hắn. Và miễn là Lyndsey Fordyce còn sống, sự thật có thể giáng xuống như mưa đá vào bất kỳ khoảnh khắc nào. Điều đó khiến hắn bàng hoàng nhận ra rằng hắn thậm chí đã chẳng nghĩ đến đồ khốn ấy trong tháng vừa qua. Tất cả những ước mơ của hắn về sự công

bằng đã bị nao núng trước ánh sáng dịu dàng trong đôi mắt Rowena. Hắn khiếp sợ cảnh tượng sự tin tưởng của nàng biến thành ghê tởm khi nàng khám phá ra sự lừa dối của hắn.

Có lẽ Chúa không đặt Fordyce vào con đường trả thù rửa hận của hắn. Có lẽ Chúa đã đặt Rowena vào trong cánh tay hắn thay vì thế, cho hắn một cơ hội cuối cùng để sửa chữa những sai lầm. Để trở thành một mẫu người mà cha hắn đã giáo dục. Nhưng những khao khát trần tục của chính hắn đã đe dọa đánh bại hắn, y như chúng đã làm với Elayne. Sẽ tốt hơn nếu bắt đầu cắt đứt sợi dây ràng buộc họ trước khi hắn và Ro trở nên quấn chặt lấy nhau sâu sắc hơn. Hắn nên tìm cho nàng một người chồng trước khi mùa hè kết thúc. Nhưng làm sao hắn còn có thể ngủ khi nàng đã đi mất được đây?

Một trái táo, đã rụng từ lâu và teo quắt bởi mùa đông bay vèo qua tai hắn. Rowena hé nhìn hắn từ phía sau một thân cây dãi dầu sương gió. Đây những suy nghĩ âm đạm sang một bên, hắn trượt khỏi bờ tường và nhảy xuống sườn đồi. Rowena bắt đầu nấp vào một cây khác, nhưng cánh tay hắn đã vung ra vòng quanh eo nàng trước khi nàng có thể lấy được bước thứ hai. Hắn vung nàng trong một vòng tròn rộng, lơ đi sự hồng chân đầy phấn chấn của nàng.

“Cỏ ké. Một phụ nữ lắm lần cỏ ké với nụ hồng chắc chắn sẽ tìm thấy vẻ đẹp trong hoa trái như thế này.” Hắn vẩy một quả táo lốm đốm những lỗ sâu gần mũi nàng một cách nguy hiểm và cất cao giọng hát nam trung sang sảng và mạnh mẽ, “Táo của ta hiếm có và không thể so sánh được.” Hắn thả trái táo xuống để những ngón tay của hắn có thể tìm tới những rẻo nhạy cảm trên xương sườn nàng, nơi hắn biết nàng bị nhột nhiều nhất.

Thân thể nàng rũ xuống và nàng đổ sập qua cánh tay hắn, mái tóc quét trên mặt đất rải đầy trái rụng.

“Hãy khoan dung, thưa ngài. Em cầu xin ngài.” Nàng chớp chớp mắt với hắn một cách xinh xắn.

Hắn nhìn cặp lông mày quyến rũ của nàng. “Từ góc độ này, ta sẽ thỉnh cầu chính vua Edward của nước Anh nếu em yêu cầu điều đó.”

“Hmmm. Quả là một viễn cảnh cảm dỗ.”

Hắn kéo nàng lên, vào trong vòng tay hắn. Hắn nhặt một cành cây con ra khỏi mái tóc nàng và nhìn xuống nàng, ánh cười chợt nhạt đi trong đôi mắt hắn. “Gần như không quá cảm dỗ so với tình huống này.” Miệng hắn chải nhẹ qua vùng môi dưới đầy đặn chín mọng của nàng.

Gareth hôn nàng dịu dàng, dễ dàng, cho đến khi đôi cánh tay mảnh dẻ của nàng quấn quanh eo hắn và tiếng thở dài đầu hàng của nàng lướt trên môi hắn. Mùi hương nồng của những trái táo rửa phẳng phất quanh họ. Đôi mắt hắn mở ra trái ngược với nguyện vọng của hắn. Những chồi xanh nhỏ bé của mùa xuân đã nhú ra rõ nét trên bầu trời xanh. Hắn đóng nhanh mắt lại trước cảnh tượng ấy và kéo Rowena sát vào hắn, như thể bằng cách nào đó hắn có thể ngừng được sự trôi qua của thời gian bằng sự tấn công dữ dội của thân thể hắn. Hắn đang bảo vệ nàng hay đối gạt nàng vậy? Trí óc hắn xua câu hỏi đi một cách không thương tiếc khi các đòi hỏi không yêu cầu phải trả lời tuôn tràn qua thân thể hắn như một dòng suối tan chảy của các nhu cầu.

Vàng dương đã chậm chậm trượt vào trong một chiếc túi màu hồng khi Gareth nhấc Rowena lên trên bờ tường của vườn cây ăn quả. Họ thông thả đi về lâu đài, cánh tay hắn quàng trên vai nàng, cánh tay nàng quấn quanh eo hắn. Hắn đẩy cánh cổng sắt vào sân trong mở ra bằng bàn tay rảnh rỗi. Rowena xoay mặt nàng vào với hắn trong một nụ hôn nấn ná trong lúc bóng hoàng hôn vẫn còn che dấu họ.

Một tràng tiếng kèn trumpet oai nghiêm làm vỡ tung sự yên bình.

Rowena bám chặt cánh tay của Gareth, đôi mắt nàng chờ đợi. “Nó cũng đã xảy ra trong lần đầu tiên ngài hôn em.”

Gareth cười toe toét. “Em làm cái tôi của ta phình lên quá đấy, nhưng ta e rằng nó không liên quan gì đến ta hết.” Hắn hôn lên đỉnh mũi nàng. “Đợi cho đến đêm nay,” Hắn thì thầm. “Ta sẽ trao cho em những tiếng kèn trumpet và trống bùi đủ để khiến trái tim em ca hát.”

Tiếng kèn trumpet vang lên lần nữa. Gareth và Rowena chạy xuyên qua đại sảnh và ra khỏi cửa chính, vẫn nắm tay nhau như những đứa trẻ. Marlys ngồi chằng hắng trên bờ tường sân trong, cười toe toét như một con mèo hoang dã. Irwin đang há hốc miệng nhìn những người đàn ông đang đi vòng vòng trong sân như thể họ là những thiên thần. Con mắt sáng quắc của một con chim ưng được trang trí trên những áo choàng của họ.

Gareth khịt mũi. “Lẽ ra ta nên biết. Chỉ có Blaine mới gọi ba người thổi kèn đi cùng một người đưa tin mà thôi.”

Những người đàn ông có gương mặt dữ dằn nhắc những chiếc kèn trumpet lên lần nữa.

Gương mặt của Irwin sa xuống khi Gareth giật mảnh giấy da màu kem khỏi bàn tay của người đưa tin trước khi họ có thể thổi kèn. Hắn bóc dấu niêm phong bằng sáp bằng con dao găm của hắn.

“Blaine muốn chúng ta đến dự lễ Phục Sinh. Phá cỗ tuần chay sớm cùng gã. Em nghĩ sao, Rowena, chúng ta sẽ...?”

Cậu hỏi của Gareth chưa kịp hoàn tất. Rowena đã đi mất rồi. Không có mái đầu vàng óng của nàng, sân trong bằng cách nào đó bỗng tối tăm hơn,

những bóng tối nguy hiểm hơn. Hân trao cho người đưa tin một nụ cười bối rối.

“Đi nào, tất cả các vị. Hãy ăn tối cùng chúng tôi. Các vị có thể mang câu trả lời của tôi về cho lãnh chúa của các vị vào lúc bình minh.”

Gương mặt nghiêm khắc của những người đàn ông dịu lại khi Gareth dẫn họ vào trong sảnh. Marlys ngồi trong bóng tối sầm dần cho đến khi một ngọn nến đơn lẻ loé sáng trong phòng ngủ của Rowena.

Ngay sau nửa đêm, Irwin gõ vào cửa phòng Rowena. “Sir Gareth muốn gặp em trên gác thượng.”

Triệu tập. Đến căn buồng mà Gareth sử dụng để thảo luận với quản gia của hân về đám bò tơ mang thai và những vụ lúa mì hư hại. Và kẻ cắp. Mới tuần vừa rồi người quản gia đã dẫn đến một mụ nặc nô già, bà ta đã đánh cắp một bánh phô mai nên phải bị cắt cụt một bàn tay. Rowena không dám nấn ná để nghe phán quyết của Gareth.

Nàng rón rén xuống tầng dưới. Người đưa tin của Blaine nằm quẩn trong chiếc áo choàng của gã phía trước lò sưởi trong sảnh lớn. Nàng đẩy cánh cửa gác thượng mở ra mà không gõ cửa. Gareth ngồi trên một cái ghế đầu trước một cái bàn đang xem xét một chiếc hộp chạm trổ. Các khớp ngón tay đầy sẹo của hân lướt nhẹ trên vật chứa của nó với sự dịu dàng vô hạn. Rowena thoáng thấy một làn lụa màu ngà.

Nghe tiếng cọt kẹt của cánh cửa, hân đóng sầm chiếc hộp lại và đẩy nó vào trong một hốc kín, đôi mắt viền đen bắn vào nàng mang dáng vẻ phạm tội như thể hân vừa đẩy một người phụ nữ vào gầm bàn.

“Không cần phải lo lắng thế đâu, thưa đức ngài. Nếu không có điều gì ngài có thể làm để cứu chữa cho số phận của em, em hiểu mà.”

Hắn uốn cong một chân mày khó hiểu. “Em hiểu sao?”

“Aye. Em đã mong điều đó từ sớm rồi. Em chỉ có thể cảm ơn Chúa rằng Sir Blaine đã để cho chúng ta có thời gian ngắn ngủi bên nhau trước khi gởi lệnh bắt giữ.” Nàng nhún vai. “Có vẻ như em phải đến với cái thòng lọng treo cổ. Em nghĩ bị treo cổ vì ăn cắp ngựa có nhiều phẩm cách hơn là vì trò hề tệ hại.”

Gareth đi vòng quanh bàn viết để vuốt ve bờ vai rũ xuống của Rowena. “Ngốc quá chừng. Em nghĩ ta sẽ để Blaine treo cổ em sao? Những con ngựa mà em lấy đó đã được mua và được thanh toán bằng vàng của chính ta rồi.”

“Những người đó không đến vì em sao? Em có được ở lại với ngài không?” Rowena không thể che dấu niềm hy vọng nhảy nhót trong đôi mắt nàng.

Gareth đặt nàng sang bên và quay trở lại bàn, tránh ánh mắt nàng. Hắn chơi đùa với một cây viết lông vũ. “Những người đó đến vì cả hai chúng ta. Gia đình ta được mời đến Ardendonne dự lễ Phục Sinh.”

Thứ gì đó trong giọng hắn khiến Rowena ước đó là lệnh bắt giữ thay vì thiệp mời. “Chúng ta phải đi sao?” Nàng bám chặt cạnh bàn. “Chúng ta có thể mừng lễ ở đây, tại Caerleon. Em có thể thu thập trứng nếu điều đó giữ được niềm hạnh phúc mong manh rằng chúng được tìm thấy.”

“Chúng ta không nên xúc phạm gã bằng cách từ chối lời mời của gã.”

“Ngài đã trở nên nhã nhặn làm sao,” Rowena lầm bầm. “Tại sao ngài không đợi để nói điều này khi chúng ta vào giường chứ?”

Hắn bật cười nhẹ. “Ta sợ rằng em và chiếc giường không có lợi cho những ý nghĩ thông suốt cần thiết cho những gì phải nói.”

Một lỗ rò khó chịu mở ra trong dạ dày của Rowena. Nàng ngồi xuống chiếc ghế dài bằng gỗ sồi.

“Ta quyết định sẽ là tốt nhất là em và ta không chia sẻ chung một phòng tại Ardendonne. Ta thấy không cần thiết làm vậy bẩn thanh danh của em xa hơn.”

“Thanh danh gì chứ? Không ai từng nghe về em cho đến khi ngài mang em rời khỏi Revelwood.”

“Ta đang nói về thanh danh tương lai của em. Em có một cuộc đời để quan tâm khi mùa hè kết thúc.”

Sẽ chẳng có cuộc đời nào nếu không có ngài. Rowena cắn lại những từ ngữ ấy bằng một tiếng cười trống rỗng. “Một cuộc đời chạy trên những cánh đồng hoang và đào củ cải thì chẳng cần đến chút thanh danh nào đâu. Những con thỏ không phải là các nhà quý tộc.”

Hắn giữ ánh mắt nàng ngang qua bàn. “Ta nợ em nhiều hơn điều đó.”

“Ngài không nợ em gì hết.”

Gareth kéo một thếp giấy da bằng đôi tay máy móc. “Một người phụ nữ đơn độc sẽ là món mồi cho bất kỳ gã đàn ông nào. Và đừng trao cho ta ánh mắt trách mắng đó. Một từ thôi về chuyện Papa em sẽ chăm sóc em và ta sẽ bạt tai em đấy. Nếu ta gọi em về Revelwood, em nghĩ sẽ mất bao lâu để ông ta bán em cho một người đàn ông khác? Một năm? Một tháng? Một tuần?”

Rowena thở dài, biết rằng hân nói đúng.

Gareth lấy một hơi thở sâu trước khi tiếp tục. “Ta ước tìm được cho em một người chồng vào mùa Xuân này, Rowena. Không phải là một gã phóng đảng trẻ con như Sir Blaine mà là một người đàn ông thật sự. Một người đàn ông tốt sẽ đối xử với em tử tế và không bỏ lại em ở nhà trong lúc gã nhấc váy một người đàn bà khác.”

Rowena nghiêng đầu. “Em sợ là em có quá ít cơ hội để có được một người đàn ông tốt.”

Gareth nhấn mạnh chiếc bút lông ngỗng vào bàn, làm vỡ đầu bút. “Vớ vẩn. Ta có một lâu đài ở miền nam Scotland, nó đến với gia đình ta trong lần kết hôn thứ hai của cha ta. Tuy không phải là một tài sản lớn nhưng ta sẽ biến nó thành một của hồi môn giá trị.”

Giọng của Rowena dăm chiêu. “Marlys từng nói với em rằng ngài sẽ gởi em đi đường riêng của em với một nự hôn kẻ cả và một túi vàng. Và giờ ngài đề nghị với em một lâu đài và một người chồng.” Nàng đứng lên. “Em không ngoan sao, Gareth? Nếu em đã làm ngài hài lòng đến thế, tại sao ngài lại chán em nhanh đến vậy?”

Gareth trông như thể nàng vừa đánh hân. Hân bực thép trái tim hân lần nữa chống lại sự chấp thuận dễ bảo của Rowena trước ý muốn của hân, chống lại lời quở trách nhẹ nhàng mà hân biết sẽ tìm thấy trong mắt nàng. Nhưng một Rowena nổi loạn đã khuấy đảo thứ gì đó thẳm sâu bên trong hân. Với sự giận dữ khắc trong những đường nét của nàng, trông nàng có vẻ nửa trẻ thơ, nửa tiên nữ, có thể bắt giữ nhưng không thể khuất phục được.

Những giọt lệ giận dữ lấp lánh trong mắt nàng. “Ít ra Papa cũng sẽ kiếm được lợi ích từ em. Ngài cho em đi. Nói với em, thừa đức ngài của em, một

lâu đài có đủ trả cho một người đàn ông tốt để chào đón con điếm của một người đàn ông khác vào chiếc giường cưới của mình không?”

Gareth đứng dậy. Rowena vỡ oà trong tiếng nước nở và chạy ra cửa. Trước khi nàng có thể vươn đến đó, Gareth đã vòng qua nàng và đóng sầm nó vào trước mặt nàng. Đôi tay rộng của hắn xoè ra áp trên cánh cửa; cánh tay đầy cơ bắp nằm dọc hai bên lườn nàng, giữ nàng lại một cách chắc chắn.

“Em thích điều gì hơn, Rowena? Em muốn ta đề nghị với em chiếc giường cưới của ta ư? Trở thành cô dâu của Caerleon? Để héo hon dưới những cái liếc dài của những người sẽ quan sát mọi động thái của em? Dù biết rằng mỗi khi em mỉm cười với một cận vệ hoặc chìa khăn tay của em cho Blaine như một thiện ý, họ sẽ tự hỏi liệu đêm đó có phải là đêm ta sẽ giết em trong giường của em không?”

Nàng tỳ vầng trán đau nhức vào cánh cửa như thể nàng có thể ngừng những từ ngữ của hắn khỏi xâm nhập vào tâm trí nàng.

Những ngón tay của Gareth cắm sâu vào vai nàng. “Đó là những gì em muốn sao, Rowena? Để bị giật mình thức giấc mỗi đêm, không bao giờ biết được bóng tối từ lưỡi dao của ta có thể hạ xuống trên em hay không. Để chia sẻ cuộc đời em với một kẻ giết...”

Rowena quay lại. Nàng lùa tay vào trong tóc hắn và kéo môi hắn xuống môi nàng, chặn lại dòng thác từ ngữ u ám của hắn trước khi chúng có thể cuốn nàng đi. Hắn rên rỉ trong đau đớn nhiều hơn thích thú khi môi nàng ép hắn bỏ đi ý đồ tàn nhẫn của hắn. Môi hắn tách khỏi miệng nàng đến cổ họng nàng rồi đến vùng mềm mại thanh tao của vành tai. Hắn kéo nàng sát vào hắn, hành vi của hắn dữ dội hơn bởi sự đầu hàng dịu dàng của nàng. Hắn áp sát bản thân vào nàng, tìm kiếm chỗ hõm lõng lấy đồng bộ với mọi góc độ căng thẳng của thân thể hắn. Miệng hắn đoạt lấy miệng nàng lần

nữa, tìm kiếm sự hứa hẹn ẩm ướt, ngọt ngào đã khiến háng hăn siết chặt cho đến khi hăn nghĩ nó sẽ vỡ tung nếu hăn không tìm thấy sự giải thoát.

Rowena nhìn sâu vào trong mắt hăn, ánh mắt nàng dữ dội như của chính hăn. “Gareth, em yêu...”

Hăn đặt bàn tay trên miệng nàng. “*Nay*, Rowena. Đó là từ ngữ dành cho một người đàn ông khác, không dành cho ta. Đừng nói điều đó. Đừng bao giờ.”

Nàng vùi môi vào lòng tay hăn, hôn hăn ở mọi nơi mà miệng nàng có thể vươn đến khi hăn mang nàng đến tắm tắm dày trải trước những phiến đá ấm áp của lò sưởi. Hăn đã sẵn sàng gạt bỏ đi từ ngữ và giam sự chiến đấu của chúng vào một nơi mà hăn chắc chắn kiểm soát được. Hăn đặt miệng hăn trên miệng nàng, bịt lại tiếng la mà ngay cả Dunla cũng có thể nghe được xuyên qua ba feet đá lát khi thân thể hăn nói với nàng những gì từ ngữ không bao giờ có thể nói được.

SeseNau' Blog

Sương mù của bình minh thấm qua những khe hẹp hình mũi tên. Rowena cuộn người trong lòng Gareth khi hăn mang nàng lên cầu thang. Nàng đã thức nhưng chưa sẵn sàng rời khỏi đệm. Mái tóc của Gareth chải nhẹ qua mũi nàng, mùi hương sạch sẽ của nó làm rối trí nàng cho đến khi nàng không chắc liệu mình thức hay ngủ. Nàng nằm ủ rũ và mềm oặt, thân thể nàng rã rời, thích thú với những cảm giác không đòi hỏi suy nghĩ hay phản ứng. Hăn trượt nàng vào bên dưới sự ấm áp phủ lông tơ của tấm đắp da thú,

lót gối phía sau đầu nàng, rồi nâng cổ tay nàng áp vào sự mềm mại của râu hăn.

Nàng quan sát hăn mặc đồ từ bên dưới bờ mi, kinh ngạc trước nụ cười hoang dã ấy khi hăn đứng khoả thân, rọi bóng trước luồng sáng mù sương. Hăn làm sạch răng với một chiếc khăn xát xà phòng và tia râu bằng cạnh bén của con dao găm. Hăn ném một ánh mắt âm ỉ cháy cuối cùng vào nàng trước khi lướt ra khỏi phòng.

Sau khi hăn đi rồi, Rowena đứng dậy và bước đến cửa sổ. Một luồng gió mát khuấy tung tóc nàng.

Gareth đang đi vào sân trong là một người đàn ông khác với người đã nâng niu nàng trong lòng hăn trong vườn cây hôm qua và rải trên mũi nàng vô số nụ hôn. Hàm râu sẫm màu của hăn đã được xén sát cằm. Một đai lưng bằng xích sắt viền bọc quanh lớp vải lạnh màu đen của chiếc áo choàng. Với mỗi bước đi, lớp bao ngoài của thanh gươm rộng khua lách cách vào bắp chân vạm vỡ bọc trong chiếc tất dài ôm khít và không tỳ vết như một lớp da thứ hai.

Có một vẻ ngập ngừng trong những chuyển động của hăn khi hăn trượt một mảnh giấy khỏi ống tay áo và trao nó cho người đưa tin đang chờ đợi. Khi người đàn ông và những người đồng hành của ông ta lên ngựa và phi xuyên qua cánh cổng tường ngoài, Gareth nhấc tay lên. Trong một thoáng, Rowena nghĩ hăn sẽ gọi họ trở lại, nhưng hăn không làm. Nàng lùi lại một bước khi hăn nhấc ánh mắt đầy ám ảnh đến ô cửa sổ.

Rowena lén ra khỏi phòng ngủ của Gareth, một gói nhỏ cuộn bên dưới cánh tay nàng. Nàng nhắm mắt và chạm vào bề mặt đã bị vỡ của cánh cửa phòng Elayne. Khẽ cọt kẹt chống đối, nó bị khuất phục trước áp lực nhẹ nhàng của những ngón tay nàng.

Ánh nắng chiếu xuyên qua những ô cửa sổ được che kín. Một ranh giới mờ nhạt trên lớp bụi đánh dấu nơi chiếc rương thần bí đã nằm. Căn phòng cho cảm giác hoang vắng và thiếu sinh khí như một nấm mộ. Đó là nấm mộ của một người phụ nữ, Rowena nhắc nhở bản thân. Và ai đó đã tạo ra điều đó khi để lại tên của Gareth kéo lê trong máu như một lời buộc tội ghê tởm. Vẻ mặt nàng răn đanh khi nàng kéo cánh cửa đóng lại. Nàng lướt xuống lồng cầu thang trong cùng. Căn gác thượng trống rỗng, những đốm than trong lò sưởi đã tàn tro.

Nàng khuyu gối trước bàn, tìm kiếm chiếc hộp chính xác ở nơi Gareth đã nhét nó vào. Ngón tay nàng lần theo đóa hồng thanh nhã bị mòn trên mặt gỗ thông. Đôi bàn tay của Gareth đã chạm khắc nó. Một Gareth với đôi mắt sáng rỡ và trong trẻo, không bị tối sầm vì quá khứ. Một Gareth với nụ cười chân thành, với đôi môi chưa từng biết đến sự nhạt nhẽo. Rowena sẽ trao đi mười năm cuộc đời của nàng chỉ để biết được chàng trai đó.

Nàng nhắc nắp hộp, nửa chuẩn bị sẽ tìm thấy một bộ xương tí hon nằm trong lớp viền satin. Một mảnh lụa ngà nằm trên lớp vải satin đã sờn, trở trọi và vô hại. Rowena nhặt nó lên, sợ sẽ tìm thấy một chiếc khăn tay dấu kín trong mùi hương thảo thoang thoảng. Những ngón tay hiếu kỳ của nàng kéo giật lớp lụa mỏng manh khi bàn tay nàng luồn thứ trang phục ấy vào lòng. Nó quấn lại theo ý muốn của riêng nó quanh năm tay nàng và nàng thấy đó không phải là một chiếc khăn tay mà là một cái mũ đội giống như một em bé sẽ mang, ố vàng và đã lốm đốm vì thời gian. Đôi tay nàng xếp lớp vải một cách dịu dàng. Nàng bắt đầu thả nó trở lại trong rương; nhưng sau một thoáng lưỡng lự, nàng mở bọc hành trang của chính nàng và nhét nó vào trong, hạ nắp hộp đóng lại trước khi đi để tham gia cùng những người khác trong hành trình đến Ardendonne.

SeseNau' Blog

Chương Mười tám

«^»

Quyết định rằng một con ngựa hom hem không đủ để mang tất cả hòm xiềng, Irwin đã dỗ ngọt được một xe đẩy ọp ẹp từ Gridmore và chất đồng sáu kiện hành lý vào đó. Cậu cười lên chiếc rương trên cùng, nhìn giống một anh hề tròn trĩnh hơn một cận vệ trong những ô vuông màu mặn và vàng xen kẽ. Không giống như Freddie Nhỏ, tình cảm của Irwin đã được mua chuộc bằng một số áo chề, cái khiên bạc, và một chiếc áo choàng lông thú là bản sao chính xác cái của Gareth. Với một huy chương vàng và một chiếc nhẫn ấn tín, cậu ta có thể đổi Rowena và thêm sáu người hôn thê mà cậu sở hữu nữa cũng nên. Freddie Nhỏ xuất hiện để lấy hành lý của Rowena ra khỏi tay nàng. Nàng che mắt chống lại ánh nắng mặt trời buổi sáng, nhưng không thấy chàng hiệp sĩ tắm tối trong giữa sự hỗn loạn.

Dunnla lạch bạch đi qua với một khay đầy những cuộn bánh bơ, gấu váy của bà bị níu lại trong miệng của một con chó săn màu xanh xám. Rowena lấy một cuộn. Hơi nước bốc lên từ lớp vỏ giòn khi nàng cắn ngập răng vào đó. Nàng xé chúng làm hai và ném một nửa cho Freddie Nhỏ.

"Cảm ơn," cậu bé lăm băm, ngoảnh mặt đi.

Mặt trời đánh bóng mái tóc màu bạc của cậu. Áo chề và áo dài màu lục bạc phù hợp với thân hình mảnh dẻ cần hoàn thiện. Các vết hõm sâu đã biến mất khỏi hai gò má.

Bờ môi Rowena uốn cong khi nhìn thấy chiếc chuỗi nạm ngọc của một con dao găm nhô ra khỏi bao kiếm gọn gàng của cậu. Nàng biết nó là một món quà từ Gareth. "Tại sao em không làm nhiệm vụ của em?"

"Nhiệm vụ nào?"

Nàng giữ vai cậu bé, nghĩ đến việc chẳng bao lâu nữa nàng sẽ phải với lên cao để làm như vậy. "Giờ em đã là một cận vệ rồi. Em sẽ phải chăm lo cho đức ngài của em chứ. Giả sử ngài ấy không thể tự mang găng đấu sĩ nếu như không có sự trợ giúp của em thì sao?"

Quai hàm của Freddie Nhỏ nhô ra một góc nguy hiểm. "Với tất cả những gì em quan tâm, ông ta có thể tự treo mình lên. Em có đòi hỏi sự giáo dục đẫm máu này đâu nào?"

"Nay. Nhưng dù sao thì em cũng sẽ có nó, phải không? Bởi vì chị đã chi trả cho điều đó."

Một bóng tối phủ qua họ. Freddie Nhỏ nâng ánh mắt qua vai nàng, đôi mắt thu hẹp thành khe hở màu bạc. "Có lẽ giá đó là quá cao."

Giật khỏi tay nàng, cậu bé hiên ngang tiến về phía chuồng ngựa. Rowena cảm thấy sức nóng đầy sở hữu của bàn tay mang găng của Gareth trước khi hấn đặt chúng trên nàng. Hấn xoa nắn vai nàng, những ngón tay bọc da ấm như ánh nắng áp trên da thịt mềm mại của nàng.

"Đừng quở trách thằng nhóc." Hơi thở của hấn lay động lớp lụa mỏng như sa của lớp mạng che màu hồng đào của nàng. "Thằng bé có thể đúng."

Rowena không kháng cự khi hấn thả lưng nàng vào chiều dài đầy cơ bắp của thân thể hấn. Những đường cong tròn trịa của nàng vừa vặn với sự cứng rắn của hấn, cũng như những ngón tay của hấn phù hợp với lớp bên

trong mềm mại của đôi găng tay đấu sĩ. Hắn chà bộ râu dọc theo má nàng, sự trêu chọc của nó nhoi nhói mơn trớn khiến máu đổ xô đến nơi sâu thẳm của cơ thể nàng. Nàng đã buột ra một hơi thở khi cảm thấy môi hắn nhấm nháp góc miệng nàng vào lúc đầu Folio xuất hiện qua vai hắn. Con ngựa giống dùng đầu húc vào má Gareth, và Rowena lắc mình như thể thức tỉnh từ một giấc mơ.

Gò má nàng bừng cháy khi nhìn thấy Irwin há hốc miệng nhìn họ từ chiếc xe đẩy. Big Freddie đang chải lông cho con ngựa hồng, khuôn mặt của anh bị che khuất bởi sườn của con ngựa. Sự ngượng ngập tràn qua Rowena khi nàng nhớ đến đáp ứng không giới hạn của mình khi làm tình với Gareth trong đêm.

Nàng che giấu sự thiếu thoải mái bằng cách duỗi tay ra vuốt ve cổ con Folio. Những giải ruy băng màu đen và bạc đã được gắn chặt đầy yêu thương trong chiếc bờm trắng rập rờn của con ngựa.

"Các anh em trai của em làm đấy." Gareth nói.

Con ngựa rúc vào lòng bàn tay nàng, tìm kiếm một củ cà rốt. "Điều đó có làm vui lòng ngài không?" Nàng hỏi.

"Không tốt như em."

Marlys thong dong đi vào sân, một chiếc ba lô móc thếch ném qua một bên vai .

"Với tốc độ này, Blaine sẽ chết già trước khi chúng ta đến lâu đài của anh ấy, anh trai à." Marlys thúc nhẹ con ngựa của cô về phía trước. Rowena đã phải thực hiện một bước nhảy lùi nhanh để giữ các ngón chân nàng khỏi bị gãy. "Sao nào, Gareth? Anh sẽ cười con chó cái của anh hay là cười con ngựa của anh đây?"

Trước khi Gareth có thể trả lời, Marlys đã quay đầu ngựa và đẩy nó vào giữa Dunnla và đám chó săn.

Dunnla vùng vẫy nắm tay của bà vào không khí. "Giữ con thú rậm lông đó tránh xa tôi ra!" Không thể nói liệu bà đang nói về Marlys hay con ngựa.

Rowena nhìn chăm chăm theo sau Marlys, cảm thấy một cơn nhói buốt hồi tiếc. Có vẻ như tình bạn cứng nhắc của họ bây giờ đã là quá khứ.

Gareth lên ngựa và duỗi thẳng cánh tay mang găng ra với nàng. "Chúng ta sẽ cỡi ngựa nhé?" Đôi mắt hần lấp lánh trong ánh nắng mặt trời như những viên kim cương gió được đánh bóng.

Rowena chăm chú nhìn xung quanh sân tìm kiếm Big Freddie và Little Freddie đang lên con ngựa của họ. "Em đã nghĩ rằng có một con ngựa của riêng em."

"Không cần thiết. Folio có thể mang cả hai chúng ta."

Rowena nghiêng nhìn hần từ dưới hàng mi. Nàng không thể chống lại thách thức của hần mà không trông giống như một kẻ ngốc ra vẻ tiết hạnh.

Nàng nắm lấy tay hần và thấy mình vắt ngang qua Folio, lưng áp vào ngực Gareth. Hần vỗ nhẹ dây cương trên cổ Folio, khiến các chuông trên sợi dây cương của con ngựa ngân lên leng keng. Chiếc xe đẩy của Irwin lăn theo sau khi họ chạy nước kiệu qua cánh cổng, để lại Dunnla đang đập những con chó săn bằng thìa và Gridmore sung sướng vẫy tay với những con hào.

SeseNau' Blog

Thế giới đã thức dậy trong khi họ ngủ. Một màn sương màu lục len lỏi qua khu rừng già, đổ dành một con chim hồng tước bé nhỏ cất vang tiếng hót. Những chồi non treo lơ lửng như những hạt cườm trong các nhánh cây lóng lánh thủy ngân. Không thể chống lại các nụ hoa chuông vàng, Rowena ngắt một nhành hoa tầm xuân dại khi họ đi ngang qua. Nàng xoa xoa cánh hoa mượt như nhung dưới mũi, sau đó hít lại một cái hắt hơi.

Nhịp mạch của nàng đập dồn cảnh báo khi Gareth cho phép Folio rơi lại phía sau những người khác. Hắn bắt bông hoa từ tay nàng và nhẹ nhàng kéo nó từ thái dương đến cổ họng nàng, để lại một vệt bụi tiên lấp lánh.

Giọng nàng thấm đẫm sự ngây thơ. "Nói cho em biết, đức ngài của em. Kế hoạch của ngài có bao gồm việc gả em cho một người đàn ông đủ vui vẻ chịu đựng những chuyến viếng thăm liên tục của ngài tới phòng ngủ của em không?"

Gareth cứng người. Hắn vò nát những bông hoa và để chúng rơi xuống dưới vó ngựa trước khi thúc ngựa phi nước đại. Rowena sẽ bị ngã khỏi lưng ngựa nếu không có cánh tay không chút thương xót của Gareth quẩn quanh eo nàng. Họ phi qua những người khác và là người đầu tiên xông vào một đồng cỏ màu tím ngập nắng, dập dờn những bông hoa dại. Rowena dựa đầu vào vai Gareth, sự nhẹ nhõm của nàng bị nhuộm màu bởi nỗi hoang mang thất vọng.

Không thể cưỡng lại sự cám dỗ của làn gió mang hơi ấm mặt trời, Rowena tháo các vòng xuyên nhỏ mạ vàng trên đầu và gỡ mạng che mặt. Trước khi nàng có thể nắm chặt lấy nó, lớp lụa đã bị thổi tung lên cao, bay vào không khí giống như một chiếc lông vũ khó nắm bắt. Tiếng kêu mất tinh thần của nàng đã bị át đi bởi lệnh trầm khàn của Gareth khi hắn thúc đẩy Folio

nhanh hơn, đập phẳng đám cỏ xanh. Hơi thở của nàng bị bắt trong cổ họng khi hắt ghìm dây cương. Bầu trời xanh chao nghiêng. Vó Folio của quơ trong không khí. Gareth vung một bàn tay và bắt lấy tấm mạng che trong nắm tay mình.

Vó Folio rơi sầm xuống. Với tiếng túc túc từ Gareth, con ngựa giống khuy đầu gối và hạ thấp trong một cái cúi chào, tung tẩy chiếc bờm mượt mà.

Rowena bám vào núm yên để khỏi trượt xuống khỏi chiếc cổ bóng mượt của nó. "Hình như con ngựa có cách cư xử đẹp hơn ông chủ của mình, thưa ngài."

"Chỉ khi nào anh ta có một người phụ nữ duyên dáng để gây ấn tượng."

Một chuyển động của đầu gối mang con ngựa về vị trí đứng. Những ngón tay mang găng vuốt ve chiếc mạng che trên lưng bàn tay với sự dịu dàng vô hạn. Tiếng xột xoạt của da trên lụa gửi một cơn rùng mình chạy dọc sống lưng Rowena. Nàng với lấy tấm mạng che.

Hắt treo lơ lửng nó vừa ngoài tầm tay của nàng. "Nay, tiểu thư của ta. Ta đã thu được đặc ân của em. Trái với những gì em đã tin, ta không từ bỏ những gì là của ta một cách dễ dàng như vậy đâu."

Với những từ khó hiểu ấy, hắt xếp tấm mạng thành một gói xinh xắn và nhét nó vào cổ tay của chiếc găng đấu sĩ của mình.

Ngày dần trôi qua, Folio đu đưa như một cái nôi giữa hai đùi của Rowena. Khi họ dừng lại lấy nước, Rowena đã chọn cưỡi ngựa phía sau Gareth trong lúc trở lại với con ngựa. Ngoại trừ một nụ cười điệu cợt, hắt không bình luận gì. Mặt trời tắm khuôn mặt của nàng trong sự ấm áp. Nàng áp gò má vào tấm lưng rộng của hắt và để cho đôi mắt chập chờn khép lại. Gareth

mang một trong hai bàn tay của nàng lên môi hẩn trước khi nhẹ nhàng buộc nó dưới cánh tay của mình.

Rowena mở mắt trước quang cảnh những mái vòm và các ngọn tháp lung linh bên dưới một bức màn nước. Nàng chớp mắt, nửa mong đợi một nhân ngư mắt sẫm màu bơi ra từ một trong các ô cửa sổ, cây đinh ba trong tay. Khi một chiếc móng guốc màu trắng khổng lồ được bọc sắt bóng lờng dẫm xuống toà lâu đài, phá hủy các bờ thành lỗ châu mai, Rowena nhận ra rằng đó chỉ là hình ảnh phản chiếu.

Nàng ngẩng đầu lên. Ardendonne thật sự hiện ra lơ mờ trên mặt hồ, những thành lũy thanh nhã và các mái vòm duyên dáng của nó dựng lên như một ảo ảnh trên đường chân trời. Mặt trời buổi chiều chiếu nghiêng trên những mái ngói, đổ bóng bên dưới các khe mũi tên và các toà tháp hình nón. Rowena dụi mắt.

Gareth cảm nhận chuyển động nhẹ của nàng. Hẩn với tay ra phía sau, ôm lấy lưng nàng bằng một bàn tay mạnh mẽ.

Nàng ngáp dài và xoay quanh, bối rối khi thấy họ ở bên cạnh hồ nước với Folio đang đứng ngập đầu gối sâu trong nước. "Tại sao ngài đi vòng? Có những con quỷ lùn bên dưới cây cầu sao?"

"Đó cũng là một cách nói."

Một cây cầu đá cắt đôi màu xanh nguyên sơ của hồ. Trôi về phía đó là một chiếc thuyền mạ vàng, mũi thuyền chạm trở thành chiếc cổ duyên dáng của một con thiên nga. Với mặt trời trong mắt, Rowena không thể nhận ra hành khách của nó. Khi chiếc thuyền trôi dạt vô định về phía cây cầu, một người phụ nữ cúi xuống đáy thuyền để giữ cái mũ đom dáng của mình không bị cuốn đi. Rowena nhìn trong gần một phút, nhưng đầu của người phụ nữ không xuất hiện trở lại.

"Cũng có cả đám quỷ lùn trên cầu nữa kìa." Rowena dõi theo ngón tay Gareth và thấy chiếc xe đẩy của Irwin đậu giữa tâm điểm của cây cầu.

Cặp hai bên thành cầu là anh em của Rowena. Họ nghiêng người đầy hy vọng qua phía bên kia của cây cầu, chờ đợi con thuyền thiên nga xuất hiện trở lại.

Rowena nuốt xuống. "Đám quỷ lùn tò mò. Có vẻ như sự giáo hoá Freddie Nhỏ tiến nhanh hơn những gì em mong đợi."

"Thật vậy. Tốt nhất chúng ta nên tóm được cậu bé trước khi Blaine tìm thấy, nếu như chúng ta hy vọng cứu nguy bất kỳ sự ngây thơ còn lại nào của cậu bé. Bám chặt nhé."

Cặp đinh thúc ngựa bằng vàng của hắc chạ chạm vào sườn của Folio. Rowena vòng tay quanh eo Gareth khi con ngựa sải nước kiệu. Những hạt nước lơ lửng như những giọt sương trong tia nắng mặt trời trước khi vỡ tung thành bụi sương trên làn da nàng với sự tung toé sôi nổi của chúng.

Nàng thoáng thấy bóng mờ mờ của những chiếc thuyền khác lướt trên mặt hồ, một vòng tròn các cận vệ tông sầm vào nhau xuống đất ở mép nước trong một trò chơi bóng ném, sự nổ tung của màu nghệ tây và anh đào rực rỡ khi các quý bà quý cô dạo bước như những đoá hoa hồng dọc theo những làn cỏ xanh.

Họ phi nước đại ra khỏi hồ và băng qua triền dốc, vươn đến cầu tàu nhỏ khi chiếc thuyền rung chuyển nhẹ nhàng vào trong nơi neo đậu của nó.

Gareth kèm cương Folio. Rowena nhìn ra từ phía sau vai hắc. Blaine nằm ở đáy thuyền, đặt đầu nghỉ ngơi trên cánh tay gấp lại.

Đầu gối gã dạn ra trên mũi thuyền không chút xấu hổ. Một sắc ửng hồng chẳng liên quan gì đến vầng dương đang chìm khuất làm mềm đi những đường nét ma mãnh của khuôn mặt gã. Một chiếc mũ hơi lệch hiện lên, đậu trên một chiếc cổ duyên dáng nhưng vô cùng linh hoạt nhiều hơn so với con thiên nga gỗ. Khi cổ cô ta xoay lại để bao gồm Gareth trong ánh mắt nóng bỏng của mình, Rowena nghĩ một cách độc ác rằng một con thần lùn cũng có thể thực hiện được một sự so sánh thông minh hơn quý cô Alise.

Blaine che mắt chống lại ánh mặt trời. "*Hullo**, Gareth. Tôi đã nghĩ cậu là một nông dân mang trứng cho lễ Phục Sinh cơ đấy."

"Tôi rùng mình khi nghĩ đến thói quen của cậu về chúng đấy. Cậu đã khoác ý nghĩa mới cho những ngày lễ tôn giáo."

Blaine búng đi một trong những sợi tóc dài, vàng hoe của Alisse khỏi chiếc quần tất chật căng của gã. "Mê ly không được coi là một trải nghiệm tôn giáo sao?"

Gareth cau mày nhìn bầu trời. "Không có giông tố sấm sét (*thunderhead*), tạ ơn Chúa. Tớ ghét phải ở gần bất kỳ số lượng nước nào khi cậu báng bổ như vậy."

Những con sóng nhỏ vỗ về chân Folio khi Blaine trèo ra khỏi thuyền. "Tiểu thư Alise trao tặng tốt nhất ... ờ, trạng thái mê ly ... mà tớ biết." Alise cúi đầu e lệ khi Blaine đã giúp cô ta ra khỏi thuyền. "Nhưng tớ không cần phải nói với cậu điều đó đúng không, Gareth?"

Khi Rowena gặp ánh mắt hình trái hạnh kiêu kỳ của Alise, nàng cảm thấy lớp áo giáp rạng ngời thời thượng mà cô ta đã đánh bóng ở Caerleon rơi rụng giống như lớp vảy cá. Gareth hẳn phải bật cười trước những nỗ lực yếu ớt của cô ta trong việc làm hài lòng hẳn! Không có gì lạ khi hẳn không

còn muốn cô ta trong phòng ngủ của mình. Bàn tay nàng nổi lóng cho đến khi chỉ còn móc trong các liên kết của chiếc áo giáp sắt lưới của hãn.

Nụ cười của Blaine khắc sâu tương xứng với những nếp nhăn xung quanh mắt gã khi ánh mắt ấy chiếu trên nàng. "Có vẻ như cậu mang lại cho tớ một món quà quý giá hơn trứng nhiều".

Không đợi sự cho phép của Gareth, Rowena trượt khỏi Folio vào vòng tay chờ đợi của Blaine. Một trong những bím tóc của nàng bị tuột và gò má mà nàng đã ép vào lưng của Gareth trong khi ngủ nhọt nhạt như kem trong khi gò má kia ửng hồng dưới những tia sáng mặt trời. Nàng không có cách nào biết được trông nàng có giống như một vai hề nửa phụ nữ, nửa trẻ thơ, không chút hấp dẫn trong trạng thái lột thướt này hay không.

Blaine lướt đôi bàn tay qua sườn nàng, dừng lại một cách khôn ngoan khi ngón tay cái của gã đặt chính xác ngay đường cong của bầu ngực. "Và mỏng manh như trứng, tớ tin thế."

Rowena lách khỏi tay gã. "Trí nhớ của ngài phục vụ ngài tệ quá, Sir Blaine."

Gã vuốt chiếc cằm mịn màng của mình với một cái nhăn mặt. "Không tệ như em nghĩ. Quai hàm của ta vẫn đau nhức khi giông tố kéo đến mà." Gareth hạ xuống giữa họ bằng bàn chân hãn, và Blaine xoa cằm, nhìn chăm chú người đàn ông cao lớn đầy cảnh giác. "Nó vẫn đang đau khi chúng ta nói chuyện."

"Không nhiều như nó sẽ nếu cậu không giữ bàn tay của cậu cho chính mình," Gareth vặn lại. Hãn quàng một cánh tay quanh cổ Blaine và kéo gã về phía lâu đài. "Ai biết được đôi tay đó đã ở chỗ quái nào chứ?"

"Hỏi Alise ấy." Tiếng kêu chế diễu đến từ cây cầu. Marlys ngồi trên bức tường đá, dùng đưa đôi chân trên bờ tường.

Mắt Blaine nheo lại khi nhìn thấy em gái Gareth đậu trên thành cầu của mình như một con kên kên. "Cậu nói không có thunderheads (*bão giông*). Hay cậu nói dunderheads (*đồ đàn độn*) thế?"

Irwin vẫy tay vui vẻ từ cầu. Gareth đảo mắt lên trời. "Cả hai đều không."

Freddie Nhỏ xuất hiện như một hồn ma bên cạnh hắt. Gareth đập dây cương của Folio vào tay cậu bé. Họ đi thong thả lên con dốc thoải thoải với Blaine và Gareth dẫn đầu, kết thúc các câu nói của nhau với sự quen thuộc thoải mái của những người bạn cũ. Rowena giữ một khoảng cách lịch sự với Lady Alise và cố gắng trong vô vọng để nhét bím tóc của nàng trở lại vào dây cột gọn gàng của nó. Sau khi bị tuột ra lần thứ ba, nàng cúi kinh giật mạnh cho đến khi bím tóc bên kia cũng bị xổ xuống. Nàng bắt đầu cảm thấy vô hình như trong chuyến thăm đầu tiên của nàng đến Ardendonne. Một phần trong nàng muốn tham gia cùng Marlys trên cầu. Ít ra lòng hận thù của Marlys cũng thừa nhận về sự tồn tại của nàng.

Họ đi qua bên dưới một hàng cây sồi đang đâm chồi nảy lộc. "Cậu định khi nào sẽ xây dựng những toà tháp mà cha cậu đã lên kế hoạch? Ardendonne sẽ sụp đổ như một món mứt kẹo trong một cuộc bao vây." Gareth nói.

"Edward* đã mua cho chúng ta hòa bình rồi còn gì," Blaine trả lời. "Tại sao phải lãng phí vàng cho các khối đá và vôi vữa khi có rất nhiều cách thú vị khác để chi tiêu nó?"

*(*Chắc là tác giả muốn nói đến Vua Edward I của nước Anh (1272-1307) hay còn gọi là Edward Longshanks và Hammer of Scotland. Có tới 5 đời vua Edward (I...V) lận.)*

Rowena chuyển ánh mắt đến những toà tháp lộng gió và những chiếc cờ hiệu đang bay phấp phật gần trên ngọn tháp óng ánh bạc. Có gì đó siêu phàm và vô thường về toà lâu đài. Không giống như những thành lũy vững chắc của Caerleon, Ardendonne trông như thể một cơn mưa lớn có thể làm tan chảy nó thành xi-rô đường.

Nàng cắn lại một nụ cười. " Trong chuyến viếng thăm cuối cùng của tôi, nếu tôi nghĩ ra toà lâu đài có thể ăn được, tôi sẽ ngẫu nhiên tường thành mà không một chút cắn rút lương tâm."

Blaine và Gareth đồng thời quay lại. Rowena chớp mắt, hầu như không nhận ra nàng đã nói thành tiếng.

"Một viễn cảnh thú vị đấy." Ánh mắt của Blaine hạ xuống môi nàng. Gương mặt Gareth bình thản, nhưng Rowena cảm nhận thứ gì đó ít vui hơn trong mắt hắn.

Blaine vung một cánh tay trong cử chỉ trang trọng. "Hãy thử nghĩ về lâu đài của tôi như một món mứt kẹo khổng lồ được pha chế chỉ dành cho niềm vui của nàng."

Rowena giật mình trước một nốt nhạc thánh thót ngân lên từ nhánh cây ở phía trên họ. Một thân hình yếu điệu đang đưa xuống từ một cành cây thấp và đậu xuống bên chân nàng. "Hãy coi chừng. Blaine áp dụng triết lý đó với mọi thứ trong cuộc sống. Bao gồm cả khách của mình." Chàng nhạc sĩ hát rong Mortimer ấn một ống sáo dài, thanh mảnh xuống phía trước quần tất của mình. Cái nhìn của anh ta vượt ve Freddie Nhỏ. Với một chuyển động bình thường, anh ta lật một dải tóc ra khỏi mắt của cậu bé. "Quyến rũ. Ai đã mang *the hors d'oeuvres** đến thế nhỉ?" (**the hors d'oeuvres : món khai vị - tiếng Pháp*)

Gareth ve vuốt chuôi kiếm của hắn. "Giữ tay của người cho chính mình, Mortimer. Ngón tay của người đã đặt ở những nơi còn ít đáng kính trọng hơn của Blaine nữa."

Người nhạc sĩ vén lọn tóc rơi của chính mình ra khỏi mắt. "Ghen tuông à, Gareth?"

Freddie Nhỏ đỏ ửng, hiểu trao đổi ấy tốt hơn so với Rowena hy vọng. Nàng trao cho cậu bé một cú đẩy trong những gì nàng hy vọng là hướng đến khu chuồng ngựa. Cậu bé miễn cưỡng tuân theo mệnh lệnh không nói ra của nàng, ngھĩnh cổ theo tất cả các cách. Nàng nửa dự kiến Gareth sẽ rút kiếm ra và xén gọn đầu của chàng nhạc sĩ.

Thay vào đó hắn nhặt mẫu cỏ từ giải nẹp trên chiếc quần tất của Mortimer và đặt đầu của nó vào đôi môi mỏng dính của người nhạc sĩ. "Nếu người dùng chiếc lưỡi độc địa của mình vào đúng mục đích mà nó dự định, ta có thể không bị buộc phải cắt nó ra khỏi đầu của người."

Nước bọt bắn toé khi Mortimer phều phào một vài từ vội vàng. Anh ta lùi ra phía sau, biến mất đằng sau bờ giậu táo gai bóng loáng. Những đoá hoa màu hồng nhấp nhô trong một điệu nhảy của riêng chúng khi đầu của anh ta bỗng bật dậy.

"Thì sao, Sir Gareth, nếu tôi sử dụng lưỡi của tôi đúng mục đích dự định, ngài có thể không muốn cắt nó ra khỏi đầu của tôi." Với một cái nháy mắt ranh mãnh, Mortimer đã trượt xuống sườn đồi, thổi lên những tiếng sáo ngọt ngào ngân vang vào trong bầu không khí trong suốt.

Mắt Gareth nheo lại. "Hắn nên cảm ơn Chúa là tôi đã không trang bị với cung và tên."

Blaine chớp tay, bắn một cái nhìn hồi lỗi lên bầu trời. "Tôi thêm lời cầu nguyện của tôi cho cậu ta. Mortimer sẽ trông khá ngu ngốc với một quả táo trong miệng."

Trước khi Gareth có thể đe dọa chặt chém một người thứ ba trong cuộc dạo chơi của họ đến lâu đài, Rowena nhảy về phía trước và nắm lấy bàn tay của hắn. Nàng vung nó tới lui giống như một đứa trẻ quá phấn khích. "Sir Gareth đã nói cho ngài biết lý do tại sao chúng tôi đến Ardendonne chưa, Sir Blaine?" Nàng phớt lờ áp lực cảnh báo từ các ngón tay Gareth. "Sir Gareth đang tìm kiếm cho tôi một người chồng."

Mắt Blaine mở to. "Nhân từ làm sao, anh ta ư? Thật khó để hình dung anh ta trong vai trò của người chú lẩm cẩm. Cậu không cần phải cúi đầu xuống đâu, Gareth. Sự khiêm tốn không phù hợp với cậu."

Gareth buông tay Rowena xuống, bắn cho nàng một ánh mắt úp mở, rõ ràng hứa hẹn sẽ trả thù. Blaine móc cánh tay gã với của nàng và nghiêng đầu. "Kiểu chồng nào sẽ làm hài lòng nàng, thưa tiểu thư Rowena?"

Ngoài khóe mắt, nàng thấy Gareth tụt lại phía sau, hai tay chắp sau lưng. Alise lon ton chạy về phía trước để đặt mình bên cạnh hắn khi họ tiến đến cây cầu treo.

Rowena mím môi trầm tư. "Người nào đó tử tế và tốt mã. Thoải mái trong lời nói và cách cư xử. Tính khí ngọt ngào. Không có những hành vi quá bạo bực hoặc kỳ quặc."

Blaine ném một nụ cười làm cáu điên qua vai.

"Tử tế với mèo con?" Gareth gầm gừ. "Tôn trọng các trinh nữ?"

"Điều đó loại Blaine ra rồi," Alise kêu rừ rừ.

"Làm sao em biết?" Blaine bắt bẻ. Gã nhấc một bím tóc của Rowena lên môi. "Nếu em định quăng mình vào trong sự trù phú với vàng và sự hào phóng của lòng hiếu khách, ta biết chính xác anh chàng dành cho em."

Rowena chớp mắt ngây thơ nhìn anh. "Tôi có đề cập đến sự chung thủy chưa nhỉ?"

"Chết tiệt." Sir Blaine buông rơi bím tóc. "Nếu một người đàn ông không đáp ứng được một trong các phẩm chất của em..." Gã vuốt cằm trầm tư, "...rằng, ví dụ như, anh ta chẳng có chút lòng yêu mến nào đối với mèo con, em sẽ đẩy anh ta ra và phá vỡ trái tim anh ta sao?"

Rowena nhảy lên cây cầu treo. "Anh ấy có đẹp trai không?"

"Cực kỳ."

"Tính cách ngọt ngào?"

"Ngọt ngào nhất."

"Trẻ?"

Blaine nhún vai. "Ba mươi ba."

"Ba mươi ba?" Rowena la lên với giọng sợ hãi. "Rồi cơ bắp của anh ta sẽ nhũn như cháo và các năng lực của anh ta sẽ tan thành bụi mất thôi! Tôi muốn một người đàn ông làm chồng, không phải là một xác ướp run lẩy bẩy."

Nàng quay xung quanh để kiểm tra tác động của lời nói của nàng. Gareth trao cho nàng một cái nhìn đủ nóng để bím tóc của nàng cháy xèo xèo.

"Cẩn thận, tiểu thư của ta." Blaine giơ một tay cảnh báo khi đuôi áo của nàng máng phải một tấm ván bị vỡ.

Nàng kéo giập gấu váy bằng cả hai tay, quên mất rằng lớp vải satin không chắc chắn như trang phục bình thường của nàng. Gấu váy rách toạc, lực kéo của nàng khiến nàng lao đảo về phía con hào. Hai cánh tay nàng khua khoắng điên cuồng. Ngón chân nàng cuộn lại trên cạnh của cây cầu treo trong một nỗ lực vô ích cuối cùng để ngăn chặn việc ngã xuống làn nước màu xanh âm u.

Đôi cánh tay bọc da vòng quanh eo nàng. Nàng đu đưa lơ lửng trên mặt nước trong một khoảnh khắc nín thở, bị bắt lại trong thiên đường của đôi cánh tay đó trước khi Gareth kéo nàng trở lại. Đó là một khoảnh khắc thật dài trước khi nàng nhận ra rằng khuôn mặt của Gareth vùi trong cổ họng của nàng và Blaine nhợt nhạt như mảnh giấy da.

Chiếc lưỡi nhỏ, hồng hồng của Alisse quét qua để làm ẩm đôi môi cô ta. "Đột ẩm đột ngọt đã cho phép Blaine thử thú nuôi trong con hào nước sớm hơn thường lệ. Một bước nữa thôi và cô sẽ là người trang hoàng cho chiếc bàn với trái táo trong miệng. Đó là nếu chúng tôi có thể tìm thấy được nhiều hơn chỉ là xương của cô."

Chân Rowena mềm oặt, và Gareth khuy đầu gối của hân xuống cùng nàng. Nàng nhắm mắt và chà sát gò má vào sự êm ái đã được đập cho mềm của chiếc găng tay da sẫm. Hân giữ vai nàng và đẩy nàng ra với một nỗ lực có thể được nhìn thấy rõ ràng bởi một người mù.

"Thật kỳ diệu khi những bước chân run lẩy bẩy của ta đã vươn đến em đúng lúc. Năng lực của ta không mạnh mẽ như chúng nên như thế."

Với lời mắng mỏ độc địa đó, hấn bỏ lại nàng ngồi bên rìa của cây cầu treo. Nàng vùng khỏi bàn tay an ủi của Blaine đặt lên vai nàng. Gã và Alise biến mất vào trong lâu đài, thì thầm phía sau bàn tay của họ. Rowena tựa đầu vào đầu gối của mình, sẵn lòng quan sát ánh nắng lung linh trải qua mặt hồ gợn sóng lăn tăn.

Một bàn tay quen thuộc ôm sau gáy nàng. "Thôi nào, chó con. Trừ khi cô muốn ngủ trong chuồng ngựa với Big Freddie, chúng ta tốt nhất nên tìm thấy một căn phòng."

"Tại sao cô chỉ tốt với tôi khi không có ai khác?"

Marlys túm lấy cả hai bím tóc Rowena trong tay và kéo đầu cô ra sau. "Tôi là một kẻ ngốc đối với bọn trẻ lạc mà."

"Có lẽ cô chỉ đơn giản là một kẻ ngốc thôi."

Marlys bỏ qua nhận xét đó và giúp Rowena đứng lên. Vào lúc họ đến cửa lâu đài, cô đã khiến Rowena mỉm cười với một lời nói tục mô tả rất chính xác về những gì đã xảy ra trong thuyền của Blaine bằng việc sử dụng những thuật ngữ Latin mà Rowena chỉ có thể giả vờ hiểu.

SeseNau' Blog

Chương 19.

Mặc dù Rowena đã mong sự tán tỉnh của nàng với Blaine sẽ khiêu khích được loại phản ứng nào đó của Gareth, nàng không mong đợi thái độ hoàn toàn khinh khỉnh đó. Đối xử với nhau như những người khách đến từ những lâu đài riêng biệt là tất cả sự chú ý mà hãn dành cho nàng đêm đó. Chẳng còn sự say đắm mê hoặc mà hãn đã thực hiện hết sức tuyệt vời trong suốt hành trình của họ từ Caerleon. Chẳng còn sự quan tâm dịu dàng đến sự thoải mái của nàng. Chẳng còn kẻ xấu xa thích càu nhàu với ánh mắt ghen tuông nữa. Những đường nét của hãn rắn như viên kim cương được đẽo ra từ một tảng đá kỳ lạ nào đó, cực kỳ hấp dẫn nhưng vắng bóng tất cả những cảm xúc của con người. Một cách cáu kỉnh, Rowena thích được kết tội về tính lãnh đạm của hãn hơn.

Mỗi giờ trôi qua dường như càng biến đổi hãn trở lại thành vị lãnh chúa tăm tối của Caerleon, người đã đánh cắp nàng khỏi Revelwood. Tâm trạng của hãn đều đặn đi kể từ khi đến Ardendonne. Đám đông xung quanh hãn càng nhả nhận bao nhiêu thì hãn càng trở nên cáu kỉnh bấy nhiêu. Hãn trả lời mọi nỗ lực lịch sự trong cuộc trò chuyện bằng một lời đáp cộc lốc hoặc một lời nhận xét mỉa mai đến nỗi khiến người khác đau đớn thậm chí trước cả khi họ biết mình vừa bị đâm. Nếu những cảm giác tổn thương có thể gây chết người, đại sảnh của Blaine đã la liệt những thi thể rồi.

Tại chiếc bàn hãn ngồi gần Blaine, bên trên hầm muối, cùng các lãnh chúa có thứ bậc cao nhất. Rowena ngồi ở cuối bàn, bị nhồi nhét giữa một quý bà phốp pháp và người con trai mắt láo liêng của bà ta. Nàng khốn khổ nhận

ra rằng Gareth là người hiệp sĩ duy nhất không có một quý bà để chia sẻ thớt ăn của hắn. Tiểu thư Alise phân chia thời gian của cô ta giữa việc uống cạn ly của Blaine và nhón những trái nho khô tẩm đường từ bánh lúa mì của Gareth. Khi ánh mắt của Gareth tình cờ lướt qua Rowena, ánh mắt ấy nấn ná trong một khoảnh khắc như thể hắn đang cố nhớ ra nàng. Rồi chúng ngoảnh đi như thể không hài lòng với ký ức đó.

Rowena chơi đùa với quả lê tẩm mật ong, làm dập nát nó cho đến khi lớp mật ong phủ bơ chảy thành một cái hồ trong giữa trung tâm của nó. Khi Alise đứng lên để tham gia khiêu vũ, Rowena đã hơn cả sẵn sàng trượt vào chỗ của cô ta.

“Chào buổi tối, Sir Gareth. Em hy vọng món gà gô làm ngài hài lòng.”

Giọng hắn lạnh băng. “Với tuổi tác của ta, ta nên dính chặt với bánh quế. Ta chưa tìm được cho em một người chồng, nếu đó là những gì em đang định mè nheo. Có lẽ thằng nhóc mặt mụn ngồi bên cạnh em kia sẽ phù hợp đấy. Anh ta vẫn chưa hết quần tã.”

Nụ cười mê hoặc của Rowena trái ngược với những từ ngữ nàng rít lên bên dưới hơi thở. “Hãy ngừng độc ác như thế đi. Mang em cho người khác là ý của ngài cơ mà.”

Gareth tỳ trên khuỷu tay như thể không nghe nàng nói, sự duyên dáng của hắn mang vẻ chết chóc như của một con rắn. Rowena cảm thấy mình giống như một con chuột tội nghiệp đang chờ bị nuốt. Những ánh mắt hiếu kỳ của những người khác quanh bàn châm chích da nàng giống như những ngón tay vô hình. Nàng đã tiếp cận hắn. Cả hai đều biết, sẽ là một sự xúc phạm nếu hắn không mời nàng thử gì đó từ thớt ăn của hắn. Hắn cắn một nửa thanh xúc-xích và đưa nửa kia cho nàng.

“Ta có thể cảm ơn em không?”

Rowena cắn lại lời đáp rõ ràng khi nàng với tay nhận nó. Hắn kéo nó trở lại. “Cho phép ta. Một quý cô không nên làm vậy bẩn những ngón tay thanh nhã.”

Hắn nghiêng người tới trước, mẩu xúc-xích đặt giữa ngón cái và ngón trỏ. Hương thơm ngon lành của thịt thoảng đến lỗ mũi nàng. Gareth được tưởng thưởng bằng tiếng sôi ùng ục quấy rầy của con quái thú mà nàng nghĩ đã được thuần hoá trong hõm dạ dày của nàng. Rowena thầm co rúm lại.

Con quái thú đánh thức một cảm xúc khác – giận dữ. Nếu Gareth muốn giờ trò, thì nàng sẽ chơi cùng.

Đôi môi nàng tách ra trong một nụ cười chất phác. “Làm sao em có thể chống lại sự ân cần của ngài được, thưa ngài?”

Nàng nhận mảnh cám dỗ ấy giữa hai hàm răng. Môi nàng đóng quanh những ngón tay của Gareth và nấn ná. Nàng liếm láp chất dịch của miếng thịt giống như một con mèo lười biếng, đưa những ngón tay của hắn vào trong miệng nàng theo đủ mọi hướng đến tận lòng tay thứ hai, nhắm nháp hương vị của da thuộc trong những cọng lông nhỏ xíu phủ trên những ngón tay hắn.

Môi của chính hắn tách ra, nhưng không một từ nào buột ra. Ánh mắt bức bối của Rowena đã bị bào mòn. Ánh mắt của Gareth khoá chặt trên môi nàng, bị bỏ bùa bởi câu thần chú xoa dịu của vật mềm mại đỏ như san hô trên da thịt hắn. Một sự hân hoan xấu xa ca hát bên trong nàng. Hãy để hắn bị bắt trong chiếc bẫy của chính hắn.

Nàng lùi lại và nghiêng đầu, ban cho hắn sự loé sáng của một má lúm đồng tiền.

“Ngon tuyệt,” nàng thì thầm. “Ngài có chút phô mai nào không, Chú Gar...”

Hắn đặt những ngón tay ẩm ướt trên môi nàng. “Không.”

Chiếc bẫy đã sập xuống, đã đóng lại với một tiếng lao xao của cặp hàm bọc nhung. Quá trễ, Rowena nhận ra đầu nàng đã lặn yên từ bên trong. Những kẻ quan sát tọc mạch đã bị quên lãng, Gareth ghì bờ môi dưới của nàng giữa ngón trỏ và ngón cái và áp miệng hắn trên miệng nàng. Sự kháng cự của nàng tan chảy như kẹo bông đường dưới sự thúc ép tinh tế của môi hắn. Sự chế ngự của hắn nhanh nhưng mãnh liệt.

Hắn buông nàng ra. Rowena choáng váng đặt khuỷu tay nàng trong thớt ăn của hắn. Miếng bánh lúa mì bị vỡ vụn, bắn mật ong nhiều nhão vào trong lòng nàng.

Gareth đứng lên với một cái cúi chào hoàn hảo. “Ngủ ngon nhé, tiểu thư của ta.” Khi hắn bắt đầu lên những bậc thang, Alise cáo lỗi rời khỏi cuộc khiêu vũ và theo sau hắn. Không ai có thể bỏ lỡ ánh mắt đắc thắng mà cô ta ném lại cho Rowena.

SeseNau' Blog

Ngay sau nửa đêm, Rowena nằm trên chiếc nệm nhồi lông vũ, lắng nghe tiếng ngáy đứt quãng của Marlys. Quả cầu bạc của vầng trăng lén nhìn qua

khe hẹp của ô cửa sổ.

Nàng đau đớn vì Gareth với một nỗi đau thể chất khiến nàng hoảng sợ. Tội tệ hơn nỗi đau đớn ấy là nỗi lo sợ kinh khủng rằng nếu nàng đến với hắn bây giờ, nàng sẽ thấy hắn không ở một mình.

Nàng đẩy tấm đắp mỏng ra. Thứ nào tội tệ hơn? Nằm cô đơn trong sự khắc khoải thiếu quả quyết này? Hay đi đến phòng Gareth, đẩy cửa mở và tìm thấy hắn khoá chặt trong một khối những lọn tóc vàng nhạt? Rowena không thể quyết định, vì thế nàng nằm đó cho đến khi nhịp điệu tiếng ngáy rời rạc của Marlys ru nàng vào một giấc ngủ chập chờn. Nàng thức giấc, ngay lập tức nhận ra rằng tấm đắp đã được phủ trên nàng và nhét ngay ngắn bên dưới cằm nàng. Nàng lăn người sang bên cạnh trong chiếc kén ấm áp, tin rằng nàng đã mơ thấy cái chạm dịu dàng của đôi bờ môi trên vầng trán nàng. Giường của Marlys trống rỗng.

SeseNau' Blog

~*~

Blaine vắt một trong đôi chân dài của gã qua tay ghế và dán lên mặt một nụ cười nhân từ khi những người nông nô của gã lướt đi qua, việc chịu đựng truyền thống tặng trứng cho thấy ngày cuối cùng của tuần chay đã trôi qua và bắt đầu yến tiệc linh đình cho lễ Phục Sinh tại Ardennonne.

Gã móc một giỏ đan trên một ngón tay và nhìn vào bên trong. “Ôi Trời, những quả trứng! Một ý tưởng độc đáo làm sao! Các vị tự mình đột kích nó à?”

Người nông dân nở nụ cười toe toét không răng và lúc lắc đầu thừa nhận. Blaine với tay vào trong chiếc túi da treo lưng lửng từ thắt lưng. Những ngón tay thanh mảnh búng đồng xu bạc xoáy tròn xuyên qua không trung, bắt lấy ánh nắng chiều khi nó kêu leng keng trên sàn nhà và lăn tròn bên dưới chiếc bàn. Người nông dân chống hai tay và đầu gối xuống và trườn theo sau nó.

Blaine đợi cho đến khi người đàn ông bắt dính đồng tiền một vài lần và rút lui, cúi chào mọi hướng, trước khi ném chiếc giỏ đan ra phía sau gã cho một tiểu đồng đang cười điếu.

“Mùi nào tệ hơn? Đám nông dân hay mớ trứng?” Gã thì thầm với Gareth.

“Nông dân.” Gareth đáp không chút lưỡng lự, chỉ lắng nghe một nửa.

Gareth chống chân trên ghế khi một đoàn các cô hầu đang cười khúc khích đẩy một chiếc bàn dài vào sát tường.

Tiếng khúc khích của họ phát triển thành câu chuyện khi họ nhìn lén qua vai vào hắn, rồi vùi những gương mặt ửng hồng vào trong chiếc áo yếm bằng vải lanh của mình. Trong suốt những tuần lễ vui thú điền viên của hắn cùng Rowena tại Caerleon, hắn đã quên mất việc bị sợ hãi và chế diễu thì như thế nào. Những ngón tay của hắn siết chặt trên vùng tay ghế chạm trở.

Vành môi của Blaine cong lại trong một nụ cười quý phái. Chỉ duy nhất sự phập phồng nhẹ của lỗ mũi đã phản bội gã khi một phụ nữ luống tuổi nhăn nhoe với bàn chân quần trong da bò khập khiễng tiến tới. Ngay khi bà quay lưng, Blaine tung túi trứng của bà qua vai cho một tiểu đồng khác, người chắc chắn sẽ sử dụng chúng để ném loạn xạ người cận vệ bất ngờ đầu tiên dám lấy làm vui vẻ trước thân phận thấp kém hơn của cậu ta.

Một tiếng huýt trầm trầm thoát khỏi môi của Blaine khi một hình dáng bẽn lễn lướt về phía họ. Gareth ngồi thẳng lên. Cô gái có lẽ không nhiều hơn mười ba tuổi. Mái tóc vàng vẫn chưa đánh mất vẻ đẹp dễ bé thơ lơ lửng qua gương mặt. Vết cắn bám trên mũi cô bé. Tuy thế vẫn hứa hẹn một vẻ đẹp trong đôi mắt xéch và vành môi dưới đầy đặn.

Cô bé nhún gối chào một cách ngượng nghịu. Lưỡi cô chơi đùa một hốc răng khuyết trong vùng hàm dưới. “Từng, thưa hịp sĩ Blaine. Mẹ tui đưa chúng cho tiệc Phục Thịnh.”

Blaine vuốt má cô bé. “Chúa phù hộ cho linh hồn ngọt ngào của cô.” Từ khoé môi, gã nói, “Cậu nói sao, Gareth? Cậu sẽ cân nhắc tham gia với tớ trong việc mang cô bé này lên tầng trên và giới thiệu cho cô ấy về một yến tiệc thật sự chứ?”

Nếu như trước đây, gợi ý của Blaine chỉ làm Gareth khó chịu thôi. Bây giờ, hắn cảm thấy một nút thắt chán ghét siết chặt ruột hắn. “Cho dù sa đoạ đến thế nào, các vị khách của cậu hắn cũng sẽ nghĩ như tớ, chiếm đoạt đứa trẻ mang những trái trứng Phục Sinh đến không nằm trong các thói hư tật xấu của tớ.”

Blaine hít vào với vẻ bức bối. “Đồ đạo đức giả. Cô gái không trẻ hơn kẻ cậu đang đắm chìm vào. Hơn nữa, tớ không bao giờ dùng đến cách chiếm đoạt. Tớ không bao giờ phải làm như thế.” Cô gái nhìn qua nhìn lại hai người họ, không hiểu một từ tiếng Pháp liến lấu của họ. Blaine liếm ngón tay và dịu dàng chùi đi vết cắn trên mũi cô gái. “Cô thích tắm tấp một chút không, nhóc?”

“Nay. Cô bé sẽ không tắm.” Gareth chụp ba đồng hào bạc từ chiếc túi của chính hắn và ném chúng vào trong bàn chân trần của cô gái. Hắn trao cho cô bé một cái đẩy nhẹ về hướng cửa. “Đi đi.” Hắn ra lệnh. “Và giữ bản thân ngọc ngà của cô tránh xa trong năm tới. Và cả năm sau đó.” Hắn

thêm vào như một ý tưởng muộn màng. Cô gái tuân theo, cười toe toét một cách ngọt ngào qua vai với Gareth trong một dáng vẻ nói lên rằng cô bé đã quên mất sự tồn tại của Blaine.

Blaine hất giỏ trứng nhỏ bé ra phía sau hẳn với lực đủ mạnh để làm rạn vỡ những trái trứng lốm đốm vào thái dương của cậu tiểu đồng. “Thứ gì làm cậu khó ở thế, Gareth? Đang hình dung cô nhóc cứu tế nhỏ bé của chính cậu trong sự khoan dung của một lãnh chúa chư hầu dâm dăng à? Sao cậu có thể mong đợi tìm thấy một người chồng cho cô ta khi món quà cưới duy nhất mà hẳn có thể mong đợi từ cậu là một con dao găm ngang qua cổ họng của hẳn chứ?”

Gareth tỳ lưng vào ghế và khép mắt. “Cậu đã loanh quanh bên Mortimer quá lâu. Cậu đang biến thành đồ chó đẻ chính hiệu đấy.”

“Quả là một lời buộc tội tuyệt hảo từ một gã đàn ông có tâm trạng chẳng khác gì quỷ dữ. Cậu đến Ardendonne chỉ để khùng bố khách của tớ và phủ bóng tối âm u của cậu qua niềm vui của bọn tớ thôi sao? Về mặt ủ ê của cậu có lẽ hấp dẫn đối với các quý bà, nhưng tớ đã phát hiện vẻ quyến rũ đáng ngờ của nó đang bắt đầu lu mờ đi rồi.”

Gareth mở mắt. Bóng dáng một nụ cười lướt qua môi hẳn. “Cậu chỉ nặng nề lên là bởi vì Alise đã đến phòng tớ đêm qua trước khi cô ta đến phòng cậu.”

“Vì tất cả sự tốt đẹp cô ta đã làm. Tớ không phải đồ ngốc, Gareth. Cô ta không ám mùi của cậu khi trườn vào trong giường của tớ.”

“Cậu cũng sẽ chẳng từ chối nếu như cô ta có.”

Khi những từ ấy buột ra, Gareth ước chi hẳn đã cản chúng lại. Blaine đứng lên. Miệng gã mang một vẻ nhột nhạt, mím chặt mà Gareth đã nhận thấy từ

thời thơ ấu. Đôi mắt của Blaine hẹp lại khi Rowena lướt xuống cầu thang trong một đám mây nhung màu tím. Vành môi gã dạt mỏng trong một nụ cười vui vẻ một cách hung hiểm.

“Blaine, tớ...” Gareth bắt đầu.

“Đừng bận tâm với lời tạ lỗi. Tớ cũng sẽ cáu kỉnh, nếu tình nhân của tớ đang ngủ trong phòng của em gái tớ. Đặc biệt nếu em gái tớ là Marlys.”

Với nhát đâm từ biệt đó, Blaine băng qua sảnh và giơ cánh tay gã cho Rowena. Các khớp ngón tay của Gareth trắng bợt khi hấn đẩy bản thân ra khỏi ghế. Đường của hấn đã bị chặn mất khi một hình thể bồm xồm đang lao đảo vào trong sảnh, đẩy cậu tiểu đồng nằm dài trong ngưỡng cửa.

Cậu tiểu đồng trèo dậy bằng đầu gối chỉ để bị đánh ngã lần nữa khi một sinh vật đang gầm rống vấp vào sau người đầu tiên. “Kẻ cắp! Trả lại những trái trứng cho tôi, đồ ăn cắp trời đánh kia!”

Một miếng vá đáng ngại che phủ một mắt của kẻ săn đuổi. Con mắt khác của hấn ánh lên vẻ nguy hiểm chết người khi hấn nâng một cây dùi cui trong một tay mang duy nhất một vết sẹo xấu xí ở nơi hai ngón tay nhỏ nhất nên ở. Rowena thụt lùi một bước khi người đàn ông đầu tiên ném bản thân phủ phục dưới chân Blaine, hạ cánh trên chiếc bao tải mà ông ta mang theo bằng một tiếng đập kinh khủng.

Những ngón tay của ông ta níu chặt vào chiếc giày ống của Blaine. “Xin khoan dung, thưa đức ngài! Tôi nài xin ngài. Tôi chỉ cố gắng để vinh danh ngài với những món quà khi kẻ đê tiện giết người này ngã vào tôi bên ngoài cánh cửa của ngài.”

Người đàn ông thứ hai thẳng kít lại tại một điểm dừng. Gareth túm lấy cổ tay rậm lông của gã trước khi gã có thể giáng cây vồ xuống và làm vấy bẩn

váy của Rowena bằng bộ óc thiếu may mắn của người đàn ông kia.

Người nông dân chống cự, nhưng sau khi liếc qua vai và thấy người hiệp sĩ đã cản trở mình, gã hạ thấp chiếc vồ với một động tác cúi chào kính cẩn. “Ông ta là đồ khốn dối trá, thừa đức ngài,” Gã nói với Blaine. “Tôi đang đứng bên ngoài để đợi đến lượt mình tặng quà khi đồ chó đáng khinh vồ lấy bao tải của tôi khỏi bàn tay tôi và phóng đi. Tôi đã biết ngài từ khi ngài là một chàng trai trẻ, Sir Blaine. Chính tôi cũng quen thói tán gái và cướp bóc, nhưng tôi không phải kẻ dối trá.” Gã giơ cao chiếc vồ. “Cho phép tôi và tôi sẽ đập lủng sọ hân.”

Blaine giơ một bàn tay ngăn lại. “Nay, Jack. Để lại người này cho ta.” Gã làm trầm sâu thêm giọng gã một cách cố ý. “Đây là nhiệm vụ của lãnh chúa để phân phát công lý nơi nó xứng đáng.”

Gareth đảo tròn mắt. Người đàn ông phủ phục dưới chân Blaine đã bôi bẩn những nụ hôn khắp đôi giày ống của gã.

“Đi đi, Jack,” Blaine nói với vẻ đầu dậu. “Trước khi chúng ta kết án bất kỳ người đàn ông nào tội treo cổ, Tốt nhất nên tra xét những động cơ đã hướng anh ta đến sự liều lĩnh như thế. Đặc biệt trong ngày lễ Phục Sinh,” Gã thêm vào với một nụ cười độ lượng với Rowena.

Nghe thấy sợi dây treo cổ, người đàn ông bắt đầu phủ phục xuống một lần nữa. Những vỏ trứng kêu răng rắc bên dưới ông ta khi ông ta trườn về phía Rowena và bắt đầu hôn gấu váy bằng lụa Damask* của nàng. Gareth bắt đầu tự hỏi không biết liệu Blaine có trả công cho người đàn ông về màn trình diễn xoay người bằng bụng này hay không.

*(*Damask : tên này có nguồn gốc Ả-rập để chỉ loại lụa dệt bằng tơ tằm cùng với những hoa văn trên đó. Người Việt mình cũng có loại tương tự gọi là gấm hoa – Ct của Sẻ)*

“Tôi cầu xin bà, thưa quý bà của tôi,” Người lạ rên rỉ. “Xin nói giúp với người chồng cao quý của bà. Tôi giao bản thân tôi tùy thuộc vào sự tử tế và lòng khoan dịu dàng của bà.” Ông ta níu váy của Rowena và ngẩng đầu lên.

Sự thay đổi sắc diện của Rowena lẽ ra nên cảnh báo Gareth. Đôi mắt hằn mở rộng khi nàng giật gấu váy ra khỏi bàn tay của người đàn ông. Bàn chân nàng hạ xuống trên những ngón tay của ông ta với một lực đủ mạnh để gây ra một tiếng la ăng ăng bị bóp nghẹt. Người đàn ông hồi hải thụt lùi. Miệng của Blaine rớt xuống khi Rowena oai vệ đuổi theo ông ta, đập trên bất kỳ phần nào nàng có thể vươn tới như thể người đàn ông là một con nhện bò ra khỏi ván ộp tường.

“Tôi sẽ trao cho ông sự dịu dàng,” Rowena rít lên. “Tôi sẽ trao cho ông sự tử tế. Tôi sẽ cho ông thấy lòng khoan dung tương tự như ông đã cho tôi thấy khi tôi bò lết đến với ông, gần như chết đói và nài xin được vào nhà.”

Gareth túm lấy gáy áo chên của người đàn ông và nhấc ông ta ra khỏi tầm với của Rowena. Người đàn ông chầm chậm xoay lại cho đến khi ông ta đối mặt với người hiệp sĩ. Gareth nở một nụ cười ớn lạnh, tất cả những suy nghĩ cao quý của hắn đã bị lãng quên.

Khi Lindsey Fordyce đảo qua lại giữa nụ cười của Gareth và đôi mắt toé lửa của Rowena, ông ta ghen ngào với Blaine, “Treo cổ tôi đi, thưa ngài. Làm ơn.”

SeseNau' Blog

Chương 20.

“Rowena, giờ em đang có chút khó chịu nhỏ với chú Lindsey à?”

Rowena vùi gương mặt sâu hơn vào trong gối, đôi tay nàng cuộn chặt thành nắm đấm. Ai đã có ý tưởng gọi Irwin đến để phỉnh phờ nàng thế nhỉ? Cả Gareth và Marlys đều không có khả năng tai ác như thế.

“Để em một mình,” nàng nói, giọng nàng nghẹn ngào với tiếng khóc. “Em hy vọng là Blaine sẽ treo cổ ông ấy.”

Irwin nhắc một dải tóc của nàng lên và nhìn trộm vào chiếc mũi đỏ ửng của nàng với vẻ quan tâm. “Không có nhiều cơ hội cho việc đó khi có một nhà vô địch đáng tin cậy như Sir Gareth. Ngài ấy đã làm hết mọi thứ ngoại trừ cho chú ấy quần áo cởi từ lưng mình! Em nên thấy Papa của em vào lúc này, ăn mặc như một ông vua, chiêu đãi cho Sir Gareth với những câu chuyện thương tâm về vận rủi của mình.”

“Vậy thì em hy vọng Blaine sẽ treo cổ Gareth lên.”

Irwin thở dài và tay cậu ve vuốt gáy nàng. “Nghĩ cũng thật kỳ lạ, nếu nhiều thứ khác đi, em và anh đã chia sẻ cùng nhau một chiếc giường như cái này.”

Điều đó bắt được sự chú ý của Rowena. Nàng lao ra khỏi giường và ngã vào bức tường trong vị trí ngồi, bắt chéo đôi cánh tay ngang qua chiếc áo

sơ mi ít ỏi.

Irwin nhún vai. “Điều đó cũng tốt mà. Vì chúng ta là anh em họ, những đứa trẻ của chúng ta có thể bị nguyên rửa với bốn cánh tay hoặc bị thiếu năng trí tuệ.”

“Hoặc mập,” Rowena thêm vào một cách ác độc.

Irwin chỉ mỉm cười. “Nghe đi, Ro. Hãy lắng nghe những gì em đang bỏ lỡ.”

Cậu ta nghiêng đầu. Những tiếng cười rì rầm xa xôi cuộn lên qua sàn nhà. Tiếng trống đều đặn trầm bổng quyện vào tiếng thổi lạnh lạnh của kèn hautboy* và tiếng đàn lút* quyến rũ.

(***Hautboy** hay hautbois (haut : ồn, cao, chói – bois : gỗ) đọc là kèn(sáo) ô-ba là một loại kèn hơi hai ống bằng gỗ với các phím bằng kim loại. Một nhạc cụ rất khó hoà âm trong dàn nhạc vì âm thanh chói lói của nó.

* **Lute** – Đàn lút. Đây là loại đàn có thiết kế khá đặc biệt với phần cổ đàn gập ra sau. Các dây đàn được chia thành từng cặp dây song song sát nhau (courses) và được chơi bằng các miếng gảy đàn (plectrum/pick). Có cả loại đàn lute có ngăn phím và không có ngăn phím. Là loại đàn cổ, xuất hiện từ xa xưa và không rõ ràng về nơi xuất xứ. Được sử dụng rộng rãi như một nhạc cụ nền trong thời Trung Cổ và cuối thời kì Baroque. Trở thành một trong những nhạc cụ chủ đạo trong thời kì Phục Hưng (Renaissance) và cũng có thể được dùng để đệm hát. Người chơi lute được gọi là lutenist. – Ct của Sẻ)

Rowena chà xát đôi mắt sưng phồng. Chúng có cảm giác như thể nàng đã xát muối vào mi mắt. “Em không làm đâu. Em từ chối xuống dưới đó cho đến khi Lễ Phục Sinh trôi qua và Papa đi khỏi, bất cứ thứ nào đến trước. Em không thể chịu đựng được cảnh ông ấy và Gareth chụm đầu vào với nhau. Đã đủ bề mặt khi Gareth chào đón ông ấy như thể ông ấy là người Papa lắm đường lạc lối của chính ngài ấy. Papa đáng thương. Ông ấy không

biết Gareth sẽ cắt đứt đầu của ông ấy cho đến khi ngài ấy đi lòng vòng với nó trong tay.”

Irwin nằm vắt ngang qua giường và chống cằm trên khoeo bàn tay. “Gareth đang hỏi chú Lindsey một số câu hỏi. Họ đang thảo luận về hôn sự của em.”

“Họ có tìm được cho em một hiệp sĩ hom hem phù hợp không?”

“Vài cái tên đã được bàn đến.”

Nàng nhìn chăm chăm vào sàn nhà. Những cảm xúc lướt qua gương mặt nàng giống như cát được rây. Khi nàng ngước mắt lên, có nhiều màu đá xám trong đôi mắt ấy nhiều hơn màu xanh. “Có lẽ em nên đi xuống dưới đó và tìm hiểu xem Gareth có ý định tống khứ em chân thành như thế nào.”

Irwin trao cho cánh tay nàng một một cú thụi thân thiết. “Đó mới là cô gái của anh.” Cậu ta lăn người khỏi giường. “Nếu em quyết định nói họ cút hết xuống địa ngục trong một chiếc xe đẩy, anh vẫn sẽ cưới em.”

Sau khi cậu ta đi mất, Rowena đi đến chậu rửa và bắn toé làn nước lạnh giá lên đôi mắt nhức nhối. Gương mặt nàng vẫn đang nhiều nước khi nàng khuyu gối để mở chốt cài những dải da trên chiếc rương của nàng. Khi nàng đào bới xuyên qua những vật chứa của chúng, chiếc mũ lụa rơi xuống sàn. Nàng nhìn chăm chăm vào nó một lúc lâu trước khi nhét nó vào trong vạt áo trước của mình.

Nếu Gareth muốn chào đón Papa của nàng đến Ardendonne vì lý do bí hiểm nào đó, vậy thì nàng sẽ chào đón ông ấy, nhưng tốt nhất ông ấy nên chuẩn bị trả lời nhiều câu hỏi khi hăn hỏi.

SeseNau' Blog

Gareth lắc số rượu vang dưới đáy chiếc ly của hắn, thoáng bắt được nét mặt nhàm chán của chính mình trong chiều sâu của chúng. Hắn nhếch môi, cảm nhận một trải nghiệm mới khi Lindsey Fordyce thết đãi hắn lần thứ năm với câu chuyện về vận khí đau thương đã mang ông ta phủ phục dưới chân của Rowena. *Lê lết*, Gareth thầm chỉnh lại. Nụ cười gượng ép chỉ khiến hắn muốn phát bệnh. Hắn buông trôi nó và uống cạn ly, thưởng thức giọt đắng chát cuối cùng trên đầu lưỡi. Khi Fordyce đánh bóng ly rượu vang đỏ thứ sáu, một tiếng lăm băm cảm thông hoặc một cái gật đầu là tất cả những gì cần thiết để giữ ông ta nói chuyện.

Đôi mắt tròn, xanh thẳm từng nhắc hắn nhớ đến đôi mắt của Rowena đã viền đỏ. Những giọt nước bọt lơ lửng trên bờ môi dày của ông ta. Nếu người đàn ông này đủ ngu ngốc để bị dắt mũi bởi trò giả vờ quan tâm nhả nhận của Gareth, thật kỳ diệu khi Rowena không bị sinh ra như một kẻ ngốc ử rữ.

Và Rowena không ngu ngốc. Hắn có thể vẫn còn cảm thấy sự nhói buốt của ánh mắt mà nàng bắn cho hắn khi hắn ấp ủ Papa của nàng bên dưới cánh hắn.

Fordyce nói đều đều, lấp bắp thứ gì đó về một con gấu hung dữ đã cướp bóc ông ta trong rừng. Ông ta chỉ dừng chân tại Ardendonne tìm ít lương thực cho hành trình đến Caerleon. Những lời đồn về vận số tốt đẹp của con

gái đã vươn đến ông ta, và ông ta vội vã đến bên nàng để chia sẻ niềm vui của nàng. Những ngón tay to bè của Gareth đập dồn một nhịp điệu trên chiếc bàn sắt sọc khi những sợi dây đàn luyến của Mortimer vút cao trong một giai điệu rộn ràng. Ông ta lẽ ra nên biết, vận số tốt đẹp của Rowena là nhờ nhờ Fordyce lọt vào trong bẫy của hắn, chứ không phải cách đối xử phật bệnh của nàng. Ông ta là một kẻ ngốc khi tin điều ngược lại.

Các cặp đôi khiêu vũ siết chặt tay nhau, quét qua Gareth trong một chuỗi sắc màu loá mắt. Marlys phi đến xuyên qua những hàng lối các cặp đôi, làm lật nhào đầy hân hoan cả quý bà và quý ông khỏi đường đi của cô. Irwin va vấp một cách vô dụng phía sau cô, biến mất vào trong những cánh tay đang xoay tròn của bài hát mừng, một cái đuôi thật thảm hại đối với con diều Marlys. Blaine xoay quý cô Alise vào trong giữa họ, bàn tay mảnh dẻ của gã chỉ buông cô ta đủ lâu để lắc một chiếc phách hoà nhịp với những tiếng trống.

Fordyce vỗ vào bàn bằng đôi bàn tay mũm mĩm của mình giống như một đứa trẻ to xác. Sợ rằng sẽ lạc mất sự chú ý của ông ta trước những vòng xoay cảm dỗ của màu sắc và âm nhạc, Gareth túm lấy bình rượu và đổ một suối rượu vang mới vào ly của người đàn ông.

Rượu vang tràn qua vành ly khi Rowena xuất hiện trên cầu thang. Lốp nhung đỏ thẫm của chiếc váy chiết eo cao của nàng bó sát vào bên dưới bầu ngực và được gắn chặt bằng một đai bằng vàng. Mái tóc rơi khỏi gương mặt trong những lọn màu lúa mì mềm mại bị mắc vào một vật chạm khắc cuộn lại ở gáy nàng. Tương phản với màu vàng chanh thanh nhã và những màu xanh buồn tẻ trong sàn khiêu vũ, Rowena rạng rỡ như một viên hồng ngọc mờ nhạt được thắp sáng bởi một ngọn lửa ngay tại tâm của chính nó.

Gareth đứng bật dậy, cắn lại một lời nguyên rủa khi rượu vang tìm thấy một kẽ nứt trên bàn và chảy vào trong đầu gối hắn. Hắn đập mạnh vào chiếc quần tất. Rowena là một sự xao lãng mà có lẽ hắn không đủ khả năng đối

phó nếu hãn hy vọng vắt ra được bất kỳ sự thật nào từ người cha ba hoa của nàng.

“Rowena, thiên thần của ta!”

Fordyce lao đến, rồi lùi lại khi những khớp ngón tay đau đớn nhắc ông ta nhớ đến sự chào đón mang nhiều bạo lực hơn là ấm áp vừa mới đây của nàng. Gareth nắm lấy thời cơ để đẩy ông ta trở lại ghế ngồi.

“Papa!”

Mọi người há hốc miệng khi kẻ được bảo trợ quyền rũ của vị Lãnh Chúa Tăm Tối lướt xuống cầu thang và tiến về hướng chiếc bàn dài, kéo lê đôi ống tay áo hình chuông uốn éo giữa chân của các cặp đôi khiêu vũ giống như những con rắn bằng nhung. Nàng bước qua Gareth với vẻ duyên dáng và ném bản thân vào trong lòng người cha của nàng.

Lindsey Fordyce co rúm lại, nhưng khi nàng bắt đầu phủ kín mái đầu xác xơ của ông ta bằng những nụ hôn dịu dàng nhất, ông ta nhận ra đây không phải là cuộc tấn công mới và giữ chặt nàng vào ngực ông. Những giọt lệ say rượu tràn xuống đôi gò má vẫn vẹn các gân máu đỏ. Gareth nhận ra với một sự chấn động rằng bất kể ông ta nhiều lỗi lầm như thế nào, một phần trong Lyndsey Fordyce thật sự yêu thương đứa con gái duy nhất của lão. Bàn tay hãn siết chặt thành năm nắm. Hãn không thể kèm được cảm giác bị phản bội trước cảnh tượng họ kề vai áp má, hai mái đầu vàng hoe trộn lẫn trong một bức màn màu vàng đồng nhất. Hãn đã nửa mong đợi bóng ma của Elaine xuất hiện phía sau họ, cười nhạo sự ngạo mạn của hãn khi tin rằng hãn có thể bẻ gãy những mối liên kết trong vòng tròn bùa mê của họ.

Đám đông biểu lộ sự phê chuẩn của mình trước hình ảnh cảm động đó bằng sự tán thưởng nồng nặc. Mortimer bắt đầu một bản ballad nhẹ nhàng. Khi mắt chàng nhạc sĩ chạm mắt của Gareth, một thông điệp tăm tối chuyển

qua giữa họ. Mái đầu vàng hoe của Mortimer hạ thấp trong sự thấu hiểu không thể nhận ra.

Blaine xuất hiện phía sau Gareth giống như một cậu bé bụi đời tình quái. “Chẳng phải ngày nào những linh hồn mệt mỏi như chúng ta đây cũng có thể chứng kiến được một sự đoàn tụ cảm động đến thế. Chạm ly chứ, hay là không nhỉ?”

“Loá mắt luôn ấy chứ,” Gareth đáp.

“Papa yêu quý,” Rowena ngâm nga. “Con cầu nguyện cha sẽ tha thứ cho con về cơn thịnh nộ lúc sớm của mình. Con đã mệt rồi và không tự kiềm chế được.” Nàng vuốt phẳng áo chên của ông ta và vươn tay vào bên trong vạt áo của nàng tìm một mảnh lụa để lau khô nước mắt cho ông ta. “Ngay khi con có đôi chút thời gian để xem xét lại hành động của mình, con đã thất kinh vì sự bất công của chúng. Con là con của cha. Không phải việc của con khi phán xét cha. Hãy nói rằng cha sẽ tha thứ cho con đi. Con sẽ chết vì mong muốn điều đó.”

Fordyce ợ một cách hạnh phúc và vỗ hông nàng. “Nào, cô gái, con biết ta không bao giờ có thể giận cô gái của ta lâu được mà. Giờ không nói thêm gì về chết chóc nữa hết nhé. Cuộc đời là một trái đào. Chúng ta ở bên nhau và một bình rượu đầy.” Ông ta cau mày nhìn vào trong chiếc bình, bối rối khi thấy nó gần như trống rỗng. Ông ta lau trán bằng mảnh khăn mà Rowena đã trao cho. “Tuyệt trên tất thấy, nhóc à, chàng hiệp sĩ tử tế của con đã mời cha giải khuây và bầu bạn ở bữa tiệc Phục Sinh này.”

Fordyce cười rạng rỡ với Gareth. Phớt lờ sự cau có của Gareth, Rowena quàng một cánh tay quanh cổ cha nàng. “Cẩn thận đấy, Papa. Trò tiêu khiển của ngài ấy là một đoá hồng đầy gai độc, xứng đáng với nhiều sự thận trọng hơn so với sự thù hằn của một người đàn ông khác.”

Fordyce vẫy mảnh khăn với Gareth. “Mãi mãi là sự yêu mến của chàng trai trẻ. Ta đã dạy anh ta cách dỗ xúc sắc đấy.”

Gareth cau mày, ánh mắt hẩn tập trung vào mảnh lụa đang đung đưa bên dưới mũi hẩn. Hẩn với tay đến nó, bị thôi miên bởi chuyển động trên người. Vẻ rực rỡ của ánh đuốc phản chiếu trên mảnh lụa bắt giữ sự chú ý của Fordyce vào cùng khoảnh khắc đó. Ông ta rứt nó lại, vuốt phẳng nó bằng những ngón tay tôn kính.

Với một nụ cười méo mó, Fordyce thả mảnh lụa lên đầu của Rowena. “Đây. Trông nó thật đáng yêu trên những lọn tóc xoắn nhỏ bé của con y như nó đã như thế ngày Dunla may nó cho con.” Trước khi Gareth có thể ngừng ông ta lại, ông giơ chiếc ly chân cao của ông cho nàng để dùng như một tấm gương.

Gareth quan sát qua vai khi ánh mắt của Rowena chậm chậm chuyển đến hình ảnh phản chiếu của nàng. Nàng vươn một ngón tay ra và chạm vào lớp bạc bóng loáng. Mái tóc vàng óng. Đôi mắt xanh sừng húp vì khóc lóc. Một mảnh lụa lỗ bịch trên đầu. Chiếc ly chân cao ném trở lại hình ảnh rõ ràng đến đau đớn khi nàng mặt đối mặt với con gái của Elayne de Crecy. Gareth nín thở, chờ nàng ném chất chứa trong chiếc ly chân cao ấy vào thẳng mặt hẩn.

Rowena nắc cụt với âm vang của tiếng cười khúc khích, nói với ảnh phản chiếu của nàng. “Ôi, Chúa ơi. Ít nhất thì ngài ấy đã không chôn mình trong vườn cây ăn quả.”

Gareth muốn mang nàng vào trong vòng tay hẩn, nhưng biết rằng hẩn không dám để lại Fordyce một mình và vấp dọc theo những đường dẫn tăm tối của ký ức. Hẩn có thể không được trao tặng một cơ hội khác nữa. Nếu như hẩn có thể làm sáng tỏ tên tuổi nhà de Crecy đủ để trao nó cho Rowena như cô dâu của hẩn, sẽ mất rất nhiều năm để nài xin sự tha thứ của nàng.

Blaine dậm chân một cách nôn nóng khi những ngón tay của Mortimer lướt trên những sợi dây đàn trong một nhịp điệu vui nhộn. “Nào, tiểu thư của ta. Nếu điều đó hợp với Papa của nàng, chúng ta sẽ chào mừng sự hoà giải này bằng một điệu nhảy nào.”

Gareth chộp Rowena đứng lên và ném nàng vào trong vòng tay của Blaine. Nàng rũ xuống như một con búp bê tả tơi. “Papa của cô ấy và tớ phải hoàn thành nốt những thoả thuận của chúng tôi. Hãy giữ cô ấy nhé.”

Blaine mỉm cười tinh quái. “Rất vui lòng.”

Khi Blaine đưa Rowena vào trong cuộc khiêu vũ, gương mặt nàng vỡ thành một nụ cười sáng chói cực độ. Gareth chìm sâu vào trong ghế, ve vuốt bộ râu và tự hỏi không biết giờ đây nàng đang mong muốn điều gì.

Lindsey Fordyce lơ đãng vỗ đùi như thể ngạc nhiên khi thấy nó trống trải. Ánh mắt ông ta dõi theo Rowena xuyên qua những cặp khiêu vũ với vẻ khao khát. Gareth quan sát gương mặt người đàn ông với vẻ gần như thương hại, cầu nguyện rằng nhu cầu của chính hắn dành cho cô gái không bộc lộ quá rõ ràng.

Có một vẻ duyên dáng đơn sơ trong sự khiêu vũ của Rowena, một dấu vết trên người của sinh vật thuộc về những cánh đồng hoang. Đôi tay của Gareth cuộn lại khi Blaine áp môi vào gáy nàng. Sự căng thẳng của hắn không suy giảm đi trước cái liếc bên lên mà Rowena trao cho Blaine khi họ đối mặt với nhau một lần nữa.

Fordyce nhắc ly rượu đầy áp lên môi, đôi tay của ông ta run rẩy như thể bị liệt. “Con bé đã tìm ra một ký ức về mẹ nó, đúng không?”

Gareth hít vào một hơi thở, không dám động đậy. Thoạt đầu, hắn tin rằng ý nghĩ bội bạc đó buột ra từ đôi môi của chính hắn. Fordyce đang gật gù cùng lúc với âm nhạc trong vẻ vô tình.

“Giờ cô ấy có sao?” Gareth nói nhỏ, giá trị của câu hỏi bình thường đó bị phản bội bởi sự co giật nhịp nhàn trên quai hàm hắn.

Rowena và Blaine len lỏi qua những người khiêu vũ, tay trong tay, di chuyển đến vòng cung của lồng cầu thang.

Fordyce động mạnh ly rượu xuống. Rượu vang sóng sánh trên vành ly và Gareth nghĩ đến sự cảm thông lần đầu tiên trong nhiều năm.

“Althea của tôi đã không có được sự gan dạ của Rowena. Sự mong manh quý quái của bà ta đã ngăn cản tôi yêu thương con bé như tôi có thể.”

“Althea?” Gareth lập lại một cách ngu ngốc khi những kế hoạch quý giá của hắn đã vào guồng quay và động sầm sầm xuống trước mắt hắn.

Blaine kéo Rowena vào trong những bóng tối bên dưới cầu thang. Có vẻ như họ đang tranh cãi. Rowena liếc ra sau vào chiếc bàn, một vẻ nài xin không thể đọc được trong đôi mắt nàng.

Fordyce huyền thuyên. “Aye, người vợ yêu quý của tôi ốm yếu ngay từ khởi đầu. Có nhiều sự hy sinh để làm. Tôi đã giữ bà ta khỏi những bản phác thảo và khuyến khích để bà ta luôn kéo chiếc chậu giặt vào trong ánh nắng mặt trời. Tôi cho bà ta vài tháng nghỉ ngơi giữa những cậu con trai và quyết định tìm kiếm những người khác để giải toả những nhu cầu cơ bản mà một người đàn ông bị dày vò.”

Gareth cảm thấy như thể đang phát bệnh.

“Rowena của tôi chưa từng có một ngày đau ốm trong đời. Tôi dám nói con bé có thể chịu đựng những sự chăm sóc của ngay cả người hiệp sĩ bất kham nhất.” Ông ta huých Gareth với một cái nháy mắt đều cáng.

Đôi cườm tay mảnh dẻ của Rowena bắt chéo sau cổ của Blaine khi nàng níu gã xuống hôn nàng. Gareth đứng lên, đẩy chiếc ghế ra sau với một lực đủ mạnh để lật đổ nó.

Thấy Gareth bắt đầu tiến đến, Mortimer nâng hoà âm của anh ta đến một điểm kết thúc đồ vờ. Những người đánh trống sa vào thình lạng. Những người khiêu vũ va vấp đến một điểm dừng bất tiện.

Người nhạc sĩ nghiêng đầu, mái tóc mềm lấp lánh trong ánh đuốc. Với vẻ thanh nhã và duyên dáng, những ngón tay dài của anh ta vuốt những sợi dây đàn kéo căng, đổ dành nó buông ra những nốt âm ảnh đầu tiên của một bản ballad mà họ đã nghe một lần trước đây.

Gareth đông cứng trên đường đi của hắn. Hất mái tóc dài ra sau, Mortimer cất tiếng hát vút lên trong một giọng nam cao ngọt ngào không bị ảnh hưởng bởi lối sóng phóng đảng, giọng nam cao ai oán với một vẻ thơ ngây đã bị đánh mất khi chỉ là một cậu bé trong đôi bàn tay của người hiệp sĩ đáng tin cậy nhất của cha mình.

Nàng Elayne xinh đẹp

Bị sát hại một cách bất minh...

Ngay cả những lưỡi lửa đang nhảy nhót trong lò sưởi dường như cũng nao núng trước giai điệu đó. Những bóng tối đu đưa trên bờ tường, những cổ họng ghen ngào với sự thắt chặt đột ngột của chúng. Mortimer đã làm say mê các khán giả của anh ta. Mọi con mắt đều gắn chặt vào người đàn ông cao lớn, tằm tối ở giữa họ.

*Bàn tay vô đạo của nàng
Đông cứng bên một cái tên...*

Gareth nghe thấy một tiếng đập mạnh của kim khí phía sau hắn. Rượu vang bắn toé quanh mắt cá chân của hắn giống như máu. Hắn quay lại. Gương mặt của Lindsey Fordyce đã mất đi vẻ tái xanh chết chóc khi những lời dối trá mà ông ta đã nói quá thường xuyên và quá trôi chảy đến nỗi đã dần tin vào, giờ đây rơi rụng giống như những lớp vảy cá. Cổ họng ông ta nhấp nhô, nhưng chỉ một tiếng rên rỉ vô nghĩa buột ra.

Một bài ca đặc thẳng xấu xa bập bùng tràn qua máu Gareth. Hắn đón nhận ánh mắt sáng quắc của Rowena ngang qua sảnh và cảm thấy một chút ân hận. Nhưng ngay cả điều đó cũng không thể làm lu mờ đi niềm hân hoan bùng bùng mãnh liệt đến mức gần như làm mù mắt hắn.

Hắn quay đi khỏi Lindsey Fordyce. Sẽ có đủ thời gian cho sự thật giữa họ. Hắn che dấu nụ cười phía sau vẻ nhạo báng và đặt một bàn tay trên cán gươm. Hắn có thêm một lần trình diễn như một vị lãnh chúa xấu xa của Caerleon. Sau đêm nay, hắn sẽ bỏ họ lại tìm kiếm vai diễn mới cho những tấn tuồng đê tiện của họ.

Với một tiếng gầm gừ sẽ gây ấn tượng kinh hoàng cho sự vững vàng của những người đàn ông, hắn huých vai lên lỗi qua những người khiêu vũ, lạnh lùng đẩy họ ra khỏi đường của hắn. Mortimer tiếp tục hát như thể không chú ý đến giông tố sắp giáng xuống đầu. Một cận vệ với bờm tóc đen ném bản thân phía trước Mortimer, nhưng Gareth đẩy cậu ta đi tỉnh bơ như thể cậu ta là một con bọ chết.

Nắm tay hắn khép lại quanh những sợi dây đàn luyến. Nốt nhạc chói tai cuối cùng run rẩy trong không trung trước khi bài hát của người nhạc sĩ tắt thành sự im lặng trong trẻo đến mức hơi thở thô ráp của Gareth có thể nghe thấy rõ ràng bởi mọi người trong sảnh. Gareth túm lấy cây đàn luyến. Hắn nhắc

nó lên quá đầu như thể muốn đập vỡ nó, nhìn sự co rúm rất khó nhận thấy của Mortimer và tung cây đàn cho người cận vệ phía sau hắn. Một nắm tay tóm lấy áo chèn của Mortimer, đẩy người đàn ông mảnh dẻ ấy lùi lại cho đến khi anh ta tông sầm vào tường. Đôi chân của anh ta co rúm một cách vô dụng.

“Đồ ngốc nhà người! Người không lưu ý đến lời cảnh cáo của ta vào lần đầu tiên ta nghe lời lẽ tục tĩu của bản ballad qua miệng người sao?”

Nỗ lực để nhún vai của Mortimer trông như thể nó sẽ bẻ gãy cái cần cổ trợ xương của anh ta. “Đó là một giai điệu hay, thưa ngài. Trí nhớ của tôi không tốt lắm.” Anh ta hỗn hển.

“Ta đã cảnh cáo người rằng cuộc sống của người sẽ không tốt lắm nếu giai điệu đó có bao giờ rơi khỏi những sợi dây đàn lứt của người một lần nữa.”

“Con người, thưa ngài. Họ khao khát những giai điệu mới. Nhiệm vụ của tôi là làm hài lòng họ.”

Đám đông thờ hỗn hển và lùi lại một bước khi Gareth buông Mortimer ra và quay nhìn quanh. Hắn nâng thanh gươm lên. “Ta sẽ hài lòng dùng thanh gươm của ta với bất kỳ kẻ nào yêu cầu một bài hát như thế. Có ai dám bước tới trước không?”

Thanh gươm rộng sáng lấp lánh trong ánh đuốc. Không ai thậm chí dám gãi mũi. Gareth quay lại và thấy Mortimer lặng lẽ trườn về phía cánh cửa.

Hắn đá vào mông anh ta. “Trốn đi, đồ xỏ lá, và không hát hò gì nữa trong sự hiện diện của ta hoặc bất kỳ ai khác đêm nay. Một nốt nhạc nữa từ người và đó sẽ là nốt nhạc cuối cùng của người.”

Gareth bỗng thấy một khao khát điên cuồng muốn bùng nổ trong tiếng cười khi Mortimer hạ thấp đầu giữa hai chân và nháy mắt với hắn. Chiếc túi lụa của người nhạc sĩ đã căng phồng bằng vàng của Gareth như phần thưởng cho màn trình diễn của anh ta.

Gareth tra gươm vào vỏ và phúi bụi khỏi đôi bàn tay như thể sự tiếp xúc với da thịt run rẩy của Mortimer làm vậy bẩn chúng.

Một lối đi kỳ diệu mở ra phía trước hắn khi hắn đi trở lại bàn. Lần đầu tiên, những cái nhìn kín đáo phẫn khích và chỉ trích trộn lẫn với nhau làm hắn thích thú thay vì nổi giận. Hắn sẽ được giải thoát khỏi họ đủ sớm, để lại họ với nỗi hổ thẹn vì sự lầm lẫn kéo dài của mình. Có lẽ Mortimer thậm chí sẽ sáng tác một bản ballad quyến rũ về chúng cũng nên. Hắn mỉm cười mà không nhận biết.

Nụ cười tắt lịm khi con đường đến với chiếc bàn của hắn thông suốt. Chiếc bàn trống rỗng. Chiếc mũ lụa bị dầy xéo trong đám đồ tạp nhạp. Lindsey Fordyce đã biến mất.

SeseNau' Blog

Chương 21.

Việc lôi Papa đi giống như kéo lê một con sư tử biển sững nước trì độn. Thân thể núc ních của ông như thể không xương. Rowena phải dốc toàn lực để kéo ông ra khỏi ghế, để làm ông hiểu rằng họ nhất thiết phải lên đi trong lúc Gareth bị xao lãng. Có vẻ như ông ta vẫn không thể hiểu được lời nài xin rít lên của nàng hay sự tuyệt vọng điên cuồng đang chi phối nàng.

Nàng đã tin rằng nàng có thể ném cha nàng tùy vào lòng thương xót của Gareth mà không chút ray rứt lương tâm nào. Nhưng khi đôi cánh tay của ông ta quàng quanh nàng với sự hăm dọa thống thiết, nàng nhận ra rằng, bất chấp những thiếu sót, ông ta vẫn là cha nàng. Nàng không thể chịu đựng việc nhìn thấy sự tổn hại ập xuống trên ông ấy nhiều hơn nàng có thể chịu đựng việc biết rằng người đàn ông mà nàng yêu chính là người giáng những tổn hại ấy xuống.

Nàng đã nghĩ làm Gareth xao lãng bằng cách khiêu khích hấn ghen tuông và chuyển sự phẫn nộ của hấn hướng vào nàng. Nhưng kế hoạch của nàng bị thất bại thảm hại. Khi Mortimer bắt đầu hát ca khúc trữ tình đáng nguyên rủa đó, suy nghĩ của Gareth đã hướng về quá khứ thay vì hướng đến một tương lai mà giờ đây họ có lẽ không bao giờ còn chia sẻ.

Họ loạng choạng xuyên qua sân sau, vượt qua một vòng tròn các cận vệ đang khuỵu gối. Hạt xí ngầu khua lách cách giống như tiếng xương khua trên những hòn đá cuội. Cha nàng nằm ườn xuống.

“Nếu ông ta không thể đứng lên bây giờ, tôi dám nói là cô không thể dựng ông ta lên sau đó được nữa.” Một hầu cận mặt đỏ nói.

“Thay vì thế, hãy mang tôi đi” Một cậu bé mặt chuột hét lên, cậu ta không thể nhiều tuổi hơn Freddie Nhỏ. “Tôi luôn vươn thẳng.”

Họ cười khúc khích, những gương mặt nhăn nhở thành những mặt nạ yêu tinh dưới ánh đuốc dập dờn. Rowena túm lấy lưng áo chèn của cha nàng và kéo, cảm thấy mọi bắp cơ trên lưng nàng căng ra như những sợi dây đàn lứt sẵn sàng đứt. Những người cận vệ nhún vai và trở lại với cuộc chơi của họ. Nàng mong gặp cái nhìn an ủi của Marlys trong nhóm. Cứ làm như bằng cách nào đó sức mạnh kiên cường của cô sẽ giúp được! Nàng đẩy Papa về phía trước. Một dòng nước miếng nhỏ chảy dài khỏi môi khi ông lắp bắp không ngừng nghỉ. Rowena phải chiến đấu với thôi thúc muốn bạt tai ông.

Lầm bầm gì đó về “lòng mến khách ngọt ngào,” ông lão đảo trên đôi chân. Xung lực của chúng mang chúng khỏi những viên đá cuội và đi vào đám cỏ đầm sương. Ánh sáng dễ chịu của khu chuồng ngựa nhấp nháy bên dưới xa.

Rowena móc đôi bàn tay nàng bên dưới cánh tay ông. “Đi nào, Papa. Chúng ta không còn xa mấy nữa đâu.”

“Nhưng ta đã đi quá chừng xa rồi.” ông lầu bàu.

Sử dụng đầu gối của nàng để chống đỡ sức nặng của ông, nàng dìu ông đến khu chuồng ngựa. Cửa chuồng đã được mở rộng để đón làn gió mùa xuân. Freddie Lớn và Freddie Nhỏ nhìn xuống từ trò xúc sắc của riêng họ đầy ngạc nhiên khi Rowena và Papa ủa vào bên trong. Những con ngựa lúc lắc chào đón. Mùi hương dễ chịu của cỏ tươi ngọt ngào và những chú ngựa mang những giọt lệ đến đôi mắt của Rowena. Nàng loạng choạng. Freddie Lớn bước đến và giữ nàng trong tay anh. Nàng vùi gương mặt vào lớp vải áo anh, mùi mồ hôi chân thực của anh ngọt ngào như hương thơm của bất kỳ loại nước hoa nào. Papa nguyên rủa khi ông vấp vào một đồng phân.

Nàng bám chặt vào áo của Freddie Lớn. “Ngựa. Chúng ta phải có một con ngựa. Em không có thời gian để giải thích, nhưng Papa phải có một con ngựa.”

Freddie Lớn gãi đầu. “Ông ấy không đi đến bằng ngựa.”

Rowena lắc anh, bất lực trong việc ngăn lại sự hoảng loạn đang gia tăng của nàng. “Không quan trọng nếu ông ấy có đến bằng một con voi đi chẳng nữa. Em cần một con ngựa ngay.”

Freddie Nhỏ nín lấy khuỷu tay nàng. “Gareth?”

Nàng gật đầu câm lặng và mang ơn trí óc sáng chói của cậu bé khi cậu chạy từ chuồng này đến chuồng khác, bật tung những cánh cửa.

“Không con ngựa nào ở đây mà Folio không thể đuổi kịp khi Gareth điều khiển nó,” cuối cùng cậu loan báo.

Rowena ngừng lại một thoáng. “Vậy thì lấy cho chị Folio.”

Freddie Lớn tái nhợt. “Anh không thể lấy đi con ngựa của chủ nhân mình được.”

“Anh thà đứng nhìn cha anh bị đập chết ngay trước mắt anh hơn sao?” Nàng hỏi. Một cái liếc gay gắt hạ xuống trên gương mặt của Freddie Nhỏ. “Chị biết ông ấy không phải là giải thưởng cao quý gì. Nhưng ông ấy là cha của chúng ta. Chị không thể đứng nhìn Gareth giết ông ấy một cách máu lạnh được. Điều đó sẽ giết chị...” Nàng va vấp dừng lại.

Freddie Nhỏ mở tung cánh cửa cuối cùng. Cặp chân trước màu trắng đầy sức mạnh cào vào đám cỏ khô. Những con ngựa khác bồn chồn lúc lắc

trong chuồng của mình. Ném một ánh mắt cáo tiết vào hai người họ, Freddie Lớn trượt sợi dây cương đánh ngọc lục bảo và mã não khỏi cọc và cột nó vào cần cổ duyên dáng của Folio.

Freddie Nhỏ đặt yên ngang qua lưng ngựa với một nụ cười nghiêng chặt. “Có một cân nhắc thực tế đáng xem xét, chị biết đấy. Gareth khỏi phải tốn hơi giết Papa. Folio chắc chắn sẽ ném và giẫm lên ông ấy trước khi ông ấy có thể qua được cây cầu treo. Con ngựa giống này không quen Papa.”

Quai hàm của Rowena đánh lại. “Nó biết chị.”

Bàn tay của Freddie Nhỏ đông cứng lại trên túm yên. “Chị sẽ đi cùng ông ấy ư?”

“Chỉ cho đến khi chị có thể đưa ông ấy đến một nơi mà ông ấy sẽ an toàn. Rồi chị sẽ mang Folio quay lại.”

“Để làm gì? Luộc dầu? Treo cổ?”

Rowena nhìn xuống. “Chị không sợ Gareth. Chị tin rằng ngài ấy sẽ không làm tổn thương chị.”

“Em cầu mong niềm tin của chị không đặt nhầm chỗ.”

“Chị cũng vậy.” Rowena nắm dây cương bằng một bàn tay kiên quyết.

Folio nhảy dựng lên khỏi ô chuồng, phủ bóng trên bức tường đã thu nhỏ chúng. Rowena nhìn quanh, bối rối. Papa đã biến mất. Freddie Lớn tìm thấy ông cuộn tròn trong một thùng thóc rỗng, đang ngáy một cách hạnh phúc. Anh vác Papa qua vai trong lúc Rowena chuẩn bị leo lên lưng Folio.

Chống một tay trên bờ vai xương xẩu của Freddie Nhỏ, Rowena nhắc bản thân cười lên con ngựa giống. Nàng mỉm cười yếu ớt và lùa bàn tay vào trong chiếc bờm mượt như lụa của Folio, cố gắng che dấu người em trai nỗi sợ đã chạm đến ranh giới kinh hoàng. Folio dừng mảnh không ràng buộc của Gareth là một sinh vật với đôi mắt hoang dại và run rẩy, giống như con ngựa thần khổng lồ thoát ra khỏi ác mộng của nàng trinh nữ. Nàng không cần con ngựa để nhắc nàng nhớ nàng chẳng còn là nàng trinh nữ nữa rồi.

Folio nhảy tránh sang bên khi các anh em của Rowena chuyển người Papa đang rên rỉ của nàng ra phía sau nàng. Sự bùng nổ đột ngột sức mạnh của người say gần như đã khiến họ không thể làm được.

“Nào nào, cô gái!” Papa giật tóc của Rowena khỏi búi và vỗ nó vào lưng nàng giống như những sợi dây cương óng ánh. Ông ta nảy lên nảy xuống, động gót chân vào hai bên sườn của con vật. Folio lao tới trước, sẵn sàng để tạo ra một ô cửa mới trên những bức tường trống của khu chuồng trại. Freddie Lớn dừng phía trước con ngựa với một mệnh lệnh gầm gừ khiến con vật dừng lại bần chồn.

Rowena nhìn anh trai nàng với sự ngưỡng mộ mới phát hiện. Anh cười toe toét với vẻ ngưỡng ngùng.

Khi anh lái con ngựa đi thành vòng tròn, Freddie Nhỏ túm lấy khuỷu tay nàng. “May mắn nhé, tình yêu. Em sẽ cầm chân Gareth lâu nhất có thể.”

Rồi áp lực của những ngón tay cậu biến mất và Folio tiến vào trời đêm đầy gió. Không đợi lệnh từ Rowena, con ngựa giống lao thẳng về phía trước. Sự tỉnh táo nhỏ nhoi còn sót lại của Papa điều khiển cánh tay ông vòng quanh eo nàng với một sức mạnh đáng kinh ngạc. Khoảnh sân vút qua như một bóng mờ những hình ảnh rời rạc – những tiếng la kích động của các cận vệ khi con ngựa lao qua như tia chớp, một người nông dân bị đẩy ra khỏi trạng thái ngất ngây say xỉn đủ lâu để nhìn lên, một hiệp sĩ bám chặt

bờ vai mượt mà của quý cô bị khuỵu gối phía trước ông ta, đôi mắt mở tròn kinh ngạc. Tường thành lơ mờ hiện ra. Rowena khép mắt, khiếp đảm cảm giác không trọng lượng đáng sợ sẽ đến khi Folio nhảy, khoảnh khắc vô tận trước khi chân trước của nó chạm vào đỉnh của tường thành và khiến họ đâm sầm xuống dưới thành một đồng xương vỡ nát.

Con ngựa chuyển hướng. Nàng mở mắt. Họ đã xuyên qua cánh cổng đầu tiên và đang hướng đến cây cầu treo. Những tia lửa bắn ra khi móng ngựa bọc thép chạm vào cây cầu treo. Papa đã buông lỏng vòng ôm và trượt sang một bên. Họ đang đổ nghiêng về phía những cánh tay đen đúa loang loáng dầu của con hào. Rowena nghiêng bản thân về hướng ngược lại cho đến khi nàng chỉ bám chặt chút ít qua những bắp cơ trên đùi.

Con ngựa giống bắn xuyên qua cây cầu của hồ nước về phía những bãi cỏ mời gọi. Với mỗi vó ngựa, Rowena mong đợi bị trượt xuống dưới bụng ngựa và sợ nàng bị bửa ra bởi những chiếc móng đang nện xuống. Mái tóc nàng quất quanh chân của Folio, xui khiến con ngựa thêm nữa. Khi vó ngựa nện xuống lớp đất mềm của đỉnh đồi, con ngựa chồm lên. Rowena thét lên khi con ngựa trượt ra khỏi họ. Nàng và cha nàng lăn tròn trên sườn dốc như một quả banh lộn xộn.

Nàng kết thúc với việc nằm thẳng lưng, nhìn chăm chăm lên vành đai sao mượt mà tung rải ngang qua bầu trời xanh lộng lẫy. Nàng nhớ đến một đêm từ thời xa xưa, khi nàng nằm trong vòng tay ôm nâng niu của đồng hoang, được che phủ bên dưới một bầu trời y như thế và sự ngây thơ hạnh phúc về sự quyến rũ chết người của các vị hiệp sĩ và những đàn dúi yêu đương của họ.

Nàng nhớ đến những bước chân chập chững theo sau người phụ nữ mà nàng đã tin là mẹ nàng. Kéo giật chiếc váy ấm áp trong ánh mặt trời khi bà uốn cong bờ lưng mảnh dẻ trên bồn tắm. Một bờ lưng được gìn giữ trong sự thoải mái của giới thượng lưu. Một bờ lưng mà cuối cùng Papa của nàng

đã phá hỏng khi cho ra đời những đứa con trai của ông ta trong một toà lâu đài hoang tàn, trong khi ông ta chơi bời với những ả lăng loàn giống như Elayne de Crecy. Nàng thoáng khép mắt lại.

Đột ngột, nàng không muốn gì nhiều hơn trong cuộc đời ngoài việc nằm trong đám cỏ ướt này mãi mãi và quan sát những đám mây trôi lơ lửng qua vầng trăng. Folio không nghi ngờ gì lúc nay đã đi mất rồi, và thật sự chẳng còn gì để làm ngoại trừ nằm ở đó cho đến khi Gareth đến và giết họ.

Papa cười khúc khích. “Giờ thì, Elayne à, ta không có chút trêu ghẹo hay quấy rầy đâu nhé. Nàng luôn là một cô nàng mạnh mẽ khi vật ngã một người đàn ông xuống.”

Một cơn ớn lạnh không liên quan gì đến đám cỏ ẩm ướt bên dưới làm Rowena rùng mình. Nàng nhìn Papa, mong đợi tìm thấy một bóng ma nửa tàn tạ lơ lửng phủ trên ông.

Folio sục mồm vào cổ ông, lơ mờ như sương trong ánh trăng. Papa đẩy đầu nó ra với tiếng cười khúc khích. Con ngựa nhìn nàng với cùng biểu hiện điềm tĩnh như thế khiến Rowena muốn bật cười.

Nàng lăn người nằm úp và trườn bằng khuỷu tay đến bên cạnh cha nàng. Folio dụi mồm vào lưng và cổ nàng bằng cái mồm mượt như nhung.

“Papa?” Nàng thì thầm.

“Aye, nhóc?”

“Cha có giết mẹ của con không?”

“Dĩ nhiên là không. Freddie Nhỏ đã giết Althea. Đó không phải là lỗi của thằng bé. Bà ấy chỉ là không đủ mạnh để chịu đựng một lần sinh nở nữa.”

“Không phải Althea, Papa. Mẹ con... Elayne.”

Đôi mắt ông xuyên thấu nàng trong một khoảnh khắc hoàn toàn điềm tĩnh. Ông thở dài thua cuộc. “Ta lẽ ra nên vặn chiếc cổ xinh đẹp của bà ấy. Nhưng ta không thể. Tất cả những gì ta có thể làm là quát lên và kêu meo meo và gần như làm gãy cái cổ đáng nguyên của của ta khi chạy trốn khỏi chàng trai ngu ngốc đó. Dù vậy, ai có thể đổ lỗi cho ta được chứ? Bất kể trẻ con hay là không, có sự chết chóc trong đôi mắt của chàng trai đó.”

Rowena lăn người lại. Họ nằm đó giống như những người bạn thân thiết quan sát mây trời trôi dạt ngang qua những vì sao. Nàng cảm thấy đôi chút ngạc nhiên. Ông chỉ xác nhận những gì nàng đã nghi ngờ ngay từ đầu : Lindsey Fordyce không có đủ dũng khí để giết một con gián nữa là.

“Cha đã mong đợi điều gì, Papa? Anh ta đã yêu bà ấy. Để bước vào một cuộc hẹn hò như thế...”

Papa thở dài. “Không hẹn hò. Chúng ta đang cãi nhau. Bà ấy từ chối bỏ đi cùng ta. Bà ấy thấy không có lý do gì mà bà ấy lại không thể chơi trò quý bà của Caerleon hai lần bằng việc kết hôn với con trai của chồng. Thế nên ta muốn con. Ta muốn mang con cho Althea. Bà ấy đã ao ước có một đứa con gái từ lâu rồi. Chúng ta đang giăng co con giống như một cặp yêu tinh mồm thối khi chàng trai đó lao vào.” Một nỗi hổ thẹn đã lãng quên từ lâu sống động trong đôi mắt ông. “Ta đã làm rơi con xuống.”

“Không nghi ngờ gì là bằng đầu của con.”

Cha nàng trao cho nàng một ánh mắt quở trách. “Ta đã nhảy ra ngoài cửa sổ. Ta nghĩ tiếng hét của con sẽ ám ảnh ta mãi mãi.”

Một ý tưởng xé toang sự tăm tối trong trí óc nàng, giống như vầng trăng bị tách khỏi đám mây. “Papa, cha đã có được con bằng cách nào? Ai đã mang con tới cho cha?”

Một tiếng làu bàu đặc quánh là câu trả lời duy nhất cho nàng. Papa đã sa đà vào cõi mộng muội và đang hát nho nhỏ. Một tiếng la từ tháp canh bên trên cây cầu treo làm vỡ tung sự yên tĩnh của vùng quê.

Rowena ngồi dạng chân trên ngực cha nàng. “Papa, lắng nghe con này, con phải biết. Sau khi Elayne bị giết, ai đã mang con đến cho cha? Nghĩ đi!”

Ông nhăn mặt trong sự đau đớn gợi nhớ. “Chàng trai chết bầm đã làm gãy chân ta. Cắt sợi dây thừng trong lúc ta vẫn còn cách mặt đất năm mươi feet. Ta đã phải trườn lên ngựa. Tay chần ngựa làm gãy nó lần nữa trước khi ông ta nắn lại nó. Tay đồ tể.”

Nàng lắc ông qua chiếc áo chên. Đầu ông nảy lên xuống trên lớp đất xốp. “Papa, làm ơn mà! Làm sao cha mang được con đến Revelwood? Ai đã trao con cho cha?”

Âm thanh lạnh lạnh vui tươi của chiếc kèn trumpet khiến cổ của Folio ngẩng lên. Con ngựa giống hất đầu, bờm của nó rập rờn như một thác nước bằng satin.

Bụng của Papa oằn xuống bên dưới nàng. Rowena kinh hoàng nhận ra rằng ông đang khóc. “Ta không thể tin Elayne đáng yêu của ta đã chết. Không còn sức mạnh để ra khỏi giường. Ném đứa trẻ vào trong cánh tay ta.” Bàn tay run rẩy của ông tìm kiếm một lọn tóc xoã của nàng để lau nước mắt. “Ta đã muốn Rowena bé nhỏ của ta đến thế mà. Phải đưa con bé đi khỏi trước khi tội lỗi của người mẹ giáng xuống đứa trẻ.”

Rowena nghiêng đầu. “Ai, Papa? Ai đã nói với cha một điều đáng sợ như thế?”

Nàng nghiêng tới trước, căng tai để nghe câu trả lời nước nỏ của ông.

Tiếng lóc cóc của móng ngựa trên gỗ xuyên qua bóng tối. Folio hí lên lạnh lạnh khi một hình thể tối tăm tách rời bản thân khỏi toà lâu đài bên trên và lao vào trong đêm tối.

SeseNau' Blog

Chương 22.

Trong nhiều năm, Rowena sẽ nhớ những cơn xoắn vặn kinh khủng phải có để đẩy bản thân và cha nàng lên lại lưng ngựa. Mồ hôi chảy thành dòng xuống gương mặt nàng để gia nhập cùng những giọt lệ khi, sau khi, rốt cuộc họ cũng thu xếp được, Folio đã lẩn tránh những mệnh lệnh của nàng. Đôi tai nó vênh về hướng người kỵ sĩ đang tiến đến. Đuôi nó ve vẩy. Rowena nguyên rủa trong thất vọng và động vào lưng nó bằng năm đấm của nàng. Người kỵ sĩ đã bắt kịp họ, nắm rạp trên lưng vật cỡi, cương quyết và không có tâm trạng trò chuyện. Rowena biết cuộc sống của người đàn ông mềm rũ, thống thiết bị kéo lê phía sau nàng đang treo lơ lửng trên cán cân.

Rốt cuộc nàng thúc gót được để đặt Folio vào chuyển động. Một vài ký ức đã quên lãng từ lâu của một trò chơi thơ đại lượt qua trí óc loài ngựa của nó. Cậu chàng quay tròn và lao xa khỏi người chủ đang tiến đến, quất đuôi vun vút trong một sự phô trương trêu chọc. Rowena bám chặt dây cương bằng một tay, tay kia đấu tranh với sức nặng thiếu sinh khí của cha nàng.

Những chiếc chân dài của Folio vươn thẳng vào nước đại. Gió châm chích đôi mắt Rowena. Nàng đánh liều một cái nhìn ra phía sau và kinh ngạc thấy rằng khoảng cách giữa họ và người theo đuổi đã thật sự tăng lên. Ngay cả với sức nặng của hai người cỡi, Folio vẫn sở hữu tốc độ và sức mạnh để bay xuyên qua thảm cỏ xuân mỏng manh. Khi họ vượt đến một đỉnh đồi, Rowena đã nghĩ con ngựa chắc chắn sẽ bay vút lên vào trong bầu trời hướng đến vầng trăng thần thoại thanh khiết.

Một đường liền nét màu đen viền quanh đồng cỏ. Rowena đu đưa Folio hướng đến khu rừng, không thể phân biệt nổi đâu là tiếng đập dồn dập của trái tim nàng và đâu là tiếng đập dồn dập của tiếng móng ngựa trên mặt đất. Họ đã vùi sâu vào trong bóng tối. Rowena giật dây cương và Folio miễn cưỡng dừng lại.

Từ xa phía sau họ sự tách mở của những bãi cỏ đang vặn mình rã rời trước làn sóng quen thuộc của gió. Họ có rất ít thời gian. Rowena tung người ra khỏi lưng ngựa và giữ chân của cha nàng khi ông tuột xuống theo.

“Papa, cha có thể nghe được con không?”

Ông đổ sụp trên cổ ngựa và mở hé đôi mắt mờ đục, “Hmmmmmm?”

Rowena túm tai ông và ghé sát mặt nàng vào. “Cha phải giữ vững! Cha phải cười ngựa! Cười cho đến khi cha đến được một lâu đài hoặc một ngôi làng. Đừng dừng lại vì bất kỳ điều gì hoặc bất kỳ ai. Cha có hiểu không?”

Nàng thả ông ra. Đầu ông mắc kẹt trong núm yên ngựa. Ông rên rỉ. “Gãy cổ ta rồi,” ông làu bàu.

“Có lẽ. Nhưng Gareth sẽ cắt đứt đầu cha nếu ngài ấy bắt được cha.”

Ông làm một nỗ lực hết sức để vươn thẳng người. Rowena vỗ nhẹ vào đùi ông tán thưởng. “Giờ thì vội lên nào, Papa. Cười như gió nhé.”

Bờ môi của Lindsey Fordyce uốn cong, phảng phất một nụ cười toả nắng đã từng mê hoặc Elayne trước đây. “Ta sẽ trở lại vì con, con gái à. Ngay khi ta có được thời vận của mình. Ta sẽ mang cho con những sợi ru-băng và vàng nhiều hết mức bàn tay nhỏ bé của con có thể mang được.”

Mái tóc lúa thừa và đôi mắt màu xanh mờ đục của ông nhoè đi trước mắt của Rowena. “Aye, Papa, con sẽ đợi.”

Folio chịu sự áp chế từ ông chủ của nó cũng nhiều như nàng. Rowena biết nàng phải có biện pháp quyết liệt để làm nó ngừng xoay vòng vòng. Nàng lần tìm bên dưới lần vải váy cho đến khi tìm được một chiếc ghim kẹp không đầu, sáng lấp lánh và nguy hiểm trong ánh trăng lốm đốm. Nàng áp gò má của nàng vào làn da mượt mà của Folio, khụt khịt một lời tạ lỗi, rồi đâm đầu ghim vào vùng hông mềm mại.

Con ngựa giống lồng lên. Rowena loạng choạng lùi khỏi những chiếc móng đang gõ xuống. Papa bám chặt yên ngựa với sức mạnh ngoan cố, bị bẫy vào trong sự mơ hồ say xỉn của một vở kịch nhiều hơn sự thật mà ông chưa từng nhận thức được.

“Đi thôi, chiến mã!” Ông rống lên. “Chúng ta sẽ tiêu diệt bọn dị giáo Ả-rập đó và trả lại Thập tự Thánh cho Jerusalem!”

Một ánh chớp trắng và họ biến mất.

Tiếng vó ngựa như sấm sét rung chuyển mặt đất. Chúng chậm lại khi Gareth hướng con ngựa của hắn vào trong khu rừng. Không cho bản thân thời gian để suy nghĩ, Rowena trèo lên những cành nhánh hoang dại của một cây du cứng cáp, mong ước điên cuồng có được chiếc nón sắt của Marlys.

Nàng tóm lấy một nhánh cây mảnh mai trong lòng bàn tay đầm mồ hôi, khi nổi ác mộng màu đen và bạc lao đến, xuyên qua những bụi rậm. Nàng nhắm nghiền mắt và buông người, sử dụng sức mạnh của cú rơi để đâm sầm vào người kỵ sĩ. Nàng quấn chặt đôi chân vào vai hắn khi họ ngã xuống như thể cả trăm feet từ sau một cuộc đột kích nửa đêm không lồ.

Nàng đá phải móng của con ngựa khi họ lăn tròn, khiến nó hoảng sợ trong một cuộc chiến dữ dội phải quay trở lại đường mà nó đã đến.

Một bàn tay mang găng đấu sĩ giữ chặt cổ họng nàng và động sầm lưng nàng xuống. Một cánh tay cuộn cuộn cơ bắp kéo ra một thanh gươm. Trong một khoảnh khắc kinh hoàng, Rowena nghĩ Gareth đã không nhận ra nàng trước khi lưỡi gươm sáng loé đó hạ thấp xuống. Trong thậm chí còn nhiều hơn một khoảnh khắc kinh hoàng, nàng thấy ánh sáng lạnh lẽo của sự nhận biết loé lên trong đôi mắt hắc mà không chùn đi sự hạ thấp xuống của lưỡi dao. Mười inch kim loại rút lên qua tai nàng khi Gareth hướng thanh gươm vào trong lớp đất bồi bên cạnh gò má nàng với một tiếng rỗng thình nộ và thống khổ đến mức đẩy bật những tiếng động đêm của khu rừng vào sự tĩnh lặng chết chóc.

Nàng nằm đó trong cú tóm chết người của hắn, nhịp mạch yếu ớt của nàng được nắm giữ bởi những ngón tay bọc da không có bất kỳ sự thương xót nào. Một giọt nước mắt trượt khỏi khoé mắt và chảy xuống gò má vẫn vẹn của nàng.

Gareth tóm lấy ngực áo trước của nàng và giật nàng dậy. “Sao em có thể ?” Hắn lắc nàng giống như một con búp bê vải, rồi hạ thấp lưng nàng xuống mặt đất lại.

Hắn đứng lên đột ngột, đầu nghênh cao, lắng nghe bất kỳ dấu hiệu nào của con ngựa và người cưỡi. Tiếng rúc đơn độc của một con cú đêm như chế diễu hắn.

“Gareth?” Nàng thì thầm với tấm lưng nhấp nhô của hắn.

Hắn làm nàng im lặng bằng một cử chỉ rời rạc của bàn tay. “Trong hai mươi năm, ta truy tìm người đàn ông đã làm ô danh ta. Người đàn ông đã phủ bóng tối của hắn trên mọi hy vọng, mọi ước mơ, mọi tham vọng của cha ta

dành cho ta. Người đàn ông đã chuyển hướng mọi sự tán thành quay đi khỏi ta, đóng sầm mọi cánh cửa vào mặt ta. Ta đã trải qua nửa cuộc đời tìm kiếm tên hèn nhát sùi sụt đó.”

“Và đứa trẻ tóc vàng của ông ấy.”

Hắn xoay người lại. “Aye. Đứa bé mà Elayne đã mang đến Caerleon, lừa dối cha ta như là đứa con hợp pháp của người chồng đã chết. Sau đó một thời gian ngắn, người tình của bà ta cũng đi theo, đề nghị sự phục vụ của ông ta cho Caerleon.” Hắn tiến một bước về phía nàng. Rowena từ chối nao núng trước bóng tối cay đắng trong ánh mắt hắn. “Marlys nghĩ rằng việc trả thù đã là đủ khi gửi đứa bé tóc vàng đó về nhà người Papa, bị hãm hiếp và bị ẽnh bụng với đứa con hoang của chính cô ấy.”

Ngọn gió phà hơi lạnh vào đôi gò má nóng rẫy của Rowena. “Quá từ bi đối với ngài, hử? Ngài thích thứ gì đó hiểm độc hơn nữa chẳng.” Nàng nói.

“Tất cả những gì ta muốn là sự thật. Ta đã dành toàn bộ cuộc đời để tìm kiếm nó.”

“Đừng nói với em về sự thật. Từ ngữ đó là một sự nhạo báng từ môi ngài. Nay, Gareth. Đây không phải sự thật mà ngài tìm kiếm.” Nàng trườn đứng dậy. “Ngài muốn tên của ngài được trong sạch. Ngài muốn ai đó bị kết tội cho sự giết người mà họ đã gán cho ngài. Ngài muốn trừng phạt ai đó về nỗi đau mà ngài đã phải gánh chịu.”

“Ta cho rằng Papa vui tính của em đã thuyết phục em rằng ông ta vô tội,” hắn rút lên.

“Papa đã bị gãy chân khi ngài cắt sợi dây thừng. Ông ấy chỉ có thể trườn lên lưng ngựa chứ không thể quay lại, trèo lên những bậc thang đó để đâm

một thanh kiếm vào ngực của Elayne.”

Gareth khịt mũi. “Một truyền thuyết gia đình Fordyce khác à. Em nói dối gần gũi bằng mẹ em rồi đó.” Rowena không nghĩ điều đó là có thể, nhưng chân mày của hân tối sẫm nhiều hơn nữa. “Vậy, nói ta nghe, cưng yêu dấu.” Hân tiến một bước đe dọa về phía nàng. “Nếu Papa quý báu của em không làm điều đó, vậy thì ai làm?”

Một dải ánh trăng chiếu xuyên qua đám mây. Rowena không chuẩn bị cho câu hỏi đó. Gareth hân đã không nhìn vào mắt nàng. Với sự giảo quyệt của một con thú bị mắc bẫy, nàng đảo người chạy trốn, nhưng đôi cánh tay của hân đã quấn quanh nàng trước khi nàng có thể bước được bước thứ hai. Nàng không vùng vẫy. Trái tim của Gareth đập một nhịp điệu điên cuồng áp vào xương sống của nàng.

Sức nóng mượt như lụa của giọng hân rót vào tai nàng. “Vậy ông ta đã thuyết phục nàng rằng ta là một kẻ giết người.”

Nàng ngửa đầu dựa vào vai hân, chọn im lặng làm tấm chắn cho nàng. Một giọt lệ nóng hổi trốn khỏi bờ mi của nàng.

Bàn tay hân trượt xuống vai nàng, lướt vào bên dưới khối tóc rối để khum lấy cổ họng nàng. Hân uốn cong khớp ngón tay bọc da hướng vào bên trong, chải chúng trên làn da mịn màng của nàng với sự dịu dàng không thể chịu nổi. Rowena nao núng như thể hân vừa đánh nàng.

Tiếng cười lục cục trầm trầm của hân lừa những ngón tay của nỗi sợ hãi dọc theo xương sống của nàng. “Thật là một sinh vật dễ thay đổi. Bây giờ em lại co người tránh cái chạm của ta. Từ lúc em đón nhận nó một cách hăm hở cách đây đã lâu đến thế sao? Chỉ mới cách đây hai đêm thôi, em nằm bên dưới ta, nài nỉ ta để...”

“Gareth, đừng mà...”

“Đừng cái gì? Đừng nói tiếp? Hay đừng ngừng lại? Tại sao em không để ta chỉ cho em thấy sự yêu mến mà một người anh kế là ta đây có thể làm nhỉ?” Những ngón tay của hắn lướt qua chỗ phồng lên của ngực nàng, rồi thọc sâu vào trong vạt áo để mớm trớn đỉnh nụ nhạy cảm của nàng với sự dâm dăng thành thực. Nỗi sợ và khao khát siết chặt cổ họng nàng.

“Ngừng sự tra tấn của ngài lại đi!” Nàng la lên, đẩy bàn tay của hắn ra xa. “Em không thể chịu đựng được việc ngài đang đùa cợt em.” Nàng vịn người khỏi cú tóm của hắn và bước lùi xa khỏi hắn.

Hắn bước theo nàng từng bước sát nút, giữ bàn tay giơ ra trước mặt hắn. “Tại sao bây giờ em lại xấu hổ, em gái nhỏ? Đôi bàn tay của kẻ giết người này làm hài lòng em đủ tốt khi nó thoả mãn em mà. Em đâu có quan tâm liệu chúng có thể đã vấy máu hay không đâu nào.”

Rowena hất tóc nàng ra sau lưng. Lớp vỏ cây xù xì cắt vào vai nàng khi nàng lùi sát vào thân cây. Nàng buộc bản thân phải mỉm cười, buộc bản thân phải đui mù trước nỗi đau mà nàng sắp gây ra cho hắn, nuốt lại sự thật về người đã giết Elayne bởi vì nàng biết điều đó sẽ huỷ diệt hắn hoàn toàn.

“Ngài sẽ có em bây giờ sao, Gareth? Ngài sẽ đưa em lên giường cũng như ngài đã đưa những người đàn bà đã dám nhìn ngài với sự nghi ngờ kia lên giường sao? Ngài sẽ sử dụng thân thể em như một vũ khí để làm em im lặng ư? Hay ngài sẽ nhắm mắt lại và giả vờ như em là mẹ của em? Ngài đã làm điều đó từ khi bắt đầu sao?”

Hắn tiếp tục thúc ép nàng. Đôi môi hắn uốn cong trong sự găm gù mang ý nghĩa của một nụ cười. “Ta đã có em rồi. Và ta phải nói là em đổ nhào vào giường của ta dễ dàng hơn tất cả. Ta cho rằng em không thể ngăn được

điều đó với dòng máu của một con điếm đang chảy trong huyết quản của em.”

Rowena quên mất rằng nàng đã cố tình trêu tức hắn. Nàng quên mọi thứ ngoại trừ màn sương đỏ đã che phủ đôi mắt nàng. Năm đấm của nàng cong lại, tông sầm vào hàm hắn trong một cú đánh làm hắn loạng choạng và sẽ đánh ngã một người đàn ông yếu hơn.

Mỗi khớp ngón tay nàng nhức nhối như thể đã bị vỡ vụn, nhưng điều đó không thể làm yên lặng sự đặc thẳng tai ác đang ca hát trong mạch máu nàng. Giai điệu ngọt ngào nhưng quá ngắn ngủi. Khi Gareth bắt lấy vai nàng và ghim chặt nàng vào thân cây, nàng bắt đầu suy nghĩ đến hậu quả từ hành động của nàng. Trước sự ngạc nhiên của nàng, hắn cười toe toét giống như một ác quỷ hư đốn vừa mới hất đổ được cánh cổng của địa ngục. Gương mặt hắn, bị kẻ sọc bởi ánh trăng, không phải là gương mặt của người đàn ông yêu thương mà nàng đã từng biết trước đây trong một cuộc đời khác, mà là gương mặt của một chàng trai trẻ có chút giống một cậu nhóc nhiều hơn – hoang dại với sự mê đắm, đau đớn với nỗi ghen tuông.

“Ồ con hoang bé nhỏ tóc vàng nhà em. Ta đã luôn biết em rắc rối nhiều hơn là đáng giá mà.”

Đôi môi hắn khép lại trên môi nàng. Hắn lùa những ngón tay xuyên qua tóc nàng, kéo đầu ra sau cho đến khi miệng nàng trở nên vô dụng bên dưới cuộc tấn công không khoan nhượng của nụ hôn. Vị máu của hắn châm chích lưỡi nàng, nơi cú đấm của nàng đã đập gò má va vào răng hắn. Rowena cảm thấy bản thân bị cuốn vào vòng xoáy khao khát tăm tối của hắn, như thể mọi khoảnh khắc của cuộc đời nàng đã mang nàng đến nơi này, để bị bắt giữ bởi tình yêu của nàng dành cho người đàn ông này.

Nàng rên rỉ khi lưỡi hắn luynh quynh lướt đến nơi sâu nhất trong miệng nàng. Gối hắn trượt vào giữa hai chân nàng, thúc lên phía trên với sự khéo

léo hồi hả cho đến khi những ngón tay của chính nàng trườn lên vùng tóc rối của hắn. Hắn kéo người ra sau. Không có bóng đèn nào trên trái đất đủ tối để che phủ hết được cảm xúc sáng ngời trong đôi mắt của Rowena.

Hơi thở của hắn nặng nhọc. “Em thật là đồ ngốc, thừa tiểu thư. Em lẽ ra nên trốn đi cùng cha em.” Hắn giữ khuôn mặt nàng trong giữa hai lòng bàn tay với vẻ mãnh liệt. “Nếu ta đã giết mẹ của em, em không tin rằng ta có thể sẽ giết luôn cả em sao? Trái tim thiếu kiên định của em đã cắt vào ta sâu hơn nhiều Elayne từng có thể.” Hắn chải nhẹ vành môi dưới đang run rẩy của nàng bằng ngón tay cái.

Rowena đan chặt những ngón tay của nàng vào của hắn và kéo bàn tay hắn xuống. Nàng áp lòng bàn tay của hắn vào vùng mạch đang đập dồn dập trên cổ họng nàng và giữ chắc chúng ở đó, ngay cả khi chúng giật giật một cách dễ tổn thương.

“Làm đi,” nàng nói. “Giết em, nếu đó là những gì ngài mong muốn. Ngài đã căm ghét em khi em là một đứa trẻ. Ngài cũng ghét em ngay lúc này. Ngài có thể bảo với họ rằng em đã bỏ trốn cùng Papa. Có đủ lá cây để che lấp thi hài em. Không ai có thể biết được. Em sẽ cố không vùng vẫy. Làm đi. Có sẽ dễ dàng hơn không nếu em nhắm mắt lại?”

Những ngón tay của Gareth siết nhẹ.

Rowena giữ mắt khép lại, làm cứng thân thể của nàng chống lại cơn run rẩy đang đe dọa chiếm lấy chúng. “Tại sao ngài lưỡng lự? Ngài sẽ giết Papa, đúng không? Ngài có thể chối bỏ điều đó không? Ngài sẽ quy tội cho ông ấy mà không cần hỏi han hoặc xử án, y như ngài đã bị quy tội. Em đã sắp đặt để ông ấy được tự do. Thế nên lẽ nào em không phải thế chỗ của ông ấy trong bàn tay kẻ đao phủ chứ?” Đôi cánh tay nàng thông xuống hai bên sườn. Nàng đứng đó, thụ động một cách đau đớn trong sức mạnh của một

người đàn ông có thể bẻ gãy cổ nàng bằng sự uốn cong đơn giản của ngón tay cái to bè.

Cú tóm của Gareth dịu đi. Đôi mắt của Rowena chớp chớp mở ra.

“Nay, tình yêu ngọt ngào. Tự do để chết sẽ từ chối em.” Đôi môi hằn lướt qua vành tai nàng với sự mơn trớn diều cợt. “Đôi bàn tay đao phủ này có thể nghĩ ra một ngàn thứ dễ chịu để làm với em mà chúng không thể làm với Papa của em. Em sẽ phục vụ ta đủ tốt khi còn sống. Ta sẽ thấy điều đó thôi.” Đôi mắt hằn lấp lánh với một ánh sáng kỳ lạ khi hằn khuyu gổi bên chân nàng và xé viền váy khỏi váy nàng. “Đưa cho ta tay của em nào.”

Rowena cảm thấy như thể họ đang làm hồi sinh một quang cảnh đã xảy ra cách đây nhiều thế kỷ. “Không cần đâu.”

“Em đã chạy khỏi ta ngay cả khi em hứa điều đó lần đầu tiên.”

Rowena giơ đôi cườm tay của nàng ra, và hằn cuốn chiều dài của sợi dây thêu kim tuyến vòng quanh chúng.

“Nếu em cố chạy, ngài có thể chỉ cần đánh vào đầu em bằng thứ gì đó.” Nàng lầm bầm.

“Ta thích người phụ nữ của ta có ý thức cơ,” hằn nói bằng tông giọng rõ và nhanh. “Ta ghét việc họ thức dậy, nhạy cảm, no nê và không nhớ được tại sao.”

Rowena cảm nhận một sự loé sáng của lòng căm ghét chân thực. “Một quý tộc trọng danh dự, đúng không nhỉ?”

Hằn kéo giật sợi dây trói, khiến nàng tông sầm vào ngực hằn. Hằn kéo nàng lên cho đến khi họ mũi chạm mũi. “Em đã đánh cắp bất kỳ niềm hy vọng nào về danh dự dành cho ta khi em giải thoát cho cha của em rồi. Đã đến

lúc ta bắt đầu sống theo danh tiếng của ta. Nếu em trao cho ta một bài diễn thuyết khác của em về phong cách hiệp sĩ, ta thề là sẽ bịt miệng em lại.”

Rowena cắn lại lời trả miếng một cách khôn ngoan.

Họ ra khỏi khu rừng và thấy con ngựa của Gareth đang nhẩn nha gặm cỏ trên đồng. Con chiến mã ngược chiếc đầu khổng lồ của nó lên. Bất chấp kích thích quai hàm, nó thiếu tính nóng nảy hay nhảy dựng của Folio và đứng ngoan ngoãn khi Gareth cột chặt một sợi dây quanh sợi dây cột xinh xắn của Rowena và lên ngựa.

Không thèm liếc nhìn nàng thêm cái nào, Gareth thúc ngựa vào trong bước đi khoan thai. Rowena nghĩ chẳng quan trọng gì với hãn bất luận nàng có bị vấp chân hoặc ngã xuống thì nàng vẫn sẽ bị kéo lê đến Ardendonne bằng bụng nàng mà thôi. Nàng thúc đôi chân vào trong chuyển động.

Ardendonne nhấp nháy giống như một viên kim cương mờ nhạt được đính vào một chiếc vương miện phủ đầy bụi, tường thành và những ngọn tháp soi bóng trên những đám mây đen kịt. Nàng bị sốc khi tìm thấy nó quá gần. Tốc độ của Folio và nỗi sợ hãi của nàng đã dẫn dắt nàng trong việc tin rằng họ đã bỏ nó lại xa phía sau. Làm sao tàn tích tráng lệ của nó vẫn chào đón đến thế khi toàn bộ cuộc đời nàng đã bị vỡ tung thế nhỉ? Những ngọn gió thốc đến, khiến bờ cỏ rạp rờn một giai điệu rền vang, bị méo mó bởi thời gian và khoảng cách. Nàng chùi nước mắt khỏi gò má với đôi bàn tay bị trói. Khi Gareth xoay người trong yên ngựa, nàng đang lê bước theo sau hãn, đôi mắt nàng khoá chặt vào mặt đất.

Hãn khịt mũi. “Thật là một hình ảnh về sự ngược đãi quyền rũ làm sao. Ta dám cá em sẽ trông đáng yêu kinh khủng khi ban vinh dự cho ô cửa sổ của nhà thờ. Dáng vẻ nghiêm trang của em và đôi mắt vô tội kia sẽ làm tan chảy trái tim của kẻ tội đồ trung thành nhất đấy.”

“Nếu như ngài ấy có một trái tim.”

Giọng của Gareth nhẹ đi một cách chủ tâm. “Nếu kẻ tội đồ đó có bất kỳ thoả thuận nào với phụ nữ, không nghi ngờ gì rằng trái tim của hãn ta đã bị cắt nát và làm bữa tối cho quý bà của hãn rồi.”

“Vậy thì xin Chúa hãy thương xót cô ấy, vì cô ấy sẽ chết đói với thứ thức ăn nghèo nàn như thế.”

Gareth tăng gấp đôi nhịp bước của con ngựa. Rowena loạng choạng phía sau hãn, quá giận dữ để hối tiếc câu nói hỗn xược của nàng. Nàng giật mình ngạc nhiên khi giọng hãn ngân nga với chất giọng nam trung khoẻ khoắn.

Mortimer sẽ không bao giờ dám hát về những cuộc phiêu lưu đắm say của một cô gái tên Rosaleen trong sự bầu bạn hỗn tạp. Rowena không hiểu một nửa của những đoạn thơ dâm đãng, nhưng từ những cái liếc mắt tăm tối mà Gareth ném qua vai hãn sau những lời hát tai quái, nàng có một cảm giác thiếu thoải mái rằng nàng sẽ như thế trước khi đêm nay trôi qua. Khi nàng không thể chịu đựng được nữa những nụ cười mỉm hả hê của hãn, nàng tham gia cùng hãn và rống lên điệp khúc kế tiếp với sự hăng hái đến mức Gareth đổ sập vào trong sự im lặng ủ ê.

Sự hài lòng của nàng đã sớm chết yếu. Vòng cung duyên dáng của cây cầu của Blaine đã khua cách cách bên dưới vó ngựa. Gió và ánh trăng gợn trên mặt hồ những dải bạc. Cây cầu treo lơ mờ hiện ra trước họ giống như một chiếc lưỡi đen sần sàng kéo họ vào bên trong chiếc miệng đang ngáp rộng của toà lâu đài. Rowena rùng mình khi họ vượt qua bên dưới cổng vòm, tất cả những vẻ duyên dáng đó trong cấu trúc của Ardendonne đang lịm chết trong hơi thở hôi hám đầu tiên của sự huỷ hoại.

Sân trong bốc mùi rượu vang ôi thiu, mùi mồ hôi và mùi hỗn tạp phàm tục mà Rowena không dám gọi tên. Khi Gareth xuống ngựa, ánh mắt nàng đi

theo ý muốn của riêng nó đến khu chuồng ngựa dưới chân đồi. Hắn ném dây cương cho một cận vệ mà nàng không nhận ra. Đôi mắt của cậu bé mở rộng khi nhìn xuống sợi dây trói buộc nàng với Gareth.

Gareth giật sợi dây của Rowena, trao cho nàng sự chú ý chẳng nhiều hơn như thể nàng chỉ là con chó sục ngoan cổ nằm cuối sợi dây xích.

“Ngài có...? Nơi nào...?” Rowena bắt đầu, nhưng không thể tìm được đủ từ ngữ để kết thúc câu.

“Em mong sẽ tìm thấy đầu của các anh em trai cắm trên cổng ư? Rất tiếc đã làm em thất vọng. Ta đã quyết định ngừng bắt họ chịu trách nhiệm cho những hành động ngoan cổ của họ hàng của họ rồi.”

Rowena nuốt nghẹn tiếng thở dài nhẹ nhõm. Trời không trở như nàng đã hình dung. Các cận vệ vẫn khua lách cách những viên xúc sắc trên đá lát. Người nông dân sững sờ đã bị thế chỗ bởi người phụ trách huy hiệu đang khụt khịt ngáy.

Những cận vệ tinh quái huých nhau và thì thầm khi một người trong số họ không mục mẫm vì rượu phát hiện ra Rowena và Gareth.

Một hiệp sĩ lão đảo ra khỏi cánh cửa, kéo lê một cô hầu ăn mặc giản dị. Hắn đẩy cô gái khuyu gối xuống trước hắn, đôi tay hắn lóng ngóng với những diềm đăng ten trên chiếc bút tất dài của mình.

Rowena vội vàng ngoảnh mặt đi.

“Trước khi đêm nay kết thúc, ta sẽ chữa khỏi tính ngượng ngùng của em.” Gareth thì thầm.

Đôi chân của Rowena đông cứng. Nàng thậm chí không cảm nhận được đôi mắt của Gareth đặt trên nàng, khi hắn quay người để đánh giá hiệu quả của những lời lẽ độc ác đó. Nàng tái nhợt khi những ảo ảnh mong manh đổ sập xuống quanh nàng. Bằng cách nào đó nàng đã thuyết phục bản thân rằng không điều gì hắn có thể làm với nàng mà nàng không thể tha thứ. Nơi nào đó phía sau trí óc của nàng, nàng thậm chí còn nuôi dưỡng những hy vọng trẻ thơ, rằng hắn có thể sẽ tha thứ cho nàng, rằng hắn sẽ bật cười bỏ qua những hành động đại dột của nàng và kéo nàng vào dưới cánh tay hắn với một nụ hôn dịu dàng. Nàng lắc lư khi một cơn đau buốt nhói nhiều hơn sự đau khổ đâm xuyên qua trái tim nàng.

Quấn sợi dây trói quanh nắm tay, Gareth kéo nàng lại gần giống như một con cá.

Hắn cứng người chống lại đôi mắt đầy vẻ mất mát mà nàng nhìn vào hắn. “Thôi nào, Rowena.” Hắn gầm gừ. “Ta không có tâm trạng cho trò la cà đâu.”

Ánh mắt nàng đánh rộng một vòng sân. “Em không thể chịu đựng được bị người ta nhìn chăm chăm vào em.”

“Em sẽ học được cách chịu đựng điều đó sớm thôi. Ta đã làm được mà.”

Hắn kéo giật sợi dây, nhưng chân nàng bám chặt như mọc rễ với lớp đá cuội. Hắn giật mạnh hơn, và nàng bị kéo lê đi, môi nàng mím thành một đường chỉ chống đối.

Toàn bộ vẻ điềm tĩnh của Gareth tan thành sự dịu dàng sâu sắc đến mức Rowena hoảng sợ. Hắn bắt lấy vai nàng và đẩy nàng lùi sâu vào trong bóng tối cho đến khi bức tường đá thúc vào xương vai nàng. Bàn tay hắn khum lấy đầu nàng khi hắn uốn cong nàng trên cánh tay hắn trong một nụ hôn say đắm, ám muội, đến mức ngay cả kẻ quan sát ranh ma nhất cũng sẽ thề rằng

họ là đôi tình nhân đã bị chia cách quá lâu. Một tiếng cười khúc khích từ các cận vệ được hòa theo bởi một loạt tiếng cười.

Gareth kéo người lại. Cánh tay hắn vẫn giữ yên sự vững vãi điên cuồng của nàng với không chút nỗ lực có thể nhìn thấy được. “Ta thề với em, thưa tiểu thư,” hắn nói giữa hai hàm răng nghiến chặt, “Nếu em hăm dọa với sự động chạm của ta đến thể thì em không thể đi xa thêm chút nào nữa được đâu, chúng ta sẽ tìm kiếm khoái lạc của chúng ta ngay tại đây giống như những người khác.”

Đáp lại sự đe dọa của hắn là tiếng xào xạc của đám lá thường xuân phía sau họ, một tiếng rên rỉ của đàn ông dày lên với mơ màng của đỉnh cao khoái lạc. Những ngón tay của Rowena bấu vào trong ống tay áo của hắn, và nàng áp trán vào vòm ngực của hắn trong một sự nài xin không lời.

Gareth thô lỗ hướng nàng bước đi, giá trị của sự tàn nhẫn của hắn đã bị phản bội bởi sự hít thở nặng nhọc và sự nhô cao cứng đờ trên quai hàm của hắn.

Bước chân của hắn vững vàng và nặng nề khi hắn đưa họ vào trong sảnh. Hắn hụp đầu tránh bên dưới những bàn tay nối nhau của những người khiêu vũ trong một đường đi kiên định về hướng cầu thang. Khi Rowena lưỡng lự, hắn kéo giật sợi dây, phớt lờ những tiếng hỗn hển kinh hoàng và những ánh mắt khó chịu không che đậy qua những chiếc bàn hoặc vào lẫn nhau. Rowena biết nàng hắn là trông giống một cô nàng quậy phá. Nàng đã làm mất giày. Mái tóc nàng rối bời lộn xộn phía sau lưng. Từ khoé mắt, nàng bắt được một bóng thấp thoáng của thứ gì đó bị làm nhoè đi với sự dơ bẩn, thứ nàng chỉ có thể đoán được là mũi của nàng. Chiếc đầm màu đỏ thắm rũ xuống lơ lửng như núi giẻ quanh mắt cá chân nàng.

Nàng tự co người lại, tin rằng sự chỉ trích của họ là dành cho nàng. Âm thanh cuối cùng của tiếng đàn psaltery* vẫn lơ lửng trong không trung. Một chú

lùn đã ngừng gõ cái trống con của mình, và tiếng rì rầm đều đều vống lên thành tiếng rền vang vọng.

*(*psaltery : Một loại đàn hạc cổ. Một nhạc cụ dây tạo nên âm thanh bằng cách kéo, nhõ, giật vào các sợi dây đàn, không dùng phím gảy. Đàn thường bằng gỗ, có hình tam giác, ôm gọn trong lòng, với mười ba sợi dây đàn – Ct của Sê)*

“Làm sao ông ta dám!”

“Đứa bé đáng thương!”

“Đồ khốn không tim!”

“Hắn ta có thể đối xử với cô bé ấy giống một con thú trên đất của riêng hắn, nhưng chắc chắn Ngài Blaine sẽ không cho phép điều đó trên toà lâu đài thiêng liêng của ngài ấy.”

Gareth nhìn trừng trừng thẳng về phía trước, như thể hắn đột ngột bị đui cũng như điếc.

Họ đã đi đến cầu thang khi Blaine tách đám đông và đến trước họ. Biểu hiện của gã mang vẻ quan tâm, tử tế đến nỗi Rowena cảm thấy những giọt lệ làm cay mắt nàng. Alise ấp ủ khuỷu tay của Blaine giống như một cô ả lo lắng.

Đám đông nín thở, căng tai để nghe những lời nhỏ nhẹ của Blaine. “Ít nhất lần này họ nói đúng, Gareth. Tớ không thể cho phép điều này.”

Không ai cần phải căng tai để nghe lời đáp của Gareth. “Cô ấy đã ăn cắp chiến mã của ta và trao nó cho một người đàn ông khác.”

Ngay cả Blaine cũng phải nhăn mặt và thụt lùi vì những từ đó. Một tiếng rì rầm kinh hoàng trỗi lên từ đám đông. Alise mỉm cười.

Blaine khuyu một gối xuống bên chân của Rowena và bắt lấy đôi bàn tay bị trói của nàng trong tay gã. “Quý cô ngọt ngào, hãy nói không phải như thế đi! Em không biết một chiến mã mang ý nghĩa như thế nào với một hiệp sĩ sao? Một con ngựa giống thì đáng giá bao nhiêu chứ?”

Rowena cố gắng mỉm một nụ cười nhăn nhó. “Nhiều hơn tôi, có lẽ vậy.”

Gareth cắt ngang. “Nếu cậu thôi phủ phục dưới chân một kẻ cắp, bọn tôi sẽ đi tiếp.”

Blaine đứng lên, thân hình mảnh mai của gã sở hữu nhiều phẩm hạnh hơn Rowena nghĩ gã có thể. “Gareth, tớ nài xin cậu. Chắc chắn vì lợi ích của tình bạn thân thiết của chúng ta, cậu có cách nào đó có thể khoan dung với cô gái ngọt ngào này...”

Lời của Gareth buông xuống như những tiếng sét trong không gian thình lạng. “Phạm tội. Cô ấy đã đánh cắp con ngựa của tớ. Tớ sẽ mang cô ấy lên lầu hay cậu muốn treo cổ cô ấy lên?” Hắn ném đầu dây thừng cho Blaine như thể không chút quan tâm xem gã chọn cách nào.

Alise giật ống tay áo của Blaine.”Treo cổ cô ả, Blaine. Chúng ta hãy treo cô ả lên.”

Lỗ mũi của Gareth loe ra khi hắn bắn cho Alise một cái nhìn hoàn toàn khinh miệt. Cô ả trượt ra phía sau Blaine, người vừa bước thụt lùi tránh sợi dây đang đu đưa như thể nó có thể cắn gã.

Gareth vượt qua họ, và Rowena cảm nhận bàn tay thương cảm của Blaine chải qua vai nàng khi họ vượt qua. Tại đỉnh của lồng cầu thang hẹp, Gareth

dừng lại với một lời nguyện rửa đáng sợ. Rowena va vào lưng hắn.

Hắn kéo nàng ra phía trước hắn. “Ta chưa bao giờ phải đối mặt với nhiều cản trở đến thế để có được một người đàn bà đến buồng của mình. Em có đức giáo hoàng núp bên dưới giường của ta ư?”

Marlys ngồi chồm hổm cuối hành lang giống như một con gargoyle* đang đóng ổ. Giữa những dải tóc sông thẳng rũ rượi, gương mặt cô ấy trắng xác.

*(*Gargoyle : Trong kiến trúc Gô-tic, đầu nổi các máng xối thường thiết kế thành hình đầu con quái thú há miệng để phun nước mưa. Sau này, các tượng Gargoyle đầu thú có sừng (nửa giống rồng, nửa giống sư tử, nửa giống ác quỷ trông rất gớm guốc), có cánh dơi, mình và móng vuốt sư tử, tư thế ngồi chồm hổm thường đặt ở cổng mang tính đe dọa. – Ct của Sè)*

Giọng của cô ấy mất đi ngữ điệu tự tin thường ngày. “Em phải nói chuyện với anh, Gareth.”

Nhưng ngón tay hắn nhẹ nhàng lần theo xương đòn của Rowena. “Để sau.”

“Ngay.”

Đôi mắt của Rowena cháy bùng lên một màu xanh rực rỡ, rồi nheo lại vừa cảnh báo vừa nài xin. Nàng cười khẽ. “Nếu cô đến để nài xin cho tôi, hãy tiết kiệm hơi thở của cô đi. Blaine đã làm việc đó khá hơn nhiều và lời nài xin của ngài ấy chỉ rót vào đôi tai bằng đá thô. Tôi e rằng phải cần nhiều hơn những lời pha trò để xoa dịu thói kiêu căng bị thương tổn của anh trai cô.”

“Như là một sự hy sinh ư?”

“Một sự quỵến rũ, vậy đấy,” Gareth nói với vẻ bông đùa.

Với một tiếng la ghen ngào, Marlys bật dậy và chạy vượt qua họ xuống cầu thang.

Gareth lập tức chắc chắn rằng họ ở phía sau cánh cửa buồng với then cài đã được hạ xuống.

Rowena đứng ủ rũ tại cửa trong lúc Gareth đi đến cửa sổ. Vầng trăng hắt bóng của hân trong sáp.

“Những lời phản đối của bạn bè em rất thống thiết, phải không nhỉ?”

“Nhưng vô dụng,” Nàng lầm bầm.

Trái tim nàng chùng xuống khi nàng nhìn tấm vải lạnh trải giường dồn đống và rối bời. Nàng thích hân giết nàng ngay lập tức, hơn là bị đặt nằm bên dưới hân trên tấm nệm lông vũ, mà vừa mới đêm trước đây thôi, có lẽ vẫn còn đúc khuôn thân thể của Alise bên dưới của hân. Nàng quay người, một tiếng thốn thức bóp ghen cổ họng nàng, và tỳ trán nàng vào cánh cửa.

Đầu của Gareth bật lên khi âm thanh thảm thương ấy bắn thẳng vào tim hân. Hân băng qua phòng đến với nàng. Đôi tay xù xì của hân ôm lấy vai nàng khi giọng nói khàn khàn của hân đu đưa nàng cùng những cơn run rẩy.

“Sự ngưng ngừng của em sẽ thuyết phục nhiều hơn nếu thân thể của ta không bị khiêu khích với những ký ức về sự đầu hàng phóng đảng của em đối với ta. Ta không thể ngủ. Ta không thể ăn. Ta không thể suy nghĩ mà không có hình ảnh của em tự ý hiện ra trước mặt ta. Thuốc độc của em ngọt ngào nhưng kịch độc. Ta không thể tìm ra thuốc giải ngoại trừ phải có được nó lần nữa và lần nữa cho đến khi ta thanh lọc được nó khỏi linh hồn ta hoặc chết.”

Rowena nghiêng đầu ra phía sau. Nước mắt chảy dài trên gò má nàng, thấm ướt râu hăn. “Ngài muốn gì ở em, Gareth? Em có nên thét lên để những người khác có thể nghe thấy không? Em có nên khụy gối và nài xin lòng thương xót của ngài không?”

“Gối của em nghe có vẻ tốt để bắt đầu đấy.”

Hăn kéo nàng xoay lại và ghim nàng vào cánh cửa. Môi hăn mãnh liệt cướp lấy môi nàng. Lưỡi hăn thối bùng lên đốm than hồng khao khát sâu thẳm bên trong nàng thành những lưỡi lửa đói khát bằng một sự mãnh liệt cảnh báo nàng về nhu cầu của chính hăn đã bị kích động đến mức điên cuồng. Đầu gối hăn gấp lại giữa hai chân nàng, mở rộng nàng cho sự mơn trớn thô bạo của những ngón tay bọc da. Lòng bàn tay hăn chà xát những lớp vải váy trên da nàng, sử dụng lớp da chống lại lớp nhung như một chất dẫn lửa cho đến khi sự vùng vẫy của nàng bị đào sâu thành sự tra tấn quần quai. Hăn nâng nàng lên, một tay khum quanh hông nàng, lòng bàn tay kia vẫn úp vào vùng vải nóng rẫy ẩm ướt giữa hai chân nàng.

Hăn đặt nàng nằm trên giường, kéo hông nàng đến sát cạnh giường. Đôi chân nàng đu đưa hai bên đùi hăn. hăn kéo chiếc áo chèn của hăn qua đầu, để lộ thảm lông loan xoắn thắm màu.

“Em là kẻ nhu nhược y như cha của em,” hăn gắt gỏng. “Em trao thân cho một người đàn ông căm ghét em trước khi em lẽ ra phải chiến đấu cho chính em.”

Lời lẽ của hăn y như nước đá tạt vào ngọn lửa tình yêu của nàng. Nàng nằm đó choáng váng trước tính hiểm ác và sự bất công của chúng. Gareth với tay đến những lớp ren của chiếc quần tất của hăn. Nếu bàn tay hăn không lơ lửng ở đó, hăn đã có thể nhận được trọn vẹn sức mạnh cú đá của nàng vào

háng hăn. Vì nó đã ở đó, bàn tay hăn bắn xuống theo phản xạ bẩm sinh của giới hiệp sĩ, bắt lấy bàn chân mảnh dẻ của nàng trong tay hăn.

Hăn bật ra một tiếng cười trầm, châm chọc. “Chà chà, cô gái. Ta biết em có mẹ của em ở đâu đó trong em mà. Quấy nhiễu là việc quan trọng duy nhất trong cuộc đời của bà ta mà.”

Rowena ngồi dậy, kéo giật bàn chân nàng ra khỏi tay hăn. “Hai người các vị thật là xứng đôi với nhau.”

Nàng lẩn trốn trên giường, và Gareth trườn theo sau nàng. “Em được thừa kế sự gian dối, phản bội và trái tim thiếu kiên định của bà ta. Có lẽ đã đến lúc ta dạy em một vài trò lừa khác của bà ta.”

“Như bà ấy đã dạy ngài sao?” Rowena bắn lại.

Nàng lẩn qua, lập kế hoạch để tung người ra khỏi giường và chạy trốn tên ác quỷ xấu xa mà nàng đã nghĩ là người yêu của nàng. Cánh tay của Gareth quấn quanh eo nàng. Hăn đè úp nàng bên dưới trọng lượng của hăn. Nàng hít một hơi thở sâu để hét lên, nhưng trước khi nàng có thể cất tiếng, bàn tay hăn đã bịt ngang miệng nàng. Nàng nếm thấy vị da thuộc áp vào răng nàng.

“Nếu em hét lên, em sẽ triệu tập Blaine và những kẻ bợ dít hăn,” hăn rít vào tai nàng. “Và nếu em nghĩ nổi ám ảnh hào hoa phong nhã của hăn chẳng có chút giá trị nào thì em đã lầm rồi đấy. Em muốn trở thành con điểm của một người đàn ông, hay là hai nào?”

Rowena đổ sụp vào tấm nệm lông vũ, chịu thua việc uốn cong thắt lưng mảnh dẻ của sống lưng nàng. Khi Gareth lật người nàng lại, đôi mắt nàng nhắm lại vì cay đắng ngang bằng với của chính hăn.

Những khớp ngón tay của hắn chải nhẹ trên gò má nàng trong sự mơn trớn dịu dàng đến đau đớn. Môi hắn lướt qua thái dương nàng, nhắm nháp những ngọn tóc mai giống như đường kéo sợi trên lưỡi hắn.

“Làm sao em tha thứ cho ngài về điều này được đây?” Nàng hỏi.

Vành môi hắn đậu lại trên chỗ hõm của cổ họng nàng. “Nếu ta là kẻ giết người, tại sao ta phải quan tâm?”

Rowena muốn nói đến đau đớn, nhưng nàng giữ mồm giữ miệng, khổ sở nhận ra cái giá phải trả cho sự im lặng của nàng.

Khi hắn mở những chiếc móc trên thân áo nàng, Rowena nằm ngoan ngoãn bên dưới bàn tay hắn, giữ yên cơn rung mình khi hắn phơi bày sự trần trụi của nàng cho ánh mắt thiêu đốt của hắn.

Nàng nao núng trước cảm giác lạ lẫm của lớp da thuộc trên đỉnh vú của nàng. Đôi nhũ hoa nhạy cảm cứng lên và co rút lại theo ước muốn của riêng chúng. Gareth hạ thấp đôi môi nóng rẫy của hắn xuống đỉnh nụ này, rồi đỉnh nụ kia, đưa chúng vào trong miệng hắn và nhẹ nhàng mút cho đến khi bàn tay nàng nắm vào tóc hắn. Hắn nhắc mái đầu bù xù lên và đón nhận ánh mắt dữ dội của nàng qua hai ngọn đồi được dát bạc bởi ánh trăng và phủ sương bằng sự ẩm ướt của lưỡi hắn.

Hắn lột bỏ đôi găng tay đấu sĩ.

Nàng nín thở khi những ngón tay thô kệch của hắn trượt vào giữa hai chân nàng, dẹt nên một lời thần chú gợi tình với một sự tinh tế mà lẽ ra không thể làm được. Gareth quan sát gương mặt nàng, bắt lấy những nét khoái lạc lướt nhanh mà nàng không thể nào che dấu được nữa. Cơ thể nàng căng lên và run rẩy khi hắn vùi sâu một ngón tay vào trong nàng với sự dịu dàng đến tê liệt, xoa dịu những mảng sưng phồng mà hắn tìm thấy ở đó cùng với mặt

ngọt riêng của nàng. Ngón tay hắn làm mê đắm nàng với sự chậm chạp đến khắc khoải, chuẩn bị nàng cho sự lấp đầy sâu thẳm sẽ sớm đến. Đôi bờ mi của hắn vẩy nhẹ trên gò má bồng bồng của nàng. Đầu nàng lắc qua lắc lại, đôi môi mềm đỏ như san hô của nàng hình thành những từ ngữ không lời phả vào làn gối tóc của nàng. Những ngón tay của Gareth thực hiện phép thuật của chúng trong một nhịp điệu làm phát điên cho đến khi một cơn rung mình mạnh hơn và sâu hơn tất cả mọi thứ rung chuyển Rowena và đưa nàng lên đỉnh.

Cổ họng nàng nhức nhối và nàng rơi trở lại tấm nệm, cắn lại một tiếng thét. Gareth cảm thấy những bó cơ bụng của hắn căng lên rung động. Rowena mở đôi mắt thắm lại và mụ mị vì đam mê và nổi cay đắng khi hắn kéo ngón tay ra khỏi nàng và nhẹ nhàng trêu đùa sự ướt đầm của chúng trên đôi đỉnh nhũ hoa căng cứng của nàng. Hắn trượt ngón tay vào trong nàng lần cuối cùng. Mùi hương hăng hăng của da thuộc tấn công lỗ mũi nàng khi hắn kéo nó qua bờ môi nàng, rải trên sự mềm mại ấy loại mật lấp lánh mời gọi còn nhiều hơn loại mật ngọt nào. Miệng hắn khếp lại trên miệng nàng, nhắm nháp mùi hương của sự đầu hàng, hợp nhất họ lại với nhau trong một liên kết mạnh hơn máu.

Đầu gối hắn thúc đùi nàng tách ra. Hắn chỉ mới mở được quần tất và đẩy xuống hông khi Rowena cảm thấy đỉnh của ngọn giáo có tính sát thương nhiều hơn bất kỳ loại đao kiếm nào tỳ vào vùng mềm mại của nàng, theo sau tiến trình rộn ràng mà ngón tay hắn đã vạch ra. Nàng vùi gương mặt nàng vào cổ họng hắn khi hắn trêu chọc nàng, chà xát vào nàng nhưng giữ lại. Răng nàng nhấm nháp xương đòn của hắn. Tiếng rên rỉ của nàng dội vào tai hắn. Những ngón tay của hắn đan lấy của nàng, ghim lòng bàn tay của nàng trong ngực tù, giam hãm sự mềm mại bên dưới sự cứng rắn như thép. Nàng bám chặt đôi tay hắn khi sự cứng rắn bắt nhịp đâm sâu vào bên trong nàng.

Gareth đã chiếm lấy nàng, khiến nàng là của riêng hắn với những cú đẩy trêu người, càng lúc càng lâu hơn và sâu hơn cho đến khi Rowena rùng mình, được lấp đầy sâu đến mức nàng không còn biết đâu là nơi thân thể nàng kết thúc và nơi nào hắn bắt đầu. Hơi thở của hắn nhanh khi hắn rung chuyển giữa hông nàng cho đến khi sợi dây kiểm soát mong manh của chính hắn bị gãy vụn và một tiếng gầm gừ thoát khỏi cổ họng hắn. Rowena uốn cong người áp sát vào hắn khi hắn rót hạt giống vào trong nàng, ghim chặt nàng vào giường với sức mạnh nhu cầu của hắn.

Vầng trăng đã chìm xuống như một hạt ngọc trai nhợt nhạt trong vùng biển đen, thả những tia sáng kiết quệ của nó trên sàn nhà vương vãi những chiếc găng đấu sĩ, quần tất dài và nhung lụa.

Gareth kéo Rowena lên trong giữa giường để đối diện với hắn. Những ngón tay của hắn lồng vào mái tóc rối của nàng, móng tay hắn bấm vào da đầu nàng như những lưỡi dao mảnh. “Ta đã từng thề với em một lời thề trước đây, trên đầu gối của ta.” Bàn tay hắn vò rối tóc nàng. Nàng kiên quyết trượt xuống khỏi những đường nét tàn nhẫn của thân thể hắn cho đến khi gò má nàng áp vào sức nóng mượt như lụa của đùi hắn. Mái tóc nàng che khuất đôi gò má đang bừng bừng của nàng khỏi hắn. Hắn với tay xuống và nhẹ nhàng đẩy cằm nàng lên cho đến khi nàng buộc phải nhìn vào mắt hắn. “Nào, tiểu thư ngọt ngào, em có thể nói lời thề của em với ta.”

Đôi mắt của Rowena mở rộng, nhưng dư âm ngọt ngào của cuộc làm tình vẫn còn giữ nàng trong vòng kiềm toả của nó. Nàng đã bị lừa dối bởi sức mạnh của ước muốn của hắn. Bàn tay và thân thể của hắn đã hướng dẫn nàng xuyên qua màn dạo đầu êm ái cho đến khi sự phục tùng ngọt ngào trên môi nàng và miệng nàng buột ra một lời rên rỉ của cơn cực khoái sâu trong cổ họng. Hắn ngửa đầu, răng nghiến chặt trong hình ảnh mê đắm nguyên sơ. Niềm hân hoan cuộn lên trong mạch máu của Rowena giống

như sấm sét khi Gareth để lộ nhu cầu đối với nàng mà không đòi hỏi một lời nào.

Vầng trăng đã lên đi trước khi những đám mây tụ tập trên vùng chân trời xa xa. Rowena nằm vùi gương mặt trong khuỷu tay của Gareth. Bàn tay hằn lờ đăng vạch những từ ngắn và những hình vẽ trên vùng bụng phẳng lấp lánh mồ hôi của nàng.

“Ngài sẽ không tìm thấy người chồng nào cho em, đúng không?” Nàng thì thầm vào làn da hằn.

Đầu ngón tay của Gareth ngừng ngay chuyển động âu yếm đó. Hẳn lắc đầu.

“Và ngài sẽ không để em đi vào mùa hè, đúng không?”

Nàng ngược mắt nhìn lên. Cánh tay của Gareth siết chặt quanh cổ nàng. “Ta sẽ không bao giờ để em đi.”

Nỗi tuyệt vọng làm sấm đôi mắt nàng với ý nghĩa của những từ ngữ đó. Trước đây nàng đã cầu nguyện để được nghe chúng, nhưng không giống như thế này, không bị ném ra giống như một lời đe dọa đen tối, kết nối với căm ghét hơn là yêu thương. Nàng chớp mắt xua đi những giọt lệ khi hẳn xoay nàng lật úp và chiếm lấy nàng với sự mãnh liệt hoang dại đến nỗi để nàng lại rồi bời và không thể nghĩ ngợi gì được.

SeseNau' Blog

Rowena nhìn chăm chăm mù mẫm vào buổi bình minh xám đang trườn xuyên qua khung cửa sổ hẹp. Ở ngoài xa, tiếng gáy đơn côi của một con gà trống lú lo đến một khoảng dừng ử ê. Nàng nhìn người đàn ông bên cạnh như thể hẳn là một người xa lạ. Một lọn tóc rối xoà xuống trên trán hẳn. Giấc ngủ làm dịu đi những đường nét ăn mòn quanh miệng hẳn, nhưng khi nàng quan sát, một bóng cau có siết chặt bờ môi hẳn như thể ngay cả sự thanh bình của giấc ngủ cũng lảng tránh hẳn. Rowena không muốn chứng kiến nỗi đau của hẳn. Nàng đã có đủ nỗi đau của chính nàng để đối phó rồi. Nàng đẩy chiếc đầu gối gác qua đùi nàng ra và chuồn khỏi sức nặng của hẳn.

Nàng trượt chiếc áo chên của Gareth qua đầu, lớp len lạc đà nặng có cảm giác thô ráp trên sự trần trụi của nàng. Chiếc áo che phủ nàng đến đầu gối. Nàng ngừng lại tại cánh cửa trước khi quay trở lại giường để kéo một tấm khăn đắp trên thân thể duỗi dài của Gareth. Hẳn lăn nghiêng người, kéo chiếc gối của nàng vào bên dưới cằm hẳn với một tiếng lằm bằm lú lú.

Những thân thể đang say ngủ nằm rải rác trong đại sảnh giống như những nạn nhân của loại bệnh dịch tai ác nào đó của khoái lạc. Rowena bước qua chiếc váy lốm đốm của một cô hầu gái năm giang rộng, gò má của cô ấy gối lên hông của một cậu tiểu đồng mặt đỏ.

Khi băng qua sân trong, Rowena điền đầy phổi với không khí buổi sáng ẩm ướt chưa bị phá hỏng bởi mùi hôi của rượu vang ôi và da thịt không tắm gội. Tại đỉnh của cây cầu treo, nàng ngừng lại. Những ngón chân trần của nàng uốn cong chống lại lớp gỗ nứt vỡ khi nàng nhìn đắm chiêu vào khu chuồng ngựa. Nàng những muốn đến đó tìm kiếm sự khuây khoả từ sự bầu bạn của các anh em trai của nàng, chỉ để khám phá ra nhiều hơn nữa những thứ dơ dáy trong cái danh sách đã chia cách họ.

Một kẽ nứt đã mở ra giữa họ, một kẽ nứt được đào sâu thêm trong suốt đêm dài khi Gareth sử dụng tình yêu của nàng như một vũ khí để chế ngự nàng,

sử dụng những kỹ năng tâm tối của hắn để moi cho được những tiếng thét từ nàng mà thậm chí nàng không nhận ra từ chính mình. Lòng can đảm xui khiến nàng thách thức hắn đã rời bỏ nàng trước ý tưởng phải đối mặt với Freddie Nhỏ với quần áo sơ sài cùng đôi môi sưng phồng và mái tóc rối bời. Nàng biết bằng chứng cho sự sở hữu của Gareth còn tươi mới ở vùng nhạy cảm mong manh giữa hai chân nàng.

Nàng vòng tay ôm chính mình, ước chi đã có ý tưởng mang theo khăn choàng vào một buổi sáng vẫn còn giữ hơi thở của mùa đông. Những đám mây làm ngọt ngào vùng chân trời, và mùi hương của cơn mưa trôi dạt đến mũi nàng.

Chống bản thân vào những viên đá lát lâu đài, nàng trườn đi dọc theo rìa đá hẹp lơ lửng trên con hào và ngồi xuống dùng đưa bàn chân trên mặt nước tối sẫm. Sương mù trôi dạt qua hồ nước như một bức màn màu trắng, phủ mờ cây cầu. Nếu nàng bắt đầu đi bộ từ bây giờ, sẽ mất bao lâu để nàng đến được Revewood nhỉ? Nàng tự hỏi. Và mất bao lâu để Gareth đuổi theo sau nàng và lôi nàng trở lại?

Ta sẽ không bao giờ để em đi.

Những lời lạnh băng của hắn vang vọng trong đầu nàng. Gareth de Crecy là một người đàn ông đầy sức mạnh. Hắn có thể khoá mọi đường lui của nàng, giữ nàng làm tù nhân tại Caerleon mãi mãi nếu hắn muốn. Nàng hình dung bản thân đang ngồi trong một ngọn tháp cô độc, quan sát từ cửa sổ khi hắn mang một người vợ về Caerleon, trở thành tiểu tụy và xám xịt trong lúc hắn làm cha những đứa con trai và dần quên niềm đam mê mù mị đã từng ràng buộc họ với nhau.

Nàng nhấn đôi cườm tay vào mắt, mong rằng cơn đau hiển nhiên ấy có thể xoá đi những viễn ảnh tra tấn kia. Khi nàng mở mắt ra, thứ gì đó màu trắng

sữa đang nhấp nhô trên bề mặt con hào. Nàng chớp mắt, tự hỏi không biết liệu có phải đôi mắt của nàng đã đánh lừa nàng hay không.

Trèo bằng đầu gối, nàng nghiêng người xa hơn nàng dám. Một mảnh màu trắng trên người trôi thẳng đến chỗ nàng. Nàng ngần ngại trước khi duỗi dài những ngón tay, không nghĩ gì đến việc liệu đám cá xấu xa của Blaine chỉ dài có một inch hay to lớn như cá mập. Hít vào một hơi thở sâu, nàng túm lấy vật thể ấy.

Bàn tay nàng khép lại quanh một hình ống trơn láng và kéo nó ra khỏi dòng nước. Đó là một khúc xương, những ngón tay mảnh mai, dài vẫn còn đan rối trong những sợi dây của một cây đàn lứt bằng gỗ. Một tiếng thét inh tai buột ra khỏi cổ họng nàng, làm vỡ tung sự yên tĩnh của buổi sớm mai. Tiếng thét của nàng lập đi lập lại cho đến khi Blaine gỡ thứ đó khỏi tay nàng và áp ủ nàng vào trong đôi cánh tay, áp gương mặt nàng vào vai gã.

SeseNau' Blog

Chương 23.

Những chiếc chìa khoá của người quản gia kêu xúng xoảng điên cuồng khi ông ta trèo vào trong toà tháp. Ông ta ném vào lò sưởi một ánh mắt hiếu kỳ. Rowena đáp trả không chớp mắt cho đến khi ông ta ngoảnh mặt đi. “Thưa đức ông, thưa đức ông, họ đã thức dậy và la hét bên ngoài những cánh cửa! Tôi nên làm gì đây?” Ông ta bước theo sai chân của Blaine, xoắn vặn bàn tay béo núc của mình.

“Bảo họ cút xuống địa ngục đi,” Blaine cắn từng từ.

Người quản gia sai bước nhanh hơn. “Họ không hiểu đâu, thưa ngài Blaine. Đầu tiên họ bị kéo giật ra khỏi giấc ngủ rồi bị ném ra khỏi lầu đài giống như mớ bắp cải cũ. Một nửa trong số họ vẫn còn đang say. Tâm trạng xấu và tin đồn còn xấu hơn. Những cánh cửa của Ardendonne chưa bao giờ cài then chống lại bất kỳ ai – hiệp sĩ hay nông nô.” Ông ta hạ thấp giọng một cách báo gở. “Trời đang bắt đầu mưa. Tôi đã nghe thấy tiếng hò hét cho cuộc công phá cửa.”

Blaine quay nhìn người đàn ông, sự kiên nhẫn của gã đã đến hồi kết. Hắn túm lấy áo chên của ông ta. “Ông là quản gia, đúng không? Kéo cây cầu treo lên. Hạ khung lưới sắt chết tiệt đó xuống.”

Người đàn ông chớp mắt. “Khung lưới sắt. Ồ dĩ nhiên. Tôi quên mất là chúng ta có. Tôi sẽ hạ nó xuống ngay. Có lẽ nó vẫn chưa hoen rỉ.”

Blaine buông người đàn ông ra, và ông ta chạy vụt đi, hạnh phúc khi có được một nhiệm vụ cụ thể. Blaine thở hắt ra một hơi dài và cào tóc, trông giống một cậu bé mười ba tuổi bối rối, nhiều hơn là một người quả quyết ba mươi ba tuổi. Những đốm tàn nhang lấm tấm trên đôi gò má xanh xao của gã.

Một cô hầu nữ đôi mắt vẫn còn sưng phồng từ cuộc truy hoan đêm lão đảo bước khỏi nhà bếp. Cô ta làm trống chiếc bàn bừa bộn bằng một cánh tay và đặt chiếc khay xuống. Cô ta xoay sở được một cái nháy mắt với Blaine trước khi xoay người chạy thẳng vào khung cửa với tiếng thùm khiến Rowena nhăn mặt.

Blaine ngồi chồm hồm xuống phía trước, nơi Rowena cuộn người trước lò sưởi và ấn một cốc ấm vào trong lòng bàn tay lạnh giá của nàng.

“Rượu ủ sẽ làm em tốt hơn. Ta sẽ pha nó với quế nếu hương vị của nó làm em khó chịu.”

Rowena khum lấy chiếc tách với vẻ biết ơn, hít hà hơi ấm của nó. “*Nay*. Đây là thức uống mà tôi muốn,” nàng nói qua hàm răng đang khua lách cách.

Nàng thối lớp vầng khói bề mặt và nhấp một ngụm lớn. Sự ấm áp mượt như kem lan truyền xuống cổ họng nàng. Blaine kéo cạnh chăn quanh nàng, vỗ vai nàng một cách ngưỡng mộ.

Bên ngoài phòng, tiếng lanh canh dữ dội của dây xích được theo sau bởi tiếng rền rĩ rợn rợn của ròng rọc sắt đã từ lâu không được dùng đến. Chiếc cửa lưới sắt khổng lồ trượt khỏi sự neo giữ của nó với một tiếng rít khiến răng của Rowena tê buốt.

“Cẩn thận với cái tay quay đó đấy, Owen,” Một tiếng thét nao núng vang lên.

“Tôi biết mà, bạn hiền. Ôi, Trời!”

“Giữ chắc!”

“Quan sát dưới chân!”

Tiếng thùm bị bóp nghẹn của những thân thể lao xuống nước được theo sau bởi tiếng sầm sầm của những thanh nhọn đâm vào đá. Tiếng rền vang vọng tới lui, lịm tắt với một kết thúc để lại gương mặt của Blaine vẻ mất mát như của một đứa trẻ.

“Nó không bị rỉ sét,” Rowena nói trong một nỗ lực hào huyền để khích lệ gã.

An toàn phía sau những thanh sắt của khung cửa lưới, người quản gia của Blaine và đội quân không may của ông ta bật tung cửa chính. Mưa xối xả trên những phiến đá cuội. Sấm chớp kêu rầm rầm như một chiếc roi. Gương mặt của Rowena ửng hồng khi một tiếng gầm phản đối làm rung chuyển toà lâu đài. Nàng cuộn người sâu hơn vào trong chăn khi những sợi chỉ riêng biệt tự tháo mở bản thân từ tấm thảm thêu của cơn thịnh nộ đang gầm lên.

“Mang kẻ giết người ra !”

“Công lý cho Mortimer!”

“Treo cổ Lãnh Chúa Đen Tối!”

Blaine băng ngang qua căn buồng trước khi nàng nhận ra gã đã di chuyển. “Đóng cánh cửa đó lại,” Gã quát lên. “Và chốt then cài lại. Nếu các người mở nó ra lần nữa, đám đông có thể có những gì còn lại của các người sau khi ta đẩy các người qua khung cửa lưới đó.”

Những người của gã tuân lệnh với điệp khúc nịnh nọt của “Như ngài muốn, thưa ngài.”

“Chúa Lòng lành, Sir Boris, vào trong này đi.” Baline tái xuất hiện với một hiệp sĩ tóc bạc theo sau.

Người đàn ông chà xát đôi mắt viền đỏ, rốt cuộc cũng tập trung được chúng trên Rowena. Ông ta ít nhếch nhác hơn phần lớn khách của Ardendonne, dù ông ta chỉ mang một chiếc găng đấu sĩ và áo chên của ông ta còn ở ngoài sân trong. Rowena cuộn bàn chân trần của nàng vào dưới tấm chăn, nhận ra rằng nàng không có quyền để phán xét trong khi chỉ khoác trên người áo chên của Gareth và tấm chăn của Blaine.

“Đây là cô gái sao?” Người đàn ông hỏi Blaine.

“Đúng vậy.” Blaine đáp.

Sir Boris trao cho nàng một cái cúi chào nhã nhặn mà Rowena hầu như không cảm thấy xứng đáng trong lúc ăn mặc giống như trùm nhà thổ nào đó vừa trốn thoát khỏi những cầu cảng của London.

Blaine chẳng buồn giữ đúng nghi thức giới thiệu. “Tôi thật là bối rối quá. Sir Boris. Tôi nên làm gì đây?”

“Đưa những kẻ già nhất và khôn ngoan nhất đến đây, tôi cho rằng gánh nặng cố vấn ấy đã rơi xuống tôi. Cậu có thể triệu tập cha cậu không?”

“Tôi e rằng không. Ông ấy đã chết rồi.”

“Ôi Trời, Tôi quên mất. Hmmm.” Sir Boris vuốt phẳng mái tóc xám muối nhiều hơn tiêu. “Tình huống thật không may. Sir Bryan sẽ biết chính xác phải làm gì. Ông ấy đã rất quan tâm lần cuối cùng Gareth đẩy bản thân vào một tình huống như thế.”

Sự phản uất bùng lên trong Rowena. “Tại sao mọi người cứ phải cho rằng Gareth đẩy bản thân vào bất kỳ thứ gì chứ? Có lẽ ai đó khác đã đẩy mình vào đó.”

Sir Boris lác mắt nhìn nàng như thể mới thấy nàng lần đầu tiên. “Nào, cô bé, cô phải hiểu những gì người ta tin, những gì họ đã tin trong nhiều năm. Mọi người đều nghe thấy Gareth đe dọa Mortimer. Đó không phải lần đầu tiên. Tâm trạng của hắn tối đen y như danh tiếng của hắn.”

Đôi mắt xám tử tế và lời phát biểu điềm tĩnh của người hiệp sĩ khiến nàng sợ hãi nhiều hơn những lời huyênh hoang của đám đông. Nàng đứng lên. Chiếc chăn trượt khỏi vai nàng. “Tâm trạng của ngài hắn là cũng đen tối y như thế, nếu ngài sống toàn bộ cuộc đời ngài bên dưới bóng của các câu chuyện ngồi lê đôi mách và những lời bóng gió.”

“Xương của người nhạc sĩ đã mang chuyện ngồi lê đôi mách này vượt xa hơn rồi, Rowena,” Blaine nói. “Một người đàn ông đã chết đêm qua.”

Rowena quay nhìn gã. “Và ngài tin Gareth đã giết ông ấy sao?”

Đôi mắt của Blaine thoáng mờ sương. “Tôi không quan tâm liệu cậu ấy có làm hay không,” Cuối cùng gã nói, “Tôi sẽ không giao cậu ấy cho đám đông điên cuồng đó.”

“Chàng trai tốt. Ý kiến của tôi cũng y như vậy.” Sir Boris vỗ vào vai gã.
“Chúng ta sẽ có một cuộc xử án trước khi đám đông treo cổ anh ta. Chúng ta sẽ đưa đến một số hiệp sĩ tốt nhất của nhà vua.”

“Để họ có thể treo cổ tôi lên sao?” Gareth dựa người vào khung cửa, đôi cánh tay hằn khoanh lại trong sự trầm tư ngạo mạn thường lệ. Rowena tự hỏi không biết hắn đã đứng ở đó bao lâu rồi.

Ánh mắt của họ gặp nhau. Ánh mắt hắn quét qua nàng trong sự mơn trớn dịu dàng, vẻ thiếu chắc chắn in dấu trên dáng hình của hắn. Bóng đêm thấp thoáng giữa họ, tối tăm và khôn dò như đôi mắt hắn. Rowena phải ngoảnh đi. Nàng buộc bản thân nhớ đến cách hắn đã sử dụng thân thể và nhu cầu của nàng như một thứ vũ khí để dệt mạng lưới trừng phạt bằng khoái cảm. Những dải thép thắt chặt trái tim nàng khi nàng đấu tranh với thôi thúc chạy đến với hắn. Nàng ngồi xuống và kéo tấm chăn quanh vai như một tấm khăn choàng.

Miệng của Gareth xoắn lại trong sự bắt chước cay đắng của một nụ cười.
“Những hiệp sĩ tốt lành nào sẽ được triệu tập cho lời biện hộ của tôi, Sir Boris? Từ cửa sổ phòng mình, tôi tin là đã thoáng nhìn thấy Sir Damien và Sir Leitchfield đang nhao nhao với một yêu cầu quyền rũ đòi máu của tôi. Họ sẽ dẫn đầu buổi xử án của tôi sao?”

Blaine chìm sâu vào trong ghế khi Gareth nhàn nhã bước vào trong phòng và chống hông vào cạnh một chiếc bàn.

Sir Boris tăng hăng. “Gareth, anh phải cố hiểu quan điểm của họ. Mortimer là một nhạc sĩ rất được ưa chuộng. Một kho báu của cung đình từ khi cậu ta còn là một đứa trẻ. Một bề tôi được sủng ái của nhà vua.”

“Và nhiều nam tước hơn tôi có thể đếm.” Gareth mỉm cười dễ chịu.

“Đàn ông có những yếu điểm. Tất cả chúng ta đều có. Nhưng sự điên rồ của cậu ta chịu nhiều áp lực hơn tài năng của cậu ta.”

“Mang nhiều bộ mặt y như chúng đã có.”

“Chết tiệt, Gareth,” Blaine cắt ngang. “Ngậm cái lưỡi xác xược của cậu lại. Sir Boris đang cố giúp cậu.”

Đôi tay của Sir Boris run rẩy khi ông nhặt bình rượu khỏi khay và đổ đầy chiếc ly chân cao. Trong một khoảnh khắc, Rowena muốn lắc Gareth tẽ như Blaine đã muốn.

Sir Boris nhăn mặt với sữa dê và đặt ly xuống mà không uống. “Chúng cảm thấy Mortimer thuộc về họ. Với những bản nhạc trữ tình và bùa chú mà cậu ta đã dệt nên với những từ ngữ và âm nhạc, cậu ta đã trở thành tiếng nói của cuộc đời họ. Họ thích được quan sát những cuộc ve vãn tình ái lãng nhãng của cậu ta, sự hồn dỗi trẻ thơ của cậu ta...”

“Chứng nghiện rượu của cậu ta?” Rowena nhỏ nhẹ thêm vào.

Sir Boris quay người nhìn nàng. “Ý nghĩ đó cũng đã chọt nảy ra trong ta, cô bé. Cậu ta có thể chỉ đơn giản là sảy chân rơi vào con hào.” Ông lắc đầu như thể để giữ sạch nó. “Nhưng một trăm nhân chứng đã nghe Mortimer hát bản ballad cuối cùng của cậu ta, đã nghe Gareth đe dọa cậu ta và nhìn thấy tay ca sĩ rời khỏi sảnh mà không bao giờ được trông thấy lần nữa.”

Gareth vỗ tay hoan hô khô khốc. “Giờ thì có cả một vũ đài cho một bản ballad hay. Năng khiếu kịch nghệ thật lãng phí trong một hiệp sĩ.”

Mong muốn làm yên cái lưỡi xác láo của Gareth để bảo vệ hãn, đã thôi thúc Rowena phải nói. “Sir Gareth không thể giết Mortimer được. Ngài ấy đã ở cùng tôi suốt đêm.”

Sir Boris có vẻ thương cảm đến nỗi trông như thể lời thú nhận của nàng được dựng lên như một trò đùa.

Gò má nàng bốc cháy khi Gareth trao cho nàng một tiếng cười ngẩn, khó chịu. “Sự trung thành của em cảm động quá, thưa tiểu thư, nhưng không cần phải nói dối vì ta. Mọi người đều nhìn thấy ta rời khỏi sảnh một mình. Y như họ nhìn thấy chúng ta quay lại cùng nhau.”

Sir Boris lựa chọn những lời kế tiếp của ông với sự thận trọng. “Tên của quý cô trẻ đây càng ít được nhắc đến càng tốt. Đã có sẵn một vài... tin đồn rất ... không tốt... Tình huống tế nhị này... khiến họ chú ý, sẽ chỉ làm hỏng danh tiếng của anh thêm và thổi bùng lên ngọn lửa xúc phạm.”

Gareth khịt mũi. “Những kẻ mẫu mực tiết hạnh đó dám thì thầm điều gì về Rowena?”

Ánh mắt của Sir Boris không nhượng bộ. “Rằng anh đã mang cô ấy đến Caerleon ngược lại ước muốn của cô ấy. rằng anh đã giữ cô ấy bị xiềng xích tại giường của anh, một nô lệ cho những khao khát phi tự nhiên của anh.”

Chiếc mặt nạ của Gareth tuột mất khi hắn nhận ra cái giá phải trả cho những tin đồn mà chính hắn đã lan truyền để tra tấn Lindsey Fordyce. Như một kẻ mù, hắn dò dẫm tìm một góc bàn vững vàng để tựa. Ánh mắt hắn đặt trên Rowena dội lại hắn với nhận thức rằng cơn giận của hắn đêm qua đã biến tin đồn ấy thành lời tiên tri.

Hắn là người phải ngoảnh mặt đi trước. “Không điều gì trong những thứ này là mối quan tâm của ông. Nếu họ muốn tôi tòi tệ đến thế, hãy để họ vây hãm Caerleon.”

Blaine bật dậy trên ghế. “Và nếu họ mang quân đội của Edward đi cùng thì sao? Điều gì sẽ đến, Gareth? Cuộc chiến dân sự chẳng? Cậu không thể gây chiến với mọi người dân Anh quốc.”

“Tại sao không? Tôi làm điều đó suốt cả đời tôi còn gì.”

Boris đặt một bàn tay trên vai Blaine và đối mặt với Gareth. “Rất lấy làm tiếc, con trai à, ta đề nghị anh bị giam lại cho đến khi các hiệp sĩ đến. Điều đó sẽ làm thoả mãn ngay cả đến kẻ khát máu nhất rất nhiều ở ngoài kia.”

Gareth quay người. Sự đe dọa về bạo lực công khai được viết trên từng inch sức mạnh của thân thể hắn, khiến nó còn to lớn hơn. Lời đề nghị tổng giam có vẻ lỗ bịch ngang bằng với việc cố giữ yên tia chớp đang khuấy động trên mái của toà tháp canh.

Hắn rời khỏi chiếc bàn, thái độ ngênh ngang của hắn khoan thai như một lời chế nhạo, và giơ hai cườm tay ra cho Blaine. “Nhốt tôi vào ngục tối đi, bạn hiền. Cậu không có sợi xích nào trong toà lâu đài thoải mái này à?”

Blaine đẩy đôi tay của Gareth đi, và ngay cả Sir Boris cũng cũng hết sức ngượng ngùng. “Phòng ngủ của cậu là đủ rồi. Ta sẽ giao cho con trai ta trông coi cậu. Thằng bé còn trẻ và không dễ bị dao động bởi những ý kiến của người khác.”

Khi ánh mắt của Gareth rơi trên mái đầu nghiêng nghiêng của Rowena, bờ môi hắn mềm đi trong một nụ cười nhả nhó nhiều hơn chế diễu. “Một điểm son phi thường và nguy hiểm. Canh gác tốt nhé.”

Vào lúc Rowena ngẩng đầu lên, hắn đã ném một cánh tay hồ hởi trên vai của Sir Boris và hướng người đàn ông đến phòng ngủ, dẫn ông ta vào một cuộc thảo luận về những điều luật đấu thương mới nhất.

Blaine che phủ gương mặt bằng một bàn tay, ném cho Rowena một ánh mắt tuyệt vọng qua kẽ ngón tay. Bên ngoài sảnh, một tiếng la cảnh báo được theo sau bởi tiếng thịch của một thân thể bị đập vào sàn nhà. Chiếc chăn rơi mất khi Rowena chạy hết tốc đến cánh cửa. Nàng thét lên mất tinh thần trước cảnh tượng thân hình của Gareth đổ sụm trên nền đá.

Nàng khuyu gối và nâng đầu hấn vào lòng. “Ngài đã làm gì ngài ấy?”

Một hiệp sĩ trẻ có vẻ ngơ ngác đứng trên hấn. Cậu ta trao cho thanh gươm trong tay một cái liếc bên lên. “Tôi thấy cánh tay của hấn siết quanh cổ họng của Papa. Vì thế tôi đánh vào đầu hấn.”

“Đồ bất lương. Anh có thể đã giết ngài ấy!” Người thanh niên ngồi xổm xuống trước vẻ khinh thường trong giọng của Rowena.

Nàng vuốt tóc ra khỏi trán Gareth, ngâm nga những từ ngữ an ủi mà hấn không thể nghe. Ngực hấn nâng lên rồi hạ xuống đều đặn. Bờ mi sẫm màu nghỉ ngơi trên gò má hấn. Trông hấn có vẻ thanh bình, như thể đang ngủ.

Sir Boris xoa nắn cổ họng, nuốt xuống dữ dội. “Đúng y như lời thằng bé nói. Nó đã làm đúng.”

“Tôi cũng cho rằng ngài ấy đang cố giết ngài. Có lẽ ngài ấy ở trong tâm trạng giết chóc điên cuồng và định tàn sát tất cả chúng ta.” Rowena đặt một nụ hôn thiên vị trên tai của Gareth, thách thức người đàn ông dám tách hấn ra khỏi nàng.

Blaine khuyu gối xuống trước nàng. “Dĩ nhiên cậu ấy không định giết Sir Boris. Tôi biết Gareth. Cậu ta định trốn thoát và mang cuộc chiến của cậu ấy tránh xa Ardendonne. Tôi cam đoan với cô, Rowena, nếu Gareth ra khỏi cánh cổng đó, ai đó sẽ phải chết. Và rất có thể là cậu ta.” Tính khắc nghiệt

của những lời đó bị làm dịu đi bởi lòng bàn tay dịu dàng khum trên gò má nàng. “Hãy để tôi bảo vệ cậu ấy. Khởi chính bản thân cậu ấy.”

Đôi cánh tay của Rowena rơi xuống hai bên sườn nàng. Không ai trong ba người đàn ông nhìn vào mắt nàng khi họ lấy Gareth khỏi nàng và mang hẳn xuống hành lang sáng lờ mờ.

SeseNau' Blog

~*~

Tiếng sột soạt của váy áo Rowena và một nụ cười run rẩy là tất cả những gì cần để thuyết phục con trai của Sir Boris rằng nàng phải nhìn thấy Gareth ngay lập tức. Người hiệp sĩ trẻ quan sát nàng đi ngang qua gian sảnh tối mờ, vẽ ngưỡng mộ sự can đảm của nàng khi đối mặt với buổi xử án được viết rõ ràng trong đôi mắt mụ mẫm của chàng trai. Có lẽ anh ta nên xem xét lại cảm giác của mình về Sir Gareth. Bất kỳ người đàn ông nào có thể gây dựng nên được một lòng tận tụy đến thế trong việc làm say đắm ai đó thì chắc chắn không thể là một kẻ độc ác như họ đã nói. Ký ức về đôi mắt của nàng loé sáng rực rỡ nhìn lên anh ta qua hình thể sóng xoài của Gareth thích hợp với những giấc mơ ban ngày, mà trong đó đầu của chính anh ta được nâng niu êm ái trong lòng nàng. Anh ta trượt vào một góc để cho nàng có được sự riêng tư mà anh ta đã hứa.

Thứ tốt nhất mà Ardendonne có thể xem như một ngục thất là một gian phòng biệt lập từ hành lang chái bếp. Đó là một trong vài căn phòng trong lâu đài có khoá sắt để bảo vệ muối và những gia vị đáng giá khác. Những chấn song sắt lấp trên cánh cửa dày bằng gỗ sồi.

Rowena đứng nhón trên ngón chân và nhìn xuyên qua những song sắt. Một ngọn nến làm từ mỡ động vật được thắp giữa phòng. Mất một lúc lâu mắt nàng mới điều chỉnh đủ, để phát hiện ra hình bóng của một người đàn ông đang ngồi trên một chiếc thùng gỗ.

“Gareth?”

“Em không đợi được để nhìn hả hê cuộc treo cổ của ta à?”

Gareth đứng đưa cặp chân dài. Ngọn nến rõ ràng đã làm dịu đi những đường nét của hắn khi bóng của một nếp nhăn đau đớn phủ qua gương mặt hắn. “Thằng chó con chết tiệt gần như đã giết ta.”

Rowena đẩy mũi nàng xuyên qua những song sắt. Những sọt và thùng thô kệch chồng dọc theo các bức tường. Mùi hăng hăng của gừng và đinh hương phả vào lỗ mũi nàng. “Folio đã trở về.”

“Xác của Papa em có nằm vất qua yên không?”

“Em e rằng không. Nó trở lại chỉ có một mình, bước đi trong sự hăng hái cao độ và hất đầu với vẻ kiêu hãnh không biết xấu hổ vì cuộc dạo chơi độc lập của mình.” Nàng nhìn quanh căn phòng đầy bóng tối. “Ở đây thiếu thoái mái đáng kinh hoàng nhỉ?”

“Không kinh hoàng. Ta vẫn chưa tìm thấy bất kỳ cái đầu lâu nào của những cư dân trước đây, và Blaine đã bỏ qua vụ gông đeo cổ. Em hẳn sẽ tìm thấy ở chúng sự thương cảm.”

Những ngón tay của Rowena cong lại quanh thanh sắt lạnh lẽo. “Và ngài hẳn đã nghĩ em là cô ả thù vật.”

Gareth trượt khỏi chiếc thùng gỗ và đan những ngón tay của hắn quanh những chấn song lạnh lẽo, đặt nhẹ chúng vào những ngón tay của chính nàng. Sức nóng êm ái của làn da nàng dường như là thứ vật chất duy nhất có thật trong một thế giới đã bị xô nghiêng. Hắn đợi nàng thoái thác cái chạm của hắn. Nàng không làm điều đó.

“Tại sao em lại không trở thành kẻ thù vật? Ta đã tạo nên tiếng xấu cho em đêm qua, không phải sao?”

Rowena biết hắn không nói về vụ giết người vì thế nàng không thể cho hắn sự khuây khoả bằng việc từ chối. “Ngài sẽ trả lời em một câu hỏi chứ?”

“Ta nợ em điều đó.”

“Khi mẹ của ...” Rowena không thể để bản thân nói những từ đó. “Khi Elayne chết, tại sao ngài không bảo vệ chính mình? Phải có những người khác tin ngài chứ. Cha của Sir Blaine? Các tu sĩ?”

Hắn khom người cho đến khi họ đứng chạm trán nhau. Mũi hắn chài nhẹ trên mũi nàng. “Cha ta đã nuôi dưỡng ta thành người tốt nhất. Ta là người mạnh nhất, một hiệp sĩ tử tế nhất, khôn ngoan nhất mà nước Anh từng biết. Tất cả những giấc mơ của ông ấy về danh dự đều đã chết trong hơi thở của nụ hôn Elayne. Cùng đêm ta nằm với bà ta, cha ta đã chết ngạt trong chính máu mình. Ta cảm thấy có tội sát nhân như họ đã gán cho ta.”

Nàng trao cho những ngón tay hắn một cái siết nhanh, mạnh, rồi bước xa khỏi cánh cửa. “Tất cả sẽ ổn. Gareth.”

Gareth vươn thẳng người. “Dĩ nhiên nó sẽ. Họ sẽ treo cổ ta và em sẽ tự do.”

Nàng lắc đầu, bắn một cái liếc dữ dội vào cuối hành lang. Giọng nàng hạ thấp thành lời thì thầm. “Họ sẽ không treo cổ ngài. Khi em chứng minh ngài

không giết Elayne, mọi người sẽ biết Mortimer đã tự ngã khỏi cây cầu treo.”

Gareth tái nhợt trong ánh sáng leo lét. “Em điên rồi sao?”

Nàng cười hạnh phúc. “*Nay*. Em hoàn toàn tỉnh táo.”

Gareth ngẩng đầu. Ý nghĩa đầy đủ của những từ ngữ thâm nhập qua bóng tối của trái tim hắt bằng tia sáng cắt xuyên qua tim, tàn nhẫn ngang bằng với sự cảnh báo. “Em muốn nói là đêm vừa qua em không tin ta là kẻ giết người ư? Em để ta tin... Sao em có thể...”

“Gì nào? Giết em ư? Xì! Ngài còn không thể phát vào mông em nữa là!”

Gareth cố vung tay xuyên qua những chấn song nhưng không thể nhiều hơn những ngón tay. Chúng bị uốn cong một cách đáng ngại. “Đừng tính đến điều đó. Nếu ta có thể với được tới em ngay lúc này, ta sẽ vặn gãy cái cổ xinh xắn của em.”

Rowena ve vẩy một ngón tay vào hắt. “Bình tĩnh nào, bình tĩnh nào.”

Hắt lúc lắc những chấn song với một tiếng gầm, rồi quay người bước tới lui trong không gian hạn hẹp của buồng giam. “Ai, Rowena? Em tin ai đã giết bà ta?”

“Không phải bây giờ. Sẽ có đủ thời gian cho điều đó sau này.”

Gareth quăng mình vào cánh cửa, nhận ra giọng nàng chỉ còn là một âm vọng nho nhỏ. Nàng đã biến đi giống như một hồn ma qua hành lang tối tăm mất rồi.

“Rowena!” Hân gầm lên. “Trở lại đây mau. Đồ ngốc bé bỏng. Em không dám đặt bản thân mình vào nguy hiểm đâu.”

Giọng nàng trôi dạt trở lại với hân, trầm bổng như giai điệu của một bài hát. “Không có gì nguy hiểm hết, ngài của em. Chỉ sự thật thôi,”

Tiếng rộn rã của bước chân nàng tắt ngấm. Gareth ném mình vào cánh cửa, đá và đâm cho đến khi tấm gỗ sồi ngoan cố đào hố trên những khớp ngón tay hân. Tiếng nguyên rủa của hân văng lên thành tiếng gầm thét. Hân đập liên hồi bản thân vào cánh cửa cho đến khi cổ họng hân khản đặc. Giọng hân lịm đi thành những tiếng rên rỉ khàn khàn. Cứ thế cho đến khi hân đổ sập vào trong sự yên lặng hoàn toàn, đến nỗi người canh gác trẻ không may của hân phải đi tìm Sir Blaine, sợ rằng người tù của cậu ta đã khiến bản thân bị đột quỵ.

SeseNau' Blog

Chương 24.

Mặt trời hé dạng qua những đám mây khi Rowena rải bước ngang qua sân trong, Không buồn chú ý đến những vũng bùn lầy lội đang bám chặt đôi giày của nàng. Những đám mây tách ra, để lộ những mảng trời xanh rạng rỡ đến mức chúng thổi thêm sinh lực cho những bước chân của Rowena bất chấp nhiệm vụ đáng sợ của nàng. Mặt trời tô điểm những dải bạc và vàng dưới bụng của những đám mây tối tăm.

Nhờ nghe thấy sự tổng giam của Gareth, đám đông đã giải tán, làm bầm sự thoải mái của họ. Những cánh cổng của Ardendonne đã được mở ra. Một vạt cỏ xanh tươi đã biến thành hồ. Những giọt mưa lóng lánh như những viên kim cương trên mỗi nhánh cỏ và những nụ bạc hà. Rowena vẫn bị quáng bởi sự rạng rỡ của chúng khi nàng hụp đầu bước vào trong nguyện đường bé xíu và đóng cánh cửa lại sau lưng.

Một mạng nhện máng những sợi tơ mảnh như sa của nó ngang qua mặt nàng. Nàng chùi nó đi, sợ hãi một cư dân múp míp, đầy thù oán sắp sa xuống đầu nàng. Nhà nguyện bằng đá náu chặt một cách ngoan cố với nỗi lạnh lẽo của mùa đông. Đôi mắt nàng điều chỉnh chậm chạp với bóng tối chỉ bị phá vỡ bởi tia sáng mong manh chiếu xuyên qua ô cửa sổ kính màu đầy bụi đặt phía trên cao cung thánh. Lỗ mũi nàng nhăn lại với lô lốc mùi mốc và sự hoang phế.

Những chiếc ghế dài quỳ gối bằng gỗ gụ chất đống một cách cầu thả dựa vào những bức tường. Rowena bỗng tìm thấy một khao khát bất kính muốn cười khúc khích, tự hỏi không biết liệu có phải Blaine đã đẩy chúng sang

một bên để khiêu vũ hay không. Tổng lãnh thiên thần Michael*, thanh gươm lửa đang giơ cao, cau có nhìn xuống nàng từ ô cửa sổ. Một tiếng gầm gừ trầm trầm vang lên từ bóng tối phía trước cung thánh.

*(*The archangel Michael hoặc St. Michael : Theo niềm tin của Đạo Thiên Chúa, tổng lãnh thiên thần Michael đại diện cho công lý, sự bảo vệ chống lại cái ác và Satan. Miêu tả về St. Michael thường mang gươm đang đâm xuống con rắn hoặc quỷ Satan dưới chân. Thời Trung Cổ, St Michael được coi là thiên thần bảo trợ cho các hiệp sĩ Thánh Chiến. Michael cũng là vị thiên thần đến với mọi người khi sắp chết để cho họ cơ hội chuộc lỗi và dẫn đưa họ về chốn Vĩnh Hằng. Có một thiên thần nữa cũng thường được nhắc đến là St. Gabriel, đây là vị sứ thần truyền tin, thường được miêu tả cùng một cây kèn trumpet hoặc một tấm băng rôn – Ct của Sê)*

Rowena đông cứng trước âm thanh báng bố ấy, tóc gáy nàng dựng đứng. Nàng đã từng nghe âm thanh giống như thế một lần trước đây, khi vươn dậy khỏi dòng suối, nàng đã mặt đối mặt với một con lửng điên dại, đang trào bọt máu từ lỗ mũi và bị thương vượt xa hơn khả năng nhận biết. Lòng thương hại đã nuốt trọn nỗi kinh hoàng của nàng khi ấy, với một cái búng khéo léo của cổ tay, nàng đã kết liễu nó bằng con dao săn của mình. Nàng nguyện rửa chiếc váy mềm mà nàng đã mặc vì không có túi để giấu con dao.

Tiếng gầm gừ vang lên lần nữa, được theo sau bởi một tiếng rên rỉ đáng sợ.

“Chúa chết tiệt!” Một giọng nói khàn khàn phun nọc độc.

Rowena chùi lòng bàn tay đầm mồ hôi vào váy và đi chậm rãi về hướng bệ thờ.

“Vì áo Chúa!” Một hình thể mặc trang phục đen nhảy bật ra khỏi sàn nhà. Hình thể tối tăm quần quai và phập phồng, mỗi hơi thở hít vào lại buột ra một lời rên rỉ đau đớn. Rowena hụp đầu tránh bên dưới một chiếc ghế dài. Một lời nguyện rửa khác được theo sau bởi một tiếng sầm sầm vang vọng.

Nàng hé mắt nhìn qua lưng của chiếc ghế dài. Trong chùm tia sáng chiếu xuyên qua không trung lấp lánh bụi, một người phụ nữ hom hem đầy thù hận trong màu đen và bạc đang xỉ vả Chúa và tàn phá nguyện đường đầy bụi. Sinh vật ấy rùng mình, bị che khuất bởi một nùi tóc rối bời. Nó là nguồn cơn của mùi xạ hương sâu hơn của nỗi sợ. Rowena trườn lại gần hơn. Nàng nao núng khi sinh vật ấy ném chiếc khăn phủ bệ thờ trên sàn đá và dậm lên đó bằng cả hai chân. Một bàn tay đeo găng đấu sĩ xé vụn những mạng nhện dày giăng trên cung thánh.

Những bàn tay như móng vuốt chạm tới cây Thập Tự bằng vàng.

Rowena vươn thẳng người dậy khi giọng nói trong trẻo của nàng vang vọng khắp các rầm nhà. “Có lẽ cô nên từ bỏ thánh tích. Sự bất tử không lang thang tại Ardendonne.”

Marlys quay lại, cây Thập Giá nằm trong tay, đôi mắt mở rộng như thể cô ấy mong đợi nhìn thấy Chúa, mong đợi tia sét giáng xuống để trừng phạt sự báng bổ của mình. Sự thách thức làm cầm cô ấy rắn đanh.

“Đó là những gì cô nghĩ thôi.” Cô ấy gầm gừ.

Rowena chậm chậm tiến tới. “Nếu cô đang mong đợi Đấng Toàn Năng, tôi e là đã làm cô thất vọng.”

Vai của Marlys sụm xuống khi Rowena nhẹ nhàng lấy cây thập giá khỏi tay cô và đặt trở lại trên bệ đỡ bóng loáng của nó. Những gì nàng hiểu lầm là tiếng gầm gừ thật ra chỉ là tiếng nức nở, tiếng thổn thức quá sâu thẳm và vỡ vụn như thể trái tim của Marlys đã bị xé nát bởi từng tiếng trong số chúng.

Rowena vươn tay đến bờ vai biến dạng ấy, nửa e ngại Marlys có thể kích động giống như sinh vật mà nàng đã hình dung và bẻ gãy tay nàng. Marlys đông cứng dưới cái chạm, rồi hất đầu ra sau. Giữa những dải tóc sẫm,

Rowena thoáng thấy đôi mắt sưng phồng híp lại vì khóc lóc. Nàng phải nghiêng rằng để khỏi nao núng trước sự ác nghiệt bên trong đôi mắt đó.

“Cô muốn cái quái quỷ gì chứ? Cô đến để nói với tôi rằng họ sẽ treo cổ anh ấy lên à?”

Rowena hít vào một hơi thở chậm, thận trọng. “Tôi lẽ ra nên ghét ý tưởng cô ở đây, co rúm trong cái ngục đường này, nếu họ làm thế.”

Marlys phúi bụi khỏi chiếc áo chen của mình trong một cử chỉ mạnh mẽ nhắc Rowena nhớ đến Gareth một cách đau đớn. “Cô thích tôi mặc một chiếc váy trắng và khóc lóc một cách đáng yêu trên vai Blaine trong lúc anh trai tôi lủng lẳng trên giá treo cổ hơn ư?”

“Không thể nào. Cô không sở hữu chiếc váy trắng nào. Và cô cũng chẳng khóc lóc một cách đáng yêu.”

“Tôi đâu có được thực hành nhiều như cô.” Marlys dựa một bên hông vào bệ thờ khi tấm áo choàng lảo xược có vẻ như vừa phủ ngang qua vai cô. “Cô muốn gì?”

“Tôi muốn giúp Gareth.”

Marlys khịt mũi. “Muốn giúp anh ấy bị treo cổ một cách thích đáng nhất ư. Nếu không có màn trình diễn nho nhỏ thống thiết của cô trong sảnh đêm qua, công chúng có lẽ đã không bị khuấy động đến mức chống lại anh ấy.” Marlys búng đi một mảnh dơ hình lưỡi liềm từ bên dưới móng tay của mình.

Rowena chơi đùa với đám bụi phủ trên bệ thờ, lơ đãng vạch những vòng tròn bằng ngón tay nàng. “Tôi biết ai đã giết Elayne.”

Một bó cơ trên gò má của Marlys giật giật. Cô nhún vai. “Theo lời đám đông ngoài đó sáng nay, mọi người khác cũng thế.”

Rowena trao cho Marlys một nụ cười khiêu khích. “Nhưng chúng ta biết họ sai, đúng không?” nàng khoá bàn tay phía sau lưng và bước ra xa vài bước.

Tiếng cười trầm thấp của Marlys gợi một cơn rùng mình dọc theo xương sống của Rowena. “Thế cô nghĩ ai đã bẻ cổ đồ khốn đó?”

Rowena nhượng cong một bên chân mày trong vẻ hiếu kỳ nhẹ. “Tại sao cô lại gọi bà ấy là ‘đồ khốn’? Gareth bảo với tôi rằng cô tôn sùng bà ta cơ mà.”

“Gareth đã sai.” Rowena im lặng cho đến khi Marlys miễn cưỡng tiếp tục. “Khi không có ai khác ở vòng quanh để chơi đùa cùng, quý bà xinh đẹp sẽ gọi tôi vào trong các gian buồng của bà ta. Bà ta sẽ tết mái tóc của tôi bằng những ngón tay thon mảnh, xinh đẹp cho đến khi bà ta phát chán với nó, rồi đuổi tôi đi khi trò tiêu khiển mới tự dâng tặng chính mình.”

“Chẳng hạn như Gareth?”

“Như Gareth.” Marlys mỉm cười chậm chậm. “Nhưng thỉnh thoảng tôi không đi. Bà ấy nghĩ tôi đã đi, nhưng tôi không.”

Rowena cúi đầu. “Chỗ trốn trong tủ áo.”

Marlys gật đầu. “Tôi theo dõi họ. Tôi quan sát bà ấy giăng một mạng lưới độc hại xinh đẹp quanh anh ấy, dạy anh ấy phong cách quý tộc và âm nhạc. Thoạt đầu anh ấy chống lại, giống như bất kỳ con ruồi nào bị bẫy trong lớp mật nhão nhóp của tấm lưới nhện. Nhưng anh ấy ngừng tranh đấu đủ sớm. Ai có thể chống lại một sự ngọt ngào như thế được chứ?” Rowena nhắm mắt một thoáng, không muốn biết thêm nhưng không thể ngừng lắng nghe.

“Như một môn sinh của trò chơi xác thịt, anh trai tôi trở thành một con chó con có năng khiếu, nhanh chóng học hỏi và chuyên tâm với những lỗi lầm. Nhưng tôi không cần phải nói với cô điều đó, đúng không?” Marlys xoay lưng lại với Rowena. Bàn tay cô ấy bám chặt mép của bệ thờ trong một chuyển động che dấu.

Rowena rón rén đến gần hơn. “Cô có ở trong tủ áo vào đêm Elayne bị giết không? Cô có nhìn thấy Gareth đến không?”

Bờ vai của Marlys cong gập xuống. Cô ấy bật ra một tiếng cười đau khổ. “Tôi thấy mọi người đến. Tôi nhìn thấy cha cô lén vào qua cửa sổ và nhào xuống lại như thể đang bay khi Gareth hùng hổ đi vào. Tôi nhìn thấy Gareth giơ thanh gươm của anh ấy trên Elayne chỉ để hạ nó xuống dưới chân bà ta. Tôi nhìn thấy Elayne quăng bản thân lên giường, khóc lóc như thể trái tim đen tối của bà ta đã bị vỡ.”

Rowena túm chặt lấy khuỷu tay của Marlys. “Và sau đó?”

Marlys giật khỏi cú túm của Rowena. Ánh mắt của cô rơi trên những vết bụi mà bằng cách nào đó đã tự xoắn vặn thành những nét nguệch ngoạc vụng về và sai chính tả tên của chính cô ấy.

“Cô đã biết, đúng không?” Cô ấy hỏi. Rowena thề rằng có một dấu hiệu thương mến gượng ép trong giọng cô ấy. “Tôi là người cuối cùng đến. Tôi đã giết bà ta, rồi tôi lấy cô ra khỏi vòng tay cứng đờ và vấy máu của bà ấy và đưa cô cho cha cô.”

Marlys quay lại. Chuyển động đột ngột thổi bay nùi tóc sẫm ra khỏi gương mặt cô ấy. Rowena sững người, một lần nữa bị ấn tượng bởi sức hút mãnh liệt của một vẻ đẹp mà Marlys không bao giờ có thể che dấu được hoàn toàn. Ánh mắt của họ khoá chặt vào nhau. Marlys trao cho nàng một nụ cười ngọt ngào và cân đối đến phát sợ.

Rowena giữ vững vị trí của mình. “Cô phải nói với ngài ấy. Ngài ấy đã chịu trừng phạt đủ rồi. Đêm hôm qua, tôi đã bị trừng phạt vì sự im lặng của chính tôi. Nó còn tiếp diễn bao lâu nữa đây? Cô chỉ mới có chín tuổi thôi. Cô là một đứa trẻ bị tổn thương. Ngài ấy sẽ tha thứ cho cô.”

Marlys cười khinh bỉ. “Cô cũng tệ như Mortimer. Luôn mang câu chuyện cũ trở lại, khiến nó tươi mới lại lần nữa.”

“Mortimer?” Rowena thở ra. Nàng lùi lại một bước lặng lẽ.

“Ro,” Marlys nói với vẻ cảnh báo.

Thêm một bước nữa. Gót chân của Rowena va vào một chiếc ghế dài quỳ gối đã bị lật nhào. Rowena quay người và lao đi. Trước khi nàng có thể tới cửa, sức nặng của Marlys đã tông sầm vào nàng, đổ ập nàng xuống những phiến đá lát. Nước mắt châm chích đôi mắt nàng khi Marlys quăn một nắm tóc của nàng và kéo giật đầu nàng ngửa ra sau bằng một sức mạnh xấu xa.

“Ngược cầm lên, đồ chó con. Tiếng thút thút đầu tiên của cô cũng sẽ là tiếng cuối cùng của cô đó.”

Các bắp cơ của Rowena không còn sinh lực khi nàng cảm thấy lưỡi dao lạnh như băng ấn vào cổ họng nàng.

SeseNau' Blog

Chương 25.

Marlys và Rowena dạo bước tay trong tay băng qua sân trong, huyền thuyên một cách phấn khởi.

“Sẽ thế nào đây, Marlys?” Rowena cắn từng từ giữa hai hàm răng nghiền chặt trong một nụ cười. “Cô sẽ đâm tôi giống như Elayne hay ném tôi vào trong con hào như Mortimer đáng thương?”

Marlys trao cho người đội trưởng bảo vệ một cái vẫy tay thân thiện khi họ vượt qua dưới mái vòm của cổng chính. Đỉnh nhọn của lưỡi dao găm chọc vào bên dưới mạng sườn của Rowena. “Mortimer không bao giờ biết khi nào thì nên ngậm cái lưỡi nhiều chuyện của anh ta lại.”

Rowena ném cho chuồng ngựa một cái liếc đầy khao khát. Chẳng có dấu hiệu nào của một hình dáng khổng lồ hoặc một mái tóc màu bạch kim. “Cô không nên đi xa thế mà không có ngựa.”

Nàng la oai oái khi lưỡi dao xuyên qua lớp vải lanh của chiếc váy và đâm vào vùng da trần.

“Có vẻ như cô và Mortimer chia sẻ nhiều tính cách đấy nhỉ.”

Họ bắt đầu băng qua cây cầu treo. Rowena giữ cho đôi mắt của nàng tập trung thẳng trước mặt, từ chối nhìn vào bề mặt loang loáng dầu của con hào. Nàng buột ra một tiếng thở dài nhẹ nhõm khi họ bước ra khỏi cây cầu treo vào trong bãi cỏ ẩm ướt. Sự nhẹ nhõm của nàng quá ngắn ngủi. Marlys

tăng gấp đôi nhịp bước xuống dưới bờ dốc, và Rowena nhận ra tất cả hy vọng của nàng đều nằm trong toà lâu đài ở phía sau họ. Cứ mỗi cái đánh tay trong dánh đi của Marlys, lưỡi dao găm lại thọc mạnh vào bên dưới cánh tay nàng.

Những chiếc lều màu đỏ và vàng nằm rải rác dọc theo bãi cỏ. Marlys trao cho một nhóm cận vệ một lời chào vô tâm, kéo giật Rowena hướng đến đường cong thoải thoải của cây cầu. Hồ nước trải dài lấp lánh bên dưới sự mơn trớn của ánh nắng chiều. Da thịt của Rowena đau buốt khi con dao cắt vào sườn nàng.

“Chúa lòng lành!” nàng bùng nổ. “Cô có thể gia ơn cho tôi một cái chết nhanh chóng như những người khác không? Cô phải tra tấn tôi mới được à?”

Liếc lo lắng ra phía sau, Marlys bỏ qua mưu mẹo tử tế và trao cho Rowena một cú đẩy mạnh. Cỏ trơn trượt tuột đi dưới chân của Rowena. Nàng trượt nghiêng xuống sườn dốc và hạ cánh bằng hông. Từ nơi nàng nằm, chẳng có gì trong tầm nhìn ngoại trừ những bãi cỏ dập dờn bất tận và tường thành lỗ châu mai của một ngọn tháp khi nhìn qua bờ vai cấm đoán của Marlys. Marlys rút con dao găm trở lại vỏ. Cô loạng choạng đi xuống đồi, kéo giật Rowena ngồi lên, và đẩy nàng về hướng bãi cỏ trải rộng. Đôi tay cô ấy nắm giữ sức mạnh của một người đàn ông, với mọi vết chai cũng như gân guốc.

Rowena quay người, lưng nàng cứng đờ vì cơn thịnh nộ. Marlys kéo một sợi thừng dài ra khỏi áo khoác của mình.

Cơn thịnh nộ rỉ ra khỏi thân thể của Rowena khi một ký ức tối tăm hơn chạm vào nàng. “Cư dân Caerleon giỏi giang các người luôn luôn có sự chuẩn bị, đúng không?” nàng nói một cách thăm nã.

Nàng đứng cứng đờ trong lúc Marlys trói cổ tay nàng, lưu ý đến những giọt mồ hôi nhiều xuống bờ môi dưới của Marlys. Họ bắt đầu băng qua những cánh đồng với Rowena vùng vẫy phía sau, bị cột chung với Marlys bằng một sợi dây thừng quấn quanh nắm tay của kẻ bắt giữ. Khi họ đến một con mương, Marlys trao cho sợi dây một cái giật hiểm độc. Rowena vấp chân, nhưng vươn thẳng người trước khi Marlys có thể ném một ánh mắt chế nhạo qua vai. Sợi thừng làm trầy cổ tay nàng, làm gia tăng sự cău kinh của Rowena với mỗi bước chân,

“Sao nào, Marlys? Cô đã hy vọng làm xong thứ quái gì thế?”

“Gareth không thể biết được.” Marlys đáp mà không quay lại. “Anh ấy sẽ không bao giờ, không bao giờ tha thứ cho tôi, nếu anh ấy biết tôi đã để anh ấy bị đổ lỗi suốt những năm tháng này.”

“Cô nghĩ là ngài ấy sẽ tha thứ cho cô vì đã giết người phụ nữ mà ngài ấy yêu sao?”

Marlys quay ngoắt lại và sải bước trở lại với Rowena. Cô tát Rowena mạnh tay. Bàn tay cô giờ lên để lau trán của chính mình đang run rẩy dữ dội.

Rowena không nói gì sau đó. Họ vượt qua những dặm đường dài trong im lặng. Marlys dẫn đường và Rowena ì ạch theo sau cho đến khi chân nàng cảm thấy như thể đúc bằng sắt. Nàng đã đánh mất một trong hai chiếc giày trong lớp mùn của bờ suối nhưng từ chối yêu cầu Marlys ngừng lại để nàng có thể tìm nó. Nàng khập khiễng lê chân vài dặm chỉ với một chiếc giày, rồi đá nó đi luôn. Gan bàn chân nàng đã từng chai lại như da thuộc trước đây, nhưng sau cuộc sống được bảo bọc ở Caerleon, nàng cảm thấy sự đau đớn từ những viên đá và nổi nhói buốt châm chích của gai cỏ ké với mỗi bước chân. Vẻ xuôi xị tệ hại của bờ vai Marlys để lộ sự kiệt sức của chính mình. Với một sự thiếu độ lượng khiến nàng ngạc nhiên, Rowena hy vọng cô sẽ

ngã. Một nỗi hân hoan ma quỷ bên trong nàng đã hình dung cảnh quật Marlys xuống và siết cổ cô ấy bằng chính sợi dây thừng của cô ấy.

Nàng không còn quan sát bàn chân nàng nữa, việc đào sâu vào những viển tượng ấy dễ chịu đến nỗi nàng va vào lưng của Marlys mà thậm chí không nhận ra cô ấy đã dừng lại. Mùi hương thông thơm ngát thoảng qua mũi nàng. Nàng ngẩng đầu, ngạc nhiên khi thấy họ đã đến đỉnh của một ngọn đồi dốc.

Mặt trời đã xé toang những đám mây trong sự bùng nổ của màu tím và hồng. Một làn gió hoàng hôn đã hong khô mồ hôi trên vầng trán nàng.

Họ đứng bên cạnh nhau như những người bạn cũ, sợi dây thừng buông thõng lửng lơ giữa họ.

Giọng của Marlys khàn và đăm chiêu. “Tôi tìm thấy nơi này khi tôi còn là một đứa bé. Chúng tôi đã trải qua mỗi mùa hè tại Ardendonne. Blaine và Gareth luôn chơi cưỡi ngựa đấu thương hoặc cưỡi những con ngựa non mới của họ. Tôi bị bỏ lại với những thứ của riêng mình. Tôi sẽ nằm trên đỉnh ngọn đồi này với cằm tỳ trên cánh tay và tưởng tượng sẽ như thế nào khi trở thành một hiệp sĩ, sẽ ra sao khi phi như sấm sét ngang qua thảo nguyên, trên lưng một con chiến mã đầy sức mạnh.”

“Nghe thật cô đơn.”

Marlys nhún vai. “Tôi có những con diều hâu và những ngọn gió bầu bạn. Một số ngày, như thế là đủ.”

“Và những ngày khác thì sao?”

Marlys ngoảnh mặt đi. Đêm lơ lửng thả một bóng tối qua khuôn mặt trông nghiêng của cô. Những nhánh cây xào xạc khi cô hụp đầu tránh để đi vào

trong những thân cây. Rowena bước theo trước khi nàng bị kéo giật theo. Một vòng tròn những cây thông mọc thấp tạo thành một chỗ ẩn núp gần như không thể tìm thấy. Một vòng tròn hoàn hảo mở ra trên đỉnh cao. Một chùm sao lộng lẫy rải ánh sáng mong manh của nó trên bầu trời mù sương.

Rowena nhìn vào bên dưới những nhánh cây đầy bóng tối. “Cô có một cái vạc bí mật dấu ở nơi nào đó sao?”

Marlys rút con dao của mình ra khỏi bao.

“Đừng bận tâm. Tôi có thể đợi.”

Marlys nghênh ngang tiến về phía nàng.

Rowena bước lui cho đến khi nàng vươn tới cuối sợi thừng. “Nếu cô định hiến tế tôi, cô không thể tìm thấy ít nhất một tảng đá để thực hiện trên đó à? Tôi xứng đáng với phong cách lịch thiệp mà Moses* đã tỏ ra với Joshua*, đúng không?”

*(*Moses – Joshua : Theo kinh thánh Cựu Ước của Thiên Chúa giáo cũng như kinh Koran của Hồi Giáo, Moses là nhà tiên tri đã đưa dân Do thái thoát kiếp nô lệ của Ai-Cập đến vùng đất hứa. Joshua là một trong mười hai người được Moses phái đi để thăm dò vùng đất Canaan để đưa dân đến. Joshua cũng là người lãnh đạo dân Do Thái kế tiếp sau khi Moses chết. Ai đã đọc Exodus chắc sẽ hiểu rõ, hoặc coi phim Hoàng tử Ai Cập của Walt Disney.)*

**Abraham – Isaac : Theo Kinh Thánh Cựu Ước, Chúa muốn thử thách niềm tin của Abraham, người đứng đầu dân Do Thái lúc đó, Ngài đã yêu cầu ông hiến tế con trai mình là Isaac. Abraham đã tuân lệnh và Isaac cũng vui lòng được xem như một của lễ hiến dâng, nhưng khi ông bắt đầu hành hình Isaac trên một tảng đá, sứ thần của Chúa đã hiện ra và ngăn lại, bảo ông hãy bắt một con cừu đực trong bụi cây gần đó để hiến tế thay cho con trai mình. – Ct của Sê)*

“Đó là Abraham* và Isaac*, đồ ngốc. Làm sao anh trai tôi lại có thể rơi vào tình yêu với một kẻ thiếu năng như thế chứ, tôi không bao giờ hiểu nổi.” lưỡi dao du ngoạn xuống cổ họng của Rowena trong một cái ve vuốt nhẹ nhàng. “Hoặc có lẽ tôi có hiểu đấy.”

Rowena nao núng khi lưỡi dao trượt xuống dưới, để lại đôi tay nàng bị trói nhưng cắt đứt sợi dây cột nàng với Marlys.

Marlys hất dải tóc màu lúa mì ra khỏi mắt nàng bằng con dao sáng lấp lánh. “Đi tìm cái vạc bí mật đi, chó cứng, trong lúc tôi chuẩn bị bữa tối.”

Sau một vài phút, Marlys quay lại, ném một con sóc rũ rượi và một ôm củi vào trung tâm của trắng trống. Rowena ngồi bắt chéo chân trong lúc Marlys gây dựng một ngọn lửa, lột da con sóc, và nướng nó trên một cái xiên xấu xí.

Marlys xé thịt thành nhiều mảnh và ngồi chồm hồm phía trước nàng. Rowena trừng mắt nhìn cô, nhưng dạ dày nàng phản bội nàng với một tiếng rên giận dữ. Nàng miễn cưỡng mở miệng. Marlys ấn miếng thịt vào bên trong.

Miếng thịt dai nhưng ngon. Nàng đã ăn những thứ tệ hơn nhiều trong những ngày tháng ở Revelwood.

“Tại sao phải bận tâm cho tôi ăn nếu cô định giết tôi?”

Marlys cười toe toét. “Cô không nghe chuyện về con bê được vỗ béo à?”

Marlys cho nàng ăn cho đến khi nàng không thể ăn thêm được nữa, rồi lau đi vết dầu mỡ khỏi cằm nàng bằng một động tác điệu dàng từ chính ống tay áo của cô ấy. Cô ấy ngồi bên kia ngọn lửa và xé miếng thịt với vẻ thích thú.

“Cô sẽ để người ta treo cổ Gareth sao?” Rowena hỏi.

Marlys mút mỡ trên những ngón tay. “Anh ấy sẽ tìm ra cách thoát khỏi nó thôi mà. Anh ấy luôn làm thế.”

“Nhưng với giá nào chứ, Marlys?”

“Tại sao cô phải quan tâm?”

Rowena hạ thấp tầm mắt xuống trên ngọn lửa.

Marlys đặt miếng thịt sang một bên. “Tôi sẽ không bao giờ đối xử với cô như anh ấy đã làm đêm qua.”

Rowena đón nhận ánh mắt tăm tối của cô ấy, nhận ra rằng Marlys không bận tâm đến tấm mạng che phủ mặt mình kể từ khi trốn khỏi lâu đài. “Làm sao cô biết ngài ấy đối xử với tôi như thế nào? Cô có một chỗ ẩn nấp trong tủ áo của Ardendonne à?”

“Nay. Nhưng tôi có một gian buồng sát bên của anh ấy. Và tôi có tai.”

Sự tủi hổ làm nóng gương mặt của Rowena. “Tôi ngạc nhiên rằng chúng tôi đã không nghe thấy tiếng cười thét của cô.”

“Làm sao cô có thể chứ? Cô đã tạo ra đủ tiếng ồn của chính cô rồi.”

Rowena run rẩy với cơn giận dữ bất lực. Marlys nhướn một bên chân mày chế diễu. “Cô là đồ ngốc, Rowena Fordyce. Khi nào cô mới hiểu được rằng cô chẳng có ý nghĩa gì với anh trai tôi nhiều hơn bất kỳ phụ nữ nào đối với một người đàn ông? Cô chỉ là một mẫu tài sản được sở hữu, mua lại, thắng cược, đánh cắp hoặc bán cho người trả giá cao nhất để thực hiện một liên minh đáng khao khát mà thôi.”

“Đó là những gì cô có với cha mình à?”

“Tôi chẳng là gì với cha tôi hết. Chỉ có Gareth là có tồn tại đối với cha tôi. Tôi thậm chí còn không đủ tệ để khiêu khích ông ấy đánh tôi. Nói dối, ăn trộm, gian lận, đánh nhau. Tôi đã thử tất cả, nhưng Gareth có được nhiều sự chú ý hơn chỉ với một con chim tạc hoặc một lượt tập đấu thương tốt đẹp.”

“Vậy nên cô đã thử giết người à?”

Nụ cười của Marlys gây ớn lạnh. “Cha đã chết ngay đơ vào lúc đó rồi. Nhưng tình yêu hướng về tôi không ít hơn khi ông ấy còn sống.”

Một nhánh cây được nhắc khỏi đồng lửa, gợi lên một trận mưa những lưỡi lửa vàng. Marlys ngáp và bẻ lách cách những khớp ngón tay. Cô nằm duỗi dài trên chiếc giường lá thông và nhắm mắt. Rowena buông rơi người nằm nghiêng, nhìn chăm chú những đường nét không bị che dấu với sự hiếu kỳ không chút bối rối, tìm kiếm dấu vết của Gareth trong đường cong của quai hàm bướng bỉnh, đường xiên xiên nhạo báng của cặp chân mày rậm trên vầng trán trắng ngà. Vẻ đẹp của Marlys tối tăm và hiển nhiên, làm người ta rung động với thực thể và sự căm dỗ. Rowena hiểu tại sao Blaine theo đuổi cô ấy cuồng nhiệt đến thế trong thời trai trẻ của mình và đã học cách căm ghét cô với cảm xúc tương đương với đam mê khi cô hắt hủi lời cầu hôn của gã. Điều gì có thể đơm hoa giữa họ khi Marlys không còn rút lui trong chiếc vỏ ốc xấu xí mà cô ấy đã tự khoắc lên cho chính mình?

“Tôi có thể trở thành bạn của cô mà,” Rowena nói khẽ, hầu như không nhận ra nàng đã nói thành lời.

Mắt của Marlys bật mở. Họ nhìn chăm chăm vào nhau qua ánh sáng của ngọn lửa bập bùng. “Không đủ, tiểu thư Quý Báú à. Không bao giờ đủ.”

Rowena lăn người. Nàng nằm đó nhìn chăm chăm vào bóng tối lâu sau khi Marlys đã đổ sập vào trong những tiếng ngáy vô ưu.

SeseNau' Blog

Rowena vùi sâu mũi nàng vào trong chiếc kén êm ái bên dưới đầu, tin rằng nàng đã trở lại Caerleon, rúc vào những tấm da thú trên giường của Gareth. Nàng giữ chặt lớp vải lạnh mềm mại, tìm kiếm nơi nào đó dấu vết hương thơm sạch sẽ có mùi xạ của Gareth. Tuyết rơi trong những giấc mơ của nàng, chôn vùi thế giới của nàng với sự ngọt ngào, tươi mới, băng giá của màu trắng.

“Dậy mau, đồ chồn ngốc. Tôi không có cả ngày để nuông chiều cặp mộng quý báu của cô đâu.”

Rowena bắn thẳng dậy khi một bàn chân mang boots sầm vào mộng nàng. Nàng dụi mắt bằng đôi tay bị trói. Marlys đứng trên nàng, cúi kinh như một con nữ yêu harpy* mắc bệnh dại. Bầu trời phía sau đầu cô ấy xanh đến sững sốt, như thể Chúa đã nhúng bàn chải của mình vào trong một thùng sơn mới và vẽ lại bầu trời một lần nữa. Những con chim hồng tước líu lo một bài hát buổi sáng vui vẻ.

*(*harpy : một sinh vật thần thoại của Hy Lạp và La Mã với đầu và thân trên mang hình dáng người đàn bà phần thân dưới và cánh của chim đại bàng. Biểu tượng Đại bàng trình nữ rất phổ biến thời Trung Cổ trên các gia huy. Hiện có một giống đại bàng Châu Mỹ được xem là giống chim săn mồi lớn nhất thế giới được đặt theo tên con vật thần thoại này. – Ct của Sẻ)*

Marlys đưa bàn chân ra sau lần nữa, và Rowena trườn đứng dậy. Trước khi Marlys có thể kéo giật đi, Rowena đã kịp nhìn thấy chiếc áo của Marlys được xếp lại và chèn bên dưới đầu nàng vào lúc nào đó trong đêm.

Marlys đẩy mạnh nàng. “Nếu cô có bất kỳ nhu cầu nào cần để tâm đến, hãy làm nó ngay đi. Chúng ta sẽ không ngừng lại lần nữa cho đến khi đêm xuống.”

Rowena loạng choạng vào trong chỗ khuất của những nhánh cây, xoay lưng lại Marlys. Nàng giải quyết nhu cầu của nàng trong nỗi ngỡ ngàng đau đớn, nghe tiếng cười ngắc của Marlys khi nàng vật lộn với chiếc váy tả tơi của mình, đôi tay bị trói nhức nhối khi hồi sinh. Nàng vươn thẳng người. Những lá thông chải nhẹ gò má nàng. Nàng vén bức màn cành nhánh, bị cám dỗ bởi cơn gió nhẹ đang khuấy động những nhánh cây vào trong bản nhạc lao xao.

Bình minh đã qua từ lâu. Vầng thái dương đã bắt đầu phát quang xuyên qua bầu trời sớm mai. Trong những bãi cỏ bên dưới, những sợi sương mù cuối cùng đã tan biến trong hơi ẩm của những tia nắng nghiêng nghiêng. Hơi thở của nàng bị bắt lại trong cổ họng.

“Vì máu thánh Chúa, Ro!” Marlys bùng nổ phía sau nàng. “Cô đã làm mất cả nửa buổi sáng rồi. Tôi sẽ phải...”

Giọng nói đột ngột tắt lịm khi Marlys xộc qua tán lá và nhìn thấy những gì Rowena đã thấy. “Chúa Jessu ngọt ngào!” Cô ấy thở. Móng tay cắm sâu vào cánh tay của Rowena.

Xa bên dưới họ, một hiệp sĩ và con ngựa giống trắng tuyền đang phi qua những đồng cỏ, hoà thành một, giống như sinh vật thần thoại nào đó trong trí tưởng tượng của Marlys. Gareth rạp sát người trên lưng Folio, điều khiển đường đi của con ngựa với sự siết chặt nhẹ nhàng nhất của cặp đùi.

Rowena biết sức mạnh của cặp đùi đó. Một tia nắng chiếu vào yên cương mạ vàng của con chiến mã. Bờm của Folio phấp phới phía sau nó y như bờm tóc sẫm màu của chính Gareth quất đập vào không khí, được mạ xanh bởi ánh mặt trời. Năm con ngựa tràn qua từ chân trời phía sau Gareth, cả Rowena lẫn Marlys đều không lưu tâm. Họ chỉ chú mục vào Gareth và hướng đi không dao động của hãn thẳng về phía ngọn đồi của họ.

Cú túm của Marlys thay đổi, và Rowena nhìn thấy những giọt lệ tràn xuống trên gò má cô. Bàn tay cô rơi xuống rũ rượi khỏi cánh tay của Rowena.

Gareth lao thẳng đến họ. Vó của Folio mờ thành những vệt màu trắng, không cho thấy dấu hiệu nào đang chậm lại. Rowena nghĩ Gareth sẽ hướng nó thẳng lên ngọn đồi dốc, nhưng vào giây cuối cùng, hãn hãm dây cương, khiến Folio nhảy dựng dừng lại. Tiếng hí của con ngựa giống rung chuyển không trung.

Đôi mắt của Rowena uống lấy những đường nét của Gareth, quan sát sự nhẹ nhõm dịu đi rồi sự cáu tiết siết chặt những lần mảnh quanh miệng hãn.

“Các cô gái nhỏ bé đại dột! Các người có ý gì khi chạy trốn một cuộc truy lùng liều lĩnh như thế hử? Các người đã gần như khiến ta bị giết.”

Ánh mắt Gareth ném qua vai hãn nhắc nhở họ về những con ngựa đuổi theo phía sau, những bóng dáng tối tăm đang khuấy đảo những đồng cỏ. Gareth trượt khỏi Folio và bắt đầu đi lên đồi.

“Gareth.”

Hãn ngừng lại, nhướng mày trước dấu hiệu dữ dội trong giọng của em gái hãn. Ánh mắt hãn đảo qua lại giữa hai người phụ nữ.

Rowena chậm chậm nâng đôi tay bị trói của nàng lên.

Biểu hiện bối rối trong mắt hần hần sâu thêm. “Cái quái quỷ gì thế? Ta nghĩ em đã đi khỏi để tìm kẻ giết người cơ mà.”

“Em đã làm.” Rowena nói dịu dàng.

Khi Gareth bắt đầu lên đồi lần nữa mà không hiểu gì hết, cánh tay của Marlys quấn quanh eo của Rowena. Ánh nắng làm loé sáng lưỡi dao mà cô ấy nhấn vào cổ họng của Rowena. Gareth đông cứng, đôi tay hần chống trên đầu gối.

Ánh mắt hần chiếu vào Marlys và giữ nguyên đó. Ngực cô ấy nhấp nhô áp vào lưng của Rowena.

“Em.” Hần nói. Đó không phải là một câu hỏi.

Marlys hất đầu ra sau, đủ cho câu trả lời nhạo báng của mình.

“Tất cả những năm tháng qua em đã để cho họ tin đó là ta.”

“Em không có lựa chọn nào.” Marlys la lên khàn khàn. Bàn tay cô giật mạnh. Lưỡi dao cắt vào da thịt mềm mại của Rowena. “Họ không thể động đến anh. Anh là Lãnh Chúa của Caerleon. Em sẽ không trải qua phần còn lại của cuộc đời em bị xích trong nhà thương điên hoặc sống như một nữ tu trong tu viện.”

Trí óc của Gareth nhanh hơn của Rowena. “Còn Mortimer?”

“Hần khom người để vượt mướt quần tất. Đó chỉ là một tiếng ùm nhỏ. Hần ta không sống đủ lâu để nghe em nài xin sự tha thứ của anh.”

Mắt của Gareth khoá chặt trên gương mặt Rowena. Một dòng máu nhỏ nhiều xuống hõm cổ họng nàng. Nàng buộc đôi mắt nàng khép lại.

“Thả cô ấy đi, Marlys.”

Cánh tay của Marlys siết chặt quanh eo của Rowena. “Tại sao? Lưỡi dao của anh còn cắt sâu hơn của em nữa cơ mà. Anh đã làm tuôn tràn máu từ trái tim của cô ấy nhiều hơn em sẽ làm.”

Gareth bước một bước lên đồi. Marlys kéo Rowena lùi lại cho đến khi những nhánh thông run rẩy quanh vai họ.

Hắn bước thêm một bước nữa. “Em hẳn là đã ghét anh biết bao.”

Gương mặt của Marlys vỡ vụn. “Đồ ngốc nhà anh! Elayne đã làm tổn thương anh. Em không thể chịu đựng được nhìn anh đau đớn. Anh không biết sao? Anh không hiểu sao? Anh là người duy nhất quan tâm em. Ngay cả khi em để cuộc đời anh bị huỷ hoại, chưa một lần anh đánh mất sự duyên dáng của anh, lòng can đảm của anh. Anh là mọi thứ em từng ao ước được trở thành.”

Tiếng vó ngựa quấy rầy họ. Marlys ném ánh mắt hoang dại vào vùng đồng cỏ.

Những giọt lệ long lanh trong mắt của Gareth khi hắn giang tay. “Marlys. Tình yêu. Đến với anh. Anh sẽ chăm sóc em. Anh sẽ không để họ làm tổn thương em.”

Giọng của Marlys rần rại. “Nay. Trở xuống đồi đi, Gareth. Hãy rời đi cùng Folio.”

Lưỡi dao chạm vào cổ họng Rowena lần nữa. Gareth tuân theo không chút lưỡng lự. Hắn giơ hai tay đầu hàng khi Marlys đẩy Rowena xuống đồi đi trước cô ấy.

Nhận ra mùi của cả hai người phụ nữ, Folio khịt mũi nhưng không chạy trốn khi họ lao đảo từa vào nó.

“Gươm của anh, anh trai.” Marlys gầm gừ.

Gareth cởi gươm và ném nó xuống đất dưới chân cô ấy. Marlys túm một nhúm tóc của Rowena trong nắm tay khi cô kéo tấm phủ trên yên của Folio và lên ngựa. Vạt cỏ rung chuyển với sự tiến lại gần của những kẻ đang đuổi theo Gareth. Marlys nghiêng người trên chiếc cổ mảnh dẻ của Folio.

Trong một khoảnh khắc phù du, cô vùi gương mặt trong những lọn tóc rối của Rowena. Rowena cảm thấy hơi thở của lời thì thầm phả vào tai nàng. “Tôi không bao giờ có thể làm tổn thương cô. Không bao giờ.”

Một cú đẩy không lưu tâm. Cánh tay đang chờ đợi của Gareth ôm lấy nàng.

Marlys thẳng người lên với một nụ cười toe toét tự mãn cắt thẳng vào trái tim của Rowena. “Chăm sóc cô ấy nhé, anh trai. Nếu em nghe rằng anh không làm, anh sẽ phải trả lời em đấy.”

Với những từ đó, Marlys quay con ngựa giống xoay tròn. Cô tuốt gươm và giơ nó lên trong không trung khi cô phi nước đại tránh xa những kỵ sĩ đang tiến đến. Tiếng hét xung trận của cô trôi dạt trở lại với họ trên những đôi cánh của làn gió khi cô lao đi như một tia sét về hướng chân trời xa xăm, tự do như người hiệp sĩ mà cô hằng mơ được trở thành.

“Marlys!” Tiếng hét khàn khàn của Gareth lạc vào trong làn gió.

Rowena giữ cánh tay hắn. “Để cô ấy đi đi, Gareth.”

Đôi chân của Gareth sụm xuống. Bàn tay của Rowena vươn tới áo hắn. Hắn khụy gối trên nền đất mềm khi một con diều hâu bay về phía mặt trời và vút lên trời cao theo đường đi của Marlys, cho đến khi cả hai chỉ còn là những bóng mờ trên thảm cỏ rập rờn.

SeseNau' Blog

Chương 26

Rowena khụy gối xuống bên cạnh Gareth, vùi mặt vào vai hắn với một lời thì thầm an ủi không thành tiếng. Hắn khum gò má nàng vào trong tay, ngón tay cái chải nhẹ vết trầy đỏ thẫm làm hồng cổ họng nàng.

“Cô ấy có làm đau em không?” Hắn nói cộc lốc.

Rowena lắc đầu với một nụ cười run rẩy, nhớ đến những lời cuối cùng của Marlys với nàng – Những lời Gareth không thể nghe thấy. Gareth đặt lên vết trầy một nụ hôn dịu dàng. Môi hắn chuyển lên phía trên, thoát đầu dịu dàng, rồi ngẫu nhiên cảm nàng, gò má nàng, mũi nàng một cách đói khát. Nàng đáp lại những nụ hôn của hắn bằng của chính nàng, thưởng thức sự mơn trớn xù xì của bộ râu trên da nàng. Môi hắn tìm kiếm môi nàng. Vị gắt của mồ hôi gắn bó họ với nhau trong một hương vị quý báu và dư vị kéo dài hơn những ly rượu ngon. Gareth đặt đôi cánh tay hắn một cách nặng nhọc trên vai nàng.

Đầu hắn rơi xuống. “Ta sẽ làm gì được đây nếu không có cô ấy?”

Rowena tỳ trán nàng vào hắn với một sức mạnh dữ dội. “Ngài sẽ đi tiếp. Như cô ấy đã muốn ngài làm.”

Môi hắn nhếch lên với một nụ cười nửa miệng. “Từ khi nào em nói điều đó với vẻ thuyết phục đến thế, ta gần như đã tin là nó có thể.”

“Mọi thứ đều có thể, ngài của em...”

Phần còn lại của câu trả lời của Rowena bị chìm chết bởi tiếng vó ngựa sấm sét. Nàng ném bản thân vào ngực của Gareth, sợ rằng họ sẽ bị giẫm đạp. Tiếng sấm rền đến một điểm ngừng. Trong một lúc lâu, không nghe thấy gì ngoại trừ tiếng dậm chân và tiếng lê bước của móng ngựa và tiếng khịt mũi phì phò. Rowena mở mắt ra, tìm thấy một vòng tròn những gương mặt chê trách đang trừng trừng nhìn xuống họ. Chê trách nhiều nhất là gương mặt tròn trĩnh của Irwin đang quắc mắt nhìn xuống từ một con ngựa nhỏ màu nâu. Freddie Nhỏ và Freddie Lớn cười những con ngựa màu thuần nâu hạt dẻ. Sir Boris nhấc sức nặng của ông trên con ngựa, một sợi thừng dài lơ lửng một cách lơ lửng từ yên ngựa.

Blaine tạo ra một cái khịt mũi phản nộ sẽ làm bất kỳ con ngựa nào cũng phải tự hào và tung người ra khỏi con ngựa giống màu đen của gã. Cánh tay của Gareth ôm vòng quanh Rowena đầy bảo vệ.

Một vòng tròn màu đen ngỗ nghĩnh viền quanh một mắt của Blaine, đồng màu với con ngựa của gã một cách hoàn hảo. Gã vung cả hai cánh tay lên. “Đây là những gì cậu phải trốn thoát cho được vì nó ư? Để đùa chơi trên đồng cỏ với cô nhóc bị bao vây này à? Nó có đáng giá với tất cả những thân thể mà cậu bỏ lại la liệt trong sảnh của tớ không vậy?”

Rowena cứng người.

“Can đảm nào, nhóc,” Gareth thì thầm. “Bất tỉnh thôi, không chết đâu.” Với Blaine, hắn đáp, “Cậu chỉ giận dữ thôi, bởi vì cậu là một trong số đó.”

“Chết tiệt là cậu nói đúng, tớ đang giận dữ đây. Thật là cách thức cực kỳ tệ hại khi đền đáp người chủ nhà của mình bằng sự bất tỉnh. Hoàng tử xứ Wales sẽ phải rùng mình mất thôi.”

“Thật là cách thức cực kỳ tệ hại khi khoá khách mời của mình trong căn hầm chứa gia vị.”

Blaine thừa nhận luận điểm đó bằng cách xoay người đá vào một tảng đá. Gã cau mày về hướng chân trời. “Marlys đi đến nơi quái quỷ nào thế kia?”

Rowena mở miệng. Gareth siết nhẹ cánh tay nàng cảnh báo. “Em gái tớ không liên quan đến cậu. Con bé đã làm rõ điều đó từ trước đây rồi.”

“Rõ ràng đến đau đớn ấy chứ.” Blaine xoa nắn mạng sườn với hồi tưởng. “Có lẽ cô ấy không chọn việc nhìn cậu bị treo lủng lẳng trên cái cây gần nhất.”

Freddie Nhỏ và Freddie Lớn trao đổi ánh mắt lo lắng. Rowena đẩy người ra khỏi cánh tay của Gareth, lờ đi ánh mắt cảnh cáo của hắn. “Marlys không chạy trốn vào cảnh tha hương để ngài có thể tiếp tục cam chịu một cách gan góc gánh nặng tội lỗi của cô ấy.”

Blaine xoay lại. “Tội lỗi?” Gã ghim chặt Gareth bằng cái nhìn trừng trừng sắc bén. Gareth trườn đứng dậy, phủi bụi khỏi chiếc quần tất dài.

Đôi mắt của Blaine dõi theo đường chân trời. Hắn buột ra một tiếng thở chậm, ngưỡng mộ nhiều hơn ngạc nhiên. “Vậy ra con chồn nhỏ bé thích gây gỗ ấy đã giết Mortimer.”

“Và Elayne,” Rowena thêm vào. Gareth trao cho nàng một ánh mắt tăm tối.

Blaine bắt đầu lên ngựa.

Gareth đã ở đó với bàn tay đặt trên dây cương. “Đi đâu đó à?”

“Tìm bắt kẻ giết người.”

“Để treo cổ sao?”

Blaine uốn cong chân mày. “Tớ có một cách tổng giam riêng tư hơn nhiều trong đầu tớ. Với chính tớ là người cai ngục, dĩ nhiên.”

“Cậu đã có cơ hội của cậu trong việc thuần hoá Marlys. Không có thêm một lần khác nữa đâu.”

Gánh nặng của Gareth đã được nhắc đi. Blaine ném một ánh mắt đầy hy vọng vào Sir Boris. Người hiệp sĩ già nghiêng cứu móng tay của mình. Rowena trao cho cánh tay Gareth một cái siết khích lệ.

Blaine cắn lại một lời nguyên rủa. “Tớ đáng ra phải treo cậu lên trong chỗ của cô ấy chỉ vì cách đối xử của cậu với quý cô ngọt ngào này. Và không nhất thiết là vào cổ đâu.”

Rowena tái nhợt. Gareth nhét nàng gọn gàng ra phía sau hẳn. “Như tớ đã nói với cậu một lần trước đây, Blaine, nếu cậu có bất kỳ phàn nàn nào về sự quan tâm của tớ với quý cô ngọt ngào này, cậu có thể thách tớ một cuộc đấu thương.”

“Tớ có một quy chuẩn cho những lời phàn nàn.” Blaine huýt lên.

Gareth đảo tròn mắt.

Blaine lúc lắc một ngón tay vào mặt hẳn. “Cậu đã giữ cô ấy tại Caerleon chống lại ý nguyện của cô ấy. Cậu mang cô ấy đến Ardendonne trên một sợi dây thừng. Rồi cậu cho phép cô ấy bị đưa đi bởi một phụ nữ điên giết người. Sự quan tâm của cậu đấy sao, thưa ngài, nhiều khao khát quá nhỉ.”

Gareth ngáp. “Vậy thì sao nào? Cậu sẽ treo cổ tớ hay thách thức tớ?”

Trong một chuyển động uyển chuyển, Blaine kéo giật chiếc găng của gã và quất nó qua mặt của Gareth. Gareth không nao núng, cho dù lớp da thuộc để lại một vết phồng đỏ rộp trên xương gò má hăn.

“Cứ thế đi,” hăn nói cứng. “Áp dụng luật nào cho trận đấu này thế?”

Blaine bước ra xa, bàn tay gã khoá chặt phía sau lưng, rồi bước trở lại. “Giải thưởng,” gã nói, “là quý cô Rowena.”

Rowena đợi tiếng khụt khịt bật cười của Gareth, sự cự tuyệt của hăn về một cuộc cá cược lỗ bịch đến thế.

“Cho phép tớ làm rõ điều đó nhé,” Gareth nói. “Giải thưởng là bàn tay của lady Rowena... cho hôn nhân.”

“Tay em cái gì cơ?” Rowena lúng búng. “Tại sao không phải là đầu hay chân em?” nàng kéo giật ống tay áo của Gareth.

Gareth cảm nhận chuyển động kích động ấy và nói qua góc miệng. “Đừng buồn phiền, tình yêu của ta. Em không phải là cô dâu mà Blaine tìm kiếm dâu. Cậu ấy sẽ rút lại thách thức thôi mà.”

Blaine đẩy những ngón tay vào trong găng. “Rất tốt. Quý cô sẽ là một cô dâu.”

Một chiếc găng nữa bay lên trong không trung, đánh vào thái dương của Gareth. “Tính luôn cả tôi.” Gương mặt của Irwin trắng bệch như tuyết, nhưng giọng cậu không run rẩy. “Cô ấy là của tôi để bắt đầu cùng.”

Rowena há hốc miệng nhìn quanh vào vòng tròn những người đàn ông, tự hỏi không biết liệu họ có điên hết cả rồi hay không.

“Sắp đặt xong,” Blaine nói. “Một cuộc đấu thương chiều mai với Rowena ngồi ở vị trí Nữ hoàng Tình yêu và Sắc đẹp. Kẻ nào bị đẩy khỏi lưng ngựa sẽ thua cuộc.”

Irwin lắc lư trong yên ngựa của mình. Freddie Lớn chỉnh đốn lại cho cậu bằng một cú thụi vào vai.

Tất cả bọn họ đều quay lại nhìn chăm chăm khi Rowena lùi ra xa khỏi Gareth.

Chân mày của Gareth chau lại. “Gì thế, tình yêu?”

“Ngài bị mất trí rồi ư? Ngài không học được gì từ Marlys sao? Một người phụ nữ không phải một vật sở hữu để mua bán hoặc cá cược. Có lẽ nếu ngài từng nghe cô ấy thuyết phục về điều đó, ngài sẽ không mất cô ấy.”

Họ há hốc miệng nhìn nàng như thể nàng vừa mọc sừng và có đuôi. Freddie Lớn gãi đầu.

Blaine trông thật sự bối rối. “Cô lẽ ra phải rộn ràng lên mới phải, Rowena. Phần lớn phụ nữ sẽ thấy được tôn vinh cao nhất khi có một cuộc đấu thương nhân danh họ.” gã nhìn Sir Boris cầu cứu.

Người hiệp sĩ gật đầu, một vẻ xa xăm trong đôi mắt ông. “Nữ hoàng Tình yêu và Sắc đẹp là vị trí đáng thèm muốn của mọi quý cô trên vùng đất này.”

Gareth giơ ra một bàn tay ngập ngừng, như thể sợ rằng nàng có thể sẽ bỏ chạy. Giọng hần trầm, chỉ dành cho tai nàng. “Một hiệp sĩ không thể khước từ một thách thức và bảo vệ danh dự của mình.”

Nàng quay người hướng về đồng cỏ bao la, vượt qua con ngựa của Irwin.

Gareth đuổi theo nàng. Hắn bắt lấy cánh tay nàng trong một cú tóm kém nhả nhận. “Ta đã mất mọi thứ, Rowena. Ta không thể để mất em được.”

“Vô lý, quý ngài cao quý,” Nàng nói êm ái. “Ngài tìm được thứ quý giá nhất mà ngài đã tìm kiếm suốt cuộc đời ngài – danh dự của ngài. Em hy vọng rằng nó sẽ sưởi ấm ngài khi đêm về.”

Với những lời đó, nàng tóm chiếc váy tả tơi của mình trong đôi bàn tay và rời khỏi xuyên qua thảm cỏ xào xạc. Bám chặt vào bờm ngựa, Freddie Nhỏ lái con ngựa của cậu thành một vòng tròn.

Cậu bé lượn vòng với một cái nhún lẳng mạp mang ý nghĩa một cái cúi chào. Một nụ cười toe toét tinh quái uốn cong vành môi cậu. “Với sự rời đi của ngài chẳng, thưa ngài?”

Gareth xua cậu đi với một tiếng gầm gừ. Freddie Nhỏ chạy nước kiệu theo sau chị gái. Gareth không rời mắt khỏi Rowena cho đến khi nàng lên ngựa sau lưng Freddie Nhỏ mà không thả lỏng chỗ uốn cong kiêu hãnh của xương sống. Rồi hắn xoa nắn vùng thái dương đang rộn ràng.

Blaine ấn chiếc cằm nhọn vào vai hắn. “Phụ nữ! Những sinh vật tuyệt vời và huyền bí, phải không?”

“Cậu muốn có một con mắt bầm đen khác đến thế sao?”

Baline vội vàng lùi lại. Với gợi ý khéo léo của Sir Boris, họ bắt đầu trở lại Ardendonne trong một cuộc diễu hành lê bước. Blaine và Gareth chia sẻ con ngựa giống màu đen, đang đấu tranh để không chạm vào nhau. Irwin ủ rũ theo sau, cầu nguyện và vượt lên chính mình trong một cơn đau đột ngột của lòng mộ đạo.

SeseNau' Blog

Chương 27.

Lớp da thuộc được đánh bóng trơn trượt, tuột khỏi đôi bàn của Irwin. Sau lần cố gắng thứ tư xoay sở với cái khoá của áo giáp chỉ để khám phá ra rằng cậu ta đã mặc ngược. Có lẽ nếu cậu đội nón ngược và đi ngược thì sẽ không ai chú ý đến. Cậu lau văng trán ướt đẫm, tự hỏi không biết cơn điên nào đã chi phối mình khi thách thức Sir Gareth một cuộc đấu thương. Dù thế nào đi nữa thì cũng chết tiệt sự xinh đẹp của Rowena.

Trông nàng quá mềm mại và vô cùng quyến rũ khi bám chặt Sir Gareth, chiếc mũi lấm lem, vảy lổm đổm cỏ. Chúng nhắc cậu nhớ về những lần họ vật lộn khi còn là những đứa trẻ. Cậu cũng thuận tiện quên bém luôn rằng điều đó luôn kết thúc bằng việc nàng ở bên trên và cậu là người ré lên cầu xin sự thương xót giống như một con heo bị chọc tiết. Cậu cũng quên cái lưỡi bén ngót của nàng cho đến khi nàng ném lời cam kết danh dự của Sir Gareth trở lại mặt hăn với sức mạnh của một ngọn roi da.

Cậu tháo cái khoá và đánh vật với nó cho đến khi cậu làm nó quay vòng vòng. Cậu buông rơi xuống sàn thành một đồng kê lách cách. Khi những ngón tay của cậu dò dẫm trên những dải buộc của chiếc tất dài, cậu ân hận việc đã xua đuổi Freddie Lớn ra khỏi phòng. Cậu không thể chịu đựng được việc người em họ nhìn thấy đôi bàn tay đang run rẩy của mình. Và cậu cũng không thể chịu đựng được những giọt lệ của Freddie Lớn ứa ra khỏi mắt anh ta khi anh ta nghĩ Irwin không nhìn.

Sợi dây da gãy rời trong tay của Irwin. Cậu ném nó ra xa với một lời nguyện rửa bất lực. Cậu tập tễnh trên chiếc ghế dài và nhấc chiếc giáp lưới sắt (*coif-de-maille*). Cậu hạ thấp nó trên đầu, lão đảo bên dưới sức nặng của nó, và thầm nguyện rửa người hiệp sĩ đầu to đủ rộng lượng để cho cậu mượn nó.

Cổ cậu vươn ra như cổ một con rùa khi cậu dò dẫm chiếc mũ giáp bạc, cố giữ thẳng bằng cho nó. Khi cậu hạ chiếc mũ xuống trên đầu mình, một cái dùi cui nên xuống bên cạnh cổ cậu.

Cậu đứng thẳng người trong một thoáng, rồi rơi xuống như một cục đá. Chiếc mũ giáp đập xuống sàn với một tiếng choang ngân nga.

Cậu nằm bất tỉnh một cách hạnh phúc trên sàn nhà khi một đôi tay giật chiếc mũ giáp của cậu ra, hạ thấp đầu cậu xuống sàn nhà. Chiếc áo giáp lưới sắt của cậu bị cởi bỏ, tiếp theo sau là chiếc quần tất, áo giáp, và áo chên ngắn cho đến khi vùng bụng xanh xao nhô lên hạ xuống chẳng còn gì ngoài chiếc quần phòng bằng vải lanh. Sau một thoáng dừng trầm ngâm, mảnh lanh hẹp ấy cũng bị tuột ra và thêm vào đồng đồ.

Cậu lăn người sang bên sườn, lăm bằm gì đó về những trái dâu nhúng trong mút, và không bao giờ nghe tiếng then cài hạ xuống cánh cửa với một tiếng thịch cuối cùng.

SeseNau' Blog

“Tiến lên phía trước, các hiệp sĩ, tiến lên!”

Một tràng tiếng kèn trumpet lạnh lạnh rót vào không trung giống như vàng lỏng. Không nâng người khỏi ghế, Gareth nhấc một góc cửa lều. Một tam giác ánh nắng thâm nhập vào sự mờ tối bên trong lều. Lời mời của người truyền tin không hướng vào hắn. Trong cương vị người chủ nhà tháo vát, gần như suốt đêm Blaine đã xoay sở để sắp xếp một loạt những cuộc đấu thương phụ và những trận hỗn chiến để tiêu khiển cho các vị khách của mình.

“Nếu Richard tổ chức được những người chỉ huy như thế kia, bè lũ của Saladin sẽ đổ rạp chỉ trong một trận đánh đơn lẻ.” Gã lầm bầm.

“Từ tràng cười, không nghi ngờ gì,” Lời đáp bị bóp nghẹt vang lên.

Gareth lau bầu một lời đồng ý khi các anh hề và những kẻ nhào lộn ăn mặc như các hiệp sĩ tuôn ra khỏi một căn lều kẻ sọc, tung người và nhảy múa nhẹ nhàng trên một người khác trong sự phóng túng vui tươi. Hắn buông cửa lều rơi xuống, hài lòng ngồi trong bóng tối đỏ thẫm. Một thân hình mảnh mai của một cậu bé, trông có vẻ như không có đầu, nằm úp sấp bụng dưới chân hắn.

Gareth giật mạnh mắt cá chân cậu bé, và đầu của Freddie Nhỏ hiện ra bên trong lều với biểu hiện bất bình.

“Không cần phải dầm mình bằng bụng đâu, nhóc. Cậu có thể đi ra bên ngoài và quan sát các tiến trình đó theo lối hành xử văn minh mà.”

Freddie Nhỏ phúi sạch bản thân, phần nhô ra của vành môi biểu thị chính xác một cái bĩu môi hờn dỗi. “Tôi phải theo hầu ngài như một cận vệ. Đó là

lệnh của Rowena.”

“Tại sao? Cậu không thích tôi cũng gần nhiều bằng cô ấy.”

“Không hoàn toàn.”

Gareth không tìm thấy câu trả lời cho điều đó. Hắn đứng và bước qua bước lại trong lều, chiếc áo giáp dài bằng xích kêu lanh canh với mỗi bước chân nặng nề. Hắn đã thức dậy và mang giáp sắt từ bình minh. Tràng cười vui nhộn điền đầy không khí bên ngoài lều. Hắn xoay bước chân về hướng khác. Freddie Nhỏ đặt chiếc ghế đầu mà Gareth đã bỏ qua ngay bên cửa lều, nơi cậu bé có thể hé nhìn vào các lễ hội. Một tiếng khịt mũi cười cợt trẻ thơ buột ra khỏi cậu bé. Gareth ngừng bước, bàn tay hắn thoáng vỗ nhẹ mái tóc vàng của chàng trai. Những ngón tay đeo găng cong lại với ký ức về những dải tóc vàng mượt như tơ cuộn lại trong lòng bàn tay hắn, và một nỗi tuyệt vọng nản lòng tràn sâu trong bụng hắn.

“Chị gái cậu có nói điều gì khác sáng nay không?” Từ ngữ buột ra nghe cay nghiệt nhiều hơn hắn muốn.

Freddie nhún vai. “Chị ấy từ chối yêu cầu của ngài về một mảnh vải hoặc nữ trang để cột lên đầu ngọn giáo của ngài.”

Tiếng cười cợt la hét tắt lịm. Một tiếng rì rầm mong đợi dâng lên từ trường đấu. Gareth vươn thẳng người. Freddie Nhỏ trườn xuyên qua đồng đồ đạc của Gareth trong góc. Gareth không để lại gì trong lâu đài. Sau cuộc đấu thương lồ bịch này, hắn đã lập kế hoạch công bố người phụ nữ của hắn và ra đi. Hắn nghiêng đầu. Freddie Nhỏ đứng nhón gót chân và trượt một chiếc áo choàng màu đen tô điểm bằng bạc trên áo giáp dài của người hiệp sĩ. Gareth đứng bất động khi chàng trai cài một sợi xích bạc quanh eo hắn. Hắn không mang gươm. Vũ khí duy nhất của hắn sẽ là cây thương chống ở bên ngoài kia, đỉnh bén của nó bị làm cùn đi với một vòng hoa bao quanh.

Một tiếng kèn trumpet vang lên, trùm lên đám đông sự tĩnh lặng tôn kính. Freddie Nhỏ nhắc chiếc mũ giáp sắt của Gareth, nhưng ngay cả khi đã đứng nhón trên đầu ngón chân, chiều cao của cậu bé vẫn không đủ. Với một cái nhả mặt tạ lỗi, cậu trèo lên trên chiếc ghế đấu và đặt chiếc mũ sắt vào đầu Gareth. Gareth đẩy tấm chắn lên.

Mạch máu của hắn đập nhanh theo ý muốn của riêng nó khi những chiếc kèn trumpet ngân lên một hồi kèn hùng mạnh.

Một lần nữa, người truyền tin lại rống lên hoà âm, “Tiến lên trước, các hiệp sĩ gan dạ, tiến lên phía trước!”

Lần này tiếng hét không được theo sau bởi sự tuôn tràn của các anh hề vui tươi. Hai người đàn ông bước ra khỏi lều đặt tại hai hướng đối diện nhau cuối đấu trường. Sau bầu không khí ngột ngạt tĩnh lặng của chiếc lều, sự cuốn đến của làn gió tươi mát làm xáo động trí óc của Gareth, khiến hắn lảo đảo. Mặt trời làm chói mắt hắn. Trong một khoảnh khắc dài, hắn không thể nhìn được gì ngoài những hình thể tối tăm trên thảm cỏ xanh như nhung. Hắn trèo lên lưng con chiến mã màu đen mà Blaine cung cấp cho hắn, ước chi đó là Folio.

Thế giới chậm chậm trở về tâm điểm. Vùng đất dốc ở sườn đồi bên dưới rải rác những chiếc lều đủ màu sắc. Những lều rạp phủ màn trướng sắp thành hàng bên cạnh đấu trường phủ đầy cỏ, được tô điểm loè loẹt với những bức màn màu đỏ thẫm và ngọc lục bảo, đang dập dờn với những chuyển động căng thẳng của những người bên trong. Trong một lúc lâu, âm thanh duy nhất là tiếng những lá cờ đuôi nheo cắm trên đỉnh những lều rạp phấp phất trong gió.

Rồi tiếng ồn ào nổ bùng từ chiếc lều rạp xa nhất và di chuyển như làn sóng xuống đấu trường. Những bàn chân dậm xuống trong sự hoà âm cho đến

khi những lều rạp đường như muốn đổ sập xuống để chống lại. Tiếng vỗ tay như sấm làm rung chuyển không trung. Freddie Nhỏ ném cây thương. Gareth bắt lấy nó trong một bàn tay đeo găng đấu sĩ. Đó là khi hắn nhận ra mọi gương mặt đều xoay về hướng của hắn. Mọi tiếng la hét tán thành đều được gởi đến tai hắn. Đám đông đứng dậy, lơ đi người chủ nhà mảnh dẻ đang trèo lên lưng con ngựa chiến màu nâu nhạt của mình tại cuối đấu trường. Họ cao giọng với một điệp khúc cổ vũ Hiệp sĩ Gareth de Crecy, vị Lãnh Chúa Tăm Tối của Caerleon.

Câu chuyện về sự vô tội của hắn đã truyền đi trong đám đông tọc mạch nhanh như một ngọn lửa rừng. Với cùng một giọng, họ tìm cách sửa sai cho những hành vi tai ác của hai mươi năm. Với lệnh của Gareth, con ngựa giống phi nước đại thẳng tới trước cho đến khi khán đài trung tâm ở trong tầm nhìn. Những quý bà trong trang phục sắc sỡ xúm xít tại rào chắn bằng gỗ. Khăn mùi xoa và những dải ru-băng phát phơ từ những ngón tay thanh nhã của họ.

Gareth đã chờ đợi khoảnh khắc này trong hai mươi năm. Nhưng giờ đây, sự đón chào của những người cùng địa vị đối với hắn cũng vô vị như chỗ ngồi trống rỗng trên khu khán đài, chiếc ngai danh dự - vị trí truyền thống của Nữ hoàng Tình yêu và Sắc đẹp. Sự sắc sỡ của đám đông có vẻ như quá chói mắt, giọng nói của họ quá inh tai. Đầu của Gareth đập dồn khi hắn xoay con ngựa trở lại cuối đấu trường, lắng nghe bên dưới chiếc mũ sắt một lời thì thầm chua cay. *Ngài tìm được thứ đáng giá nhất mà ngài đã tìm kiếm trong cả cuộc đời mình – danh dự của ngài.*

Hắn ao ước được nhìn thấy mái tóc vàng rạng rỡ của Rowena trong ánh nắng. Được thấy hình dáng mảnh mai của nàng đang nghiêng người trên rào chắn của khu khán đài để cổ vũ hắn chiến thắng. Hắn đã chiến đấu nhiều cuộc đấu thương trong cuộc đời mình – vài cuộc đấu đến chết. Trong mỗi trận, hắn đã trông mong vào niềm kiêu hãnh sẽ mang hắn đi suốt trận đấu, thâm tâm hắn biết, lẽ phải sẽ tạo nên sức mạnh, bất luận họ có tin hắn

hay không. Việc biết rằng, bên dưới vẻ bề ngoài tàn nhẫn, vẫn là chàng trai mà cha hắn đã sinh ra và nuôi dưỡng thành một người đàn ông có phẩm hạnh. Hôm nay, trong trận đấu thương quan trọng nhất của cuộc đời mình, hắn cảm thấy trống rỗng và ngốc nghếch. Hắn không còn điều gì cần phải chứng minh, ngoại trừ Rowena, và hắn có cảm giác bức bối rằng hắn đang làm điều đó theo cách hoàn toàn sai.

Blaine kéo một ngón tay qua cổ họng. Sir Boris, vị thống chế được chỉ định của cuộc đấu, phi ngựa đến trung tâm của đấu trường, làm nổ bùng những tiếng cổ vũ mới. Ánh nắng làm loé sáng ánh vàng khi một hàng những người thổi kèn trumpet nhắc những chiếc chuông trên tù và của họ vào không trung. Một hồi kèn du dương vang lên. Đôi đầu gối của Gareth siết chặt trên chiếc chăn bằng satin quấn bên trên con chiến mã.

Sir Boris sang sảng, “Dưới danh Chúa và Thánh Michael, hãy làm....” Ông ngừng lại khi Gareth giơ cao lòng bàn tay. Người hiệp sĩ nghiêng xuống và thì thầm gì đó vào tai người cận vệ. Freddie Nhỏ hụp đầu đi vào trong lều.

Blaine làm một lời bình luận miệt thị mà Gareth không thể nghe được, nhưng gây được một loạt những tiếng cười khúc khích từ đám đông. Freddie Nhỏ tái xuất hiện và trao cho hắn thứ gì đó. Gareth đánh nó vào đầu thương của mình. Một tiếng thở dài tán thưởng dâng lên từ các quý bà khi một mạng che mặt màu hồng đào phát phơ trong gió. Họ không thể biết tấm mạng đó đã bị lấy mất khỏi Rowena, không được trao tặng một cách hào phóng. Rowena chưa bao giờ dâng nộp bất kỳ thứ gì cho hắn một cách hào phóng, ngoại trừ bản thân nàng. Hắn không dám đào bới vào trong những ký ức mà suy nghĩ đó đã gợi lên. Hắn ra dấu cho Sir Boris biết hắn đã sẵn sàng cho trận đấu.

Sir Gareth tăng hăng và bắt đầu lần nữa. “Trong danh Chúa và thánh Michael, hãy tiến hành trận đấu của các vị!”

Họ toả ra, dọn quang đấu trường cho trận đấu. Gareth đóng sầm chiếc nón sắt của hắn lại. Thế giới thu hẹp thành một vạt cỏ màu xanh với đôi thủ của hắn ở phía cuối. Hắn hạ thấp cây thương và nâng cao tấm khiên. Trái tim hắn đập dồn dập trong tai hắn.

Những chiếc đinh thúc ngựa bằng vàng thúc vào sườn của các con chiến mã. Những con ngựa tung vó về phía trước. Những súc đất bay lên khi chúng lao vào nhau như sấm sét từ hai hướng đối diện của đấu trường. Gareth khom thấp trên lưng ngựa, trụ vững bản thân cho cú lao đang đến.

Trong một khoảnh khắc phù du trước khi cây thương đánh vào tấm khiên của Blaine, hắn thoáng bắt gặp đôi mắt màu nâu nheo nheo xuyên qua khe hở tấm che mặt của Blaine. Cây thương đánh vào tấm khiên với tiếng sầm kinh khủng. Cả hai cây thương đều được giữ vững. Chấn động của sự va chạm kéo dài từ cánh tay hắn lan đến tận xương sống. Hắn lao đảo nhưng giữ nguyên được vị trí. Đám đông hò reo tán thưởng.

Gareth không thể kèm được một cái liếc vào khán đài khi hắn chạy nước kiệu vượt qua. Lady Alise thối cho hắn một nụ hôn gió. Vị trí danh dự vẫn trống không. Con ngựa của hắn lượn vòng quanh. Một đám đông nông dân xô đẩy nhau vào sợi thừng rào quanh phía cạnh xa của đấu trường. Những người đàn ông hét to những lời gợi ý thô tục về cách thức đánh bại lãnh chúa của họ. Một người phụ nữ với gương mặt to bè, nhăn lại vì nắng liệng một cô bé con lên không trung. Cô bé ném một chùm hoa thạch nam vào đấu trường.

Con ngựa của Gareth đạp lên những bông hoa một cách lơ đãng khi hắn tiến thẳng vào Blaine một lần nữa. Hắn khom người trên núm yên ngựa của mình. Bờm của con ngựa quất vào chiếc mũ giáp. Gió rít xuyên qua tấm che mặt. Đám đông biến mất. Tất cả những gì còn lại trước mặt hắn là đoạn đường dài, thẳng và con chim ưng được chạm trên tấm khiên của người

hiệp sĩ đang lao về phía hắn. Gareth gắn chặt ánh mắt của hắn vào mắt con chim ưng. Hắn hạ thấp cây thương một phần inch. Hắn từ chối nghĩ đến cây thương đang hướng vào tấm khiên của chính hắn. Hắn từ chối nghĩ đến những tuần các bắp cơ của hắn sẽ đau nhức vì sự va chạm. Tất cả những gì hắn nghĩ đến là đôi mắt nhấp nháy rực rỡ của con chim ưng.

Hắn nhắm mắt trước cú va chạm, biết trước cả khi cây thương của Blaine đánh vào, rằng hắn đã thắng. Cây thương của Blaine vỡ tan với một tiếng rắc kinh hoàng, gập vào trong bàn tay người hiệp sĩ giống như một nhánh cây con. Đám đông thở hỗn hển. Gareth đẩy tới trước. Con ngựa giống của Blaine khuyu hông xuống. Sức mạnh tàn nhẫn của ngọn thương của Gareth đã khiến Blaine lộn nhào xuống đất.

Con ngựa của Blaine vẫn vờ rời khỏi để tốp tép nhai cỏ tại chân của khu vực khán đài của các quý bà. Một cô hầu trẻ đang cười đặt vương miện trên tai nó với một vòng hoa đinh hương. Cận vệ của Blaine chạy tới với ông chủ của mình, nhưng Blaine vẫy tay xua cậu ta đi.

Không xuống ngựa, Gareth nghiêng người qua và giơ một bàn tay mang găng. “Nào, bạn hiền, đứng dậy thôi. Rất mang ơn là cậu đã không đánh cá lâu đài của cậu.”

Blaine ngồi dậy và kéo chiếc mũ sắt ra khỏi đầu. Gã trừng mắt nhìn Gareth và chà xát đôi lỗ tai đang reo vang. “Một lâu đài có là gì nếu không có quý cô nào mang vinh dự đến cho nó chứ?”

Gareth cười toe toét. “Gần đây tớ cũng đã bắt đầu hỏi chính mình câu hỏi tương tự.”

Đám đông hò reo khi Blaine nắm lấy bàn tay mà Gareth đưa ra. Gareth lùi gã đứng lên. Tiếng vỗ tay hoan hô lấp đầy không gian. Blaine trải rộng đôi

cánh tay và làm một cái khom người sẽ làm cho bất kỳ anh hề nào cũng phải tự hào. Gã lắc lư nhẹ khi vươn thẳng dậy.

“Lần kế tiếp, bạn tôi và tôi sẽ đưa những cuộc chiến vật của chúng tôi trên bàn cờ vua hoặc trò đồ xúc sắc,” gã nói vọng ra với những lời chế nhạo và những tiếng huýt sáo vui đùa.

“Không xúc sắc.” Gareth lắc đầu dứt khoát. “Không bao giờ chơi trò may rủi.”

Blaine vỗ nhẹ vào gối hăn. “Tớ ghét bỏ lại cậu như thế này, nhưng tớ thấy một khán đài đầy ắp những quý cô đầy lòng thương cảm đang vẫy gọi tớ. Không có gì sánh bằng một chàng trai nhỏ bị thương để gọi lên bản năng làm mẹ của họ. Tớ nhìn thấy vài vòng tay đáng yêu để được ôm ấp. Hơn nữa, cậu còn một thách thức nữa phải đương đầu.”

Gareth khịt mũi. “Tớ nghĩ là không. Nếu tớ biết Irwin, cậu ta đã đến Revelwood được nửa đường vào lúc này rồi.”

Sir Boris bước lên phía trước một lần nữa, theo sau là một hàng những người truyền tin đang tươi cười rạng rỡ. “Theo truyền thống, tôi phải hỏi liệu có bất kỳ hiệp sĩ nào khác quan tâm đến việc thách thức Sir Gareth trong cuộc đấu thương hôm nay không?”

Vài hiệp sĩ tìm thấy một khoảnh khắc thích hợp để xĩa răng hoặc hôn quý bà ưa thích của mình.

“Nếu bất kỳ ai quan tâm hãy bước một bước lên phía trước,” Sir Boris ngâm nga, “hãy để anh ta thực hiện bây giờ hoặc mãi mãi...”

Một con ngựa xuất hiện tận trên đỉnh đồi.

“... giữ im lặng,” ông kết thúc một cách yếu ớt.

Gareth đẩy tấm chắn che mặt lên khỏi trán, nhắm mắt nhìn vào hình thể tấm tối soi bóng ngược lại ánh nắng chiều. Một ngọn gió êm dịu làm khô những giọt mồ hôi trên gương mặt hắc. Đấu trường chìm trong yên lặng.

Hình dáng đội nón giáp sắt giờ cao cây thương của mình lên. Đám đông lao xao với thách thức hiển nhiên ấy, bị mê hoặc bởi hình dáng huyền bí đó. Gareth cau mày, cố quyết định xem liệu người kỵ sĩ có sở hữu trọng lượng của Irwin hay không. Sự thách thức của cậu ta trao cho hắc rất ít thời gian để cân nhắc.

Giờ tấm khiên và hạ thấp cây thương, người kỵ sĩ lao xuống đồi. Gareth động sầm tấm chắn che mặt xuống. Đám đông nín thở trong một tập hợp tiếng hỗn hển khi bốn vó của con ngựa giống màu trắng tuyền rời khỏi mặt đất, xoá sạch đám dây thừng giăng cuối sân đấu bằng một cú nhảy phi thường. Những lòng bàn tay đầm mồ hôi túm chặt lấy rào chắn khi những người quan sát tự hỏi không biết liệu kẻ thách thức có sẽ lướt qua Gareth, ném sang một bên tất cả các điều luật của trận đấu thương hay không.

Đôi bàn tay mang găng đấu sĩ nhấp nhô trên sợi dây cương, khiến con ngựa giống lồng lên dừng lại. Gareth chớp mắt. Một giòng mồ hôi lạnh nhiều phía sau gáy hắc. Con ngựa giống không phải Folio. Đất đen trang trí hình sao cho chùm lông trán và bờm của nó.

Người lạ làm một cử chỉ gay gắt về hướng người thống chế, và lời của Sir Boris vang lên va vấp như thể ông hơi nao núng trước ý tưởng đứng giữa hai đối thủ không thể dự báo được như thế. “Trong Danh Chúa và Thánh Michael, hãy thực hiện trận đấu của các người!”

Hưởng ứng của các người đưa tin là những lời lắp bắp. Họ xô đẩy nhau ra khỏi đường, không lưu ý đến những người thổi kèn trumpet mà họ đang

giảm đập lên.

Khi Gareth đôi mắt với người kỵ sĩ, một cảm giác không quen thuộc siết chặt bụng hăn. Hăn sợ. Nỗi sợ làm hăn tức điên. Nếu đây là ý tưởng của Irwin về một trò chơi khăm, hăn sẽ xoay chàng trai trên đầu gối sau khi hăn thắng cậu ta. Hăn giờ cây thương lên với một tiếng gầm gừ sẽ khiến các quý bà trên khán đài phải ngất đi trong vòng tay của người khác. Tóc gáy của Blaine sẽ phải dựng đứng lên.

Người lạ giờ cao tấm khiên của mình. Hai cặp chân mang giày ống động vào sườn ngựa. Một cặp chân mang đinh thúc ngựa. Cặp kia thì không. Những con ngựa lao tới trước, làm dậy nên một đám mây bụi khỏi mặt đất vẫn còn ẩm ướt từ cơn mưa mùa xuân. Tấm khiên của người lạ không có dấu hiệu riêng. Gareth không thể tìm ra mục tiêu nào để nhắm vào. Mặt đất lăn tròn dưới vó con chiến mã của hăn và trước khi hăn sẵn sàng, ngọn thương đã đánh vào tấm khiên với một cú chói tai. Cả hai người kỵ sĩ lắc lư nhưng vẫn giữ được bản thân thăng bằng. Tiếng cổ vũ của đám đông lặng đi, như thể họ vẫn còn giữ sự áp chế của người lạ.

Có vừa đủ thời gian để vòng lại trước khi người kỵ sĩ lao đến lần nữa. Gareth nguyên rủa khe khẽ, vẫn còn quay cuồng vì nhát đánh vừa rồi. Hăn tìm kiếm bất kỳ dấu hiệu nào của con người bên dưới chiếc mũ sắt không được đánh dấu đó. Ánh nắng loé sáng qua khe hở hẹp, chế điều hăn với sự rục rờ lừa bịp. Tấm chắn che mặt dấu đi những bí mật của nó, bị niêm kín bởi bóng tối. Hăn chỉ mới đi được nửa đường đến trung tâm của khán đài khi cây thương của địch thủ tông sầm vào của chính hăn. Con ngựa của hăn lồng lên, vó ngựa vướn vào không trung. Cơn giận xiết chặt hàm hăn.

Hăn biết là lúc này hăn không đang đấu với Irwin. Irwin không sở hữu bất kỳ kỹ năng lẫn sự duyên dáng nào đối với con ngựa giống nhiều thủ đoạn, cây thương, và tấm khiên cùng một lúc như thế. Người kỵ sĩ tiến đến với

hắn một lần nữa, điều khiển con ngựa một cách không thương xót trên vật cỏ cắt màu xanh ngăn ngắt chia cắt họ.

Trong một chớp mắt, trước khi hai cây thương tông sầm vào nhau, Gareth vươn thẳng người và giơ cây thương lên cao. Người kỵ sĩ lao thẳng tới, tấm khiên và cơ thể chống đỡ cú lao từ cây thương của Gareth. Khi cú lao không đến, động năng từ sự nhào tới của người lạ xô anh ta vào tấm khiên của Gareth, tiếp theo đó sượt cây thương của chính anh ta vào tấm khiên, rồi vào không khí. Sức mạnh của cú đánh làm Gareth rung chuyển. Hắn túm chặt yên cương cứng đờ bằng đầu gối. Con ngựa của hắn lao đảo trong một vòng tròn vụng về. Mũi thương của hắn mắc vào trong nóc của nhà rạp khán đài, và cây cọc gỗ xé toạc tấm voan màu hồng đào thành hai mảnh. Vòng hoa nhỏ làm cùn mũi thương rơi xuống vào trong lòng của Alise.

Bị quấy rầy vì sự xé rách của tấm mạng và không nhận thức về những gì đang xảy ra với cây thương của mình, Gareth vung cán thương dài vòng quanh, hy vọng khiến đối thủ không phòng bị. Đang đấu tranh để kiểm soát con ngựa giống của chính mình, người kỵ sĩ nhấc tấm khiên lên trong một khoảnh khắc quá trễ. Ánh nắng phản chiếu vào lớp thép. Một người phụ nữ thét lên khi đầu thương ánh bạc của Gareth đâm xuyên qua chiếc áo giáp của người kỵ sĩ.

Đám đông bật đứng dậy. Tất cả đều im lặng.

Gareth nhìn chăm chăm không thể tin được khi máu tuôn trào trên lớp da thuộc, nhuộm chất bạc thành màu đỏ. Cây thương của hắn bị ném xuống đất. Con ngựa trắng nháy dưng sang một bên, tránh xa Gareth. Người kỵ sĩ đổ sụm, bám chặt núm yên ngựa bằng cánh tay kiên cường. Một trong những người truyền tin bắt đầu lầm bầm bằng tiếng Latin.

Thời gian trôi qua trong mơ hồ không biết bao lâu. Không người cận vệ nào chạy đến trường đấu để giúp người chủ bị thương. Gareth đẩy tấm che mặt

của hắn ra sau, máu hắn đông thành đá trong tĩnh mạch khi một nỗi ngờ vực đáng sợ nảy sinh trong tâm trí hắn. Người kỵ sĩ gặp người. Với một quyết tâm làm nản lòng Gareth, Những ngón tay mang găng uốn cong quanh chiếc mũ sắt. Hắn muốn nhắm mắt lại, không thể nhìn sự tuôn đổ của mái tóc dài, tấm tối mà hắn biết là sẽ theo sau.

Người kỵ sĩ hạ thấp đầu và giật mạnh chiếc mũ sắt ra. Những lọn tóc loăn xoăn màu lúa mì tuôn đổ xuống làn da trắng bột như tro.

Đấu trường bùng nổ vào sự chuyển động. Blaine thét lên yêu cầu bác sĩ. Người bác sĩ thét lên đòi linh mục.

Alise ngất xỉu. Một dáng hình nhỏ bé tóc bạch kim tách bản thân từ chiếc lều xa nhất và chạy hết tốc lực xuống quảng đường dài.

Nhưng Gareth là người vươn đến Rowena trước tiên. Hắn lao mình ra khỏi con chiến mã của mình, bị tước quyền chiến thắng, và bắt lấy nàng vào trong đôi cánh tay hắn khi nàng ngã xuống. Hắn đỡ nàng xuống đất. Vết máu loang nhuộm màu tấm khăn choàng cổ xưa của con ngựa giống.

Hắn nâng niu nàng ngang qua lòng mình. Những lọn tóc vàng tuôn đổ trên tấm áo choàng của hắn. Đôi mắt xanh của nàng bị mờ đi bởi cơn đau. Nàng chạy một ngón tay mang găng dọc theo vùng cong cong trên quai hàm hắn.

Môi nàng uốn cong trong một nụ cười nhỏ. “Em tự do rồi, đức ngài của em. Em đã thắng được chính mình.”

Bờ mi màu cát của nàng rung nhẹ trên đôi gò má khi nàng đổ sập vào một cơn ngất đầy khoan dung. Một ngọn gió lang thang tách tấm mạng ra khỏi cột khán đài và gởi nó bay vút lên cao, cho đến khi nó chỉ còn là một vệt màu hồng đào trong bầu trời màu xanh ngắt.

SeseNau' Blog

Chương 28.

Freddie Lớn hướng đầu của Rowena ra cạnh giường với đôi tay nhanh nhẹn thành thạo. Lòng bàn tay to bè của anh nâng niu vầng trán của nàng khi chất chứa sơ sài trong dạ dày của nàng tuôn ra. Đôi mắt nàng thậm chí không đủ đưa, bờ mi ẩm ướt áp sát trên gò má như những con nhện bị đuối nước. Blaine giơ một bàn tay ra, nhưng Gareth lão đảo vượt qua gã ra ngoài cửa. Freddie Lớn nhẹ nhàng hạ thấp thân hình bất động của Rowena xuống những chiếc gối khi Blaine đi theo Gareth cùng với Freddie Nhỏ lê bước phía sau.

Họ tìm thấy Gareth trên tường thành có lỗ châu mai, đang bám chặt bờ tường và hỗn hển hít vào những ngậm không khí tả tơi. Hắn chùi miệng bằng lưng bàn tay và quay người để đi trở lại vào bên trong nhà. Blaine ngừng hẳn lại.

“Cậu cần nghỉ ngơi. Cậu đã không ngủ ba ngày rồi. Hãy cho phép bản thân mình chút thời gian.”

Gareth đẩy bàn tay gã ra xa. “Cô ấy có lẽ không còn chút thời gian nào. Cô ấy cần tở. Tở không thể bỏ rơi cô ấy được.”

“Freddie Lớn đang săn sóc cô ấy.”

Gareth đẩy bàn tay hắn ra lần thứ hai, nhưng loạng choạng khi hắn bắt đầu hướng đến cánh cửa. Hắn đột ngột quay trở lại bờ tường, túm chặt vào đá. Hắn ngược mặt lên đón cơn mưa mát lạnh đang phủ mờ ban công và nhắm mắt một thoáng. Những quầng thâm giống như những vết bầm tím bên dưới đôi mắt hắn.

Họ đứng trong yên lặng, lắng nghe tiếng mưa thần thờ vỗ nhẹ từ chiếc máng xối xa xa.

“Sự nôn mửa tốt cho cô ấy,” Blaine nói nhẹ nhàng. “Bác sĩ nói càng nhiều những chất độc của vết thương thanh lọc khỏi cơ thể của cô ấy, càng có nhiều cơ hội cô ấy sống sót được.”

“Những cơn mê sảng tốt cho cô ấy sao? Tôi đã phải ném bản thân với toàn bộ sức mạnh của mình vào cô ấy đêm qua chỉ để giữ cô ấy khỏi bay ra khỏi giường. Những cơn sốt tốt hay sao? Hoặc những cơn run? Hoặc ác mộng?” Giọng của Gareth vỡ vụn. Đầu hắn cúi gục. Mưa tạt ngang qua ban công với những lớp bụi nước cho đến khi mái tóc hắn rơi thành những dải mềm rũ quanh gương mặt hắn.

Khi Blaine không thể trao cho hắn câu trả lời, Gareth loạng choạng đi vào trong lầu đài. Blaine theo sau. Freddie Nhỏ đứng nhìn chăm chăm qua màn sương xám xịt phủ trên những rặng đồi phía xa. Blaine đã ở lại bên cạnh Gareth một cách trung thành từ khi Rowena bị bệnh. Không ai biết bí mật tăm tối nào mà hai người đàn ông đã chia sẻ vào đêm đầu tiên họ bỏ thời gian để bàn bạc trong phòng ngủ của Rowena. Những giọng nói tăng cao trong sự tranh luận đầy kích động và âm vang của tiếng nước nở khàn khàn là manh mối duy nhất. Thậm chí ngay cả khi có một tiếng đổ sầm giống như một thân thể bị đánh ngã xuống sàn nhà.

Nhưng khi buổi sáng đến, Rowena vẫn còn sống. Gareth từ chối cho phép các tu sĩ làm lễ ban phước cho linh hồn nàng vượt qua gông xiềng đến nơi

Luyện Tội. Người Lãnh Chúa của Caerleon mong ước nàng sẽ sống. Và nàng đã. Freddie Nhỏ cảm thấy bờ môi của chính cậu hình thành những lời cầu nguyện, ngắc ngứ và nửa lãng quên vì lâu không dùng đến. Khi những ngôn từ làm cậu thất bại, đôi mắt cậu quét qua bầu trời khắc nghiệt, cầu xin rằng Chúa hắc đã nhận ra sự kiêu ngạo của chính Người và niềm đam mê trong tình yêu của Gareth đủ để ban sự khoan dung trên tất cả bọn họ.

SeseNau' Blog

~*~

Freddie Nhỏ ngồi trong ngưỡng cửa, vuốt ve con chó săn màu vàng nằm vắt qua lòng. Gareth nhúng một mảnh vải vào nước và chấm nhẹ trên bờ môi mở hé của Rowena. Sự mát lạnh như sáp trên làn da của Rowena cho thấy sự thoái lui của cơn sốt đã tàn phá thân thể nàng suốt đêm dài vừa qua.

Làn da nàng căng khít trên xương mặt, khiến cho gò má luôn ửng hồng trước đây trở thành một chỗ trũng tái nhợt. Hắc nhắc nàng vào vị trí ngồi và dồn trọng lượng nhẹ bẫng của nàng qua cánh tay hắc. Lớp băng quần trên sườn nàng sạch sẽ và khô ráo. Hắc vỗ phồng những chiếc gối và đặt lưng nàng xuống.

Đôi mắt xanh đăm đăm nhìn lên hắc. Hơi thở của Gareth đông cứng trong cổ họng. Rồi một khoé miệng nhướn lên trong một nụ cười yếu ớt

“Cám ơn, đức ngài của em.” Giọng nói của nàng rè rè. Cái tăng hắc gợi nàng vào trong một cơn ho ghê sợ đã tàn phá thân thể nàng với sức mạnh của nó.

Nàng nhắm mắt. Gareth nghiêng người tới trước và nhìn vào trong khuôn mặt nàng. Đôi mắt nàng chớp chớp mở ra lần nữa, lớn và rực rỡ.

“Gareth?”

Ánh mắt rực rỡ của nàng không nhân nhượng. Để tránh né chúng, Gareth nhặt chiếc lược lên và nhẹ nhàng lướt nó xuyên qua những dải tóc mềm rũ trải rộng trên gối.

“Aye, tình yêu của ta?”

“Ngài có rất giận em không?”

Nụ cười của hắn làm dịu đi câu trả lời. “Điên tiết.”

“Tha thứ cho em.”

Chiếc lược đông cứng trong giữa chừng chuyển động khi đầu nàng rơi sang bên cạnh. Bờ môi nàng chạm vào cổ tay hắn.

Hắn xoắn một dải tóc quanh ngón tay, để cuộn tóc mượt mà cắt vào trong da thịt chai cứng của hắn. Nàng ngáp và vùi gò má vào trong gối, hơi thở trở nên bình hoà lần đầu tiên trong nhiều ngày.

Lọn tóc hắn đang cầm trượt đi giữa những ngón tay. Gareth đứng lên và sải bước khỏi ngọn tháp, bước qua chàng trai và con chó mà không thay đổi sải chân. Hắn buông người xuống trên cầu thang hẹp, úp khuôn mặt vào trong đôi cánh tay, và lặng lẽ khóc.

Đầu của Blaine bật lên khi cánh cửa tháp canh sầm sầm mở ra. Gã giải tán người quản gia đứng cạnh bằng một cái khoát nhẹ không lưu tâm của bàn tay. Người đàn ông buông rơi mảnh giấy da mà ông ta đang thu thập với một tiếng lít nhít biết ơn và khúm núm vượt qua người hiệp sĩ mắt trũng sâu trong ngưỡng cửa. Gareth đã mặc áo giáp và áo choàng. Một thanh gươm bản rộng treo bên sườn. Blaine đan tay bên dưới cằm, sợ hãi điều tệ hại nhất.

Một túi vàng bay vòng qua không trung, rơi phịch xuống một điểm dừng trên chiếc bàn bằng gỗ sồi.

Blaine cau mày nhìn nó. “Tớ không nhận tiền của cậu. Cậu là khách của tớ.”

“Cái này không dành cho cậu. Nó là cho Rowena.”

Blaine dịu đi. Gã ném túi vàng trở lại. “Hãy tự mình trao nó cho cô ấy.”

Gareth ném phịch cái túi xuống và nghiêng người lại gần Blaine, chống đỡ sức nặng trên hai tay. “Tớ sẽ không ở đây.”

Chân mày Blaine chau lại. Gã tháo sợi dây cột miệng túi và nhìn vào bên trong. Mắt hắn mở rộng. “Đó là một số vàng lớn đấy.”

“Đủ.”

Blaine khịt mũi. “Đủ để mua một chức vị bá tước.”

“Nếu cô ấy muốn.”

Blaine ngã lưng vào ghế và chống hai gót chân lên bàn. “Đó là những gì cậu muốn à?”

“Cô ấy đã thắng được tự do cho bản thân. Số của hồi môn này sẽ trao cho cô ấy tự do để lựa chọn bất kỳ người đàn ông nào cô ấy muốn.” Hân thêm vào một cách thận trọng. “Hoặc không người đàn ông nào hết.”

Blaine cười toe toét một cách ngượng ngùng, nhặt bỏ một sợi chỉ ra khỏi đầu gối mình. “Cậu tin tưởng giao cho tờ vàng của cô ấy, nhưng không phải cô ấy.”

“Tờ sẽ là một kẻ ngốc nếu như tờ tin. Tuy vậy, tờ có tin tưởng cậu với em trai của cô ấy. Có đủ vàng ở đó để bảo đảm cho Freddie Nhỏ một sự giáo dục hợp cách.”

Blaine nhượng một chân mày giễu cợt. “Cậu mong muốn tờ rập khuôn cậu ta theo hình ảnh của tờ à?”

“Xin Chúa cứu rồi. Tờ mong muốn cậu rập khuôn thằng bé theo hình ảnh của cha cậu.”

Những ngón tay của Blaine dịu dàng ve vuốt mảnh giấy da cũ mòn bên dưới bàn tay gã.

Gareth nghiêng cứu nó. “Mặt bên hông của những ngọn tháp à?”

Blaine nhún vai. “Một vài bản phác hoạ cũ của cha tờ. Tờ đang cân nhắc vài thứ thêm vào Ardendonne.”

“Các gian sảnh của cậu rất giá trị.”

“Tớ đã gửi các khách khứa lèn chặt vào đó rồi. Với những thiệp mời cho lễ hội May Day*, dĩ nhiên.”

(May Day : là lễ hội mùa hè chào mừng ngày đầu tiên của mùa hè 1 tháng 5 hàng năm. Người ta thường dựng một cây nêu cao, kết hoa và những dải lụa trên đó và cùng nhau nhảy múa. – Ct của Sẻ)*

Một nụ cười chạm đến đôi mắt của Gareth. “Dĩ nhiên.” Hắn trao cho bờ vai của Blaine một cú đẩy mạnh và bắt đầu đi về phía cửa.

“Gareth?”

Gareth quay lại đầy miễn cưỡng.

“Tớ sẽ nói với cô ấy thế nào khi cô ấy tỉnh dậy và gọi tên cậu như cô ấy đã quen làm?”

Gareth ngược đôi mắt sẫm như nửa đêm. “Nói với cô ấy tớ không xứng đáng với cô ấy. Tớ không có quyền để tin rằng tớ được như thế.”

Hắn đã đi được nửa đường xuyên qua cửa khi lời lầm bầm của Blaine chạm đến tai hắn. “Chết tiệt sự kiêu hãnh của cậu.”

Hắn xoay người. “Aye. Chết tiệt sự kiêu hãnh của tớ. Sự kiêu hãnh của tớ gần như đã giết chết cô ấy.” Giọng hắn dịu lại, “Tớ sẽ không cho điều đó thêm một cơ hội khác nữa đâu.”

Với những lời đó, Gareth để lại người bạn đang nhìn chăm chăm một cách vô hồn vào mảnh giấy da trước mặt. Hắn sải bước vượt qua hốc tường nơi

Freddie Nhỏ đang thu mình lại. Chàng trai trượt ra khỏi bóng tối khi Gareth biến mất vào trong những tia nắng chảy tràn như suối qua cửa chính.

Freddie Nhỏ đứng yên trong một thoáng, đôi nắm tay siết chặt, rồi bắt đầu bước lên cầu thang. Bàn chân chắc chắn của cậu bé đập dồn trên lồng cầu thang uốn lượn. Cậu chạy hết tốc lực dọc theo một hành lang hẹp, rồi lên một cầu thang dốc hơn. Hơi thở của cậu nhanh chóng trở nên hỗn hển khi cậu lao xuống hành lang dốc. Đôi tay cậu rung chuyển cái chốt cửa. Cậu xông lên tường thành có lỗ châu mai, vào trong sự tuôn tràn của mặt trời và gió, thứ sẽ quất đi những giọt lệ khỏi đôi mắt đang đau đớn của cậu. Đôi tay cậu cong lại trên bờ tường ấm áp vì ánh mặt trời.

Xa bên dưới, một con ngựa giống xuất hiện từ chuồng ngựa. Một hiệp sĩ mặc đồ đen giữ dây cương, để lại Freddie Lớn đổ ập vào bờ tường của khu chuồng.

Khi Gareth quăng chiếc chân dài ngang qua lưng con ngựa giống, Những móng tay của Freddie Nhỏ bám sâu vào trong đá. Gần như không thể nói được nơi nào màu đen huy hoàng của con ngựa giống kết thúc và nơi nào tấm áo choàng của người hiệp sĩ bắt đầu. Gareth thúc con ngựa vào trong con dốc thoải xuống con đường mòn đi vòng qua hồ; con đường mòn dài, lộng gió dẫn đến Caerleon.

Freddie Nhỏ nín thở khi Gareth đến khúc cong đầu tiên của con đường. Con ngựa chậm lại, và Gareth hướng nó đi một vòng tròn nhắc cao vó. Cho dù khoảng cách chia tách họ, Freddie cảm thấy đôi mắt của Gareth tìm kiếm sự rực rỡ của mái tóc ánh vàng của cậu trên ngọn tháp. Người hiệp sĩ giơ cao một bàn tay mang găng cho một lời chào.

Freddie Nhỏ vẫy cả hai cánh tay một cách hoang dại, nghiêng người qua bờ tường thành cho đến khi màu xanh sâu thẳm thẳm của thế giới bên dưới chao nghiêng. Gareth hạ thấp cánh tay xuống. Hắn vỗ nhẹ dây cương trên

lưng con ngựa giống. Tiếng chuông leng keng mơ hồ vọng tới tai của Freddie. Con ngựa giống quay người, tung vó vào trong nước đại, mang người kỵ sĩ cô độc vòng qua khúc quanh và biến mất khỏi tầm mắt của Freddie. Hẳn xuất hiện lại trong tầm nhìn ở khúc quanh kế tiếp – Một đốm đen đơn độc trên một dải ru băng màu nâu không bao giờ kết thúc. Freddie Nhỏ vẫn vẫy tay cho đến khi cậu cảm thấy áp lực mơ hồ của bàn tay Blaine trên vai mình.

Vị mặn của nước mắt trên lưỡi của cậu, cậu chùi mũi bằng ống tay áo. “Tôi sẽ nói với chị ấy rằng ngài ấy sẽ không trở lại như thế nào đây?”

Blaine siết nhẹ vai cậu. “Cậu ấy sẽ trở lại, nhóc à. Đừng lo lắng. Cậu ấy sẽ trở lại.”

Ngay cả khi nói điều đó, Blaine vẫn không chắc chắn liệu gã đang cố thuyết phục cậu bé hay chính mình.

SeseNau' Blog

Chương kết.

Một sự tuôn trào của gió và mưa bắt đám lá cây khỏi những cành nhánh. Chúng nhảy nhót và xoay vòng trong sự hỗn loạn điên cuồng, chế nhạo Gareth với điệp khúc xao xác. Hơi thở lạnh lẽo, ẩm ướt của mùa thu thổi xuống cổ hắn. Những hạt mưa bám vào râu hắn. Hắn cuộn người sâu hơn vào trong chiếc áo choàng, cố gọi lên ảo ảnh của chiếc lò sưởi ấm áp và gương mặt của Dunnla nhả lại một nụ cười chào đón. Những tháng dài, cô đơn, cách xa khỏi Caerleon, việc giao tranh với người Scots nhân danh vua Edward đã làm mờ đi ảo ảnh đó, che phủ nó cùng những ký ức khác : Một ánh loé sáng của hàm răng trắng bên dưới mái tóc sẫm, rối bời; những lọn tóc loăn xoăn màu lúa mì, nặng và ẩm ướt vì mới tắm; việc nhận ra mọi mảnh ánh sáng của ngọn lửa vui sống đã bị hất tung đi; một cây thương đâm máu nằm trong đất bẩn... Con ngựa xóc nảy khi lọt vào trong một cái lỗ, và Gareth cắn môi, mang ơn vì nỗi đau đã được chữa lành. Những ký ức quá nguy hiểm và tốt nhất là nên để nó ngủ yên.

Một nhúm lá ướt đập vào cổ hắn. Hắn ngược nhìn lên phía trên. Giữa mạng lưới tối đen của những cành cây, bầu trời xám xịt được làm sẫm thêm trong buổi chạng vạng. Không có mặt trời để thương tiếc cho sự trôi qua của ngày. Mưa tuôn đổ với sức nặng bằng chì từ bình minh tới hoàng hôn.

Những thân cây già sắp hàng hai bên con đường mòn rộng, khổng lồ và thông hiểu. Những con mắt thần nhiên quan sát hắn từ những hốc cây và rêu phong. Chúng vẫn luôn hăm dọa như thế này sao? Hắn có thể cảm thấy sức nặng của chúng giống như sự buồn phiền của linh hồn hắn, đang đè

nặng xuống trên ngực hần, siết chặt cho đến khi mọi hơi thở trở thành gánh nặng. Những dải sương mù trôi dạt giữa chúng, đuổi thẳng những ngón tay đầy máu vậy gọi người khách lữ hành kiệt sức. Gareth rùng mình, nguyên rủa ý muốn nhất thời của chính mình. Hần lục cục với con ngựa, thúc bước chân thông thả của nó vào nước kiệu nhỏ. Một ngọn lửa tí tách và một bình rượu sẽ làm dịu đi sự tưởng tượng của hần. Một khúc quanh nữa thôi và hần sẽ về nhà.

Ngọn cây trên đầu hần bùng nổ sự náo động của đám lá. Một con dơi lớn tung mình từ cành cây thấp nhất với một tiếng rít ghê rợn. Chỉ đủ thời gian để nâng một cánh tay lên nửa đường để bảo vệ gương mặt trước khi sinh vật ấy ở trên hần. Tiếng la mất tinh thần của hần trộn lẫn với tiếng rít điên dại của con thú khi cả hai lật nhào khỏi lưng con ngựa giống vào trong thảm lá ướt. Đầu của Gareth va một nhánh cây khô. Tai hần ù đi và đột ngột có tới hai con thú đang nảy lên vui sướng trên ngực hần.

“Chịu thua đi,” Sinh vật ấy gầm gừ, giơ cao một nhánh cây với vẻ đe dọa.

Gareth chớp mắt. Hai con thú trộn lẫn thành một. Con dơi mang một chiếc nón sắt màu đen với một vết lõm nơi một chiếc mũi nên ở.

Gareth lắc đầu, làm yên những chiếc chuông đang quấy rầy hần. Những ngón tay hần chậm chậm đuổi ra. Hần nhắc lòng bàn tay lên hai bên đầu trong một cử chỉ đầu hàng.

“Ha!” Tiếng hét thẳng lợi vang lên.

Mái đầu cong xuống chào. Đôi tay bọc trong cặp găng đấu sĩ bằng da thuộc đã rạn vì năm tháng vươn tới chiếc mũ sắt méo mó.

Một bộ chuông mới chấp cánh trong đầu của Gareth – một chùm chuông điên khùng sẽ làm cho bất kỳ nhà thờ nào cũng phải xấu hổ.

Chiếc mũ sắt đổ nhào xuống đám lá cây. Gareth nghệt thở trước mái tóc dài, óng ánh vàng. Rowena hất nó ra sau lưng với một nụ cười toe toét tinh quái.

Đôi mắt nàng lấp lánh. “Một chiến thắng dễ dàng quá, đức ngài của em.”

“Ta vẫn luôn thế khi đó là em.” Đôi tay của Gareth vươn tới nàng. Ngón tay cái của hắn vòng quanh cổ tay nàng, thăm dò và chà xát để chắc chắn nàng có xương và thịt, không chỉ là một ảo ảnh trên người được sản sinh từ trí óc kiệt sức của hắn. “Nếu em là một nam tước kẻ cướp, ta không có vàng đâu. Một cô gái xinh đẹp đã phá nát tim ta và thắng hết vàng của ta rồi.”

“Cô ấy trao cho ngài những thứ này sao?” Rowena gọn gàng nhổ một sợi tóc bạc từ sự rải rác mới trên thái dương hắn.

Bàn tay của Gareth trượt vào bên dưới mái tóc, khum lấy cần cổ mạnh mẽ xinh đẹp của nàng. “Việc mất cô ấy đã cho ta những thứ này.”

“Ngài chính xác là kẻ nghèo túng cũng chẳng sao. Em đã chiếm được một toà lâu đài hùng vĩ và tất cả vàng mà em cần.” Nàng liếc đều hắn. “Vàng không phải thứ em tìm kiếm.”

“Vậy tại sao nàng gạ gẫm ta, cô gái?”

Với sự ngơ ngậy nhẹ của nàng và cái liếc mắt bóng gió e lệ, Gareth quên mất sự kiệt sức của hắn. “Em đã đợi trong nhiều ngày và nhiều đêm để bắt giữ một hiệp sĩ,” nàng thì thầm.

“Vậy em có mang anh ta đến lâu đài của em và vui đùa trên thân thể của anh ta suốt đêm dài không?”

Nàng hít vào. “Ngài phỉ báng em. Ý định của em rất chính trực. Em có một tu sĩ đang đợi để nghe lời thề nguyện của chúng ta.”

“Và ông ấy sẽ làm lễ kết hôn cho em với mọi người hiệp sĩ du hành qua con đường này sao? Có lẽ em có cả một rương đầy nhóc những hiệp sĩ không đầu đang đợi ta lấy chỗ của mình cùng với họ chẳng.”

“Đây là một cơ hội mà ngài phải nắm lấy.”

Nàng làm cho sự lựa chọn của hấn dễ dàng hơn bằng cách nghiêng người và dịu dàng áp môi nàng vào môi hấn. Gareth kéo nàng xuống trong một nụ hôn để lại cả hai đều hụt hơi. Hấn kéo gương mặt nàng vào vai hấn với một tiếng thở dài tôn kính.

Rowena bật cười khàn khàn vào cổ họng hấn. “Bị thắng bởi một cô gái. Dường như ngài đã trở nên uỷ mị trong những chuyến du hành của ngài rồi.”

“Mang ta đến với vị tu sĩ của em đi và ta sẽ trải qua cả đời để chứng minh là em sai.”

Với nét xiên xiên gian tà của một bên chân mày, hấn quấn đôi tay thật chặt quanh nàng, đúc khuôn hai thân thể lại với nhau. Môi hấn tìm kiếm môi nàng lần nữa, uống lấy sự ngọt ngào mà hấn tìm thấy tại cuối cuộc tìm kiếm cô đơn của mình.

Nàng đẩy vào ngực hấn. “Phải biết ngượng chứ, thưa ngài. Ngài vừa tìm cách thực hiện sự chứng minh của ngài mà không có đặc quyền phán quyết của một tu sĩ.” Nàng kéo một dải tóc của nàng qua đỉnh mũi hấn.

Mũi hấn nhăn lại. Hấn cau mày một cách trang nghiêm.

Rowena túm chặt áo giáp dài của hắn. “Sao ngài lại quắc mắt như thế? Điều gì làm phiền ngài sao, ngài của em?”

Hắn ra hiệu vào nhánh cây bên trên đầu họ. “Trước khi ta tiến hành lời thề của mình, cương của ta, hãy nói với ta, đây có phải là những gì ta phải mong đợi mỗi lần ta quay về với cô dâu của ta không?”

“Nay, ngài của em. Đây là những gì ngài phải mong đợi.”

Nàng ném đôi cánh tay quanh cổ hắn. Họ lăn tròn, không chú ý đến những chiếc lá ẩm bám vào họ. Gareth nhìn đắm đắm vào trong đôi mắt xanh như bầu trời của miền thơ ấu của hắn.

Rowena ré lên khi hắn đứng lên và ẵm nàng trong đôi cánh tay.

Hắn sai bước về hướng lâu đài, lờ đi sự vùng vẫy thiếu hăng hái của Rowena. “Gridmore!” Hắn rống lên. “Ra đây và kiếm cho ta sợi dây thừng. Ta đã bắt được một nữ nam tước kẻ cướp này.”

Hắn chà đỉnh mũi của hắn với của nàng. Rowena đông cứng, bị mê hoặc bởi khao khát trong đôi mắt hắn, nét dịu dàng mê mẩn của nụ cười của hắn. “Và ta tin là ta sẽ giữ cô ấy.”

Nàng áp gò má vào bộ râu của hắn, giọng nàng bị bóp nghẹt. “Trong mùa đông ư, thưa ngài?”

“Nay, cương của ta. Mỗi mãi.”

Rowena ngược đầu lên khi họ vòng qua khúc quanh. Những ngọn đuốc thấp sáng mọi cửa sổ của Caerleon. Mưa tuôn xối xả hơn. Cánh tay của Rowena cuốn quanh cổ Gareth đầy tin tưởng khi Freddie Nhỏ mở toang

cửa chính để chào đón họ. Cảnh Irwin quần mình trong một chiếc áo khoác bằng tấm lông thú và đang vẫy một cách đầy phấn khởi từ bờ tường lỗ châu mai chỉ làm sâu thêm nụ cười của Gareth. Vị Lãnh Chúa Tăm Tối của Caerleon đã về nhà.

SeseNau' Blog

HẾT

Dịch xong ngày :

18/7/2016

Se Sẻ Nâu.

Table of Contents

[Mở đầu.](#)

[Chương 1.](#)

[Chương 2.](#)

[Chương 3.](#)

[Chương 4.](#)

[Chương 5.](#)

[Chương 6.](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8.](#)

[Chương 9.](#)

[Chương 10.](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12.](#)

[Chương 13.](#)

[Chương 14.](#)

[Chương 15.](#)

[Chương 16.](#)

[Chương 17.](#)

[Chương Mười tám](#)

[Chương 19.](#)

[Chương 20.](#)

[Chương 21.](#)

[Chương 22.](#)

[Chương 23.](#)

[Chương 24.](#)

[Chương 25.](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27.](#)

[Chương 28.](#)

Chương kết.

Table of Contents

[Mở đầu.](#)

[Chương 1.](#)

[Chương 2.](#)

[Chương 3.](#)

[Chương 4.](#)

[Chương 5.](#)

[Chương 6.](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8.](#)

[Chương 9.](#)

[Chương 10.](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12.](#)

[Chương 13.](#)

[Chương 14.](#)

[Chương 15.](#)

[Chương 16.](#)

[Chương 17.](#)

[Chương Mười tám](#)

[Chương 19.](#)

[Chương 20.](#)

[Chương 21.](#)

[Chương 22.](#)

[Chương 23.](#)

[Chương 24.](#)

[Chương 25.](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27.](#)

[Chương 28.](#)

Chương kết.